

ΒΙΒΛΙΟ ΔΕΚΑΤΟ-ΠΕΜΠΤΟ

Βασιλικές Αποφάσεις



© Κώστας Βουλαζέρης

ISBN: 978-618-5031-23-7

ISBN(set): 978-618-5031-08-4

Οι Βασιλικές Αποφάσεις είναι το δέκατο-πέμπτο βιβλίο της σειράς Άρμπεναρκ: Η Επιστροφή των Θεών.

Περισσότερες πληροφορίες στο

<http://www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris/armpenark>

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1^οΤέταρτη ημέρα της Πολιορκίας της Όρφαλχ:
Τα Πνεύματα παίζουν

Ο Λούντρινχ ξεμύτισε νωχελικά από την Ανατολή, στέλνοντας τις φωτεινές του ακτίνες στον Άρμπεναρκ, περνώντας πάνω από τα χτίρια της πολιορκούμενης Σαραολνιανής πόλης Όρφαλχ, και φτάνοντας σ'ένα ερείπιο δυτικά απ'αυτήν. Εδώ κανείς δε ζύγωνε, γιατί μάγοι και μάγισσες συνάζονταν τα βράδια, πριν από μερικά χρόνια, κάνοντας μαύρες τελετές και θυσιάζοντας νεογέννητα σε γκριζόπετρους βωμούς, καθώς έλεγαν οι φήμες. Όλα αυτά, όμως, μέχρι που η φρουρά της Όρφαλχ τούς έδιώξε από τούτα τα μέρη, κι από τότε κανείς δεν ξανάκουσε για την αφεντιά τους. Ωστόσο, κανείς επίσης δεν πήγε να ελέγξει το ερείπιο –ή, τουλάχιστον, κανείς δε *μαθεύτηκε* να πηγαίνει.

Το πρωινό φως του Λούντρινχ κατασπάραζε το σκοτάδι σαν αδηφάγο θηρίο, καθώς εισέβαλε από το ένα δωμάτιο στο άλλο, στο άλλο, στο άλλο... Όμως σ'ένα βαθύ δωμάτιο, με κανένα παράθυρο και μονάχα μια στενή πόρτα, δεν μπήκε παρά ελάχιστο από το φως του μεγάλου ήλιου. Ωστόσο, ήταν αρκετό για να κάνει κάτι να γυαλίσει στη γωνία, να γυαλίσει σαν κρύσταλλος–

–που, αμέσως μετά, λαμπύρισε μ'όλα τα χρώματα της ίριδας κι ακόμα περισσότερα, σαν νάχε πάρει, ξαφνικά, φωτιά. Μέσα από το στροβιλιζόμενο χάος –το οποίο περιστοίχιζε ένα ασημένιο πλαίσιο καθρέφτη, λαξευμένο με απόκρυφους ρούνους– βγήκε ένας άντρας, με μαύρα κορακίσια μαλλιά και μελανή κάπα. Φορούσε ταξιδιωτικά ρούχα κι απ'τη μέση του κρεμόταν ένα μακρύ ξίφος. Στον ώμο κουβαλούσε έναν όχι ιδιαίτερα μεγάλο σάκο.

Τρεις άλλοι άντρες τον ακολούθησαν, όλοι τους ντυμένοι με χιτώνες. Ο ένας απ' αυτούς έμοιαζε να κουτσαίνει ελαφρώς στο δεξί πόδι.

«Πού βρισκόμαστε, κύριε;» ρώτησε ο Μόρβον, κοιτάζοντας το χώρο γύρω του με επιφύλαξη.

«Κοντά στην Όρφαλχ,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ, και, με μια κίνηση του χεριού του, η εσωδιαστασιακή πύλη έκλεισε, αφήνοντας μονάχα έναν όμορφο καθρέφτη στη θέση της.

Ο Κάρελ στένεψε τα μάτια. «Έχεις απλώσει τα πλοκάμια σου παντού.»

«Βρίσκεις, όμως, τα... πλοκάμια μου πολύ χρήσιμα, έτσι, Σοφέ;» αντιγύρισε ο Πόνκιμ, δίχως να στραφεί να τον κοιτάξει.

Βάδισε μέσα στο ερείπιο, διασχίζοντας τα δωμάτιά του και βγαίνοντας στην ύπαιθρο. Το βλέμμα του στράφηκε στην Όρφαλχ, για να την ατενίσει περιτριγυρισμένοι από αναρίθμητους στρατούς Νοτίων, των οποίων οι κατασκηνώσεις ήταν πόλεις από μόνες τους· ενώ μπροστά από το λιμάνι της Όρφαλχ τα πλοία του στόλου της Αάνθα δημιουργούσαν μια ακόμα πόλη, από κατάρτια και καταστρώματα.

Και τα Πνεύματα ψιθύριζαν και τσακώνονταν. Ο Πόνκιμ τα είχε ακούσει από τότε που έστειλε τις πνευματικές του αισθήσεις εδώ, για να μιλήσει με τους Νότιους και να προσπαθήσει να κερδίσει χρόνο για τη Στρατάρχισσα Νερενία. Όμως τώρα άκουγε τις φωνές τους πολύ, πολύ δυνατότερες. *Όπως στην Χάργκοχ, με τον Καρνταμάρ και τον Σάλβινρ, έτσι κι εδώ με τη Νερενία και τον Εξουσιαστή των Όπλων Νε-Μόρλιν.*

Όταν ο Πόνκιμ είχε πρωτοδεί το όραμά του με τη Στρατάρχισσα, δεν μπορούσε να καθορίσει ποιος ήταν ο αιμόφυρτος, μελαχρινός άντρας στα πόδια της, όμως ήταν βέβαιος ότι του θύμιζε κάτι. *Αλλά πώς είναι δυνατόν κάτι τέτοιο; Αφού, τότε, δεν είχα ακόμα αντικρίσει τον Νε-Μόρλιν!* Μονάχα ένας τρόπος υπήρχε για να το εξηγήσει: *Ανάμνηση από το Μέλλον, ήταν μια ανάμνηση από το Μέλλον. Γιατί*

τα Πνεύματα παίζουν αυτά τα παράξενα παιχνίδια μαζί μου; Τι συμβαίνει; Γιατί μου έστειλαν τα οράματα με τον Καρνταμάρ και τη Νερενία; Γιατί μου ψιθύρισαν Θάνατος και Καταστροφή; Ακόμα δεν έχω καταλάβει τι ακριβώς συνέβη στην Όρφαλχ. Μονάχα ξέρω πως τα Πνεύματα στοιχημάτιζαν αναμεταξύ τους, και τσακώνονταν. Είχαν επιλέξει τους μονομάχους τους, για να παρακολουθήσουν μια μονομαχία. Χειρότερα από τους αρχαίους Θεούς είναι τα Πνεύματα...

Οι τρεις Σοφοί του Κύκλου του Φτερού στάθηκαν γύρω από τον Πόνκιμ, ατενίζοντας κι αυτοί την πολιορκούμενη Όρφαλχ.

«Εσύ έφερες το Σαραόλν σ'αυτή την κατάσταση!» του γρύλισε ο Κάρελ.

Όμως, προτού προλάβει ν'αποκριθεί ο Πόνκιμ, μίλησε ο Μόρβον: «Κύριε, παρακαλώ, συγκρατείστε το θύμο σας· βρισκόμαστε όλοι εδώ για έναν πολύ συγκεκριμένο λόγο.»

Ο Κάρελ δεν αποκρίθηκε.

«Πόσο καιρό υπολογίζετε ότι θα κάνει ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή να έρθει από το Άργκανθικ;» ρώτησε ο Ζάρχαλ τον Πόνκιμ.

«Γύρω στις δέκα ημέρες, υποθέτω,» αποκρίθηκε ο Βασιλιάς του Σαραόλν. «Πράγμα που σημαίνει ότι έχουμε πολύ χρόνο να καθίσουμε εδώ και να παρατηρήσουμε τα... παράξενα της πολιορκίας.»

«Το αισθάνεστε κι εσείς, κύριε;» είπε ο Μόρβον. «Τα Πνεύματα να είναι ανήσυχα;»

«Ναι,» κατένευσε ο Πόνκιμ. «Και ίσως εσείς να μπορείτε να μου λύσετε κάποιες απορίες.»

** ** *

Τα πάντα ήταν ρευστά. Κυλούσαν προς τυχαίες κατευθύνσεις. Και χρώματα· παντού γύρω της έβλεπε χρώματα, χρώματα και σκοτάδι, χρώματα και κενό, χρώματα και την απουσία των χρωμάτων. Πόνοι τη διαπερνούσαν, σα γλιστερές λόγχες που τη σούβλιζαν.

Τα μάτια της άνοιξαν για κάποιο λόγο που δε μπορούσε να προσδιορίσει. Η όρασή της ήταν θολή. Βλεφάρισε και μπόρεσε να δει καλύτερα το περιβάλλον της. Βρισκόταν... βρισκόταν σε μια καμπίνα... Είχε ξανάρθει εδώ; Είχε ξαναβρεθεί σ' αυτή την καμπίνα; Πότε;

«Πώς είστε, Πριγκίπισσά μου;» ήρθε μια γνώριμη φωνή από πλάι της, και μποτοφορεμένα πόδια ακούστηκαν να πλησιάζουν.

Η Σούλτριθ προσπάθησε να γυρίσει το κεφάλι, μα ο πόνος ήταν τρομερός και δάγκωσε το κάτω της χείλος. Τότε μόνο αντιλήφθηκε ότι τα δόντια της ήταν σπασμένα. Και θυμήθηκε: *Η Άρρα!*

Ο άντρας κάθισε στο κρεβάτι, δίπλα της. «Μην κινείστε, Πριγκίπισσά μου. Έχει τραυματιστεί η σπονδυλική σας στήλη.»

«Όντβιν...» ψέλλισε η Σούλτριθ. «Από πού...;»

«Βρισκόμουν κοντά,» εξήγησε ο Καπετάνιος του *Καβαλάρη των Κυμάτων*. «Σας είδα να μπαίνετε σε μια σπηλιά, κοντά στην ακτή. Είδα και μια άλλη γυναίκα να μπαίνει στη σπηλιά, πίσω σας. Την είδα να σας χτυπάει και, μετά, είδα μονάχα εκείνη να φεύγει. Ήρθα όσο πιο γρήγορα μπορούσα.»

«Σ' ευχαριστώ,» είπε, αργά, η Σούλτριθ. «Δεν... ήξερα ότι... ήσουν εδώ... μαζί μας.»

«Είναι καλύτερα έτσι, κάποιες φορές,» αποκρίθηκε ο Όντβιν· και η Καρνεβολθιανή Πριγκίπισσα δε ρώτησε να μάθει τίποτα περισσότερο –αισθανόταν πολύ εξαντλημένη για να ρωτήσει. «Τώρα, θα θέλατε να σας φέρω κάτι να φάτε;»

«...Όχι...» είπε η Σούλτριθ.

«Πρέπει, κάποια στιγμή, να φάτε κάτι, όμως—»

«Πες μου, Όντβιν...» Προσπάθησε να γεμίσει τα πνευμόνια της με αέρα, για να συνεχίσει. «...Θα μπορέσω να σταθώ;...»

«Όπως είπα, η σπονδυλική σας στήλη είναι τραυματισμένη, όχι σπασμένη. Επομένως, θα μπορέσετε να σταθείτε, πιστεύω. Αλλά, πρώτα, χρειάζεστε ανάπαυση και φαγητό.

»Μήπως, θα θέλατε καλύτερα να ειδοποιήσω τον αδελφό σας; Με συγχωρείτε που δε σας ρώτησα και πιο πριν.»

«Όχι!» σφύριξε, έντονα, η Σούλτριθ. «Μην... μην πεις σε... κανέναν...» Το δεξί της χέρι έσφιξε δυνατά τον καρπό του. «...σε κανέναν... ότι είμαι εδώ.»

«Γιατί, Πριγκίπισσά μου;»

«Η... άλλη γυναίκα... Την... την αναγνώρισες;»

Ο Όντβιν συνοφρυώθηκε. «Νομίζω –χωρίς να είμαι απόλυτα βέβαιος– ότι ήταν η Αρχόντισσα Άρρα.»

«Αυτή ήταν!» Το μίσος έρεε σαν δηλητήριο από το τραυματισμένο στόμα της Σούλτριθ. «Μην πεις σε... κανέναν για μένα... Όντβιν... Άστους... να νομίζουν ότι είμαι... νεκρή... ή ό,τι τους είπε η... Άρρα για μένα.»

«Όπως επιθυμείτε, Πριγκίπισσά μου.»

** ** *

Οι καταπέλτες σφυροκοπούσαν το δυτικό τείχος της Όρφαλχ, ενώ ο Βένγκριλ παρακολουθούσε, ντυμένος για μάχη και ζωσμένος το σπαθί του, ενώ μια κάπα ανέμιζε μεγαλόπρεπα πάνω απ'τους ώμους του. Τα χέρια του ήταν σταυρωμένα μπροστά του. Δεξιά κι αριστερά του στέκονταν, αντίστοιχα, ο Ρήφορβελ και ο Σίνορμαρ, πάντα πιστοί του φρουροί.

Ο Ζιρκεφιανός Άρχοντας Σόρντ'κφαρ τούς πλησίασε. «Βασιληά Βένγκριλ!» χαιρέτησε. «Καλημέρα.»

«Καλημέρα, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε εκείνος.

Ο Σόρντ'κφαρ κοίταξε προς το σημείο των τειχών όπου ο Βένγκριλ τούς είχε συμβουλέψει να επικεντρώσουν τις ριπές τους. «Σπάει, σωστά;» είπε. «Νομίζω ότι πηγαίνει καλά η πολιορκία εκεί, ε, Μεγαλειότατε;» Στράφηκε, για να κοιτάξει τον Μονάρχη του Σαραόλν.

«Σε μία ή δύο μέρες πρέπει να έχουμε ένα αρκετά μεγάλο άνοιγμα, ώστε να μπορούμε να επιτεθούμε μέσα απ' αυτό,» αποκρίθηκε ο Βένγκριλ, συνεχίζοντας να έχει το σμαραγδένιο βλέμμα του καρφωμένο στην πολιορκούμενη πόλη. «Ωστόσο, δε θα πρότεινα να δράσουμε έτσι...»

«Εννοείτε να μην επιτεθούμε, Μεγαλειότατε;» απόρησε ο Σόρντ'κφαρ.

«Ναι,» ένευσε ο Βένγκριλ. «Επειδή μπορείς να επιτεθείς από κάπου, αυτό δε σημαίνει κιόλας ότι πρέπει.»

«Φοβάμαι πως δεν καταλαβαίνω...» παραδέχτηκε ο Ζιρκεφιανός.

«Άρχοντα Σόρντ'κφαρ, αν σπρώξουμε τους πολεμιστές μας μέσα στο άνοιγμα που θα δημιουργηθεί, χάνουμε, δεν κερδίζουμε. Γιατί έτσι δεν μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε την αριθμητική μας υπεροχή ενάντια στους αντιπάλους μας. Θα μας λιανίσουν, καθώς θα προσπαθούμε να περάσουμε. Και, πίστεψέ με, οι δαιμονάνθρωποι είναι καλοί σ' αυτό.»

«Εσείς, αναμφίβολα, τους ξέρετε καλύτερα, Μεγαλειότατε...»

Ο Βένγκριλ έτριψε τα γένια του. «Και, μιας και λέγαμε για τους Μαγκραθμέλιους, είναι και κάτι άλλο που θα πρέπει να κάνουμε, προτού επιτεθούμε...»

«Τι;»

«Για την ώρα, το μεγαλύτερο μέρος του στρατού μας είναι ανενεργό. Συγκεκριμένα, όλος μας ο στρατός είναι ανενεργός, εκτός απ' αυτούς που χειρίζονται τους καταπέλτες. Επομένως, σκέφτομαι ότι θα μπορούσαμε ν' αρχίσουμε να τους μαθαίνουμε κάποια πράγματα για τις διαβολικές συσκευές των δαιμονανθρώπων, ώστε να μπορούν να τις αντιμετωπίσουν καλύτερα, όταν έρθει η ώρα.»

«Εξαίρετη ιδέα, Μεγαλειότατε!» είπε ο Σόρντ'κφαρ. «Ποιος, όμως, θα τους μάθει αυτά τα πράγματα;»

«Έχω κάποιους ανθρώπους που ξέρουν.» Ο Βένγκριλ έριξε ένα βλέμμα στον Ρήφορβελ και στον Σίνορμαρ. «Θα μας εξυπηρετήσετε;»

«Φυσικά, Βασιληά μου,» κατένευσε ο πρώτος.

«Ωραία,» είπε ο Βένγκριλ. «Επίσης, θα ήθελα να ειδοποιηθούν ο Μέρθναρ, η Μάνζρα, και οι υπόλοιποι γι' αυτό το ζήτημα. Όμως πείτε τους να μην έρθουν εδώ· να μείνουν εκεί όπου είναι, και να διδάζουν τους πολεμιστές που βρίσκονται έξω από τα ανατολικά τείχη της Όρφαλχ —όσους, τουλάχιστον, από αυτούς μπορούν και προλαβαίνουν να διδάξουν.»

** ** *

Όλο το πρωί η Νερενία προσπαθούσε να βρει μια ευκαιρία για να μιλήσει στον Βόνιορ, μα δεν τα είχε καταφέρει. Τα κατάφερε τώρα, λίγο μετά από το μεσημεριανό γεύμα, σε έναν από τους πληγμένους από το σεισμό διαδρόμους του παλατιού της Όρφαλχ.

«Έλα μαζί μου,» του είπε σιγανά. «Θέλω να σε ρωτήσω κάτι.»

Ο Βόνιορ παρατήρησε ότι το πρόσωπο της Στρατάρχισσας του νέου Σαραόλν ήταν χλομό. Για την ακρίβεια, το είχε προσέξει από το πρωί, όμως δεν της είχε πει τίποτα σχετικά μ' αυτό. Αναρωτιόταν τι να την απασχολούσε. Ήταν οι σεισμοί, άραγε; Και ερχόταν να ρωτήσει εκείνον για τους σεισμούς; Ή, μήπως, νόμιζε πως, επειδή ο Βόνιορ ήταν «μάγος», μπορούσε να τα ξέρει όλα —όπως νόμιζε κι η σύζυγός του;

«Πάμε,» αποκρίθηκε.

Η Νερενία τον οδήγησε στο δωμάτιό της μέσα στο παλάτι· άνοιξε την πόρτα και τον άφησε να μπει πρώτος, πριν την κλείσει πίσω της. Ο χώρος ήταν σχεδόν τυλιγμένος στο σκοτάδι, εκτός από το λίγο φως που έμπαινε από τα μισάνοιχτα πατζούρια του παραθύρου.

«Τι είναι, λοιπόν;» τη ρώτησε ο Βόνιορ. «Δε μου φαίνεσαι καλά—»

Η Νερενία, ξαφνικά, κόλλησε επάνω του, περνώντας τα χέρια της κάτω από τον γαλάζιο του μανδύα και μπήγοντας τα δάχτυλά της μέσα στις πτυχές του πουκαμίσου του. Η λαβή του σπαθιού που

κρεμόταν από τη μέση της κέντρισε ενοχλητικά τα πλευρά του. Τα χείλη της φίλησαν το λαιμό, το μάγουλο, τα χείλη του.

«Νόμιζα ότι ήθελες να μου μιλήσεις για κάτι,» είπε ο Βόνιор, παραμερίζοντας τη λαβή του σπαθιού της από τα πλευρά του.

«Θέλω,» αποκρίθηκε η Νερενία, συνθλίβοντας τα χείλη της ξανά επάνω στα δικά του. «Όμως... μπορεί να περιμένει λίγη ώρα.» Η αρχική της πρόθεση, όταν τον έφερε εδώ, ήταν όντως να του μιλήσει και μόνο· αλλά, μόλις άκουσε το *κλικ* της κλειδαριάς της πόρτας πίσω της και τον είδε μέσα στο ημιφωτισμένο δωμάτιο, κάτι άλλαξε. Δεν ήταν, πλέον, ούτε καν θυμωμένη μαζί του που δεν της είχε πει ότι ήταν μάγος.

Ωστόσο, ύστερα από την γλυκιά πάλη που επακολούθησε, το συναίσθημα της οργής επανήλθε στο μυαλό της Στρατάρχισσας, αν και κάπως διαφορετικό τώρα, μαλακωμένο αλλά, μολαταύτα, επίμονο, σαν μια έντονη περιέργεια –*Γιατί* δεν της είχε πει ότι ήταν μάγος;

«Γιατί δε μου είχες πει ότι ήσουν μάγος, Βόνιор;» ρώτησε η Νερενία, καθώς βρισκόταν μπρούμυτα επάνω στο στρώμα, τυλιγμένη μ' ένα γκριζο σεντόνι.

Ο Δούκας της Γκέχβιν, ο οποίος καθόταν οκλαδόν, ακουμπώντας στην πλάτη του κρεβατιού, ανασήκωσε τους ώμους. «Δεν υπήρχε λόγος. Υπήρχε;»

Είδε τα μάτια της Στρατάρχισσας να γυαλίζουν μέσα στο μισοσκοτάδο. «Έπρεπε να το ξέρω.»

«Δεν είναι αυτό το οποίο ήθελες να με ρωτήσεις, Νερενία· είμαι σίγουρος,» είπε ο Βόνιор. Αναμφίβολα, η χλομάδα και η ανησυχία στο πρόσωπό της δεν προέρχονταν από το ότι είχε μάθει πως εκείνος ήταν μάγος! Συγκεκριμένα, όταν το είχε μάθει αυτό, το μόνο που ο Δούκας μπορούσε να διακρίνει στο πρόσωπό της ήταν θυμός. Επομένως, επρόκειτο για κάτι άλλο.

Το βλέμμα της Νερενία κατέβηκε, για λίγο, στο στρώμα, και ο Βόνιор διέκρινε, πάλι, τη χλομάδα να έρχεται στην όψη της. Όμως,

ύστερα, η πορφυρομάλλα πολεμίστρια σήκωσε, πάλι, τα μάτια και είπε, υπομειδιώντας: «Πώς κι έχεις τόσο καιρό να με δαγκώσεις;»

«Θέλεις ένα γερό δάγκωμα;» ρώτησε ο Βόνιор, μεταξύ αστείου και σοβαρού.

«Αυτή τη φορά, εγώ θα σε δαγκώσω,» αποκρίθηκε η Νερενία, χαμογελώντας ανοιχτά.

Γέλασαν, και ο Δούκας της Γκέχβιν είπε: «Ούτε αυτό είναι το θέμα για το οποίο ήθελες να μου μιλήσεις.»

«Δε μπορώ να σε κοροϊδέσω με τίποτα, ε;»

«Εσύ με κάλεσες εδώ, Νερενία!»

«Α...» Η Στρατάρχισσα χαμογέλασε, πάλι. *Αλήθεια, γιατί κάθομαι και κάνω όλους αυτούς τους αστεϊσμούς μαζί του; αναρωτήθηκε. Αρχίζω και τον συνηθίζω –εθίζομαι... Κακό αυτό...*

Καθάρισε το λαιμό της, και η όψη της σοβάρεψε. «Βλέπω όνειρα.»

«Δεν ξέρω να εξηγήω τα όνειρα, Νερενία,» είπε ο Βόνιор.

«Περίμενε λίγο! Δεν είναι κανονικά όνειρα. Είναι σαν τα Πνεύματα να προσπαθούν να με προειδοποιήσουν για κάτι,» αποκρίθηκε εκείνη. «Τουλάχιστον, τα πρώτα έτσι ήταν.»

«Πες μου πιο αναλυτικά.»

Η Νερενία τού μίλησε για το όνειρο με τη θάλασσα, η οποία σηκωνόταν για να την πνίξει, και, σίγουρα, την προειδοποιούσε για τον ερχομό της Βασίλισσας Αάνθα και του ατελείωτου στόλου της.

«Ναι, είναι πολύ πιθανό,» παραδέχτηκε ο Βόνιор, σταυρώνοντας τα χέρια μπροστά του. «Όμως μου κάνει εντύπωση...»

«Ποιο πράγμα;»

«Οτι βλέπεις όνειρα σταλμένα από τα Πνεύματα... Τα Πνεύματα δε στέλνουν τέτοια όνειρα στον καθένα, Νερενία.»

Στο μυαλό της ήρθαν αυτά που της είχε πει ο Βασιλιάς της, κάποτε, στην Μάρβαθ, όταν την έκανε Στρατάρχισσα του νέου Σαραόλν: «Εσύ, Στρατάρχισσα Νερενία, θα φέρεις ως όπλο σου μια δίλαβη, πλατυλέπιδη ρομφαία. Και... θ' ακούς στο όνομα Καταστροφή.» Γιατί μου το είπε αυτό; αναρωτήθηκε, τώρα, η

Νερενία. *Ήξερε κάτι για μένα –κάτι παραπάνω απ’ό,τι ξέρω εγώ για τον εαυτό μου; «Τα Πνεύματα δε στέλνουν τέτοια όνειρα στον καθένα, Νερενία,»* αντήχησαν, πάλι, τα λόγια του Βόνιερ μέσα στο κεφάλι της. *Ναι, μαζί με τον Καρνταμάρ, είχαμε καταλάβει πως δεν είμαστε κοινοί άνθρωποι, όμως δε μπορούσαμε να εξηγήσουμε τι ακριβώς συνέβαινε με μας... Ένα ρίγος τη διαπέρασε. Τι αξία έχουμε για τα Πνεύματα;*

«Βόνιερ... δεν είναι αυτό το μόνο όνειρο...»

«Είδες κι άλλο, παρόμοιο;»

«Όχι, όχι παρόμοιο. Άκου...» Του μίλησε για το όνειρο που είχε δει χτες βράδυ, μέσα στο οποίο η Νερενία ήταν Εξουσιάστρια του Χρήματος της Μεγάλης Έλρουν, και ο σύμβουλός της, ο Σούμραχ, την είχε προειδοποιήσει ότι υπήρχαν προδότες οι οποίοι ήθελαν να τη σκοτώσουν... και οι οποίοι, επίσης, την κατηγορούσαν για μαγεία... «Και είχα το συναίσθημα ότι η μαγεία ήταν απαγορευμένη σ’αυτή την Έλρουν, Βόνιερ· ή, τουλάχιστον, ότι δεν ήταν... κοινωνικά αποδεκτή... κάτι σαν κατηγορία.»

«Ήσουν, πραγματικά, μάγισσα στο όνειρό σου;» ρώτησε, αργά, ο Δούκας.

Η Νερενία κατένευσε. «Νομίζω πως, ναι, ήμουν... Όμως, επίσης, νομίζω ότι το έβλεπα κάπως... διαφορετικά.» Του είπε ότι ο Σούμραχ βγήκε από το μεγάλο δωμάτιο και, ύστερα, από παντού εμφανίστηκαν σκιές, λες και σέρνονταν επάνω στους τοίχους, στο ταβάνι, στο πάτωμα... και, όταν γύρισε προς τον θρόνο της, είδε κι εκεί μια σκιά, που το βλέμμα της ήταν κρύο, δολοφονικό. «Αυτό το όνειρο με τάραξε πολύ, Βόνιερ. Δε θυμάμαι ποτέ να έχω δει κάτι παρόμοιο· κάτι τόσο... ζωντανό. Μπορεί να είχε καμία σχέση με τα προηγούμενα;»

«Με τη θάλασσα;»

Η Νερενία ένευσε καταφατικά.

Ο Βόνιερ κούνησε το κεφάλι. «Όχι, δε νομίζω. Σίγουρα όχι. Αυτό είναι κάτι ακόμα πιο παράξενο...»

Η Στρατάρχισσα αισθάνθηκε ένα παγερό χέρι να σφίγγει τα σωθικά της. «Τι, δηλαδή; Ξέρεις τι σημαίνουν αυτά τα όνομα; Ξέρεις από πού είναι; Έλρουν... Εξουσιάστρια του Χρήματος...»

«Νερενία, το μόνο που θα μπορούσα να υποθέσω από τα λεγόμενά σου είναι ότι βλέπεις εικόνες από μια άλλη σου ζωή.»

Εκείνη συνοφρυώθηκε. «Από άλλη μου ζωή; Βόνιερ, τι είναι αυτά τα πράγματα; Σιγά μην είχα ζήσει άλλη ζωή! Δε μπορεί να νομίζεις ότι γίνονται τέτοια...»

«Κι όμως. Πώς εξηγείς εσύ το ότι βρίσκεσαι μέσα στο κεφάλι μιας άλλης γυναίκας, σε ένα μέρος που ούτε καν έχεις ακούσει;»

Η Νερενία σούφρωσε τα χείλη. «Όνειρο ήταν...»

«Τότε, γιατί αισθάνθηκες την ανάγκη να με ρωτήσεις;»

Η Στρατάρχισσα δε μίλησε.

«Στα όνειρα,» είπε ο Βόνιερ, «στα κανονικά όνειρα, βλέπεις μόνο πράγματα τα οποία γνωρίζεις· αλλαγμένα λίγο, ίσως, αλλά πράγματα τα οποία γνωρίζεις, παρ'όλ'αυτά. Και είναι φυσικό, γιατί προέρχονται από το υποσυνείδητό σου.

»Στο δικό σου όνειρο, όμως, δεν είναι έτσι. Μέχρι το σημείο όπου ο σύμβουλος βγήκε από την Αίθουσα του Χρήματος νομίζω πως έβλεπες ένα περιστατικό από μια άλλη σου ζωή, κατά την οποία ήσουν Εξουσιάστρια της Έλρουν –όπου κι αν είναι αυτή η πόλη, τέλος πάντων. Αλλά, όταν έμεινες μόνη και παρουσιάστηκαν οι σκιές, έχω την εντύπωση ότι τούτο δεν ήταν παρμένο από την πραγματική άλλη σου ζωή· ήταν παιχνίδι των φόβων σου –ή, ίσως, των φόβων της Εξουσιάστριας του Χρήματος που ήσουν τότε.»

Η Νερενία τον παρακολουθούσε προσεκτικά, καθώς εκείνος μιλούσε. «Πώς τα ξέρεις όλ'αυτά;» τον ρώτησε. Έπρεπε να παραδεχτεί ότι οι γνώσεις του την τρόμαζαν.

«Όταν αρχίζουν και σου μιλούν τα Πνεύματα, Νερενία,» αποκρίθηκε ο Βόνιερ, «αρχίζεις κι εσύ να προσπαθείς να εξηγήσεις τα μουρμουρητά τους· αρχίζεις να προσπαθείς κι εσύ να καταλάβεις

τι διάολο συμβαίνει μαζί σου. Και ψάχνεις... Όταν ψάχνεις, βρίσκεις.»

«Πώς και δεν μπήκες στους Σοφού του Κύκλου του Φτερού;» ρώτησε η Στρατάρχισσα.

«Δε γεννήθηκα για νάμαι κλεισμένος σ'έναν αρχαίο πύργο,» δήλωσε ο Βόνιор. «Είναι άφρονες, Νερενία,» πρόσθεσε· και, τώρα, εκείνη μπορούσε να δει θυμό στο βλέμμα του. «Δεν εκτιμούν το χάρισμα που διαθέτουν. Τούτη η χώρα, Νερενία, έπρεπε να διοικείται μονάχα από... προικισμένους ανθρώπους, όχι απλούς μονάρχες.»

«Έπρεπε το Σαραόλν να διοικείται από μάγους, θέλεις να πεις;» ρώτησε η Στρατάρχισσα, νιώθοντας... παράξενα, σαν *τώρα* να γνώριζε τον Βόνιор για πρώτη φορά. Η αλήθεια, βέβαια, ήταν πως παλιότερα δε μιλούσαν και πολύ· και, σίγουρα, ποτέ τόσο ανοιχτά.

«Ναι. Σε εκπλήσσει αυτό; Δε θάπρεπε. Ο Βασιληάς σου είναι μάγος, σωστά;»

«Σωστά,» παραδέχτηκε η Νερενία. «Και, μάλιστα, πανίσχυρος, απ'ό,τι ξέρω.»

«Θα ήθελα να τον γνωρίσω προσωπικά μια μέρα,» είπε ο Βόνιор.

«Ίσως και να τον γνωρίσεις, αν βγούμε ζωντανοί από τούτη την πολιορκία.»

«Ο Πόνκιμ φέρνει βοήθεια, έτσι δεν είναι;»

«Ναι...»

«Δεν πιστεύεις ότι θα μας σώσει;»

«Δεν ξέρω. Το πιστεύεις εσύ;»

Ο Βόνιор μειδίασε λεπτά. «Είμαι βέβαιος.»

«Η μαγεία του δε μπορεί να διώξει τους στρατούς της Αάνθα, όσο δυνατή κι αν είναι,» τόνισε η Νερενία.

«Η μαγεία έχει ποικίλες χρήσεις,» είπε ο Βόνιор. «Στην άλλη σου ζωή, ήσουν μάγισσα· δεν έμαθες τίποτα απ'αυτό;»

«Δε θυμάμαι και πολλά από τότε –αν, όντως, ονειρεύτηκα μια άλλη μου ζωή, όπως υποστηρίζεις.»

«Αν ξαναδείς το όνειρο, ή κάποιο παρόμοιό του, πες το μου, εντάξει;»

Η Νερενία κατένευσε.

«Τώρα, έλα να με δαγκώσεις.»

Η Νερενία χαμογέλασε, και πήγε.

** ** *

«Πώς πηγαίνει η πολιορκία στο δυτικό τείχος;» ρώτησε η Αάνθα, κόβοντας ένα κομμάτι από το ψάρι της και τρώγοντάς το.

«Αρκετά καλά,» είπε ο Βένγκριλ, κοιτώντας το δικό του ψάρι με καχυποψία. «Τι είναι αυτό το πράγμα, Αάνθα;»

«Ψάρι.» Η Βασίλισσα του Ωκεανού έκοψε ακόμα ένα κομμάτι από το φαγητό της.

«Ναι, το βλέπω ότι είναι ψάρι!» αποκρίθηκε ο Βένγκριλ. «Όμως δεν έχω ξαναφάει τέτοιο. Και είναι λίγα τα ψάρια που δεν έχω δοκιμάσει από τον καιρό που σε γνώρισα.»

Η Αάνθα μειδίασε. «Δοκίμασε και πες μου αν σ'αρέσει.»

Ο Βένγκριλ έκοψε ένα κομμάτι και το έβαλε στο στόμα. «Γλυκό είναι... αλλά νομίζω ότι αυτό οφείλεται πιο πολύ στη σάλτσα...»

«Η σάλτσα είναι φτιαγμένη από τα αβγά αυτού του ψαριού,» τον πληροφόρησε η Αάνθα. Και ρώτησε: «Στο δυτικό τείχος δε μου είχες πει ότι είχε γίνει μια ρωγμή από το σεισμό;»

Ο Βένγκριλ ένευσε.

«Δεν δημιουργήθηκε, λοιπόν, κάποιο άνοιγμα ακόμα;»

«Όχι, όμως σύντομα θα δημιουργηθεί. Αλλά, όπως είπα και στον Άρχοντα Σόρντ'κφαρ, δε μας συμφέρει να επιτεθούμε αμέσως μόλις γίνει το άνοιγμα, γιατί δε θα μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε την αριθμητική μας υπεροχή· η επίθεση θα καταλήξει σε αποτυχία. Ωστόσο, ένα άνοιγμα στο τείχος είναι ένα άνοιγμα στο τείχος· σίγουρα, κάπου θα μας φανεί χρήσιμο –ειδικά όταν αρχίσουν κι άλλα μέρη του να πέφτουν. Ίσως, μάλιστα, να γίνει και κάποιος

επιπλέον σεισμός...» Σήκωσε το ποτήρι του με το κρασί και ήπια μια γουλιά.

«Οι σεισμοί πρέπει να σταματήσουν, Βένγκριλ. Η Βάρνα με έχει προειδοποιήσει ότι... μεγάλες ταραχές θα συμβούν, αν δεν κάνω κάτι.»

«Η Βάρνα;»

«Θυμάσαι εκείνο το γιγαντιαίο σαλάχι που συναντήσαμε μαζί, στα υπόγεια κάτω απ'τη Θέρληχ, ενώ μας καταδίωκαν οι δαιμονάνθρωποι του Κράντμον;»

«Ναι. Αλλά τι σχέση έχει-;»

«Αυτή είναι η Βάρνα.»

«Το σαλάχι;»

«Ναι.»

«Και το ξαναείδες; Πήγες, πάλι, στα υπόγεια;»

«Όχι... το ονειρεύτηκα.»

Ο Βένγκριλ ακούμπησε την πλάτη του στην καρέκλα. «Και μου μιλάς, τώρα, για ένα όνειρο;»

«Δεν το ονειρεύτηκα ακριβώς –ήρθε στο όνειρό μου. Και μου μίλησε. Δεν ήταν ένα κανονικό όνειρο –ήταν όπως αυτά που έβλεπες με τον φωτεινό δαίμονα και την ερειπωμένη Μάρβαθ.»

Ο Βένγκριλ έτριψε τα γένια του παραξενεμένος. *Γιατί πρέπει πάντα να μπλέκω σ'αυτές τις μυστήριες υποθέσεις με όνειρα και μάγους και μαγείες και δαίμονες από το παρελθόν;* «Τι σου είπε;»

«Ότι πρέπει να σταθεροποιήσω τη Νότια Γη, αλλιώς δε θα επέλθει ηρεμία μήτε στον Ωκεανό μήτε στη Βόρεια Γη.»

«Είπε σε σένα να σταθεροποιήσεις τη Νότια Γη, Αάνθα; Μπορείς να το κάνεις;»

Η Βασίλισσα ανασήκωσε τους ώμους. *Όχι· κι αυτό είναι που με τρομάζει.* «Μου εξήγησε ποιον πρέπει να βρω για να τη σταθεροποιήσει.»

«Και ποιος είν'αυτός;» *Μήπως είναι της φαντασίας της;* Η Αάνθα φερόταν παράξενα τελευταία· ίσως– *Μη γίνεσαι παράλογος,*

Βένγκριλ! Δεν είναι τρελή! Απλά, ταραγμένη είναι, όπως όλοι μας, ύστερα από τούτα τα γεγονότα. Πνεύματα, οι ζωές μας έχουν γίνει άνω-κάτω...

«Δεν ξέρω. Η Βάρνα δε μου μίλησε ξεκάθαρα. Είπε ότι είναι ένα από τα παιδιά του Βορρά που θα φέρει τη σταθερότητα στο Νότο. Είπε ότι—καθώς τα λόγια του πελώριου σαλαχιού έρχονταν στο μυαλό της, η Αάνθα άρχισε να τα λέει ακριβώς όπως τα είχε ακούσει στον ύπνο της—«είναι άντρας, αλλά όχι ένας συνηθισμένος άνθρωπος. Δεν ανήκει απόλυτα στον Βορρά μήτε στον Νότο, και έχει Ωκεάνιο αίμα εντός του. Είναι φορτισμένος με κοσμικές δυνάμεις, και έχει κερδίσει κι έχει χάσει πολλά.»

Ο Βένγκριλ την παρατηρούσε προσεκτικά. Η Βασίλισσα του Ωκεανού είχε κλείσει ελαφρώς τα μάτια και έμοιαζε να απαγγέλλει ένα ποίημα το οποίο είχε αποστηθίσει. Όταν τελείωσε, το βλέμμα της πήγε, πάλι, στο πρόσωπό του.

«Με κοιτάς παράξενα,» του είπε, κατηγορηματικά. «Γιατί με κοιτάς έτσι παράξενα, τώρα τελευταία;»

«Αάνθα, με τρομάζεις κάποιες φορές,» δήλωσε ο Βένγκριλ.

Εκείνη δεν αποκρίθηκε στα λόγια του· άλλαξε θέμα: «Ξέρεις κάποιον άνθρωπο σαν αυτόν που σου περιέγραψα;»

Ο Βένγκριλ κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Πού να ξέρω έναν τέτοιο άνθρωπο; Γιατί η Βάρνα δε σου είπε ακριβώς ποιον θέλει; Παίζει μαζί σου; Παίζει με όλο τον Άρμπεναρκ;»

«Δεν ξέρω,» παραδέχτηκε η Αάνθα.

Μήπως όλα ήταν, απλά, ένα όνειρό σου και τίποτα παραπάνω; αναρωτήθηκε ο Βασιληάς του Σαραόλν.

«Βένγκριλ...» είπε η Βασίλισσα, πιο αργά τώρα. «Κι εγώ τρομάζω τον εαυτό μου...»

Ο Βένγκριλ άγγιξε το χέρι της. «Έχεις πολλά στο μυαλό σου. Όταν τα πράγματα ηρεμήσουν, όλα θα είναι καλύτερα.»

Θα ηρεμήσουν ποτέ; «Πρέπει να βρω αυτό τον άνθρωπο,» είπε, έντονα, «για να σταθεροποιήσω τη Νότια Γη. Αν δεν το κάνω, οι σεισμοί θα μας θάψουν.»

«Πώς σκοπεύεις να τον βρεις;» ρώτησε ο Βένγκριλ.

«Εκεί είναι το πρόβλημα –δεν ξέρω.»

«Έχεις μιλήσει σε κανέναν άλλο γι' αυτό; Στους Μυστικιστές της Θάλασσας; Στη Σούλτριθ;»

«Όχι,» παραδέχτηκε η Αάνθα. «Όχι.»

«Γιατί;»

Η Αάνθα βλεφάρισε και έμεινε για λίγο σκεπτική. *Γιατί; Ούτε κι αυτό το ξέρω! Ίσως να έχει δίκιο, τελικά, που με κοιτάει έτσι παράξενα.* «Επειδή δεν ήξερα τι ακριβώς να τους πω... Επειδή, ούτως ή άλλως, δεν είμαι σίγουρη... Και τι να έκαναν, δηλαδή;... Πώς να ξέρουν εκείνοι σε ποιον αναφέρεται η Βάρνα; Εδώ δεν ξέρεις εσύ, που είσαι από το Βορρά!»

Είναι μπερδεμένη, και φαίνεται... «Αάνθα, νομίζω ότι θα έπρεπε να πας να το πεις στη Σούλτριθ.»

«Δεν την έχω δει καθόλου σήμερα· δεν ξέρω πού είναι.»

«Πήγαινε να τη βρεις, το απόγευμα. Αν θέλεις, θα έρθω μαζί σου.»

«Όχι, θα πάω μόνη.»

«Όπως επιθυμείς.»

** ** *

Οι καταπέλτες χτυπούσαν, πάλι, τα τείχη της Θέρληχ, και η Αάνθα τούς κοίταζε από την πρύμνη της *Κυράς της Θάλασσας* όπου στεκόταν. Αναρωτιόταν αν έπρεπε να κάνει όπως της είχε πει ο Βένγκριλ το μεσημέρι: αν έπρεπε να πάει να μιλήσει στη Σούλτριθ, σχετικά με τα λόγια της Βάρνα. *Δεν έχω να χάσω τίποτα, βέβαια... Το πολύ-πολύ να μη μπορεί να με βοηθήσει...* Μήπως, άραγε, αυτό ήταν που φοβόταν; Ότι θα της έλεγε πώς δε μπορούσε να τη βοηθήσει;

Αναστέναξε. *Ας πάω να την επισκεφτώ. Να δω τι κάνει, ούτως ή άλλως.*

Έδωσε διαταγή στον οδηγό της γαλέρας της να την οδηγήσει προς το *Ξίφος του Κάρνεβολθ*, το οποίο δε σφυροκοπούσε τα τείχη της Όρφαλχ με τους καταπέλτες του, γιατί οι Καρνεβολθιανοί είχαν αποφασίσει να μην συμμετάσχουν σ' αυτή την πολιορκία. Είχαν πειστεί από τα ύπουλα λόγια του Πόνκιμ. *Ο Νόβμορ... Τι ανόητος! Νομίζει ότι ο Σφετεριστής θα προσφέρει σ' εκείνον και στο λαό του μια θέση στο Σαραόλν. Θα βρεθεί πικρά μετανιωμένος, όταν όλοι όσοι έρθουν να μετοικήσουν εδώ γίνουν σκλάβοι των δαιμονανθρώπων.*

Η Αάνθα κατέβηκε από την πρύμνη, με τη γκρίζα της κάπα να αναδεύεται γύρω της από τον απογευματινό αγέρα. Στάθηκε στην άκρη της κουβέρτας και φώναξε στους Καρνεβολθιανούς πάνω στο βασιλικό σκάφος: «Θα μπορούσα να επισκεφτώ την Πριγκίπισσα Σούλτριθ;»

Μια πολεμίστρια, ντυμένη με μακρύ Καρνεβολθιανό χιτώνα, βαστώντας κοντάρι, και έχοντας ένα γιαταγάνι περασμένο στη μέση, απάντησε: «Η Πριγκίπισσα Σούλτριθ δεν είναι εδώ, Μεγαλειοτάτη. Βρίσκεται στο στρατόπεδο της ανατολικής όχθης.»

«Σ' ευχαριστώ,» αποκρίθηκε η Αάνθα, και έδωσε διαταγή στον τιμονιέρη να την πάει εκεί.

Περνώντας ανάμεσα από τον σχηματισμό των σκαφών του στόλου της, τα οποία διατηρούσαν τον αποκλεισμό στο λιμάνι της Όρφαλχ, έφτασε στον προορισμό της, όπου βρίσκονταν κάμποσα πλοία αγκυροβολημένα, με μαζεμένα τα πανιά.

Οι ναύτες έριξαν μια ξύλινη ράμπα γι' αυτήν, και η Βασίλισσα του Ωκεανού κατέβηκε στην ξηρά, ακολουθούμενη από έξι πάνοπλους Ωκεάνιους πολεμιστές –τρεις άντρες, τρεις γυναίκες. Πρώτο αντίκρισε το στρατόπεδο των Ζιρκεφιανών και άρχισε να το διασχίζει. Όπως περίμενε, το μέρος ήταν άνω-κάτω, όχι τίποτα το ασυνήθιστο για το λαό του Κάλ'μλιρβ. Κοιτώντας προς τα αριστερά της –δυτικά, δηλαδή–, μπορούσε να δει τα τείχη της Όρφαλχ, τα

οποία χτυπούσαν οι πέτρες τον καταπελτών που έβαλαν καταπάνω τους. Η Αάνθα δεν παρατηρούσε κάποια πολύ φανερή ρωγμή. *Ανθεκτικές πόλεις αυτές του Σαραόλν...* Κοιτώντας δεξιά, σε κάποια στιγμή, είδε τους πολεμιστές του Βένγκριλ –των οποίων τα ονόματα δε θυμόταν– να μιλούν σε μερικούς Ζιρκεφιανούς. Μια ξανθιά Σαραολνιανή πολεμίστρια έδειχνε, με ένα μακρύ ξύλο, κάτι σκαλίσματα στο έδαφος, ενώ ένας άλλος πολεμιστής –μελαχρινός, αλλά με σκληρά, γαλανά μάτια– είχε το ξίφος του ξεθηκαρωμένο και επιδείκνυε κάποιες συγκεκριμένες κινήσεις.

Ανάμεσα στους Ζιρκεφιανούς, η Αάνθα πρόσεξε και τον Κάλ'μλιρβ, μαζί με τους στενούς του φίλους, εκείνη την ξανθιά γυναίκα και τον μυώδη άντρα με το ξυρισμένο κεφάλι και το μεγάλο γιαταγάνι στη μέση.

Πλησίασε. «Πώς είσαι, Οδηγέ;»

Ο Κάλ'μλιρβ στράφηκε να την κοιτάξει. «Βασίλισσα Αάνθα! Πώς κι απ'τα λημέρια μας;»

«Περαστική είμαι και είπα να χαιρετίσω,» απάντησε εκείνη.

«Αχά...» έκανε ο Κάλ'μλιρβ. Κι έπειτα, στρέφοντας το βλέμμα του προς την ξανθιά πολεμίστρια και τον μελαχρινό πολεμιστή: «Βλέπετε; Η Μάνζρα κι ο Μέρθναρ μάς μαθαίνουν πώς ν'αντιμετωπίζουμε τις συσκευές των δαιμονομούτσουνων. Διαταγές του Βασιληά Βένγκριλ.»

Τώρα κατάλαβα τι συμβαίνει. «Μάλιστα... Καλύτερα, λοιπόν, να πηγαίνω, Οδηγέ.»

«Έχετε δουλειά εδώ πέρα, Μεγαλειοτάτη;»

«Ναι, στο στρατόπεδο των Καρνεβολθιανών.»

«Σας πρόδωσαν.»

«Ψάχνω για την Πριγκίπισσα Σούλτριθ.»

«Καλή αναζήτηση, να πούμε.» Και ο παπαγάλος που βρισκόταν γαντζωμένος στον ώμο του έκρωξε: «Να πούμε! Να πούμε! Να πούμε! Να πού–!» Ο Κάλ'μλιρβ τού έκλεισε το ράμφος.

Η Αάνθα μειδίασε. «Θα τα ξαναπούμε, Οδηγέ.» Απομακρύνθηκε από αυτόν και τους υπόλοιπους, διασχίζοντας τον καταυλισμό των Ζιρκεφιανών και κατευθυνόμενη προς εκείνο των Καρνεβολθιανών, όπου ήδη κάποιοι είχαν ανάψει φωτιές και σιγή είχε απλωθεί εντός του. Παραδίπλα, η Βασίλισσα του Ωκεανού μπορούσε να δει το στρατόπεδο των Μογκλιανών, όπου βρίσκονταν ο Ρινκ ον Γκνερφ και ο λαός του. Κι εκεί είχαν ανάψει φωτιές από τώρα, όμως ορισμένες ομιλίες ακούγονταν, παρότι ο καταυλισμός ήταν μικρότερος από αυτόν των πολεμιστών του Βασιληά Νόβμορ.

Η Αάνθα βάδισε ανάμεσα στους κατασκηνωμένους Καρνεβολθιανούς, περιτριγυρισμένοι από τους έξι φρουρούς της. Παρατήρησε ότι κάποιοι της έριχναν εχθρικά –ή, τουλάχιστον, μη-φιλικά– βλέμματα. Επίσης, είδε ψυχρά μάτια να την ατενίζουν κάτω από κουκούλες, κουβέρτες, ή μέσα από τα ανοίγματα των σκηनों.

«Πού βρίσκεται η σκηνή της Πριγκίπισσας Σούλτριθ;» ρώτησε η Αάνθα έναν σκουρόχρωμο άντρα, που καθόταν πλάι σε μια μικρή φωτιά, μόνος, έχοντας το γιαταγάκι του ακουμπισμένο στα γόνατα κι ακονίζοντάς το, με έναν λεπτό, διαπεραστικό ήχο.

Ο Καρνεβολθιανός έπαψε ν'ακονίζει το όπλο· το βλέμμα του υψώθηκε για να την κοιτάξει. Η Βασίλισσα του Ωκεανού θα μπορούσε να πει ότι ο πολεμιστής ντρεπόταν, αλλά δεν ήταν σίγουρη...

«Απο κεί.» Έδειξε, με το αριστερό του χέρι.

«Σ'ευχαριστώ.»

Η Αάνθα δεν άργησε να φτάσει μπροστά στη σκηνή της Πριγκίπισσας Σούλτριθ, την οποία δε φυλούσε κανείς και δε φαινόταν κανένα φως να είναι αναμμένο μέσα.

«Σούλτριθ;» φώναξε. «Να μπω;»

Καμία απάντηση.

«Σούλτριθ, είσαι μέσα;»

«Μάλλον, λείπει, Βασίλισσά μου,» της είπε μια από τις Ωκεάνιες πολεμίστριές της.

Η Αάνθα παραμέρισε τον μπερντέ της σκηνής και κοίταξε. Το απογευματινό φως έσχιζε το σκοτάδι, και μπόρεσε να δει ένα στρώμα στο έδαφος με πολλά μαξιλάρια διαφόρων μεγεθών, ένα ξύλινο γραφείο με ένα σβησμένο κερί επάνω, έναν αργυρό δίσκο με μισοτελειωμένο φαγητό, μια χρυσοποίκιλτη κούπα μισογεμάτη με κρασί, και ένα κλειστό μπαούλο στη γωνία· αλλά πουθενά την Σούλτριθ...

Η Αάνθα άφησε τον μπερντέ να πέσει, πάλι. «Πάμε να βρούμε τον αδελφό της.»

Ζήτησε να μάθει πού ήταν η σκηνή του Βασιληά Νόβμορ και, αμέσως, την πληροφόρησαν.

«Πείτε στο μονάρχη σας ότι θέλω να του μιλήσω,» πρόσταξε τους δύο φρουρούς που στέκονταν έξω απ' τη σκηνή. «Είμαι η Βασίλισσα Αάνθα του Ωκεανού.»

Ο ένας από τους άντρες έστρεψε το κεφάλι του προς τα πίσω και φώναξε: «Βασιληά μου, η Βασίλισσα του Ωκεανού είναι εδώ. Θέλει να σας μιλήσει.»

«Ας περάσει,» ήρθε η απάντηση από μέσα.

Οι φρουροί παραμέρισαν.

Η Αάνθα μπήκε στη σκηνή, για να βρει τον Βασιληά Νόβμορ και την Αρχόντισσα Άρρα να τρώνε, καθισμένοι οκλαδόν επάνω σε ψηλά μαξιλάρια, με μια μεγάλη πιατέλα σ' ένα τραπεζάκι ανάμεσά τους.

«Καλησπέρα, Βασίλισσα Αάνθα,» χαιρέτησε ο Νόβμορ, κοιτώντας τη με ένα βλέμμα που εκείνη θα μπορούσε να χαρακτηρίσει μονάχα ως επιφυλακτικό.

«Καλησπέρα,» είπε και η Άρρα· αυτής το βλέμμα ήταν... μυστηριώδες.

Η Αάνθα τούς επέστρεψε τον χαιρετισμό και συνέχισε: «Με συγχωρείτε που σας διακόπτω το γεύμα· δε θα σας απασχολήσω πολύ. Ήρθα μόνο για να σας ρωτήσω πού βρίσκεται η Πριγκίπισσα

Σούλτριθ. Την ψάχνω εδώ και κάποια ώρα και δε μπορώ να τη βρω...»

«Κοιτάξατε στη σκηνή της, Βασίλισσά μου;» αποκρίθηκε η Άρρα.

«Ναι. Δεν είναι εκεί.»

«Περίεργο,» είπε ο Νόβμορ. «Έχω κι εγώ να τη δω όλη μέρα. Μήπως έχει πάει στο *Ξίφος του Κάρνεβολθ*;»

«Ούτε κι εκεί είναι,» τον πληροφόρησε η Αάνθα.

Η Άρρα και ο Νόβμορ αλληλοκοιτάχτηκαν.

«Σε ποιο άλλο μέρος μπορεί να βρίσκεται;» ρώτησε η Βασίλισσα του Ωκεανού.

Ο Βασιλιάς των Καρνεβολθιανών φάνηκε, για λίγο, σκεπτικός· ύστερα, είπε: «Δεν υπάρχει κάποιο άλλο μέρος...»

«Καλά,» αποκρίθηκε η Αάνθα. «Πάντως, αν τη δείτε, πείτε της ότι την ψάχνω.»

«Ευχαρίστως,» ένευσε ο Νόβμορ.

Η Αάνθα βγήκε από τη σκηνή. Άρχισε να βαδίζει, και οι φρουροί της (που περίμεναν έξω, όσο εκείνη ήταν μέσα με το Βασιλιά του Κάρνεβολθ και την Αρχόντισσα Άρρα) την ακολούθησαν. Πήγε, ξανά, στη σκηνή της Σούλτριθ και μπήκε, προστάζοντας έναν πολεμιστή της να βαστά τον μπερντέ ανασηκωμένο για λίγο, ώστε να βρει μια λάμπα και να την ανάψει. Βρήκε μία και την άναψε. Έκανε νόημα στο στρατιώτη ν'αφήσει την κουρτίνα κι εκείνος υπάκουσε.

Η Αάνθα όφειλε να ομολογήσει ότι αυτή η ξαφνική εξαφάνιση της Σούλτριθ την είχε ανησυχήσει πολύ. Δεν ήταν ο χαρακτήρας της Καρνεβολθιανής Πριγκίπισσας να φύγει χωρίς να πει σε κανέναν πού πηγαίνει. *Κάτι της έχει συμβεί.*

Άρχισε να ψάχνει τη σκηνή –προσπαθώντας, φυσικά, να μην την κάνει άνω-κάτω– για κάποιο στοιχείο το οποίο θα της έλεγε πού είχε πάει η Σούλτριθ. Ωστόσο, δε βρήκε τίποτα. Ο όλος χώρος τής έδινε την εξής εντύπωση: Η Πριγκίπισσα έτρωγε, καθισμένη στο στρώμα με τα μαξιλάρια, όμως κάτι έγινε –κάτι έμαθε, ίσως;– το οποίο την

αναστάτωσε· έτσι, σηκώθηκε και έφυγε, παρατώντας στη μέση το φαγητό της. *Πώς μπορώ να μάθω τι ήταν αυτό που την αναστάτωσε;*

Βγήκε από τη σκηνή. Δεν ήταν φρόνιμο να κάθεται πολύ ώρα εδώ· ίσως κάποιος να την έπαιρνε είδηση και, τότε, όλοι οι Καρνεβολθιανοί θα έλεγαν ότι τους κατασκόπευε, επειδή ο Βασιλιάς τους δεν είχε συμφωνήσει να πολιορκήσει την Όρφαλχ μαζί της.

«Θα μπορούσαμε κάπως να σας βοηθήσουμε, Βασίλισσά μου;» τη ρώτησε ο πολεμιστής που της είχε κρατήσει ανοιχτό το μπερντέ.

«Όχι,» αποκρίθηκε η Αάνθα. «Πάμε.»

** ** *

Ήταν βράδυ, όταν η Βασίλισσα Αάνθα του Ωκεανού επισκέφτηκε το δυτικό Ζιρκεφιανό στρατόπεδο και κατευθύνθηκε προς τη σκηνή του Βασιλιά Βένγκριλ, δίχως συνοδεία φρουρών. Ο νυχτερινός αγέρας τραβούσε σα μανιασμένος εραστής την κάπα της, αλλά εκείνη την κρατούσε σφιχτά κοντά της, κάνοντάς την να χτυπιέται και ν'αναδεύεται λες κι ήταν ζωντανό πλάσμα. Η κουκούλα σκίαζε το πρόσωπό της, έτσι οι φύλακες μπροστά από τη σκηνή δεν την αναγνώρισαν αμέσως.

«Ποια είσαι;» απαίτησε ο ένας.

«Η Βασίλισσα Αάνθα. Θέλω να μιλήσω με το Βασιλιά Βένγκριλ.»

Ο φρουρός γούρλωσε, προς στιγμή, τα μάτια. «Με συγχωρείτε, Βασίλισσά μου,» είπε. Και, γυρίζοντας προς τη σκηνή: «Βασιλιά μου, η Βασίλισσα Αάνθα είναι εδώ, για να σας μιλήσει.»

«Αφήστε τη.»

Ο φρουρός ανασήκωσε το μπερντέ γι' αυτήν και η Αάνθα μπήκε, για να βρει τον Βένγκριλ καθισμένο στο γραφείο του, πάνω από ένα μεγάλο κομμάτι χαρτί, όπου ο Μονάρχης του Σαραόλν προσπαθούσε να σχεδιάσει κάτι, με την πένα.

Έβγαλε την κουκούλα της και έλυσε την κάπα, κρεμώντας τη στην κρεμάστρα.

Ο Βένγκριλ, εν τω μεταξύ, την παρατηρούσε. «Τι σε φέρνει εδώ, Αάνθα;»

«Η Σούλτριθ,» αποκρίθηκε εκείνη. Τράβηξε μια καρέκλα κοντά του και κάθισε. «Δε μπορώ να τη βρω· έχει χαθεί!»

«Δε μπορείς να τη βρεις ή έχει χαθεί;»

«Πήγα στο *Ξίφος του Κάρνεβολθ* –δεν ήταν εκεί. Πήγα στη σκηνή της, στο ανατολικό στρατόπεδο των Καρνεβολθιανών –ούτε εκεί ήταν. Ρώτησα τον Νόβμορ αν την είχε δει, όμως ούτε εκείνος την είχε δει, για ολόκληρη την ημέρα. Βένγκριλ, κάτι πρέπει να της έχει συμβεί.»

«Ίσως να πήγε κάπου και να επιστρέψει...»

«Όχι. Σου λέω, *κάτι της έχει συμβεί*. Η Σούλτριθ δε θα έφευγε έτσι.»

Ο Βένγκριλ φάνηκε σκεπτικός, σμίγοντας τα χείλη.

«Τι κάνεις εκεί;» ρώτησε η Αάνθα, ρίχνοντας μια ματιά στο μεγάλο χαρτί επάνω στο γραφείο. «Χάρτη ζωγραφίζεις; Της Όρφαλχ;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Βένγκριλ. «Απ'ό,τι μπορώ να θυμηθώ. Ίσως να μας βοηθήσει στο μέλλον.»

Η Αάνθα κατένευσε, συμφωνώντας. «Με τη Σούλτριθ, όμως, τι θα κάνουμε;»

«Δεν ξέρω. Περίμενε λίγο και βλέπουμε. Ίσως αύριο να εμφανιστεί.»

Η Αάνθα συνοφρυώθηκε, στραβώνοντας τα χείλη και κοιτώντας κάτω.

«Δηλαδή, τι άλλο μπορείς να κάνεις;» είπε ο Βένγκριλ.

«Έχεις δίκιο: τώρα, δε μπορώ να κάνω κάτι άλλο...» παραδέχτηκε εκείνη. Σηκώθηκε, για να φύγει. Όμως άλλαξε γνώμη και δε βάδισε προς την έξοδο της σκηνής· πήγε πίσω από την καρέκλα του Βένγκριλ και αγκάλιασε τους ώμους του. Φίλησε το μάγουλό του και του ψιθύρισε: «Να μείνω λίγο ακόμα;»

«Καλύτερα να πηγαίνεις, Αάνθα,» είπε εκείνος, το ίδιο ψιθυριστά.

«Γιατί;»

«Είναι φρουροί εκεί έξω, μα τα Πνεύματα!»

«Δε θα κάνουμε φασαρία. Όπως τότε, στο Κάρνεβολ». *Αν και η Σούλτριθ είχε καταλάβει για μας...* «Υπήρχαν και τότε φρουροί έξω απ'τη σκηνή μας.»

Ο Βένγκριλ δεν έφερε άλλη αντίρρηση.

Καμια ώρα αργότερα, οι φρουροί απέξω είδαν τη Βασίλισσα Αάνθα να φεύγει, τυλιγμένη, πάλι, στην γκρίζα της κάπα.

** ** *

Η νύχτα είχε πέσει στην Μεγάλη Έλρουν. Ο σύζυγός μου κοιμόταν. Σηκώθηκα, αργά, από το μεγάλο κρεβάτι με τις κουρτίνες, φόρεσα τη γλιστερή, μεταξωτή μου ρόμπα, και βάδισα μέσα στο υπνοδωμάτιο. Ησυχία παντού, εκτός από τα μουρμουρητά των Αοράτων στο μυαλό μου. Μου ψιθύριζαν, γιατί σκόπευα να τους καλέσω απόψε· γνώριζαν τις επιθυμίες μου.

Φόρεσα τα μαλακά μου σανδάλια και βγήκα από το υπνοδωμάτιο και από τα διαμερίσματα του Εξουσιαστή των Όπλων, μαζεύοντας τα μαλλιά μου σε μια κοτσίδα πίσω απ'το κεφάλι μου. Βάδισα προς τα διαμερίσματα της Εξουσιάστριας του Χρήματος –τα δικά μου διαμερίσματα. Στις γωνίες των διαδρόμων στέκονταν φρουροί, αλλά ούτε που σάλευναν στο πέρασμά μου· μονάχα τα μάτια τους γυάλιζαν μέσα στο ημίφως των δαυλών.

Γιατί τα διαμερίσματά μου έπρεπε να βρίσκονται τόσο μακριά; Πολλές φορές, αναρωτιόμουν γιατί υπήρχε τούτο το έθιμο, ο Εξουσιαστής να έχει ξεχωριστά διαμερίσματα από την Εξουσιάστρια. Όμως, απ'την άλλη, ήταν ένα πολύ χρήσιμο έθιμο, για μένα τουλάχιστον και για τώρα. Μου πρόσφερε την μοναξιά που είχα ανάγκη κάποιες στιγμές.

Έφτασα στην είσοδο των διαμερισμάτων μου, την οποία αγκάλιαζαν δύο από τα Μεγάλα Ερπετά –όπως, φυσικά, και την είσοδο των

διαμερισμάτων του συζύγου μου. Άπλωσα το δεξί μου χέρι και γύρισα το πόμολο. Η ξύλινη θύρα άνοιξε και μπήκα, κλείνοντας πίσω μου. Αόρατοι, μη μ'απογοητεύσετε. Απόψε, σας χρειάζομαι περισσότερο από ποτέ...

Βάδισα ως μία από τις ντουλάπες του υπνοδωματίου μου, και άνοιξα το ένα της φύλλο. Μπήκα μέσα ολόκληρη και ψαχούλεψα ανάμεσα στα ρούχα (είχα ξεχάσει, πλέον, πόσα ρούχα είχα, αλλά, σίγουρα, ήταν όλα εδώ, στις ντουλάπες μου –εκτός από το φόρεμα και τα κοσμήματα που είχα αφήσει, επί του παρόντος, στα διαμερίσματα του Τένορ –αλλ'αυτά κάποιος υπηρέτης θα μου τάφερνε το πρωί). Τελικά, βρήκα αυτό που έψαχνα: μια εγκοπή στην πλάτη της ντουλάπας. Έβαλα μέσα τα δάχτυλά μου και έσυρα προς τα δεξιά. Ένα οριζόντιο πορτάκι άνοιξε, στο εσωτερικό του οποίου φύλασσα το όπλο που θα με προστάτευε από τους εχθρούς μου. Το πήρα απο κεί και το έβγαλα από τη ντουλάπα. Το κοίταξα στο φως της λάμπας, για να το θαυμάσω ξανά. Μια τέλεια, πλατυλέπιδη ρομφαία, γεμάτη Σκαλίσματα που είχα σπάσει τα νύχια μου για να χαράξω, επιχρυσωμένη στη λαβή, και στολισμένη με πολύτιμους λίθους, που γυάλιζαν με μια πολυχρωμία επικίνδυνη στο μάτι. Αόρατοι, βοηθήστε με. Δώστε σ'ετούτο το όπλο τη δύναμη να με προστατέψει απ'τους προδότες!

Βάδισα μέσα στο υπνοδωμάτιο και ακούμπησα τη ρομφαία επάνω σ'ένα κοντό τραπεζάκι που είχα προετοιμάσει γι'αυτήν. Το αριστερό μου χέρι ξεκίνησε να τη χαϊδεύει από την επικίνδυνη, παγερή της κόψη· το δεξί μου από τη λαβή· και συναντήθηκαν κάπου στη μέση της λεπίδας. Δεν είχε ακόμα την ευλογία των Αοράτων εντός της, αλλά ήταν έτοιμη να τη λάβει.

Υψωσα τις παλάμες μου πάνω απ'το όπλο. Ω Αόρατοι, σας καλώ τώρα! Ελάτε σε μένα! Πλημμυρίστε με με τις φωνές και τη δύναμή σας! Αισθάνθηκα τη δίνη της ισχύος να κατακλύζει το κορμί και το μυαλό μου· προσπάθησα να την καθοδηγήσω, να τη στρέψω στα χέρια μου, στα δάχτυλά μου. Κι έφυγε από μένα –και στάλθηκε μέσα στη

λεπίδα, γεμίζοντάς την, γεμίζοντάς την... κάνοντάς την το όπλο που χρειαζόμουν...

Μετά από μερικές ώρες, ένιωσα εξαντλημένη. Ήξερα ότι η φόρτιση της ρομφαίας δεν είχε τελειώσει –όχι ακόμα–, όμως έπρεπε να σταματήσω για λίγο, να ξεκουραστώ· δε μπορούσα να καθοδηγώ άλλο την ισχύ των Αοράτων. Σήκωσα το όπλο με τα δύο χέρια και το έβαλα, πάλι, μέσα στη ντουλάπα, στην κρυφή του θέση, την οποία έκλεισα, για να μη μπορεί κανείς να το βρει –όχι πως, ούτως ή άλλως, θα ήταν εύκολο εγχείρημα κάτι τέτοιο, με τόσα ρούχα που βρίσκονταν εδώ πέρα.

Έκλεισα τη ντουλάπα και έπεσα στο κρεβάτι μου, εξουθενωμένη–
–και, ξαφνικά, αισθάνθηκα τα πάντα υγρά γύρω μου. Τι συμβαίνει; Έκανα να σηκωθώ, μα χέρια πετάχτηκαν και με γράπωσαν. Κάτω από την κουβέρτα μου πλάσματα είχαν αρχίσει να σαλεύουν και να βγαίνουν επάνω, σαν μαύροι άνθρωποι με ψυχρά μάτια. Μα τους Αόρατους! Έκανα να ουρλιάζω, αλλά τα χέρια μού βούλωσαν το στόμα. Άλλα μέλη –δεν ήξερα αν ήταν χέρια, πόδια, πλοκάμια, ή ουρές– τύλιζαν το κορμί μου, διαπερνώντας το με το παγερό τους άγγιγμα. Όσο κι αν πάλευα, όσο κι αν προσπαθούσα να φωνάζω, για να έρθει κάποιος να με βοηθήσει, τίποτα δεν κατάφερα. Ήθελαν να με κάνουν κομμάτια.....

...Η Νερενία πέταξε βίαια τα σκεπάσματα από πάνω της και βρέθηκε στο πάτωμα, προτού καταλάβει καλά-καλά για πότε είχε σηκωθεί απ'το κρεβάτι. Νόμιζε ότι ακόμα τα σκιώδη χέρια βούλωναν το στόμα της και τα άλλα μέλη έσφιγγαν το κορμί της. Ρίγησε, καθώς προσπαθούσε ν'αναπνεύσει. Όταν συνήλθε κάμποσο, έριξε μια επιφυλακτική ματιά στο κρεβάτι· έπιασε τα σκεπάσματα και τα τίναξε, μία, δύο, τρεις φορές, δυνατά. Καμία σκιά δεν ήταν εδώ. Καμία σκιά δεν πετάχτηκε έξω.

Η Νερενία κάθισε στο στρώμα, ξεφυσώντας. «Γιατί βλέπω αυτά τα πράγματα;» ψιθύρισε, ακουμπώντας το πρόσωπο στις παλάμες της. «Γιατί;»

** ** *

...οι κατάσκοποι είναι παντού...

...οι κουβέντες διακόπτονται ξαφνικά...

...ο στρατώνας της Μεγάλης Έλρουν έχει γίνει παράξενο μέρος, γεμάτο μυστήριο και συνωμοσίες...

«Διοικητά, κάτι πρέπει να κάνετε,» μου ψιθυρίζει η Βέτα.

Μα τι να κάνω εγώ; Είναι ενάντια στην Εξουσιάστρια. Όλοι τους. Ναι και εγώ. Αλλά όλοι τους είναι. Γιατί εγώ να πρέπει να κάνω κάτι; Γιατί δεν κάνει κάτι ο Εξουσιαστής Νε-Τένορ; Δε βλέπει ότι η Νι-Όνζα έχει τρελαθεί; Η πόλη καταστρέφεται οικονομικά.

«Ο Εξουσιαστής ποτέ δεν εναντιώνεται στην Εξουσιάστρια, διοικητά. Δεν είναι αυτή η θέση του. Οι Εξουσιαστές... κάνουν ο καθένας τη δουλειά του. Πάντα έτσι ήταν.»

Και θ' αφήσει την Καταστροφή – τώρα, έτσι την αποκαλούν παντού στην πόλη: Καταστροφή – να διαλύσει την Μεγάλη Έλρουν;

«Της μιλάει· είμαι σίγουρη. Όμως τι άλλο μπορεί να κάνει;»

Όχι, όχι, όχι! Δεν της λέει τίποτα· δεν το νομίζω. Αν της μιλούσε, η τακτική της θα είχε αλλάξει, έστω και λίγο!

«Κάποιοι άνθρωποι δεν παίρνουν από λόγια...»

Όλοι προσπαθούν να με τρελάνουν! Δε μπορώ να βοηθήσω όσο θα επιθυμούσα! Και είναι και οι κατάσκοποι. Δεν έχω βρει αφορμή για να τους διώξω απ' το στρατόνα.

«Να τους σκοτώσουμε, διοικητά. Θα σας βοηθήσω – πείτε μου τι πρέπει να κάνω.»

Μα, θ' αρχίσουμε να σκοτωνόμαστε αναμεταξύ μας; Οι Ελρούνιοι; Είναι αυτή λύση που σκεφτόμαστε; Στη Μεγάλη Έλρουν δε συμβαίνουν αυτά!

(Φωνές στο κεφάλι μου –φωνές –δε μπορώ ν’ακούω άλλες φωνές!)

«Να τους σκοτώσουμε, διοικητά. Θα σας βοηθήσω –πείτε μου τι πρέπει να κάνω. Διαφορετικά, θα μας ανακαλύψουν.»

«Ποιους θ’ανακαλύψουν; Όλη η πόλη είναι ενάντια στη Νι-Ονζα!»

«Μα, αν ανακαλύψουν εσάς, εσείς θα την πληρώσετε για όλους, διοικητά. Ας τους σκοτώσουμε. Κι άλλοι μες στο στρατόνα συμφωνούν.»

«Άλλοι; Ποιοι;»

«Μίλησα σε κάποιους –έμπιστους ανθρώπους, πιστέψτε με. Συμφωνούμε όλοι να τους σκοτώσουμε. Πιστεύουμε ότι κάποιος πρέπει να κάνει κάτι για την πόλη –και θ’αρχίσουμε απ’τους κατασκόπους.»

Γιατί με μπλέκουν έτσι; Όμως δεν έχουν δίκιο; Ο Νε-Τένορ είναι φίλος μου. Μπορώ να σκοτώσω την Εξουσιάστρια; Γιατί δε με ακούει όταν του λέω –έμμεσα, ναι, αλλά του το λέω!– ότι η Νι-Ονζα θα καταστρέψει την πόλη; Γιατί δεν κάνει κάτι για να της αλλάξει μυαλό;

Η ώρα του θανάτου πλησιάζει.

** ** *

«Τα Πνεύματα είναι, πράγματι, πολύ ταραγμένα απόψε σε τούτη την περιοχή,» είπε ο Μόρβον. Εκείνος, ο Πόνκιμ, ο Κάρελ, και ο Ζάρχαλ κάθονταν έξω από τα ερείπια δυτικά της Όρφαλχ, γύρω από μια φωτιά. «Και παίζουν με τους θνητούς.»

«Το γιατί, όμως, δεν το γνωρίζετε,» είπε ο Βασιληάς του Σαραόλν.

«Εσάς, κύριε, σας εξήγησα γιατί πιθανώς να σας έστειλαν τα οράματα που είδατε...»

Ο Μόρβον τού είχε πει –και οι άλλοι Σοφοί είχαν συμφωνήσει– ότι τα Πνεύματα τού είχαν στείλει τα οράματα επειδή ήταν τόσο ισχυρός Πνευματιστής –κατά πάσα πιθανότητα, ο ισχυρότερος Πνευματιστής επάνω στο Άρμπεναρκ, αυτή την περίοδο– κι επομένως, αποτελούσε το καταλληλότερο μέσο των Πνευμάτων για να έρθουν σε επαφή με

τους θνητούς. Αναμφίβολα, εκείνος θα μπορούσε ν' «ακούσει» τα μηνύματά τους καλύτερα από οποιονδήποτε άλλο.

Ο Πόνκιμ, ωστόσο, δεν ήταν και τόσο σίγουρος για τούτη την εξήγηση που του είχαν δώσει. «Ναι, μου εξηγήσατε,» αποκρίθηκε στον Μόρβον, στωικά, ενώ κοίταζε τις φλόγες.

«Δεν πιστεύετε τα λόγια μου, όμως, κύριε;» ρώτησε εκείνος.

«Έχω πολλές αμφιβολίες,» παραδέχτηκε ο Πόνκιμ, υψώνοντας το βλέμμα του πάλι. Άλλαξε θέμα: «Αντιληφθήκατε τι συνέβη απόψε; Τα Πνεύματα έστειλαν όνειρα. Στη Νερενία και στον Εξουσιαστή των Όπλων Νε-Μόρλιν. Μέσω του καθρέφτη μου, δε μπορούσα να καταλάβω τι ακριβώς συνέβαινε, αλλά τώρα, που είμαι πιο κοντά, τα πράγματα είναι περισσότερο ξεκάθαρα. Αν και όχι εντελώς. Δε γνωρίζω τι ονειρεύτηκαν, για παράδειγμα... Έχω την υποψία πως τα Πνεύματα τούς προετοιμάζουν.»

«Αυτές οι... συγκρούσεις είναι επικίνδυνες,» παρατήρησε ο Ζάρχαλ. Ο Πόνκιμ τούς είχε μιλήσει πρωτύτερα για τον Δούκα Σάλβινρ και τον Στρατάρχη Καρνταμάρ.

«Όλα τα πράγματα στα οποία μπλέκονται τα Πνεύματα είναι επικίνδυνα,» αποκρίθηκε ο Βασιληάς του Σαραόλν.

Ο Κάρελ στένεψε τα μάτια, κοιτάζοντας προς τα ερείπια. «Κάποιοι είναι εκεί!» προειδοποίησε τους υπόλοιπους.

Οι Σοφοί στράφηκαν σαν ένας, όμως ο Πόνκιμ είπε: «Μη θορυβείστε. Είναι οι... φύλακες του μέρους τούτου.»

«Τι είδους φύλακες;» απαίτησε ο Κάρελ.

«Μαγκραθμέλιοι.»

«Γιατί δε μας είχες πει γι' αυτούς;» Τα μάτια του Σοφού άστραψαν, και ο Πόνκιμ τον αισθάνθηκε να συγκεντρώνει πνευματική ενέργεια.

«Δεν υπήρχε λόγος,» αποκρίθηκε. «Τώρα, φύλαξε τις δυνάμεις σου, γιατί θα τις χρειαστείς.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2^ο Υπόγειο ταξίδι

Αυτή είναι η Μέργκιλ, για την οποία μου λέγατε;» ρώτησε ο Δούκας Άλβαρ, δείχνοντας την ερειπωμένη πόλη πλάι απ' την οποία περνούσε ο στρατός του.

«Μάλιστα, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε ο Άνεμος, γνέφοντας καταφατικά, ενώ ήταν καθισμένος στη σέλα του αλόγου του. Στα δεξιά του, καθισμένη στο δικό της άλογο, ήταν η Νύχτα· ενώ στ' αριστερά του βρισκόταν η Βερενέλη, την οποία είχαν συναντήσει ερχόμενοι προς τα εδώ, μαζί με τον Χέρκαμ και μπόλικους άλλους Εκδικητές. Γενικά, ο Άνεμος έκρινε ότι οι Εκδικητές είχαν αυξήσει αξιοσημείωτα το φουσάτο από το Ντρίνθεκ.

«Θα πάτε τώρα στη σπηλιά, λοιπόν;» ρώτησε η Πριγκίπισσα Έρμελ, η οποία ίππευε ανάμεσα στο θείο της και τον ξάδελφό της, Βίρκβιν, οι οποίοι, φυσικά, ήταν επίσης έφιπποι.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Άνεμος. «Γιατί όχι;»

«Ίσως ακόμα να παραφυλάνε δαιμονάνθρωποι εκεί,» υπέθεσε ο κοκκινομάλλης Βίρκβιν. «Κάποιοι στρατιώτες θα μπορούσαν να σας φανούν χρήσιμοι. Για ασφάλεια.»

«Ευχαριστούμε, Άρχοντά μου,» είπε ο Άνεμος, «αλλά, πιστεύω, μπορούμε να τα καταφέρουμε πολύ καλά και μόνοι μας. Τα καταφέρνουμε έτσι εδώ και χρόνια.» *Επιπλέον, θέλουμε όλο το θησαυρό δικό μας.*

«Όμως,» τον διέκοψε ο Δούκας Άλβαρ, με σοβαρή και προστακτική φωνή, στρεφόμενος να κοιτάξει και αυτόν και τη Νύχτα, «προσέξτε με πολύ καλά: Αν βρείτε τρόπο, τελικά, για να περάσετε κάτω από τα τείχη της Ορφαλχ, μην επιχειρήσετε, αμέσως, να σώσετε την ξαδέλφη μου, Δούκισσα Βόνα· ελάτε σε μένα, να με

ειδοποιήσετε.» Το σκληρό βλέμμα του Αρχοντα του Ντρίνθεκ δεν άφηνε περιθώρια για διαφωνίες.

«Όπως επιθυμείτε, Δούκα μου. Δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα.»

«Καλώς,» είπε ο Άλβαρ, μοιάζοντας να μην αμφισβητεί το λόγο του. «Τώρα, πείτε μου τι χρειάζεστε.»

«Προμήθειες για μερικές μέρες,» απάντησε ο Άνεμος. «Μόνο αυτό. Ό,τι άλλο χρειαζόμαστε το έχουμε πάντα μαζί μας.»

«Άνεμε, επίσης, νομίζω πως πρέπει να κουβεντιάσουμε για κάτι,» τόνισε η Βερενέλη, γυρίζοντας για να τον κοιτάξει —«εσύ, εγώ, η Νύχτα, και ο Ράμλεντ.»

«Ξέρω τι σκέφτεσαι,» είπε εκείνος. *Το θησαυρό.* «Αλλά δεν υπάρχει λόγος να—»

«Θέλω να κουβεντιάσουμε, ιδιαιτέρως,» επέμεινε η Βερενέλη.

«Δούκα μου, μας επιτρέπετε;» ρώτησε ο Άνεμος.

«Φυσικά.»

Ο τυχοδιώκτης έκανε νόημα στον Ράμλεντ, ο οποίος βρισκόταν λίγο παρακάτω, να έρθει κοντά τους. «Τι είναι;» ρώτησε εκείνος, όταν τους πλησίασε.

«Η Βερενέλη θέλει να μιλήσουμε, ιδιαιτέρως,» εξήγησε ο Άνεμος. «Πάμε λίγο πιο πέρα.»

Οδήγησαν τα άλογά τους προς τα νότια, καμιά εκατοστή μέτρα μακριά απ' το φουσάτο, επάνω στην ύπαιθρο, η οποία είχε αρχίσει να ξυπνά, καθώς η Άνοιξη πλησίαζε.

«Τι θέλεις, λοιπόν;» ρώτησε ο Άνεμος τη Βερενέλη.

«Για το θησαυρό θέλω να μιλήσουμε, ασφαλώς,» δήλωσε εκείνη.

«Τι νομίζεις; ότι θα τον αρπάξουμε και θα φύγουμε, ε;» έκανε ο Άνεμος.

«Δε θα το θεωρούσα καθόλου απίθανο.»

Η Νύχτα την αγριοκοίταξε. *Πώς είναι δυνατόν να το σκέφτεται αυτό για μας; αναρωτήθηκε. Τόσο καιρό μας ξέρει. Ή, μάλλον, όχι και 'τόσο καιρό', όμως έχουμε περάσει πολλά μαζί, από τότε που τη γνωρίσαμε.*

«Μας έχεις γι' ανθρώπους που πατάμε τις συμφωνίες μας, δηλαδή;» απαίτησε ο Άνεμος, πραγματικά θυμωμένος που τολμούσε αυτή η βιβλιοποντική να προσβάλει έτσι εκείνον και τη Νύχτα, μες στη μούρη τους. «Αν ήταν έτσι, κοπέλιά, τώρα, θα σε είχαμε σκοτώσει – ή θα σε είχαμε αφήσει να πεθάνεις, αν καταλαβαίνεις τι εννοώ–, για να μεγαλώσουμε το μερίδιό μας! Γιαυτό προσ–»

Η Νύχτα ακούμπησε το χέρι της στον ώμο του. «Εντάξει,» είπε. «Φτάνει.» Δε θα ωφελούσε κανέναν το να τσακωθούν έτσι άγρια. Επιπλέον, μπορεί η Βερενέλη, επάνω στο θυμό της, να έλεγε στους άλλους για το θησαυρό, και τότε, ίσως– *Αλλά δε θα περιπλέξουμε με τέτοιο τρόπο την κατάσταση!*

«Άνεμε,» είπε η Βερενέλη, σφίγγοντας, νευρικά, τα γκέμια του αλόγου της μέσα στις μικρές της γροθιές, «δεν είναι ότι... Άνεμε, αρχίσαμε *μαζί* –όλοι μαζί– να ταξιδεύουμε μ' αυτόν το θησαυρό και πιστεύω ότι δεν πρέπει να τον έχουν μόνο οι μισοί–»

«Τον θησαυρό,» τόνισε ο Άνεμος, «θα τον αφήσουμε εκεί, στη σήραγγα· απλά, θα τον κρύψουμε καλύτερα. Δε θα τον πάρουμε και θα την κοπανήσουμε! Εξάλλου, έχουμε να κάνουμε μια δουλειά για τον Δούκα, μην ξεχνάς.»

«Διαφωνώ,» είπε η Βερενέλη. «Πρέπει να πάμε όλοι μαζί, κανονικά.»

«Και πώς θα δικαιολογήσεις στον Δούκα το ότι θέλεις νάρθεις μαζί μας, ε;» απαίτησε ο Άνεμος.

«Για να σας βοηθήσω.»

«Χα! Να μας βοηθήσει! Ας γελάσω. Χα! Χα! Αν θέλαμε κάποιον να μας 'βοηθήσει', θεωρητικά, θα παίρναμε στρατιώτες μαζί μας, κοπελιά. Μη μου λες, λοιπόν, αηδίες.»

Η Βερενέλη έσμιξε τα χείλη της, θυμωμένη. Στράφηκε, απότομα, στον πορφυρομάλλη άντρα πλάι της, κάνοντας τα καστανά της μαλλιά ν' ανεμίσουν. «Τι λες εσύ, Ράμλεντ;»

Ο Ντρούβτεκ δεν αποκρίθηκε, για λίγο. Αναστέναξε, ιπεύοντας σκυφτός. «Εγώ λέω ότι σας έχει χαζέψει το χρυσάφι!» μούγκρισε,

τελικά, υψώνοντας το βλέμμα του, για να τους αγριοκοιτάξει και τους τρεις.

Σιγή έπεσε.

Και ύστερα, ο Ράμλεντ συνέχισε: «Βερενέλη, άστους να κάνουν τη δουλειά τους. Κι ανάλογα με το πώς θα ενεργήσουν, θα μας δείξουν ποιοι είναι. Αυτά ήταν όλα όσα είχα να πω για τούτο το θέμα.» Σπιρούνισε τ'άλογό του και κάλπασε προς τον στρατό, με την πορφυρή του χαίτη ν'ανεμίζει πίσω του, μπλεγμένη κι αχτένιστη καθώς ήταν.

Η Βερενέλη, δίχως κουβέντα, τον ακολούθησε, αφήνοντας τον Άνεμο και τη Νύχτα πίσω της.

«Ελπίζω να μην κάνει καμια χαζομάρα η βιβλιοποντικήνα,» είπε ο πρώτος.

«Κι εγώ το ίδιο,» συμφώνησε η φίλη του. «Πάμε στο Δούκα;»

«Πάμε.»

Κάλπασαν προς τον στρατό, την ώρα που ένας Σαραολιανός πολεμιστής παλούκωνε ένα Μαγκραθμέλιο κεφάλι στο έδαφος, δίπλα στη δημοσιά. Τελικά, συμπέρανε η Νύχτα, θα έφταναν όλα τα κομμένα κεφάλια των δαιμονανθρώπων για να στολίσουν τη δημοσιά απ'άκρη σ'άκρη. Φρικιαστικό θέαμα. Όμως υπέθετε ότι ο Δούκας Άλβαρ είχε συνηθίσει σε τέτοιες τακτικές, στα δυτικά σύνορα. Σίγουρα, ήταν μάλλον αποτελεσματικές, για να ρίχνουν το ηθικό των εχθρών του.

Έφτασαν στην αρχή του στρατεύματος, όπου ίππευαν η Πριγκίπισσα Έρμελ, ο Άρχοντας του Ντρίνθεκ, και ο Βίρκβιν. «Εντάξει όλα;» τους ρώτησε η κόρη του Βασιληά Βένγκριλ.

«Ναι, Πριγκίπισσά μου,» αποκρίθηκε ο Άνεμος. «Ουδέν πρόβλημα. Εγώ κι η Νύχτα μπορούμε να ξεκινήσουμε. Μόνο οι προμήθειες μάς χρειάζονται.»

Ο Βίρκβιν πρόσταξε έναν στρατιώτη να τους φέρει προμήθειες.

«Και μην ξεχνάτε ό,τι είπαμε,» είπε ο Δούκας Άλβαρ, έντονα.

«Δεν ξεχνάμε τίποτα, Δούκα μου,» τον διαβεβαίωσε η Νύχτα. «Έχουμε αναλάβει παρόμοια ‘λεπτά’ ζητήματα και παλιότερα.»

«Επιπλέον,» πρόσθεσε ο Άνεμος, μειδιώντας, «ποιος σας είπε ότι έχουμε καμια διάθεση να μπαίνουμε μέσα στα μπουντρούμια της Όρφαλχ και να πετσοκόβουμε καμια εκατοστή δαιμονανθρώπους, για να σώσουμε μια αρχόντισσα;» *Μία φορά το κάναμε αυτό, στη Μάρβαθ, πρόσθεσε νοερά, και τότε είχαμε εκείνο τον τρελό, τον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή, μαζί μας, καθώς και το μάγο Φάλμαριν, που τώρα βρίσκεται στο υπερπέραν, και την άλλη, την Ζιρκεφιανή ιέρεια του Φιδιού –και, παρ’όλ’αυτά, παραλίγο ν’ανταμώνουμε τα Πνεύματα πρόσωπο με πρόσωπο, τότε!...*

Ο Δούκας Άλβαρ χαμογέλασε προς τη μεριά του Ανέμου. Και το χαμόγελό του ήταν πραγματικό, έκρινε η Νύχτα, που είχε, αμέσως, φοβηθεί ότι πιθανώς ο φίλος της να τον πρόσβαλε με τα λόγια του – τις έκανε αυτές τις βλακείες, συχνά-πυκνά.

Η Πριγκίπισσα Έρμελ άλλαξε θέμα: «Θείε,» είπε, «η Βασίλισσα Αάνθα πρέπει, ως τώρα, να έχει φτάσει στην Όρφαλχ, σωστά; Τι λες να έχει κάνει με το ζήτημα της Δούκισσας Βόνα;»

«Το ερώτημα είναι, τι θα έχει κάνει η Στρατάρχισσα Νερενία με τη Βόνα,» αποκρίθηκε ο Άλβαρ. «Θα έχει προσπαθήσει να εκβιάσει την Αάνθα μέσω αυτής ή όχι;»

«Σίγουρα θα το έχει κάνει,» γνωμοδότησε ο Βίρκβιν. «Αλλιώς τι ελπίδες μπορεί να έχει ενάντια στο στόλο που φέρνει η Βασίλισσα του Ωκεανού;»

«Θα δούμε ό,τι είναι να δούμε, όταν φτάσουμε,» είπε ο Άλβαρ, στωικά.

Οι προμήθειες της Νύχτας και του Ανέμου ήρθαν, κι εκείνοι άρχισαν να τις βάζουν στους σάκους των αλόγων τους. Ο Ράμλεντ, ο Χέρκαμ, ο Νόρτεζ, και η Άρμι τούς πλησίασαν –όμως όχι η Βερενέλη.

«Καλή τύχη, φίλοι μου,» τους ευχήθηκε ο Ντρούβτεκ, και έσφιξε χέρια μαζί τους –η λαβή του ήταν πάντα συνθλιπτική· και το

πρόβλημα ήταν πως εκείνος δεν το καταλάβαινε, προς μεγάλη δυστυχία των άλλων.

«Τα Πνεύματα μαζί σας,» είπε η Άρμι.

«Να προσέχετε,» τους προειδοποίησε ο Νόρτεζ.

«Και να φροντίσετε να είστε στην Όρφαλχ στην ώρα σας,» είπε ο Χέρκαμ, «για να μη συγκεντρώσουμε εμείς όλα τα κεφάλια των δαιμονανθρώπων.»

«Θα κάνουμε ό,τι καλύτερο μπορούμε,» υποσχέθηκε ο Άνεμος.

«Θα μας ξαναδείτε σύντομα,» πρόσθεσε η Νύχτα.

Και, στρέφοντας τ'άλογά τους προς τα δυτικά, άρχισαν να καλπάζουν, φεύγοντας από τη δημοσιά και απομακρυνόμενοι από το Ντρινθεκιανό φουσάτο.

** ** *

Δε χρειάστηκε πολύ ώρα για να βρεθούν στην ακτή και ν'αρχίσουν να ιππεύουν κοντά της, ψάχνοντας για το σημείο όπου είχαν βγει από την υπόγεια σήραγγα.

«Όλα τα καταραμένα μέρη τα ίδια μοιάζουν...» μούγκρισε, σιγανά, ο Άνεμος.

«Μην είσαι ανυπόμονος,» αποκρίθηκε η Νύχτα. «θα το βρούμε.»

«Το ξέρω ότι θα το βρούμε. Απλά, δε μπορώ να ησυχάσω στη σκέψη ότι ίσως κάποιος να βρέθηκε τυχαία εκεί –κάποιος ελεεινός μπαγαπόντης– και να πήρε το θησαυρό μας... Λες, ρε Νύχτα, να έχει γίνει κάτι τέτοιο; Άμα έχει γίνει αυτό, τα βλέπεις εκείνα τα βράχια; απο κεί θα πηδήσω, για να σκοτωθώ. Θέλω να πω, μα τα Πνεύματα! γι'αυτό το πράγμα ψάχναμε όλη μας τη ζωή. άμα μας το κλέψει κάποιος κρετίνος–»

«Φτάσαμε, νομίζω,» τον διέκοψε η Νύχτα, τραβώντας τα χαλινάρια του αλόγου της και κατεβαίνοντας απ'τη σέλα.

Ο Άνεμος σταμάτησε τον ίππο του, αλλά παρέμεινε επάνω, συνοφρυωμένος. «Είσαι σίγουρη ότι είναι εδώ; Δεν το θυμάμαι και

τόσο καλά το μέρος, για να σου πω την αλήθεια. Ήταν νύχτα, τότε που είχαμε έρθει, και ήμασταν αναστατωμένοι από την ξαφνική εμφάνιση των δαιμονομούτσουνων. Πάντως, αν όντως είναι αυτό το σημείο που ψάχνουμε, τότε, πρέπει να υπάρχει κάποιο μονοπάτι εδώ πέρα... ένα μονοπάτι που βγάζει κοντά στη θάλασσα, κάτω απ'τα βράχια...» Το βλέμμα του ερευνούσε το τοπίο, καθώς μιλούσε. «Νύχτα, δεν το βλέπω το μονοπάτι· το βλέπεις εσύ;»

«Όχι, δεν το βλέπω,» παραδέχτηκε εκείνη, έχοντας τα χέρια της στη μέση και κοιτώντας προσεκτικά τα βράχια. «Δεν πρέπει να είναι εδώ.» Ανέβηκε, πάλι, στο άλογό της. «Ίσως να δυσκολευτούμε να το βρούμε, τελικά... Ας είμαστε πιο προσεκτικοί παρακάτω.»

Άρχισαν να ιππεύουν, αργά.

«Εσύ μου είπες να σταματήσω,» τόνισε ο Άνεμος.

«Γιατί, εσύ πρόσεχες;» αντιγύρισε η Νύχτα. «Μιλούσες και μιλούσες και μιλούσες, δίχως τέλος!»

«Θες, δηλαδή, να πεις, τώρα, ότι είμαι φλύαρος;»

Η Νύχτα έτριξε τα δόντια. «Όπως συνήθως λέω –είσαι ΑΙΔΙΟΡΘΩΤΟΣ!» Καθώς ίππευε πλάι του, τον άρπαξε, απότομα, από το πέτο και τον φίλησε στα χείλη.

Ύστερα, συνέχισαν να ταξιδεύουν σιωπηλά. Μέχρι που ο Άνεμος είπε, δείχνοντας ένα σημείο στα βράχια: «Νύχτα, αυτό πρέπει νάναι το μονοπάτι, ε;»

«Είναι μονοπάτι –αυτό είναι το βέβαιο.» Σταμάτησε το άλογό της και πήδησε στο έδαφος. «Πάμε να ελέγξουμε.» Πήρε το ζώο από τα γκέμια και το έδεσε σ'ένα δέντρο εκεί κοντά.

Ο Άνεμος έδρασε παρομοίως, κι έτσι πλησίασαν το μονοπάτι στα βράχια και άρχισαν να το κατεβαίνουν. Το πάτημα δεν ήταν καθόλου σταθερό· κάτω απ'τις μπότες τους τα χαλίκια και το χώμα σάλευαν, σαν ζωντανά πλάσματα που επιθυμούσαν να τους κάνουν να γλιστρήσουν. Ωστόσο, κι οι δυο τους ήταν πολύ συνηθισμένοι σε τέτοιου είδους μέρη για να χάσουν την ισορροπία τους και να

πέσουν· σύντομα, βρίσκονταν κάτω, επάνω στα βράχια, που τα έγλειφαν τα κύματα του Ωκεανού.

«Ελπίζω να μη γίνει, πάλι, κάνας σεισμός, όσο στεκόμαστε εδώ,» είπε ο Άνεμος. «Τι διάολο σεισμός ήταν εκείνος που έγινε χτες βράδυ; Τα Πνεύματα πρέπει νάχουν εξοργιστεί μαζί μας.» Ενόσω μιλούσε, οι δυο τους βάδιζαν προσεκτικά επάνω στα βράχια, κατευθυνόμενοι ανατολικά. «Ξέρεις τι λέγανε στο χωριό μου για τα Πνεύματα και τους σεισμούς;»

«Όχι.»

«Λέγανε ότι τα Πνεύματα μάς παρακολουθούν και κρίνουν πώς πηγαίνουν τα πράγματα στον κόσμο. Κι αν δεν τους αρέσει αυτό που βλέπουν –αν δεν συμφωνεί με τα σχέδιά τους, δηλαδή–, χτυπούν τον Άρμπεναρκ με σεισμούς, για να καταστρέψουν τα πάντα και να τα ξαναφτιάξουν από την αρχή.»

«Τι χόρτο καπνίζουν στο χωριό σου, αγάπη μου;» μειδίασε η Νύχτα.

«Πού το ξέρεις ότι δεν έχουν δίκιο;» ρώτησε ο Άνεμος, πειραγμένος κάπως από το σχόλιό της.

«Δε μου μοιάζει και τόσο πιθανό. Αν ήταν έτσι, γιατί τα Πνεύματα δεν έχουν ισοπεδώσει ακόμα τη Μάγκραθμελ;»

«Πού να ξέρεις τι σκέφτονται τα Πνεύματα, Νύχτα! Είδες, όμως, τώρα, τι σεισμοί γίνονται, που οι δαιμονάνθρωποι εισέβαλαν στο Σαραόλν;»

«Η Βερενέλη λέει ότι και παλιότερα είχαν εισβάλει οι δαιμονάνθρωποι.»

«Μπορεί και τότε να είχαν γίνει σεισμοί. Σου είπα ότι δεν έγιναν;»

«Δε μου ανέφερε τίποτα για σεισμούς.»

«Άρα δεν ξέρει.»

«Πού να ξέρει, ρε Άνεμε; Εκεί ήταν;»

Ξαφνικά, η όψη του τυχοδιώχτη σοβάρεψε, καθώς είπε: «Νύχτα, έχουμε προχωρήσει τόσο, αλλά το άνοιγμα της σήραγγας δεν το βλέπω πουθενά...»

«Ούτε γω,» παραδέχτηκε εκείνη, και συνοφρυώθηκε, ψάχνοντας το περιβάλλον με τη ματιά της.

«Πρέπει να κατεβήκαμε από λάθος μονοπάτι.»

«Μα...»

«Σίγουρα, δεν υπάρχει μόνο ένα μονοπάτι σε τούτη την ακτή,» είπε ο Άνεμος.

«Όπως και νάχει, τώρα, βρισκόμαστε κάτω από τα βράχια· ας συνεχίσουμε έτσι, μέχρι να φτάσουμε στο άνοιγμα.»

«Κι άμα δε φτάνει ως εκεί;»

«Αποκλείεται.»

Συνέχισαν να βαδίζουν, τώρα δίχως να μιλούν, προσέχοντας ιδιαίτερα τα βράχια στ'αριστερά τους, για να βρουν αυτό που έψαχναν. Το νερό έγλειφε τις πέτρες όπου πατούσαν και το κύμα που έσκαγε επάνω τους πιτσιλούσε, πού και πού, τις μπότες των δύο τυχοδιωχτών. Σ'ένα σημείο, ο δρόμος τους κόπηκε· τώρα, εμπρός τους ήταν μονάχα η θάλασσα, η οποία χτυπούσε μια απότομη πλαγιά –δεν υπήρχε κανένας φανερός τρόπος για να περάσουν.

«Τι έλεγες, Νύχτα;...» γρύλισε ο Άνεμος, γυρίζοντας να την κοιτάξει.

Εκείνη χαμογέλασε. «Λαθάκι.»

Ο Άνεμος αναστέναξε και κούνησε το κεφάλι. «Θα πρέπει να σκαφαλώσουμε,» είπε.

«Αναμφίβολα,» ανασήκωσε τους ώμους η Νύχτα.

Ο Άνεμος την αγριοκοίταξε. «Σταμάτα να μου κάνεις τον αλλοδαπό, έτσι;» Έβγαλε το σάκο απ'την πλάτη του και πήρε από μέσα ένα σκοινί με γάντζο.

«Τι είπα, δηλαδή;» απόρησε η Νύχτα. Και: «Εντάξει, νόμιζα ότι θα συνεχιζόταν ο δρόμος· τι να κάνουμε, τώρα; Τι θέλεις να κάνω; Να μας φυτρώσω φτερά, για να πετάξουμε;»

«Αυτό θα ήταν χρήσιμο,» είπε ο Άνεμος, απομακρυνόμενος λίγο από τη φίλη του κι αρχίζοντας να στριφογυρίζει το γάντζο του σκοινιού.

Η Νύχτα αναποδογύρισε τα μάτια, μορφάζοντας.

Ο Άνεμος πέταξε το γάντζο, καταφέροντας να τον σκαλώσει κάπου. Τον δοκίμασε –όλα εντάξει. Άρχισε ν’ανεβαίνει, και, όταν ήταν επάνω, έκανε νόημα στη Νύχτα ν’ανεβεί κι εκείνη. *Εύκολο ανέβασμα ήταν τούτο*, συλλογίστηκε, θυμούμενος ότι την προηγούμενη φορά (πέρα από την επίθεση των Μαγκραθμέλιων, φυσικά) είχε δυσκολευτεί αρκετά να σκαρφαλώσει.

Η Νύχτα ανέβηκε και κοίταξε προς τα δυτικά. Σε σχετικά μεγάλη απόσταση, μπορούσε να δει τα άλογά τους, δεμένα στα δέντρα όπου τα είχαν αφήσει. «Πάμε να τα πάρουμε;» πρότεινε.

«Όχι· ας προχωρήσουμε,» διαφώνησε ο Άνεμος. «Δεν πρέπει να είναι πολύ μακριά απο δώ.»

«Εντάξει.»

Άρχισαν να βαδίζουν· και, καθώς βάδιζαν, η Νύχτα είπε: «Μη μου κρατάς, τώρα, μούρη! Εσύ ήσουν που μου έδειξες αυτό το μονοπάτι.»

«Δε σου κρατάω μούρη,» αποκρίθηκε εκείνος.

«Άνεμε, σε ξέρω καλά· είσαι θυμωμένος τώρα,» επέμεινε η Νύχτα.

«Εντάξει, είμαι λιγάκι πειραγμένος που κάναμε το σκαρφάλωμα δίχως λόγο. Ξέρεις τι λέγανε στο χωριό μου γι’ αυτούς που—»

«Όχι!»

«Θέλεις να σου πω;»

«Ούτε!»

«Καλάαα...»

Σε λίγο: «Εδώ είναι, Νύχτα,» είπε ο Άνεμος, δείχνοντας ακόμα ένα μονοπάτι.

Άρχισαν, πάλι, να κατεβαίνουν, προσεκτικά, και βρέθηκαν να πατούν επάνω στις κυματοδαρμένες πέτρες.

«Ναι, σίγουρα, εδώ είναι,» επανέλαβε ο τυχοδιώχτης, με την ανυπομονησία ευδιάκριτη στη φωνή του. «Έτσι και μας έχουνε κλέψει το θησαυρό, Νύχτα....»

«Περίμενε να δούμε, πρώτα!» αντιγύρισε εκείνη. «Είμαι βέβαιη πως κανένας δε θα τον έχει βρει, εκεί όπου τον βάλαμε.»

«Δεν ξέρεις τι ξιπασμένοι μπαγαπόντηδες κυκλοφορούν, όμως...»

«Ξέρω.»

Ο Άνεμος τη λοξοκοίταξε. Γέλασαν.

Μπήκαν στο άνοιγμα της σήραγγας και κοίταξαν πίσω από τα βράχια όπου ο Ράμλεντ είχε καταγωνιάσει τους σάκους προτού φύγουν.

«Βλέπεις; εδώ είναι,» είπε η Νύχτα.

Ο Άνεμος τούς άνοιξε, για να διαπιστώσει ότι ήταν γεμάτη με χρυσάφι κι όχι με πέτρες. Όταν το διαπίστωσε, ικανοποιημένος, τους ξανάκλεισε. «Επομένως, εντάξει,» είπε. «Τα πάντα είναι εδώ.»

«Εσύ που μας είχες πάρει τ'αφτιά σ'όλο το ταξίδι!» αποκρίθηκε η Νύχτα, και, τυλίγοντας τα χέρια της γύρω απ'το λαιμό του, τον φίλησε.

«Είχα χάσει και το σπαθί μου κάπου εδώ πέρα,» είπε ο Άνεμος. «Ξέρεις εκείνο από τη Ζίρκεφ, του δολοφόνου της Αίρεσης του Σκαραβαίου.»

«Ναι.»

Ο Άνεμος βγήκε από τη σήραγγα και έψαξε ανάμεσα στα βράχια, εκεί όπου είχε κινδυνέψει να γκρεμοτσακιστεί, όταν σκαρφάλωνε, την προηγούμενη φορά, και οι Μαγκραθμέλιοι είχαν κόψει το σκοινί του. Το μάτι του έπιασε μια γυαλάδα, κάτω απ'το νερό. Κοίταξε πιο προσεκτικά. Το σπαθί! «Νάτο, Νύχτα. Εδώ είναι κι αυτό.» Γονάτισε, σήκωσε το μανίκι του, και έχωσε το χέρι του μέσα στην παγωμένη θάλασσα. Τα δάχτυλά του έκλεισαν γύρω από τη λαβή και τράβηξε το όπλο επάνω, σχίζοντας το νερό σα βελούδο. Ο Άνεμος νόμιζε ότι μπορούσε ν'ακούσει κάποιο απόκοσμο τραγούδι να προέρχεται από τη λεπίδα. Αλλά, μάλλον, ήταν μονάχα η φαντασία του. Ύστερα, όμως, θυμήθηκε πως ο δολοφόνος της Αίρεσης του Σκαραβαίου ήταν μάγος κι επομένως, το σπαθί του ίσως να ήταν μαγεμένο – τουλάχιστον, έτσι του είχε πει η Νύχτα. *Και τραγουδάει για μένα; Ο*

τυχοδιώχτης κοιτάξε, παραξενεμένος, τη λεπίδα που άστραφτε στο πρωινό φως, κοφτερή σαν ξυράφι.

«Ευχαριστημένος;»

Ο Άνεμος στράφηκε ν'αντικρίσει τη φίλη του. «Ναι, οφείλω να ομολογήσω.» Ξεθηκάρωσε το άλλο του ξίφος και έβαλε στο ίδιο θηκάρι το καινούργιο –ή, μάλλον, το παλιό. Άφησε το όπλο που του ήταν, πλέον, άχρηστο να πέσει στα βράχια.

«Να δούμε, τώρα, τι γίνεται στη σήραγγα;»

«Φυσικά.»

Μπήκαν, και ο Άνεμος ρώτησε: «Τους σάκους που θα τους πάμε;»

«Πρέπει να τους πάμε κάπου; Εκεί πέρα δεν τους βρήκε κανείς.»

«Αλλά μέχρι να τελειώσει ο πόλεμος, ποτέ δεν ξέρεις τι γίνεται. Αναψε τη λάμπα.»

Η Νύχτα την άναψε, και η σήραγγα αποκαλύφθηκε εμπρός τους, ακριβώς όπως τη θυμούνταν, με τον ξεραμένο –για την ώρα– ποταμό να περνά από μέσα της, δημιουργώντας ένα μεγάλο χαντάκι.

Πήραν τους σάκους και τους πήγαν πιο βαθιά, κρύβοντάς τους στο εσωτερικό μιας σπηλιάς που ανοιγόταν στο δυτικό τοίχωμα της σήραγγας.

«Εδώ είναι ακόμα καλύτερα,» παρατήρησε ο Άνεμος.

Η Νύχτα κατένευσε και κατέβηκε στο χαντάκι· το διέσχισε οριζόντια και ανέβηκε στην άλλη μεριά. «Κι απο δώ πρέπει να πηγαίνουμε εμείς, σωστά;»

Ο τυχοδιώχτης την ακολούθησε, και άρχισαν να βαδίζουν. «Νομίζω πως ένα άνοιγμα δεν ήταν πολύ μακριά από την έξοδο.»

«Κι εγώ το ίδιο θυμάμαι,» συμφώνησε η Νύχτα.

Όμως, όταν έφτασαν στο άνοιγμα που έλεγαν, κάπου τριάντα μέτρα παρακάτω, διαπίστωσαν ότι είχε κλείσει από το σεισμό.

Ο Άνεμος καταράστηκε. «Το άλλο είναι αρκετά πιο πάνω.»

«Λίγο βάδισμα δε θα μας σκοτώσει,» είπε η Νύχτα.

«Το πρόβλημα, όμως, είναι ότι πιθανώς κι εκείνο νάναι κλεισμένο, με το σεισμό που συνέβη.»

«Και τι να κάνουμε, δηλαδή; Να μην πάμε;»

Μετά από κάποιες ώρες βαδίσματος, έφτασαν στο εν λόγω πέρασμα, και ήταν κι οι δυο τους κουρασμένοι. Υπέθεταν ότι στον επάνω κόσμο πρέπει να ήταν μεσημέρι. Ρίχνοντας μια ματιά στο άνοιγμα, παρατήρησαν πως αυτό δεν είχε κλείσει από το σεισμό, όμως αρκετές πέτρες είχαν πέσει μέσα του, κάνοντας την πρόσβαση δυσκολότερη απ' ό,τι θα ήταν κανονικά.

«Ίσως παρακάτω να κλείνει εντελώς,» υπέθεσε ο Άνεμος.

«Ίσως,» συμφώνησε η Νύχτα, και άφησε τη λάμπα της επάνω σε μια μικρή πέτρα, προτού καθίσει στο έδαφος, οκλαδόν. «Κάτσε, τώρα, και βλέπουμε.»

Ο Άνεμος κάθισε κοντά της. Αναμφίβολα, τους χρειαζόταν λίγη ξεκούραση. «Τι κωλοϊστορίες είν'αυτές όπου μπλέκουμε;» ξεφύσησε.

Η Νύχτα έβγαλε τις μπότες της, για να ξεμουδιάσει, και ξάπλωσε επάνω στους μηρούς του. «Ναι... Αλλά είναι δικό σου φταίξιμο που μπλέξαμε εδώ,» πρόσθεσε.

«Να μην του το έλεγα, δηλαδή, του Δούκα; Μπορεί, τελικά, να υπάρχει κάποια υπόγεια είσοδος στην Ορφαλχ και, μέσω αυτής, να σώσουμε τη Δούκισσα Βόνα.»

«Έχεις αγαθή καρδιά κατά βάθος,» είπε η Νύχτα, σηκώνοντας το δεξί χέρι για ν'αγγίξει το σαγόνι του.

«Μη λες βλακείες,» μούγκρισε ο Άνεμος.

Η Νύχτα χασμουρήθηκε. «Βγάλε τίποτα να φάμε.»

Ο Άνεμος άνοιξε το σάκο του και έβγαλε από μέσα ξηρούς καρπούς και δύο μήλα. Καθώς τα έβγαζε, τα ακουμπούσε επάνω στη Νύχτα. «Λέω να το καθιερώσω,» είπε.

«Ποιο;» ρώτησε εκείνη, δαγκώνοντας το μήλο.

«Ν'ακουμπάω τα φαγητά επάνω σου.»

Η Νύχτα μειδίασε και ξαναδάγκωσε το μήλο.

Ο Άνεμος δάγκωσε το δικό του μήλο. «Το πρόβλημα είναι...» Πέρασε μερικούς μικρούς ξηρούς καρπούς μέσα από τα κουμπιά της

τουνίκας της. «...τι θα κάνω άμα χάσω το φαγητό μου.» Τα δάχτυλά του πίεσαν τους ξηρούς καρπούς, κάνοντάς τους να κυλήσουν μέσα στα ρούχα της Νύχτας.

Εκείνη δάγκωσε, πάλι, το μήλο της, σα να μη συνέβαινε τίποτα. «Μην περιμένεις να πάω να σ'τους βρω...»

«Θα τους βρω μόνος μου, τότε.» Ο Άνεμος έλυσε την αγκράφα της ζώνης της και πέρασε το χέρι του κάτω από την τουνίκα, ενώ δάγκωνε, γι'άλλη μια φορά, το μήλο του.

«Με γαργαλάς και θα πνιγώ.»

«Δε γαργαλιέσαι τόσο εύκολα, απ'ό,τι ξέρω...» Το χέρι του συνέχιζε να ψαχουλεύει μέσα της, και η Νύχτα παρατήρησε ότι δεν έψαχνε μόνο για τους ξηρούς καρπούς: έλυνε τα εσώρουχά της.

«Μάλλον, δεν έχεις όρεξη για φαγητό,» του είπε.

«Αντιθέτως. Αλλά είμαι από τους ανθρώπους που τους αρέσει να κάνουν δύο δουλειές μαζί.»

«Πολυτεχνίτης κι ερημοσπίτης.»

Ο Άνεμος μειδίασε, καθώς έλυνε τα τελευταία δεσίματα των εσώρουχών της. «Έτσι λένε στο χωριό σου;»

«Δε μεγάλωσα σε χωριό.»

«Α! είσαι πολιτισμένη, δηλαδή, ε; Ενώ εγώ είμαι αγροίκος,» γέλασε ο Άνεμος.

«Χα-χα, ακριβώς! Μμμ...» Έκλεισε τα μάτια κι αφέθηκε στο άγγιγμα του που ψαχούλευε τα στήθη της, κάνοντάς τα σκληρά. «Βρήκες τους ξηρούς καρπούς;»

«Αυτός είναι ο ένας;» Ο Άνεμος τσίμπησε, δυνατά, τη δεξιά της ρόγα.

Η Νύχτα τσίριξε και πετάχτηκε πάνω, αρπάζοντάς τον από τα μαύρα του μαλλιά και ρίχνοντάς τον ανάσκελα, ενώ εκείνος γελούσε. «Παραδίνομαι,» είπε.

«Έτσι μπράβο!» αποκρίθηκε η Νύχτα, και τον φίλησε, συνεχίζοντας να σφίγγει τα μαλλιά του. «Τώρα,» είπε, καθώς ξεκολλούσε ηχηρά τα χείλη της από τα δικά του, «για να σε

συγχωρήσω γι' αυτό που έκανες, γδύσου και χόρεψε για μένα, εδώ μέσα στη σπηλιά, *ταίτσιδος*.»

«Καμία άλλη τρελή επιθυμία;» μούγκρισε ο Άνεμος, αρπάζοντάς την απ' τη μέση και γυρίζοντάς την ανάσκελα, ενώ ήταν κι οι δυο μπλεγμένοι μέσα στις κάπες τους.

«Ναι: να φάμε, μετά από λίγη ώρα.»

Ο Άνεμος ξεκούμπωσε, απότομα, τα μπροστινά κουμπιά της τουνίκας της. «Μετά από λίγη ώρα, θα φάμε.»

«Έσπασες τα κουμπιά!» έκανε η Νύχτα.

Ο Άνεμος άρχισε να φιλά το λαιμό, τα στήθη, την κοιλιά της.

«Δεν ήταν ανάγκη να... μμμ... σπάσεις... όλα... τα... μμμμ... κουμπιά...»

Η Νύχτα δεν κατάλαβε για πότε ο Άνεμος πρόλαβε να ανοίξει τα ρούχα του, ούτε κατάλαβε για πότε πρόλαβε να της ανοίξει τα δικά της· ήταν γρήγορος, όταν ήθελε. Ύστερα, το κορμί του άρχισε να την κατασπαράζει σα θηρίο, και εκείνη μπορούσε μονάχα ν' ακούσει τις ανάσες και των δυο τους να γεμίζουν την υπόγεια σήραγγα, ενώ ο Άνεμος δε μπορούσε ν' αντιληφθεί τίποτα πέρα απ' το λαιμό και τα μαλλιά της Νύχτας, τα οποία γέμιζαν τα ρουθούνια και το στόμα του. Εκείνη τελείωσε πρώτη και τον έσφιξε τόσο δυνατά κοντά της, που, για μια στιγμή, νόμισε ότι θα τον έπνιγε· ο Άνεμος, όμως, δεν είχε καταλάβει τίποτα: βρισκόταν στον κόσμο της Νύχτας. Έπειτα από λίγο, η τυχοδιώχτρια τον αισθάνθηκε να δαγκώνει τ' αφτί της και να φτάνει κι εκείνος στην κορύφωσή του.

Ο Άνεμος ανασηκώθηκε και φίλησε τα χείλη της. Έχωσε το χέρι του μέσα στο σάκο παραδίπλα και έβγαλε έναν καρπό. «Πορτοκάλι;» ρώτησε, κρατώντας το μπροστά της.

«Καλосύνη σου,» αποκρίθηκε η Νύχτα, υπομειδιώντας και παίρνοντας τον καρπό στα χέρια της. «Μαχαίρι;»

Ο Άνεμος τράβηξε ένα από το σάκο και της το έδωσε. Εκείνη χάραξε το πορτοκάλι και το ξεφλούδισε. Το έκοψε στα δύο, με τα

δάχτυλα, και πρόσφερε το ένα κομμάτι στον φίλο της. Χυμός χύθηκε επάνω της, αλλά δεν έδωσε σημασία.

Ο Άνεμος δάγκωσε το κομμάτι που του έδωσε η Νύχτα και είπε: «Ας μην καθυστερήσουμε, όμως, πολύ με το φαγητό. Έχουμε και δουλειές να κάνουμε.»

«Τώρα, θυμήθηκες τις δουλειές;» χαμογέλασε εκείνη, τρώγοντας το δικό της κομμάτι.

Μετά από καμια ώρα, ήταν κι οι δυο έτοιμοι να προχωρήσουν. Η Νύχτα αισθανόταν το λαιμό και τα στήθη της να κολλούν από το χυμό που είχε χυθεί επάνω της, όμως προσπάθησε να αγνοήσει το συναίσθημα. Το χειρότερο ήταν ότι ο Άνεμος της είχε σπάσει τα κουμπιά της τουνίκας και, τώρα, έπρεπε να την έχει διπλωμένη μπροστά της και συγκρατημένη με τη ζώνη. Τον είχε κατασαδιάσει παραπάνω από μία φορά, μέχρι στιγμής, σχετικά μ' αυτό, αλλά εκείνος έμοιαζε να μη δίνει και τόση σημασία. Μερικές φορές, έκανε σαν Πνευματοχτυπημένος που δεν ξέρει τι του γίνεται!

Άρχισαν να βαδίζουν μέσα στο πέραςμα που οδηγούσε ανατολικά, ενώ ο Άνεμος βαστούσε τη λάμπα για να φωτίζει το δρόμο τους. «Τελικά, τα πράγματα δεν είναι και τόσο άσχημα,» παρατήρησε. «Το μέρος περπατιέται. Όμως...» Ανέβηκε επάνω σ' έναν σωρό από πέτρες, έσκυψε το κεφάλι του, για να μην το χτυπήσει στην οροφή, και πέρασε απ' την άλλη μεριά. «...πρέπει να κάνεις και μερικά σκαρφαλώματα, κάπου-κάπου.»

Η Νύχτα τον ακολούθησε. «Παντού υπάρχουν δυσκολίες.»

«Όλο φιλοσοφίες είσαι σήμερα,» είπε ο Άνεμος, ενώ εξακολουθούσαν να προχωρούν, διώχνοντας το σκοτάδι με το φως τους.

«Εγώ; Εσύ μου έλεγες, συνέχεια, για το χωριό σου και τι λένε εκεί,» αντιγύρισε η Νύχτα. «Αλλ' απ' ό,τι φαίνεται, στο χωριό σου δε σου είπαν να μη σπας όλα τα κουμπιά της τουνίκας μιας γυναίκας!» πρόσθεσε.

Ο Άνεμος γέλασε.

Βάδισαν έτσι για κάποιες ώρες, ενώ το πέρασμα μέσα στο οποίο κινούνταν γινόταν μια πιο καθαρό από πέτρες και μια πιο γεμάτο με αυτές –σε ορισμένα σημεία, μάλιστα, ήταν σχεδόν κλεισμένο, και οι δύο τυχοδιώχτες έπρεπε να συρθούν ανάμεσα ή κάτω από τα βράχια για να περάσουν, γεμίζοντας σκόνη και χώμα. Στο τέλος, κουράστηκαν πολύ από τούτο το ταξίδι μετ’εμποδίων και συμφώνησαν να σταματήσουν. Επίσης, έκριναν ότι στον επάνω κόσμο έπρεπε να είχε αρχίσει να πέφτει η νύχτα. Βρήκαν μια γωνία μέσα στο πέρασμα και τυλίχτηκαν στις κάπες τους. Έσβησαν τη λάμπα και ο ύπνος δεν άργησε καθόλου να τους πάρει.

Πρώτος ξύπνησε ο Άνεμος και σήκωσε και τη Νύχτα, κεντρίζοντάς τη στα πλευρά.

«Η λάμπα;» ρώτησε εκείνη.

«Τώρα.» Ο τυχοδιώχτης άναψε τη λάμπα και ο χώρος φωτίστηκε γύρω τους. Κι οι δυο βλεφάρισαν, σαν τυφλοπόντικες, και σηκώθηκαν. Ύστερα, ξεκίνησαν να βαδίζουν προς την κατεύθυνση που είχαν πάρει.

«Πόση ώρα κοιμόμασταν;» ρώτησε η Νύχτα.

«Ό,τι ξέρεις ξέρω,» αποκρίθηκε ο Άνεμος.

«Ευτυχώς που δεν ήρθε κάνας ποντικός να μας μασήσει. Πρέπει νάχει ποντίκια εδώ κάτω, σωστά;»

«Ε, δε θάχει;»

Καθώς προχωρούσαν, διαπίστωσαν ότι υπήρχαν κι άλλα ανοίγματα, δεξιά κι αριστερά τους· όμως εκείνοι δεν παρέκκλιναν της πορείας τους. Αν τα ακολουθούσαν αυτά, σίγουρα, θα χάνονταν, ή κάπου θα σταματούσαν, μη μπορώντας να συνεχίσουν από τις πέτρες που είχαν πέσει με το σεισμό. Τουλάχιστον, ακολουθώντας το δρόμο που είχαν ξεκινήσει, μπορούσαν να προχωρήσουν, απ’ό,τι είχε αποδειχτεί μέχρι στιγμής· δεν υπήρχε σημείο του που να είναι τελείως κλεισμένο από τις πέτρες. Ο αέρας, βέβαια, ήταν αποπνικτικός εδώ κάτω και το περιβάλλον ψυχρό, όμως αυτό δεν

ήταν κάτι που ξένιζε τον Άνεμο ή τη Νύχτα, οι οποίοι είχαν περάσει και παλιότερα από παρόμοιες καταστάσεις.

Όταν έκριναν πως πρέπει να πλησίαζε μεσημέρι (αν είχαν ξεκινήσει να βαδίζουν το πρωί), σταμάτησαν, για να ξεκουραστούν και να φάνε, ενώ από κάπου στα δεξιά μπορούσαν ν'ακούσουν νερό να τρέχει.

«Κάποιο υπόγειο ποτάμι πρέπει να είναι απο κεί,» υπέθεσε ο Άνεμος, καθώς καθόταν.

«Κι εκεί όπου κάθεται πρέπει νάναι κολόνα,» είπε η Νύχτα, συνοφρυωμένη.

«Κολόνα;» Ο Άνεμος σηκώθηκε όρθιος και έριξε μια ματιά πίσω του. «Έχεις δίκιο.» Στο έδαφος βρισκόταν ξαπλωμένος οριζόντια ένας μακρύς και φαρδύς κίονας, με ραβδώσεις λαξευμένες στην επιφάνειά του. «Αλλά και τι μ' αυτό;» Ξανακάθισε. «Βολικά είναι.» Άνοιξε το σάκο του, για να βγάλει από μέσα φαγητό.

Η Νύχτα πήρε θέση πλάι του, καθίζοντας επάνω στην κολόνα όπως κανείς κάθεται στη σέλα ενός αλόγου. Έριξε μια ματιά στο χώρο γύρω τους και μπόρεσε να διακρίνει ότι το μέρος δεν ήταν φυσικό· μάλλον, *σκαμμένο* μέσα στη γη ήταν. Σε *αρχαίο* ναό, *πάλι, βρεθήκαμε*; αναρωτήθηκε, αλλά δεν έδωσε και ιδιαίτερη σημασία στο θέμα. Ο Άνεμος τής πρόσφερε φαγητό και εκείνη άρχισε να τρώει. Ήταν πολύ πεινασμένη από το ταξίδι τους· χτες βράδυ δεν είχαν βάλει μπουκιά στο στόμα, ούτε σήμερα το πρωί (αν υποθεθεί ότι είχαν κοιμηθεί βράδυ και είχαν ξυπνήσει πρωί).

Η ησυχία απλωνόταν παντού· μονάχα τον Άνεμο να μασουλάει το φαγητό του μπορούσε ν'ακούσει. «Πες κάτι,» του είπε.

«Όταν μιλάω, μου λες ότι μιλάω πολύ. Έτσι, τώρα, αποφάσισα ν'ακολουθήσω τη συμβουλή σου,» αποκρίθηκε εκείνος.

«Όταν πρέπει να μιλήσεις, δε μιλάς.»

«Δεν ξέρω πότε 'πρέπει' να μιλήσω και ποτέ 'δεν πρέπει' .»

«Αυτό είναι το πρόβλημα...»

Ο Άνεμος τη λοξοκοίταξε, καθώς έτρωγε. Η Νύχτα χαμογέλασε, για να ελαφρύνει την ατμόσφαιρα.

«Θα κοιμηθούμε;» ρώτησε ο Άνεμος, ύστερα από λίγο.

«Όχι, γιατί θα χάσουμε, πάλι, την αίσθηση του χρόνου.»

Ο τυχοδιώχτης κατένευσε.

Τελείωσαν το φαγητό τους και κάθισαν στο έδαφος, ακουμπώντας την πλάτη τους στην πεσμένη κολόνα.

«Σαν αρχαίος ναός δεν είναι τούτο το μέρος;» είπε η Νύχτα.

«Ναι, μάλλον,» αποκρίθηκε ο Άνεμος. «Λες να υπάρχει κι άλλος θησαυρός εδώ; Θυμάσαι τι είπε η Βερενέλη για τα θησαυροφυλάκια των ναών...»

«Άστο. Ο θησαυρός που βρήκαμε φτάνει για να ζήσουμε σα βασιληάδες μέχρι τις τελευταίες μας μέρες.»

«Αν δε ζήσουμε σα βασιληάδες, θα σε *στοιχειώνω* μέχρι τις τελευταίες σου μέρες,» την προειδοποίησε ο Άνεμος.

«Υπέροχα!» Η Νύχτα φίλησε το μάγουλό του.

Μετά από κάποια ώρα, σηκώθηκαν, πάλι, και άρχισαν να βαδίζουν, έχοντας τον ήχο του τρεχούμενου νερού στ' αφτιά τους.

«Ελπίζω αυτός ο υπόγειος ποταμός να μη βρεθεί μπροστά μας,» είπε ο Άνεμος.

Η Νύχτα δε μίλησε· απλά, συνέχισε να προχωρά μαζί του, παρατηρώντας τα τοιχώματα γύρω τους. Σίγουρα, επρόκειτο για σκαμμένο μέρος, όχι για φυσικό. *Τι χρήσεις, άραγε, να είχε, κάποτε;... Αρχίζουν κι εμένα να μ'ενδιαφέρουν τ'αρχαία, σαν τη Βερενέλη! Ίσως, αν της πούμε γι' αυτό το μέρος, εδώ κάτω, να έρθει να το βρει.*

Ο χρόνος κυλούσε και κυλούσε, ενώ ταξίδευαν ανάμεσα στα συντρίμια που είχε προκαλέσει ο σεισμός. Πάλι, πολλές φορές αναγκάζονταν να σέρνονται και να τρίβονται επάνω στις πέτρες, προκειμένου να συνεχίσουν την πορεία τους. Όμως ο δρόμος εξακολουθούσε να είναι αρκετά βάτος. Το μόνο πρόβλημα ήταν το φως· η Νύχτα ανησυχούσε ως πότε θα τους έφτανε το λάδι που είχαν

μαζί τους –ήδη είχαν καταναλώσει αρκετό μέχρι στιγμής. Έτσι, άρχισε να ψάχνει, με το βλέμμα, για κανένα ξύλο στο έδαφος· όμως, δυστυχώς, δε μπορούσε να βρει κανένα, και το θέμα είχε αρχίσει να την απασχολεί ιδιαίτερα. Τι θα γίνονταν, έτσι και τους τελείωνε το φως, όσο βρίσκονταν ακόμα σε τούτα τα υπόγεια; Θα τους έτρωγαν τα ποντίκια.

Εξέφρασε τις ανησυχίες της στον Άνεμο.

«Θα δούμε,» αποκρίθηκε εκείνος.

«Τι θα δούμε, ρε Άνεμε; Κάτι πρέπει να σκεφτούμε, από τώρα!»

«Θα κάψουμε τα εσώρουχά σου.»

«Πολύ αστείο...»

«Δεν αστειεύουν.»

Η Νύχτα τον γρονθοκόπησε στα πλευρά.

«Κοίτα, τώρα, τι κάνεις! Παραλίγο να μου πέσει η λάμπα.»

«Λες ψέματα· δε θα σου έπεφτε.»

«Και πού το ξέρεις εσύ;»

«Σε είδα πώς αντέδρασες. Κι εξάλλου, δε σε βάρεσα και τόσο δυνατά.»

«Α, εντάξει τότε,» έκανε ειρωνικά ο Άνεμος.

«Τέλος πάντων,» μούγκρισε η Νύχτα. «Αν σκεφτείς κάτι για το φως, πες το.»

«Κι εγώ που έλεγα να το κρατήσω κρυφό...»

Γρρρ... Αν τον σκοτώσω εδώ κάτω, κανείς δε θα το μάθει. Γιατί χάνω την ευκαιρία μου;

Αργότερα, όταν κι οι δυο ήταν αρκετά κουρασμένοι και είχαν συμφωνήσει σιωπηρά να σταματήσουν (μια από τις αποφάσεις που, πολλές φορές, παίρνουν οι ταξιδιώτες δίχως ν'ανταλλάξουν κουβέντες), είδαν εμπρός τους μια πέτρινη σκάλα, με τρία μεγάλα, πλατιά σκαλοπάτια. Στη Νύχτα έμοιαζε με μία από κείνες τις σκάλες που υπάρχουν μονάχα για διακόσμηση και όχι γιατί σε πάνε σε κανένα πραγματικά χαμηλότερο επίπεδο του εδάφους. Ύψωσε το βλέμμα της και είδε ότι η σκάλα βρισκόταν κάτω από μια μεγάλη

αψίδα, στην επιφάνεια της οποίας ήταν λαξευμένο ένα σύμβολο που έμοιαζε με κυματιστή κορδέλα, σχήματος S, πλαισιωμένη από έναν κύκλο, ο οποίος ήταν σαν ατσάλινος δίσκος.

Η Νύχτα έπιασε το μπράτσο του Ανέμου, κάνοντάς τον να σταματήσει. «Κοίτα,» είπε, δείχνοντας το παράξενο σύμβολο.

«Ενδιαφέρον... για τη Βερενέλη, ίσως.»

«Μετά από αυτό το άνοιγμα, πρέπει να βρίσκεται κάποιος ναός,» υπέθεσε η Νύχτα.

Άρχισαν να κατεβαίνουν τα τρία, πλατιά σκαλοπάτια, με προσοχή. Το φως της λάμπας του Ανέμου αποκάλυψε ένα ατελείωτο δωμάτιο εμπρός τους, γεμάτο κολόνες, που οι περισσότερες είχαν πέσει η μία επάνω στην άλλη και είχαν σωριαστεί στο έδαφος, δημιουργώντας μεγάλους σωρούς, σαν λόφους.

«Ωχ...» αναστέναξε ο τυχοδιώκτης. «Πάλι, θα πρέπει να σκαρφαλώνουμε. Αλλ'ας ξεκουραστούμε τώρα εδώ και ύστερα αυτά, έτσι;»

«Καλύτερα να κοιμηθούμε έξω από τούτο το δωμάτιο, Άνεμε,» είπε η Νύχτα.

«Γιατί;»

«Θυμάσαι που τη Βερενέλη την είχε πάρει εκείνος ο παράξενος ύπνος, μέσα στο ναό που βρήκαμε;»

«Ναι.»

«Κι εδώ το ίδιο μπορεί να συμβαίνει, αφού είναι αρχαίος ναός.»

«Υπερβάλλεις.»

«Να το ρισκινδυνέψουμε ή να κοιμηθούμε τρία σκαλοπάτια πιο πάνω;»

«Να κοιμηθούμε τρία σκαλοπάτια πιο πάνω,» συμφώνησε ο Άνεμος.

Βγήκαν από το μέρος που παλιά πρέπει να ήταν ναός και κάθισαν σε μία γωνία, ακουμπώντας τη λάμπα τους στο έδαφος.

«Τον ποταμό δεν τον ακούω, πια· μάλλον, τον αφήσαμε πίσω μας,» υπέθεσε ο τυχοδιώκτης.

«Ναι,» είπε η Νύχτα. «Όμως σβήσε τη λάμπα· μη χαλάμε λάδι χωρίς λόγο.»

Ο Άνεμος την έσβησε, και ξάπλωσαν για να κοιμηθούν, τυλιγμένοι στις κάπες τους. «Τσιγκούνα,» της ψιθύρισε.

«Σκάσε...»

Το πρωί (;) ξύπνησαν από την κλαγγή των όπλων και τις ιαχές της μάχης, και κοκάλωσαν απ'το φόβο τους.

«Τι συμβαίνει;» ψιθύρισε η Νύχτα.

«Δεν έχω ιδέα.»

«Μην ανάψεις τη λάμπα. Περίμενε μέχρι να τελειώσουν.»

Περίμεναν και, μετά από κάποια ώρα, η φασαρία σταμάτησε. Ο Άνεμος άπλωσε το χέρι του και άναψε τη λάμπα. Αμέσως, τα μάτια της Νύχτας ερεύνησαν το χώρο. Πουθενά δε φαινόταν ούτε ένα κουφάρι, ούτε ένα πεσμένο όπλο.

«Μα, νόμιζα ότι ήταν κοντά μας, δίπλα μας,» είπε η τυχοδιώχτρια.

Ο Άνεμος σηκώθηκε όρθιος, βαστώντας τη λάμπα. «Ίσως να ήταν η ηχώ. Συμβαίνουν κάτι τέτοια σε υπόγεια περάσματα. Καλύτερα να προσέχουμε, Νύχτα. Δεν είμαστε μόνοι εδώ κάτω.»

Κι εκείνη σηκώθηκε όρθια. «Ναι,» είπε, σιγανά, σα να φοβόταν μην την ακούσουν. Τράβηξε ένα ξιφίδιο απ'τη ζώνη της.

Ο Άνεμος τράβηξε το Ζιρκεφιανό και, μάλλον, Πνευματοσφυρηλατημένο σπαθί του και προχώρησε, κατεβαίνοντας τα πλατιά σκαλοπάτια. Η Νύχτα βάδισε πλάι του, κοιτώντας προσεκτικά το περιβάλλον και ψάχνοντας παντού για σημάδια μάχης. Δε βρήκε κανένα.

Άρχισαν να διασχίζουν το απέραντο δωμάτιο, σκαρφαλώνοντας επάνω στις σωριασμένες κολόνες και βαδίζοντας με προσοχή, για να μη γλιστρήσουν. Ξαφνικά, η κλαγγή των όπλων και οι ιαχές της μάχης γέμισαν ξανά το χώρο. Οι μπότες της Νύχτας γλίστρησαν επάνω στα χώματα· ο Άνεμος έκανε να τη συγκρατήσει, και σωριάστηκαν μαζί σ'ένα σημείο ανάμεσα στους πεσμένους κίονες, το οποίο έμοιαζε με χαντάκι.

«Αααχ...» έκανε ο τυχοδιώκτης, πιάνοντας τα πλευρά του, που παλιότερα είχαν τραυματιστεί από τις λεπίδες του φτερωτού διαβόλου, έξω από το άνοιγμα της σήραγγας, στην παραλία. Τώρα, βέβαια, πλέον, το τραύμα είχε επουλωθεί, όμως ακόμα κάποιες φορές τον πονούσε.

«Είσαι καλά;»

«Ναι.»

«Πού είναι η λάμπα;»

«Εδώ. Δεν έσπασε, προφανώς.»

Οι ιαχές της μάχης εξακολουθούσαν ν' ακούγονται.

Ο Άνεμος έπιασε το σπαθί του, που το είχε αφήσει να πέσει, προκειμένου ν' αρπάξει τη Νύχτα. «Πού στη Μάγκραθμελ βρίσκονται αυτοί οι δαίμονες;» μούγκρισε. Σηκώθηκε όρθιος και θηκάρωσε το όπλο, για να σκαρφαλώσει, πάλι, επάνω. Ευτυχώς, δεν είχαν πέσει από κάνα ιδιαίτερα μεγάλο ύψος· μόλις ένα μέτρο.

Η Νύχτα τον ακολούθησε, και κοίταξαν κι οι δυο τριγύρω, προσπαθώντας να εντοπίσουν πού ήταν οι μαχόμενοι. Όμως δε μπορούσαν να τους δουν πουθενά –παρότι οι φωνές τους και οι κλαγγές των όπλων έμοιαζαν να είναι πλάι τους (!).

Ξεκίνησαν, πάλι, να βαδίζουν, δίχως κανείς τους να μιλά, γιατί δεν ήξεραν τι ακριβώς να πουν γι' αυτή την παράξενη κατάσταση. Κι οι δυο είχαν αρχίσει να ιδρώνουν κάτω από τα ρούχα τους, παρά το κρύο του υπογείου. Όταν βρέθηκαν στην άλλη άκρη του δωματίου, πήδησαν κάτω από την κολόνα όπου πατούσαν και προχώρησαν προς μια αψιδωτή είσοδο εμπρός τους. Εκεί μέσα, διαπίστωσαν ότι ήταν ένας λαβύρινθος γεμάτος πετρόχτιστες καμάρες, αρκετές από τις οποίες είχαν πέσει με το σεισμό, απαγορεύοντας τη διέλευση. Οι ιαχές της μάχης δεν είχαν πάψει· στοίχειωναν και τούτο το μέρος, όπως και το προηγούμενο.

«Φαντάσματα,» ψιθύρισε η Νύχτα στον Άνεμο.

«Μα τα Πνεύματα, κι εγώ δε μπορώ να σκεφτώ κάτι άλλο,» συμφώνησε εκείνος, νιώθοντας το λαιμό του ξερό και την πλάτη του υγρή από τον ιδρώτα.

«Αααααρνν!» άκουσε η Νύχτα μια κραυγή πλάι της, και στράφηκε, για να δει έναν άντρα να έρχεται μέσα από τις καμάρες. Ήταν ντυμένος μ'έναν μακρύ, κίτρινο χιτώνα και το πρόσωπό του ήταν γεμάτο πληγές· κάποιος του είχε σχίσει την κοιλιά και τα εντόσθιά του κυλούσαν έξω, καθώς εκείνος προσπαθούσε, με τα χέρια του, να τα συγκρατήσει. Έπεσε στα γόνατα και μια γυναίκα παρουσιάστηκε πίσω του –στη Νύχτα φάνηκε λες και υλοποιήθηκε μέσ'απ'τον ίδιο τον αέρα. Ήταν ξανθιά, με μακριά, λεία μαλλιά, και φορούσε φολιδωτή αρματωσιά, πιτσιλισμένη με αίμα. Στα χέρια της βαστούσε μια μακριά λόγχη, την οποία ύψωσε και κατέβασε στην πλάτη του άντρα, διαπερνώντας τον πέρα για πέρα. Το γέλιο της έκανε τις καμάρες να ταρακουνηθούν. «Χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα!»

Ύστερα, κι οι δυο τους χάθηκαν από τα μάτια της Νύχτας, η οποία είχε κοκαλώσει, κοιτάζοντάς τους. «Άνεμε...» ξεροκατάπιε.

«Γιατί στέκεσαι εκεί;» τη ρώτησε εκείνος. «Τι βλέπεις;»

«Δεν... δεν το είδες εσύ;» απόρησε η Νύχτα.

«Όχι. Ποιο να δω;»

«Μια γυναίκα σκότωσε κάποιον –μπροστά μου.»

«Δεν είδα τίποτα,» είπε ο Άνεμος. «Πάμε να φύγουμε απο δώ, γρήγορα, Νύχτα.»

Εκείνη κατένευσε, κι άρχισαν να βαδίζουν βιαστικά, ενώ οι καμάρες γύρω τους αντηχούσαν από τις κραυγές και τον χτύπο των όπλων.

«Σκαλιά!» είπε, σε κάποια στιγμή, ο τυχοδιώχτης.

Η Νύχτα κοίταξε προς τα κει όπου έδειχνε κι αντίκρισε μια πέτρινη σκάλα. Την πλησίασαν, περνώντας ανάμεσα από δυο μεγάλους σωρούς πέτρας. Ο Άνεμος πάτησε στο πρώτο σκαλοπάτι, για να διαπιστώσει αν ήταν ασφαλές. Ήταν, αποφάσισε. «Κάπου στον

επάνω κόσμο πρέπει να οδηγεί,» είπε, ανεβαίνοντας. Η Νύχτα πήγε στο κατόπι του, ρίχνοντας, κάπου-κάπου, ματιές προς τα πίσω, λες και φοβόταν μην τους ακολουθήσουν τα φαντάσματα.

Έφτασαν στην κορυφή της σκάλας, μόνο και μόνο για να διαπιστώσουν ότι κάποιος είχε σφραγίσει την έξοδο.

«Ανάθεμα!...» καταράστηκε η Νύχτα. «Παγιδευτήκαμε...»

Ο Άνεμος, όμως, που βρισκόταν πιο μπροστά, παρατήρησε πως σ'ένα σημείο οι πέτρες είχαν φύγει, μάλλον από το σεισμό. Το άνοιγμα που δημιουργούσαν, βέβαια, δεν ήταν κανά μεγάλο, ώστε να χωρέσουν εκείνος και η φίλη του· περισσότερο με ποντικότρυπα έμοιαζε. Ωστόσο, έτσι ταρακουνημένος ο τοίχος καθώς ήταν, ίσως κατάφερναν να τον ρίξουν, με μερικές γερές σπρωξιές.

«Κράτα τη λάμπα,» είπε στη Νύχτα, και της την έδωσε.

«Γιατί; Τι—»

Ο Άνεμος έκανε πίσω και, ύστερα, κοπάνησε τον τοίχο, με τον ώμο του, λίγο πιο κάτω από το άνοιγμα που είχε δημιουργηθεί. Τον αισθάνθηκε να ταρακουνιέται, κι άκουσε μερικές πέτρες να πέφτουν απ'την άλλη μεριά.

«Δεν ήξερα ότι ήσουν τόσο δυνατός...» σχολίασε η Νύχτα.

«Είμαι ένα σκέτο μυστήριο, καρδιά μου,» αποκρίθηκε εκείνος, ξανακοπανώντας τον τοίχο. Ο ώμος του πονούσε. Τον έτριψε.

«Θες βοήθεια;»

Ο Άνεμος χίμησε, γι'άλλη μια φορά, επάνω στον τοίχο. Και τώρα, ακόμα πιο πολλές πέτρες ακούστηκαν να πέφτουν, ενώ το άνοιγμα μεγάλωσε. Εκείνος σταμάτησε για λίγο, τρίβοντας, πάλι, τον ώμο του. «Είναι γερός,» είπε, «αλλά ταρακουνημένος απ'το σεισμό. Θα τον ρίξω.»

Η Νύχτα πλησίασε και κλότσησε τον τοίχο, δύο φορές, με τη δεξιά της μπότα. Κι άλλες πέτρες έπεσαν.

Ο Άνεμος όρμησε, τώρα με τον άλλο του ώμο. Κοπάνησε επάνω στο εμπόδιο και το σώριασε, πέφτοντας κι ο ίδιος κάτω.

Η Νύχτα ύψωσε τη λάμπα, για να δει πού είχαν βρεθεί.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3^ο

«Το να μπορείς να καταλάβεις πότε έχεις χάσει το παιχνίδι είναι κι αυτό αρετή.»

Καλημέρα, άρχοντές μου,» είπε ο Κιόλβ, καθώς καθόταν στη Βασιλική Θέση της Αίθουσας του Συμβουλίου. Οι άντρες και οι γυναίκες τριγύρω έκλιναν τα κεφάλια, μουρμουρίζοντας «Καλημέρα, Υψηλότητα». Ο Πρίγκιπας του Άργκανθικ συνέχισε: «Να σας ανακοινώσω ότι σήμερα το απόγευμα θα γίνει η στέψη μου.»

Και τους κοίταξε έναν-έναν· ήξερε ότι αυτή, η πρώτη τους αντίδραση, θα του έλεγε πολλά για το ποια θα ήταν η πολιτική τους στο μέλλον –σίγουρα, πολύ περισσότερα απ'ό,τι θα του έλεγαν τα λόγια τους.

Η Αρχόντισσα Σιρίμα έμοιαζε σκεπτική. Ο Δούκας Έσριθ ήταν ανέκφραστος. Η Αρχόντισσα Ενθέμα είχε στραβώσει τη μούρη της (όπως συνήθως την είχε στραβωμένη, τώρα τελευταία –και πού να φανταστεί πόσο ακόμα θα τη στραβώσει...). Η Δούκισσα Δάρα κοιτούσε τον Κιόλβ με μισό μάτι, σα να μην τον εμπιστευόταν για Βασιλιά του Άργκανθικ –ήταν πασιφανές, από την πρώτη στιγμή, ότι τον θεωρούσε πολύ μικρό για το εν λόγω αξίωμα. Η Δούκισσα Σενίβα χάιδευε το γεράκι στον ώμο της, δίχως η όψη της να φανερώνει τίποτα το συγκεκριμένο –πάντοτε ήταν πολύ ελεγχόμενη, είχε παρατηρήσει ο Κιόλβ. Ο Δούκας Τόρμπαλ έτριβε τα μούσια του, ενώ πίσω από τα μάτια του έμοιαζαν να περνούν μυριάδες σκέψεις. Ο Αρχων Ζάρουν ατένιζε τον Πρίγκιπα καλοπροαίρετα –ο Κιόλβ ήταν βέβαιος ότι θα τον υποστήριζε, όταν καθόταν στον Αλαβάστρινο Θρόνο (απ'την άλλη, βέβαια, όπως τον είχε προειδοποιήσει κι ο Δόνορ, καλύτερα να μην εμπιστευόταν κανέναν). Ο Δούκας Βάνρελ είχε τα χέρια του σταυρωμένα μπροστά

στο στέρνο και το βλέμμα του καρφωμένο στην ξύλινη επιφάνεια του τραπεζιού. Η Αρχόντισσα Άσλια χαμογελούσε –συμπαθούσε τον Κιόλβ από παλιά.

«Και τώρα, φυσικά, θα μιλήσουμε για το θέμα που, είμαι βέβαιος, σας φλέγει όλους,» είπε ο Πρίγκιπας του Άργκανθικ· και τους διηγήθηκε το περιστατικό με τον υπηρέτη και την υπηρέτρια, οι οποίοι είχαν ομολογήσει ότι είδαν την Αρχόντισσα Ενθέμα να μπαίνει στην κουζίνα και να μιλά με τον υπηρέτη που, τελικά, πήγε το δηλητηριασμένο φαγητό στον κρατούμενο ο οποίος είχε μιλήσει κατά των Ρέγκοθ.

Σιγή έπεσε στην αίθουσα, μόλις ο Κιόλβ τελείωσε τα λόγια του.

Η Αρχόντισσα Ενθέμα μίλησε πρώτη: «Κι άλλα ψέματα...»

«Προφανώς, ο Άρμπεναρκ ολόκληρος συνωμοτεί εναντίον σας, Αρχόντισσά μου,» είπε, ειρωνικά, η Δούκισσα Δάρα.

«Δε νομίζω πως χωράει, πλέον, αμφιβολία ότι οι Ρέγκοθ ελέγχουν τους ληστές,» συμπέρανε ο Τόρμπαλ.

«Αν είναι έτσι,» είπε ο Δούκας Έσριθ, μοιάζοντας εξοργισμένος, «απαιτώ αυτό να τελειώσει εδώ και τώρα!» Έστρεψε το βλέμμα του στην Ενθέμα, η οποία καθόταν στα δεξιά του. «Πόσες ληστείες είχατε στο Δουκάτο σας, Αρχόντισσά μου; Το δικό μου Δουκάτο έχει υποφέρει από αυτές τις διαβολεμένες ληστείες!»

«Μπορώ να καταλάβω τον Δούκα Έσριθ,» δήλωσε ο Τόρμπαλ. «Και το Άρβεντμοκ έχει υποφέρει από τους πασίγνωστους, πλέον, ληστές. Καιρό ψάχναμε να μάθουμε ποιος τους ελέγχει.»

Η Ενθέμα έριξε μια φλογισμένη ματιά σ' αυτόν και μια ακόμα πιο φλογισμένη ματιά στον Έσριθ. «Όλοι συνωμοτείτε εναντίον μας!» σφύριξε. «Δε μπορώ να σταματήσω τις ληστείες, γιατί δεν έχω καμία σχέση μ' αυτές! Οι Ρέγκοθ δεν έχουν καμία σχέση μ' αυτές!»

«Όμως, περιέργως, όλα τα στοιχεία προς τους Ρέγκοθ δείχνουν, Αρχόντισσά μου,» παρατήρησε η Σιρίμα.

«Κάποιοι τα φτιάχνει!» φώναξε η Ενθέμα.

«Υπάρχουν τόσα στοιχεία,» αντιγύρισε η Σιρίμα. «δε μπορεί να είναι όλα φτιαχτά. Μάλλον, μας δείχνουν τους πραγματικούς φταίχτες.»

Η Ενθέμα στράφηκε στον Κιόλβ. Ο Πρίγκιπας μπορούσε να καταλάβει από το πρόσωπό της ότι ήταν απελπισμένη. «Υψηλότε,» είπε, «μας είχατε δώσει ένα μήνα, για ν' αποδείξουμε την αθωότητά μας!» Ο τόνος της φωνής της σχεδόν τον εκλιπαρούσε –και ήταν, ίσως, η μόνη στιγμή στην Ιστορία του Άργκανθικ που ένας Ρέγκοθ εκλιπαρούσε έναν Βέρντλεν, σκέφτηκε ο Κιόλβ.

«Ναι,» παραδέχτηκε. «Σας είχα δώσει ένα μήνα.» *Αν, όμως, εσείς ευθύνεστε για το θάνατο του πατέρα μου, της μητέρας μου, και των αδελφών μου–!*

«Υψηλότε, αυτό ήταν προτού μάθουμε τόσα πολλά!» είπε ο Έσριθ. «Όταν γνωρίζαμε μονάχα για το ημερολόγιο της Ζόρνα, που θα μπορούσε –λέω, θα μπορούσε– να ήταν πλαστό. Τώρα, έχουμε ατράνταχτα στοιχεία!»

Η Ενθέμα γύρισε, απότομα, προς το μέρος του, τρίζοντας τα δόντια. Έμοιαζε έτοιμη να του χιμήσει, να τον σκοτώσει, να τον κατασπαράξει.

Ο Έσριθ δεν κινήθηκε απ' τη θέση του, αλλά το βλέμμα του την ατένισε στα μάτια, και η όψη του ήταν τρομαχτική όπως πάντα.

«Απαιτώ οι Ρέγκοθ να εξοριστούν από το Βασίλειο,» είπε, απόλυτα.

Η Ενθέμα έκανε να τον χτυπήσει, με το δεξί της χέρι, αλλά ο Δούκας του Τάρμεν τής έπιασε τον καρπό, προτού τα νύχια της γδάρουν το πρόσωπό του.

«Φρουροί!» φώναξε ο Κιόλβ, καθώς πεταγόταν επάνω και βαβούρα άρχιζε γύρω απ' το τραπέζι του Συμβουλίου.

Οι πόρτες της αίθουσας άνοιξαν, με πάταγο, και πάνοπλοι στρατιώτες μπήκαν.

Ο Πρίγκιπας του Άργκανθικ κοίταξε την Ενθέμα. «Αρχόντισσά μου, μη μ' αναγκάσετε να σας βγάλω από το δωμάτιο.»

Εκείνη σταύρωσε τα χέρια μπροστά της, ακουμπώντας την πλάτη της στην καρέκλα. «Δε θα χρειαστεί, Πρίγκιπά μου.»

«Καλώς,» αποκρίθηκε ο Κιόλβ, καθώς οι πάντες γύρω από το τραπέζι ηρεμούσαν. «Μπορείτε να πηγαίνετε,» είπε στους φρουρούς. Οι στρατιώτες υποκλίθηκαν και βγήκαν από την αίθουσα, κλείνοντας την μεγάλη πόρτα. Ο Πρίγκιπας ξανακάθισε στη Βασιλική Θέση.

«Δούκα Έσριθ, κάτι λέγατε,» είπε ο Τόρμπαλ.

«Έλεγα ότι ίσως θα έπρεπε να ψηφίσουμε, για το αν θα εξοριστούν οι Ρέγκοθ ή όχι. Μπορεί αυτό να σταματήσει τις ληστείες που έχουν εξαπλωθεί σε όλο το Βασίλειο.»

Η Ενθέμα παρενέβη, πάλι: «Ο Υψηλότατος μάς έδωσε χρόνο για να αποδείξουμε την αθωότητά μας!»

«Τότε, τα στοιχεία ήταν διαφορετικά,» τόνισε η Σιρίμα. «Νομίζω πως πρέπει να ξαναψηφίσουμε, Πρίγκιπά μου.»

«Σχετικά με τι, Αρχόντισσά μου;» ρώτησε ο Κιόλβ.

«Σχετικά με το αν θα δοθεί χρόνος στους Ρέγκοθ ή αν θα γίνει ψηφοφορία για τον εξορισμό τους εδώ και τώρα –οι αποδείξεις εναντίον τους ολοένα και πληθαίνουν, ούτως ή άλλως.»

«Δε μπορείτε ν'αλλάξετε την απόφασή σας, Υψηλότατε!» σφύριξε η Ενθέμα. «Μας δώσατε ένα μήνα. Ούτε αυτός είναι αρκετός χρόνος, αλλά—»

«Κι αν το Συμβούλιο επιθυμεί να ψηφίσει, Αρχόντισσα Ενθέμα;» απαίτησε η Σενίβα, δίχως να υψώσει τη φωνή της και κοιτώντας την Ρέγκοθ με ερευνητικά μάτια.

«Δε μπορείτε να ψηφίσετε για κάτι τέτοιο –έχετε ήδη ψηφίσει!» Ο Κιόλβ έβλεπε καθαρά τον τρόπο στο πρόσωπο της Αρχόντισσας Ενθέμα· και ήταν βέβαιος πως κι οι υπόλοιποι τον έβλεπαν. Αναμφίβολα, παντού γύρω της αντίκριζε εχθρούς, ανθρώπους σαν αρπακτικά που ήθελαν να την κατασπαράξουν. Το πρόσωπό της ήταν γλομό, και ο Πρίγκιπας παρατήρησε ότι τα δαχτυλidoφορεμένα δάχτυλα των χεριών της έτρεμαν. Ίσως ήταν, πλέον, πολύ γερασμένη

για τέτοια –πρέπει να ήταν κάπου ανάμεσα στα εξήντα και στα εβδομήντα, απ’ό,τι υπολόγιζε. Είχε γεννηθεί μέσα του μια επιθυμία να συντρέξει τους Ρέγκοθ, να τους βοηθήσει, έστω και λίγο. Μπορεί, στο κάτω-κάτω, να μην έφταιγαν, τελικά, εκείνοι για τις ληστείες, παρότι τα στοιχεία ήταν εναντίον τους. Ίσως κάποιος να προσπαθούσε να τους ενοχοποιήσει. *Αν, όμως, αυτοί δολοφόνησαν την οικογένειά μου;*

Τα μέλη του Συμβουλίου φώναζαν γύρω του, καθώς εκείνος σκεφτόταν· οι φωνές τους τον μπερδεύαν, θόλωναν το νου του. Μία πιο δυνατή φωνή από τις υπόλοιπες ξεχώρισε: «Ας ψηφίσουμε, επιτέλους, Πρίγκιπά μου! Ας ψηφίσουμε!»

Ήταν ο Δούκας Τόρμπαλ Σογκράθος του Άρβεντμοκ. «Ας ψηφίσουμε, Πρίγκιπά μου, αλλιώς δεν πρόκειται να πάρουμε μια απόφαση εδώ!»

«Θα ψηφίσουμε,» δήλωσε ο Κιόλβ. Και πιο δυνατά, για να τον ακούσουν: «Θα ψηφίσουμε!»

Ησυχία απλώθηκε γύρω από το τραπέζι, έτσι που το άνοιγμα του ξύλινου κουτιού δίπλα από τον Πρίγκιπα ακούστηκε καθαρά στ’αφτιά του. «Αρχοντές μου,» είπε, παίρνοντας μια τράπουλα με μαύρα φύλλα από μέσα. «Το άστρο σημαίνει ότι πρέπει να δοθεί χρόνος στους Ρέγκοθ –ένας μήνας. Το άστρο που πέφτει σημαίνει ότι δεν πρέπει να δοθεί χρόνος, και θα ψηφίσουμε, ύστερα, για το αν θα εξοριστούν.»

«Πρίγκιπά μου–!» άρχισε η Ενθέμα.

«Αποφάσισα, Αρχόντισσά μου!» αποκρίθηκε, απότομα, ο Κιόλβ, χωρίζοντας τα φύλλα ανά δύο. «Αποφάσισα.» *Γιατί κάποιος έπρεπε ν’αποφασίσει. Είστε όλοι τρελοί! Είστε όλοι τρελοί!* Έδωσε στον καθένα τη μοιρασιά του και κράτησε τέσσερα φύλλα για τον εαυτό του.

Τα μέλη του Συμβουλίου τού επέστρεψαν το καθένα την ψήφο του. Η Αρχόντισσα Ενθέμα έμοιαζε να έχει χάσει κάθε έλεγχο του εαυτού της· τα χέρια και τα χείλη της έτρεμαν. Ο Κιόλβ συγκέντρωσε τα

φύλλα-ψήφους στα δεξιά του και τ'ανακάτεψε. Οι άρχοντες και οι αρχόντισσες τού έδωσαν τα περισσευούμενά τους φύλλα, κι εκείνος τ'ανακάτεψε κι αυτά και τα επέστρεψε στο ξύλινο κουτάκι. Σήκωσε τα τέσσερα δικά του φύλλα και τα κοίταξε, αναποφάσιστος. *Να τους καταδικάσω ή όχι; Δύο ψήφοι εναντίον τους ή δύο υπέρ τους; Ήταν εχθροί της οικογένειάς μου, ούτως ή άλλως.* Πήρε ένα άστρο που πέφτει και το έριξε στο σωρό. *Όμως δεν είμαι απόλυτα βέβαιος για το φταιξιμό τους, τώρα.* Και πρόσθεσε στο σωρό ένα άστρο. Ανακάτεψε, πάλι, τα φύλλα και τα άνοιξε, ένα-ένα, επάνω στο τραπέζι του Συμβουλίου.

Εννέα άστρα που πέφτουν, και δύο άστρα.

Η Αρχόντισσα Ενθέμα είχε μείνει άφωνη· απλά, κοιτούσε τα φύλλα.

Όλοι ψήφισαν εναντίον της, σκέφτηκε ο Κιόλβ. Όλοι, εκτός από την ίδια και από εμένα, που η μία μου ψήφος πήγε υπέρ της.

«Το αποτέλεσμα είναι προφανές,» είπε, και μάζεψε, πάλι, τα φύλλα. «Θα ψηφίσουμε για την εξορία, τώρα.»

«Περιμένετε!» είπε η Ενθέμα. «Δε μπορεί να γίνει έτσι! Κάποιος χρόνος... Πρίγκιπά μου, σας παρακαλώ...»

«Γι' αυτό ψηφίσαμε, Αρχόντισσά μου,» αποκρίθηκε η Σιρίμα: «για το αν θα έχετε χρόνο.»

«Προφανώς, ο χρόνος σας στέρεψε,» τόνισε ο Δούκας Έσριθ, βάζοντας την πίπα του στο στόμα και ανάβοντάς την.

Ο Κιόλβ χώρισε, ξανά, τα φύλλα ανά δύο και τα μοίρασε στα μέλη του Συμβουλίου, ενώ παρατηρούσε ότι ιδρώτας είχε συγκεντρωθεί στο μέτωπο της Αρχόντισσας Ενθέμα και ο λαιμός της είχε γίνει κατακόκκινος. «Ψηφίστε, άρχοντές μου,» είπε. «Το άστρο σημαίνει ότι οι Ρέγκοθ δεν πρέπει να εξοριστούν· το άστρο που πέφτει σημαίνει ότι πρέπει να εξοριστούν.»

Αυτοί οι ψήφοι ήρθαν πιο καθυστερημένα από τους προηγούμενους, πρόσεξε ο Κιόλβ. Προφανώς, κανένας δεν έπαιρνε το θέμα της εξορία ελαφριά, γιατί, φυσικά, μετά, θα ετίθετο ένα άλλο

θέμα: τι θα γινόταν το Δουκάτο Ντάναρλ. *Το Δουκάτο Ντάναρλ, ναι· ποιος θα πάρει το Δουκάτο Ντάναρλ...* Και μια σκέψη, τότε, πέρασε για πρώτη φορά απ' το νου του: *Κάποιος θα μπορούσε να θέλει να διώξει τους Ρέγκοθ, για να πάρει το Δουκάτο τους...* Αν, βέβαια, ήταν, τελικά, πλεκτάνη... Αν δεν ευθύνονταν εκείνοι για τις ληστείες...

Τα φύλλα συγκεντρώθηκαν εμπρός του. Τα ανακάτεψε, παρόμοια με πριν, βάζοντας τα περισσευούμενα στο ξύλινο κουτάκι. Πρόσθεσε και τους δικούς του ψήφους (έναν υπέρ κι έναν κατά) και τ' ανακάτεψε πάλι. Ύστερα, τα άνοιξε. *Η ώρα της αλήθειας...*

Πέντε άστρα, και έξι άστρα που πέφτουν.

Σιγή, για λίγο.

Ύστερα, η Αρχόντισσα Ενθέμα είπε: «Η διαφορά είναι μίας ψήφου, Υψηλότετε. Το αποτέλεσμα δεν είναι σταθερό, δεν είναι.» Το άγχος της ήταν φανερό. Αν αυτή η κατάσταση στρεφόταν εναντίον της, όπως έδειχνε, θα έπρεπε να επιστρέψει στην οικογένειά της, στο Δουκάτο Ντάναρλ, για να τους πει ότι οι άρχοντες του Συμβουλίου τούς είχαν εξορίσει από το Βασίλειο. Ο Κιόλβ δε θα ήθελε να βρίσκεται στη θέση της. *Αν, όμως, οι Ρέγκοθ ευθύνονται για τη δολοφονία των δικών μου...*

«Το αποτέλεσμα της ψηφοφορίας είναι το αποτέλεσμα της ψηφοφορίας,» είπε ο Δούκας Έσριθ, καπνίζοντας. «Το Συμβούλιο αποφάσισε.»

«Υψηλότετε,» είπε η Ενθέμα. Τώρα, το πρόσωπό της φαινόταν πιο σπασμένο, πιο γερασμένο, από ποτέ. «Η διαφορά είναι μίας ψήφου. Το Συμβούλιο δεν είναι βέβαιο.»

Ο Άρχων Ζάρουν, που δεν είχε μιλήσει καθόλου μέχρι στιγμής, καθάρισε το λαιμό του. «Η αλήθεια είναι, άρχοντές μου, πως μια εξορία δε θα πρέπει κανείς μας να την παίρνει πολύ ελαφριά. Ακόμα κι αν οι Ρέγκοθ, όντως, κρύβονται πίσω από τις ληστείες, πιστεύω ότι θα μπορούσε να βρεθεί μια άλλη λύση.»

Εσύ είχες ψηφίσει εναντίον τους, στην αρχή, Άρχοντά μου, σκέφτηκε ο Κιόλβ. Είχες ψηφίσει να μην τους δοθεί χρόνος –όπως και όλοι, άλλωστε. Άλλαξες γνώμη γι'αυτούς;

«Έχετε κάτι να προτείνετε, Άρχοντά μου;» ρώτησε ο Δούκας Έσριθ, κοιτώντας τον με μισό μάτι.

«Βασιλικός στρατός στο Δουκάτο Ντάναρλ και παρεμπόδιση περαιτέρω χρηματοδότησης των ληστών,» είπε ο Ζάρουν.

«Μα οι Ρέγκοθ δεν έχουν καμία σχέση με τους ληστές, Άρχοντά μου,» επέμεινε η Ενθέμα.

«Πώς μπορεί κανείς να... συνεργαστεί μαζί τους, όταν δεν παραδέχονται καν το παράπτωμά τους;» απαίτησε η Σιρίμα. «Δε νομίζω ότι υπάρχει άλλη λύση από την εξορία. Εξάλλου, γιατί το συζητάμε ακόμα; Δεν αποφάσισε το Συμβούλιο, άρχοντές μου;» Κοίταξε τον Κιόλβ. «Πρίγκιπά μου, παρακαλώ, βάλτε κάποια τάξη.»

Όλων τα βλέμματα στράφηκαν επάνω του.

«Επιθυμείτε να ξαναγίνει ψηφοφορία, άρχοντές μου;» ρώτησε εκείνος.

Κανείς δε μίλησε. Προφανώς, αυτοί που είχαν κερδίσει φοβόνταν μην χάσουν με τη δεύτερη ψηφοφορία· και η Αρχόντισσα Ενθέμα – που είχε χάσει– φοβόταν μήπως τα πράγματα στραβώσουν ακόμα περισσότερο γι'αυτήν και την οικογένειά της. Τώρα, τουλάχιστον, είχε να λέει ότι το αποτέλεσμα δεν ήταν βέβαιο, γιατί υπήρχε διαφορά μονάχα μίας ψήφου.

Τελικά, όμως, είπε: «Να ξαναψηφίσουμε, Πρίγκιπά μου.»

«Όχι πάλι...» έκανε η Σιρίμα, δήθεν αγανακτισμένη.

«Θα ξαναψηφίσουμε,» δήλωσε ο Κιόλβ, και μοίρασε, γι'ακόμα μια φορά, τα φύλλα της Τράπουλας των Άστρων.

Τα μέλη ψήφισαν. Και ο Πρίγκιπας δίστασε προτού προσθέσει και τη δική του ψήφο. *Αν έχουν ψηφίσει όπως πριν, το αποτέλεσμα εξαρτάται από μένα. Μπορώ να κάνω τους Ρέγκοθ να μην εξοριστούν ή να εξοριστούν. Η απόφαση είναι δική μου. Κι αν κάνω λάθος, ο πραγματικός δολοπλόκος –όποιος κι αν είναι, τελικά, αυτός– θα μείνει*

στο Βασίλειο. Όμως όλα τα στοιχεία δείχνουν εναντίον τους. Δείχνουν τόσο πολύ εναντίον τους, που... σε κάνουν ν'αμφιβάλεις γι'αυτά.

Ο Κιόλβ ψήφισε και ανακάτεψε τα φύλλα.

Τα άνοιξε.

Πέντε άστρα που πέφτουν· έξι άστρα.

Η Σιρίμα γούρλωσε τα μάτια. Ο Δούκας Έσριθ συνοφρυώθηκε, δαγκώνοντας την πίπα του. Ο Δούκας Τόρμπαλ έτριψε τα μούσια του, παρατηρώντας τα φύλλα προσεκτικά, λες και δεν τα είχε μετρήσει καλά. Η Δούκισσα Δάρα ακούμπησε το σαγόνι στη γροθιά της, σα να βαριόταν. Η Δούκισσα Σενίβα έτριψε, ελαφριά, το σαγόνι της, λες και σκεφτόταν ποιος ήταν ο «προδότης» που είχε αλλαξοπιστήσει. Ο Ζάρουν έμοιαζε ευχαριστημένος, ενώ ο Δούκας Βάνρελ ήταν ανέκφραστος. Η Άσλια είχε μια προβληματισμένη όψη στο πρόσωπό της. Η Ενθέμα ήταν φανερά ανακουφισμένη από το νέο αποτέλεσμα.

Τελικά, η ψήφος μου είχε μεγάλη σημασία, σκέφτηκε ο Κιόλβ· και είπε: «Άρχοντές μου, έφτασα στο εξής συμπέρασμα από τη σημερινή συνεδρίαση: Το Συμβούλιο είναι, αναμφίβολα, μπερδεμένο, σχετικά με το αν οι Ρέγκοθ πρέπει να εξοριστούν ή όχι.»

«Και τι θα γίνει τώρα, Πρίγκιπά μου;» απαίτησε ο Έσριθ. «Είπαμε να μην τους δώσουμε χρόνο. Σας ερωτώ, λοιπόν: Τι θα γίνει;»

«Αρχόντισσα Ενθέμα,» είπε ο Κιόλβ, «υποθέτω πως θα δεχτείτε βασιλικά στρατεύματα στο Δουκάτο σας, αν δεν έχετε τίποτα να κρίψετε, σωστά;»

«Ασφαλώς, Πρίγκιπά μου,» αποκρίθηκε εκείνη, μοιάζοντας ευγνώμων για τη νέα απόφαση του Συμβουλίου. «Δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα. Θα διαπιστώσετε πως δεν ευθυνόμαστε για τις ληστείες.»

«Να δούμε για πόσο καιρό θα καταφέρετε να το κρίβετε, Αρχόντισσά μου,» είπε ο Έσριθ. Και προς τον Κιόλβ: «Υψηλότετε, θ'αφήσετε αυτούς τους κακοποιούς να μαστίζουν έτσι το Βασίλειο; Είναι απαράδεκτο οι Αργκανθικιανοί πολίτες να μη μπορούν να

ταξιδέψουν στους δρόμους, φοβούμενοι ότι θα τους σκοτώσουν ή θα τους ληστέψουν. Ακόμα και πανδοχεία καίνε οι εγκληματίες, Πρίγκιπά μου! Στο Δουκάτο μου, έκαψαν το *Δίκοπο Μαχαίρι*, ένα από τα σημαντικότερα πανδοχεία της περιοχής. Ως τότε θα συνεχιστεί αυτή η κατάσταση;»

«Σύντομα, θα μαθευτεί τι πραγματικά συμβαίνει, Δούκα μου,» τον διαβεβαίωσε ο Κιόλβ. «Για την ώρα, τούτη η συνεδρίαση τελείωσε. Θα κουβεντιάσουμε αύριο, την ίδια ώρα.»

** ** *

Η Χόλκραδ χουζούρευε στο κρεβάτι της, έχοντας τα πνευματικά της μάτια στραμμένα στην Αίθουσα του Συμβουλίου, καθώς τα μέλη σηκώνονταν από τις θέσεις τους και στρέφονταν προς τη μεγάλη ξύλινη πόρτα, η οποία άνοιγε, για να βγουν. Ούτε μια λέξη δεν είχε ειπωθεί για τη συμμαχία με το Σαραόλν, παρατήρησε η μάγισσα, αναρωτούμενη αν ακόμα κι ο Πρίγκιπας Κιόλβ είχε πάψει να ενδιαφέρεται. *Ίσως να ήταν καλύτερα αν πήγαινα με τον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή. Εδώ δε βλέπω να βγαίνει κάτι. Όμως, απ'την άλλη, τι να έκανα; Να άφηνα τους άλλους απροστάτευτους, στο έλεος των Κλειδοκρατόρων; Χρειάζονται έναν Πνευματιστή μαζί τους. Κι επιπλέον, πρέπει να προσέχω τον Ζάρβημ. Αυτή η γυναίκα, η Αρχόντισσα Σιρίμα, θέλει να τον σκοτώσει. Προσπαθεί να κερδίσει την εμπιστοσύνη του και, μετά, θα επιχειρήσει να τον βγάλει απ'τη μέση, με κάποιο τρόπο· είμαι βέβαιη. Και πρέπει να την εμποδίσω, όταν το επιχειρήσει· ή προτού το επιχειρήσει.*

Είναι ο Ζάρβημ τόσο ανόητος που δε βλέπει τι θέλει από κείνον; Ή, μήπως, την έχει καταλάβει, αλλά επιθυμεί να παίξει το παιχνίδι της; Την άλλη φορά, μου είπε ότι θα επιχειρούσε να την στρέψει υπέρ της συμμαχίας. Αποκλείεται ποτέ να συμβεί κάτι τέτοιο. Η Σιρίμα είναι πονηρή· ίσως πιο πονηρή κι απ'τον Ζάρβημ. Πρέπει να τη διώξω μακριά του.

Τα πνευματικά μάτια της Χόλκραδ ακολούθησαν τον Δούκα Έσριθ, καθώς εκείνος έβγαινε από την Αίθουσα του Συμβουλίου. Αυτός ο κακάσχημος άντρας υπηρετούσε τον Πόνκιμ. Ή, τουλάχιστον, μάλλον υπηρετούσε τον Πόνκιμ. Όμως ποιο ακριβώς ήταν το παιχνίδι του; Η Χόλκραδ δεν είχε καταλάβει. Και, παλιότερα, τις περισσότερες φορές, δεν μπορούσε να τον παρακολουθήσει, γιατί κάποιος άλλος παρεμβαλλόταν και την έδιωχνε· κάποιος που είχε αρκετή πνευματική υποστήριξη. Αναρωτιόταν αν αυτός ο κάποιος ακόμα προστάτευε τον Δούκα Έσριθ.

Ξαφνικά, η εικόνα του Δούκα θόλωσε και έσβησε, μέσα σε ένα απότομο ψυχικό κύμα. Η Χόλκραδ, αμέσως, υποπευτήθηκε ότι πρέπει να ήταν ο κάποιος· όμως, ύστερα, μια γυναικεία φωνή μίλησε μέσα στο νου της:

Σε χαιρετώ, παρείσακτη μάγισσα.

Εκείνη δεν αποκρίθηκε.

Ίσως να μη γνωρίζεις ποια είμαι, ούτε εκ μέρους ποιων σου απευθύνομαι...

Γνωρίζω πολύ καλά εκ μέρους ποιων μου απευθύνεσαι, Κλειδοκράτειρα, αποκρίθηκε η Χόλκραδ.

Επομένως, ξέρεις για μας, είτε η άγνωστη. Δε σου έχει, λοιπόν, κανένας μιλήσει για τους νόμους μας; Τώρα, η φωνή ήταν θυμωμένη, προστακτική.

Δεν έβλαψα κάποιον Αργκανθικιανό μέσω των Πνευμάτων, δήλωσε η Χόλκραδ, και δεν ήταν ψέματα.

Όμως έχεις απλώσει τα πνευματικά σου μάτια παντού στο παλάτι, παρείσακτη μάγισσα. Και δεν ξέρουμε τι κάνεις εκεί. Επομένως, αυτό θα σταματήσει, τώρα.

Δεν υπήρχε αμφιβολία ότι η άγνωστη Κλειδοκράτειρα την απειλούσε. Ο Μυστικός Πόλεμος πρέπει να είχε τελειώσει, υπέθετε η Χόλκραδ, και, τώρα, οι νικητές προσπαθούσαν να εδραιώσουν την εξουσία τους. Προφανώς, είχαν μείνει λίγοι απ'αυτούς και φοβόνταν τους «παρείσακτους μάγους».

Σε διαφορετική περίπτωση, συνέχισε η γυναικεία φωνή, θα χρειαστεί να λάβουμε τα ανάλογα μέτρα, για να σε... περιορίσουμε.

Και η Χόλκραδ αισθάνθηκε την άγνωστη παρουσία να φεύγει απ' το μυαλό της.

Δαίμονες της Μάγκραθμελ! σκέφτηκε. *Τι θα κάνω τώρα; Οι Κλειδοκράτορες ήταν ξανά ενωμένοι και ήξερε πως δε θα την ανέχονταν. Όμως εκείνη έπρεπε να παρακολουθεί τον Ζάρβημ, για να μην τον δολοφονήσουν οι Αργκανθικιστοί. Τι επιλογές είχε;...*

** ** *

Ο Έσριθ κοπάνησε την πόρτα πίσω του, μπαίνοντας στο δωμάτιο σα σίφουνας. Οι γροθιές του ήταν σφιγμένες στα πλευρά του και η όψη του έμοιαζε με αυτή δαίμονα του παραμυθιού.

Η Κυράλια έβγαλε το ξανθό της κεφάλι μέσα από την κουβέρτα του κρεβατιού. «Τι είναι, γουρουνάκι μου;» ρώτησε. «Τι έτρεξε;» Μπορούσε να δει ότι ο σύζυγός της ήταν εκτός εαυτού, αφάνταστα θυμωμένος.

«Όλες μας οι προσπάθειες πήγαν στράφι,» αποκρίθηκε εκείνος, και κάθισε βαριά στην καρέκλα δίπλα στο τζάκι.

«Τι; Γιατί;» Η Κυράλια ανασηκώθηκε επάνω στο κρεβάτι, τυλίγοντας την κουβέρτα γύρω της. «Δε στράφηκαν εναντίον της Ενθέμα;»

«Για μία ψήφο, Κυράλια,» αποκρίθηκε ο Έσριθ. «Για *μία* ψήφο χάλασαν τα πάντα! Το Συμβούλιο θεωρήθηκε ‘αναποφάσιστο’ για μία ψήφο διαφορά! Άμα ζούσε, τώρα, ο Κάρχοκ δε θα είχε υπάρξει τούτο το πρόβλημα –θα καταδίκασε αμέσως τους Ρέγκοθ –απερίφραστα! Αλλά ο γιος του, ο Κιόλβ, δεν ακολουθεί τις μεθόδους του πατέρα του. Ο μικρός είναι αδαής –δεν ξέρει από πολιτική! Είναι ανίκανος να κυβερνήσει το Άργκανθικ!»

«Και τι έγινε, τελικά;» ρώτησε η Κυράλια. «Τι έγινε με τους Ρέγκοθ;»

«Δε θα εξοριστούν.»

«Και;»

«Θα σταλούν βασιλικά στρατεύματα στο Δουκάτο Ντάναρλ. Η Αρχόντισσα Ενθέμα συμφώνησε.»

«Πρέπει να είναι πολύ απελπισμένη, για να δέχτηκε κάτι τέτοιο,» παρατήρησε η Κυράλια.

«Ναι, όμως αυτό λίγο μάς ενδιαφέρει,» είπε ο Έσριθ. «Εμείς θέλαμε να διωχτούν οι Ρέγκοθ απ'τα εδάφη τους, για να προχωρήσει το σχέδιό μας. Έτσι, δε δουλεύει τίποτα –αλλάζει το όλο σκηνικό.»

«Εκτός κι αν φροντίσουμε τα βασιλικά στρατεύματα να βρουν αποδείξεις για τους ληστές μέσα στο Ντάναρλ.» Τα πράσινα μάτια της Κυράλια γυάλισαν.

«Κάτι τέτοιο δε θα ήταν απίθανο να το καταφέρουμε. Όμως πρέπει να λάβεις υπόψη σου δύο παράγοντες: ότι θα πρέπει να στήσουμε μια ολόκληρη πλεκτάνη από την αρχή, και ότι το έδαφος δε θα είναι το ίδιο... στρωμένο για μας.»

«Είχαμε κάποιες ομάδες ληστών μέσα στο Ντάναρλ, μην ξεχνάς,» τόνισε η Κυράλια.

«Δεν το ξεχνώ,» αποκρίθηκε ο Έσριθ. «Ωστόσο...»

«Καταλαβαίνω τι θέλεις να πεις, γουρουνάκι μου. Μ'αυτή την κίνηση του Πρίγκιπα, διαλύθηκαν τα πάντα. Κι επιπλέον, τώρα, δεν έχουμε ούτε τον Βούνκαλ, ούτε τους Κλειδοκράτορες με το μέρος μας...» Αναστέναξε. «Ανησυχώ για κείνον. Πού να είναι; Είναι ζωντανός; Δε θέλω να τον χάσω και αυτόν. Ελπίζω, σύντομα, να καταφέρει να έρθει σε επικοινωνία μαζί μας.»

«Κι εγώ,» ένευσε ο Έσριθ.

Κανείς δε μίλησε για κάποια ώρα. Ο Δούκας του Τάρμεν έβγαλε την πίπα του, την άναψε, και άρχισε να καπνίζει, σκεπτικός. Η Κυράλια σηκώθηκε απ'το κρεβάτι, φόρεσε μια ρόμπα, και κάθισε μπροστά στον καθρέφτη, βάφοντας τα μάτια της.

«Βασίλισσά μου,» είπε ο Έσριθ, χαλώντας τη σιγή. «Μερικές φορές, είναι συνετό κανείς να παραδέχεται την ήττα του.» Ο καπνός βγήκε αργά απ'τα ρουθούνια του Άρχοντα της Μπένχρηθ.

Η Κυράλια έπαψε να βάφεται· στράφηκε να τον κοιτάξει. «Δε νικηθήκαμε ακόμα!» είπε. Σηκώθηκε και τον πλησίασε, για να καθίσει στα γόνατά του, περνώντας το χέρι της πίσω απ'το λαιμό του. «Δε χρειάζεται τέτοια απογοήτευση, γουρουνάκι μου.»

«Άκουσέ με, Κυράλια,» αποκρίθηκε, σοβαρά, ο Έσριθ. «Το να μπορείς να καταλάβεις πότε έχεις χάσει το παιχνίδι είναι κι αυτό αρετή· γιατί, αν δεν το καταλάβεις, και συνεχίσεις να παίζεις, θα χάσεις και όσα ήδη έχεις.»

«Δηλαδή, προτείνεις να μην προσπαθήσουμε να ενοχοποιήσουμε τους Ρέγκοθ;» ρώτησε η Κυράλια, κοιτάζοντας το πρόσωπο του – σταθερά, όπως πάντα– και προσπαθώντας να κατανοήσει τι γινόταν, τώρα, πίσω από αυτό.

«Ναι. Και, επιπλέον, να εξαφανίσουμε κάθε ίχνος των ληστών. Ή να αφήσουμε τους βασιλικούς στρατιώτες να τους εξαφανίσουν. Ούτως ή άλλως, δε μπορούν ν'αποκαλύψουν τίποτα για μας, Κυράλια. Δεν ξέρουν ποιος πραγματικά τους πληρώνει.»

«Κι όλος ο μέχρι στιγμής κόπος μας να φτάσουμε στον Αλαβάστρινο Θρόνο;»

«Θα μας δοθεί άλλη ευκαιρία, Βασίλισσά μου,» αποκρίθηκε ο Έσριθ, βγάζοντας την πίπα του απ'τα χείλη και φυσώντας καπνό. «Τώρα, το σκηνικό έχει αλλάξει, και θα πρέπει κι εμείς να προσαρμοστούμε με τα νέα δεδομένα –όποιος δεν προσαρμόζεται συνθλίβεται από τις καινούργιες δυνάμεις: πάντα έτσι ήταν· πάντα έτσι θα είναι. Παλιότερα, είχαμε μάγους με το μέρος μας –τους Κλειδοκράτορες. Εκείνοι φρόντιζαν μέχρι και να συντρέχουν τους ληστές, όταν υπήρχε λόγος –ή, τουλάχιστον, ο Βούνκαλ φρόντιζε γι'αυτά τα πράγματα. Τώρα, δεν έχουμε ούτε τους Κλειδοκράτορες, ούτε τον Βούνκαλ. Οι άλλοι Κλειδοκράτορες νίκησαν: εκείνοι που υποστηρίζουν τον Πρίγκιπα.»

Η Κυράλια κατένευσε. «Επομένως, θα επιστρέψουμε στην Μπένχρηθ;»

«Το συντομότερο δυνατό,» είπε ο Έσριθ. «Για την ώρα, όμως, έχουμε να παρακολουθήσουμε τη στέψη του Πρίγκιπα Κιόλβ. Και αύριο το πρωί, θα γίνει, πάλι, συνεδρίαση, για να παρθούν κάποιες τελευταίες αποφάσεις, υποθέτω.»

«Όπως τι θα γίνει σχετικά με τη συμμαχία με τους Σαραολνιανούς;»

«Η συμμαχία δε θα πραγματοποιηθεί. Δεν παρατηρώ καμία ιδιαίτερη προθυμία από κάποιον. Και πολύ σωστά, φρονώ. Όταν ο Πόνκιμ έχει το Σαραόλν ολοκληρωτικά υπό τον έλεγχό του, θα φροντίσουμε να διαπραγματευτούμε μ'εκείνον και τους Μαγκραθμέλιους. Οι περισσότεροι φαίνεται να συμφωνούν μ'αυτή την ιδέα.»

«Και με τον Άρχοντα Ζάρβημ τι θα γίνει; Είναι ο μόνος από τους Σαραολνιανούς που μπορεί να επηρεάσει τόσο άμεσα τον Πρίγκιπα.»

«Η Σιρίμα είπε πως θα τον τακτοποιήσει, και, σε τέτοια ζητήματα, την εμπιστεύομαι.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4^ο

Η στέψη

Κάθε φορά που κάποιο κοσμικό γεγονός γίνεται εδώ, κάτι κακό συμβαίνει,» είπε η Τάθβιλ, φτιάχνοντας τα μαλλιά της μπροστά στον καθρέφτη.

«Δε νομίζω στη στέψη να συμβεί ό,τι συνέβη στο γάμο της Δούκισσας Ζέκαλ,» είπε ο Σόλμορχ, που είχε ήδη ετοιμαστεί, γιατί είχε ξυπνήσει πιο νωρίς από τη Βαρονέσα από τον μεσημεριανό

ύπνο. Ήταν ντυμένος στα λευκά: λευκό πουκάμισο, λευκό παντελόνι, λευκό πανωφόρι, και λευκά γάντια· ενώ στους ώμους του έπεφτε ένας αργυροκέντητος μανδύας, συγκρατημένος απ' το λαιμό του με μια λεπτή, ασημιά αλυσίδα. Μονάχα η ζώνη και οι μπότες του ήταν μαύρα, καθώς και το θηκάρι όπου κρυβόταν η λεπίδα του σπαθιού του πατέρα του –το σπαθί που, παλιότερα, απεχθανόμενος τον πόλεμο, δεν ήθελε ν' αγγίξει, όμως οι περιστάσεις τον είχαν αναγκάσει όχι μόνο να τ' αγγίξει, αλλά να σκοτώσει κιόλας –πολλές φορές– μ' αυτό, τόσο Μαγκραθμέλιους όσο κι ανθρώπους· ο Σόλμορχ ποτέ δε θα ξεχνούσε τα περιστατικά μέσα και έξω από το κάστρο της Τάθβιλ, μέρες προτού οι δαιμονάνθρωποι κατακτήσουν τη Μάρβαθ.

«Ίσως να ενεργήσουν αυτοί που θέλουν να σκοτώσουν τον Κιόλβ,» υπέθεσε η Βαρονέσα, περνώντας μια ξύλινη χτένα –λαξευμένη έτσι ώστε να μοιάζει με πολλά άνθη ενωμένα– μέσα από τα καστανά της μαλλιά, για να τα συγκρατήσει μακριά από τα μάτια και το μέτωπό της.

«Γιατί τώρα και όχι κάποια άλλη στιγμή;» έθεσε το ερώτημα ο Σόλμορχ. Στάθηκε πίσω από την Τάθβιλ, για να δει τον εαυτό του στον καθρέφτη, και έφτιαξε το αργυρό στεφάνι που τυλιγόταν γύρω από το κεφάλι του.

«Γιατί θα υπάρχει μια κάποια αναστάτωση.» Η Βαρονέσα σηκώθηκε όρθια. Ήταν ντυμένη με ένα μακρύ, μπλε φόρεμα, το οποίο διπλωνόταν μπροστά της και έμοιαζε να συγκρατείτο κλειστό από μια φαρδιά, μαύρη ζώνη, που είχε επάνω στην πόρπη της έναν μεγάλο αχάτη. Τα μανίκια του φορέματος ήταν τόσο κολλητά επάνω στα χέρια της Τάθβιλ που έμοιαζαν να είναι ένα με τη σάρκα της. Στους βραχίονες και στους καρπούς της –πάνω από τα κολλητά μανίκια– ήταν περασμένα περικάρπια και περιβραχιόνια, καμωμένα από μπρούτζο τα πρώτα και από άργυρο τα δεύτερα. Τα περιβραχιόνια ήταν λεπτά και έκαναν σπείρες, μοιάζοντας με

αναρριχώμενα φυτά· τα περικόρπια ήταν πιο παχιά, με γράμματα σκαλισμένα επάνω.

Ο Σόλμορχ σήκωσε το δεξί χέρι της Τάθβιλ και διάβασε τι ήταν γραμμένο στην επιφάνεια του περικόρπιου εκεί: *«Τόβους ιλά ούντουν τε Άρμπεναρκ.»*

«Τι σημαίνει;» ρώτησε η Βαρονέσα.

«Το ασήμι είναι το αίμα του Άρμπεναρκ. Αρχαία Αργκανθικιανή,» αποκρίθηκε ο Σόλμορχ.

«Ναι, αλλά δε λέγαμε αυτό,» είπε η Τάθβιλ. «Λέγαμε ότι ίσως να προσπαθήσουν να δολοφονήσουν τον Πρίγκιπα Κιόλβ, τώρα, με την αναστάτωση που θα γίνει.»

«Η Χόλκραδ μάς έχει προφυλάξει από μαγεία –και την άλλη φορά μην ξεχνάς πως με μαγεία μάς επιτέθηκαν. Αν οι φύλακες δεν είχαν εξουδετερωθεί, οι κακοποιοί δε θα είχαν μπει στο παλάτι. Εξάλλου, έχω, για κάποιο λόγο, την αίσθηση ότι ηρέμησαν τα πράγματα.»

Η Τάθβιλ σούφρωσε τα χείλη, μοιάζοντας να δυσπιστεί τα λόγια του. «Ας πηγαίνουμε,» είπε, και βάδισε προς την κρεμάστρα, όπου βρισκόταν κρεμασμένος ο πορφυρός της μανδύας. Ο Σόλμορχ παρατήρησε το σκίσιμο στην αριστερή μεριά του φορέματός της· η κνήμη της παρουσιαζόταν και χανόταν μέσα από αυτό, καθώς η Βαρονέσα βάδιζε. Πήρε το μανδύα της από την κρεμάστρα και τον φόρεσε. Μετά, άνοιξε την πόρτα και ο Σόλμορχ βγήκε στον διάδρομο του παλατιού, έξω απ' το δωμάτιό τους.

«Θα περιμένουμε τον πατέρα σου και τη Χόλκραδ;» τη ρώτησε.

«Ξέρουν το δρόμο για να έρθουν,» αποκρίθηκε η Τάθβιλ.

Ο Σόλμορχ μειδίασε και της έδωσε το χέρι του. Βάδισαν αγκαζέ προς τη σκάλα και, καθ'οδόν, συνάντησαν τη Μάερνομ, που κι εκείνη κατευθυνόταν προς την αίθουσα όπου θα γινόταν η στέψη. Ήταν ντυμένη στρατιωτικά, με την πρόσφατα γυαλισμένη της αρματωσιά, πάνω στην οποία αντανakλάτο το απογευματινό φως που έμπαινε από τα παράθυρα του παλατιού.

«Γεια σου, Μάερνομ,» χαιρέτησε ο Σόλμορχ. «Πώς πηγαίνει ο Τόλριν;»

«Αναρρώνει, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε εκείνη, καθώς άρχιζαν να κατεβαίνουν τη σκάλα όλοι μαζί. «Το σπάσιμο στο πόδι του ήταν άσκημο, αλλά η περιποίηση στο παλάτι είναι καλή, οφείλω να ομολογήσω.»

Όταν ήταν κάτω, προχώρησαν, μέχρι που έφτασαν στην αίθουσα του θρόνου, όπου θα γινόταν η στέψη. Με μια γρήγορη ματιά, ο Σόλμορχ διαπίστωσε ότι οι περισσότεροι άρχοντες βρίσκονταν συγκεντρωμένοι εδώ: ο Δούκας Τόρμπαλ και ο Δούκας Έσριθ, οι οποίοι κουβέντιαζαν κοντά σε ένα τζάκι· η Δούκισσα Δάρα και η Δούκισσα Σενίβα, που αυτές κουβέντιαζαν όρθιες, πίνοντας κρασί· η Δούκισσα Ζέκαλ και ο Δούκας Δόνορ, οι οποίοι κάθονταν κοντά στον μπουφέ, και ο δεύτερος γελούσε με κάτι που είχε πει η Ζέκαλ, ενώ εκείνη χαμογελούσε· η Αρχόντισσα Άσλια και ο Άρχων Ζάρουν, που κουβέντιαζαν σε χαμηλούς τόνους και με φανερά θλιμμένη διάθεση μπροστά σε ένα τζάκι, στην άκρη του μεγάλου δωματίου. Ορισμένοι από τους βασιλικούς συμβούλους βρίσκονταν επίσης στην αίθουσα του θρόνου: ο Τζίρμεκ, σύμβουλος οικονομικών, με τη σύζυγό του, και ο Μπέργκαζ, σύμβουλος δικαιοσύνης, με τη δική του σύζυγο. Μια ομάδα μουσικών είχε στηθεί στ'αριστερά της κεντρικής εισόδου του δωματίου, γεμίζοντάς το με απαλές μελωδίες από λίρα.

Τα βλέμματα πολλών στράφηκαν προς τους τρεις Σαραολνιανούς, καθώς εκείνοι έμπαιναν. Ένας υπηρέτης που βαστούσε έναν αργυρό δίσκο με ποτά τούς πλησίασε, προσφέροντάς τους κρασί, για να πουν. Ο καθένας τους πήρε και από ένα κρυστάλλινο ποτήρι στο χέρι.

«Δε μας κοιτάζουν και με πολύ καλοσύνη,» παρατήρησε η Τάθβιλ, πίνοντας μια γουλιά απ'το ποτό της, καθώς ο υπηρέτης απομακρυνόταν.

«Δε με ξενίζει, πλέον,» αποκρίθηκε ο Σόλμορχ, και βάδισε προς τη Δούκισσα Ζέκαλ και τον Δόνορ. Η Βαρονέσα και η Μάερνομ τον ακολούθησαν.

«Υψηλότετε, πώς είστε;» ρώτησε ο νέος Δούκας του Έβμορ.

«Καλά, εσείς;» αποκρίθηκε ο Σόλμορχ.

«Άκουσα ότι οι σύντροφοί σας έφυγαν από την πόλη,» είπε η Ζέκαλ. «Ο τυφλός άντρας και η Ζιρκεφιανή γυναίκα.»

Οι Σαραολνιανοί κάθισαν. «Είναι αλήθεια,» παραδέχτηκε ο Σόλμορχ.

«Γιατί;» ρώτησε η Ζέκαλ.

«Έχουν... δουλειές, Δούκισσά μου,» απάντησε ο Σόλμορχ, πίνοντας μια γουλιά κρασί. «Και πολύ σημαντικές, μάλιστα.»

«Σχετικές με τη συμμαχία, να υποθέσω;»

«Όχι. Δεν έχουν καμία σχέση με τη συμμαχία. Αλλά, μιας και τόφερε η κουβέντα, Δούκισσά μου, σκεφτήκατε αυτά που λέγαμε τις προάλλες; Θα μας υποστηρίξετε σ' αυτό το ζήτημα; Ή, καλύτερα, θα μιλήσετε στη μητέρα σας, η οποία είναι μέλος του Συμβουλίου των Αρχόντων;»

Τι να της πω της παλιόγριας; σκέφτηκε η Ζέκαλ. Πήρε ένα ραβδί του βαρόνου από τον μπουφέ και το δάγκωσε. «Γιατί δεν το κουβεντιάσετε εσείς μαζί της, κύριε Σόλμορχ;»

«Σίγουρα, εσείς, Δούκισσά μου, έχετε πιο στενή επαφή,» είπε ο Σόλμορχ.

Μην είσαι και τόσο σίγουρος. Πρόλαβε δεν πρόλαβε να ολοκληρώσει τη σκέψη της η Ζέκαλ και είδε τη μάνα της να μπαίνει στην αίθουσα του θρόνου, πιασμένη αγκαζέ με τον Σαραολνιανό Άρχοντα Ζάρβημ. Τα μάτια της Δούκισσας του Έβμορ γούρλωσαν προς στιγμή.

Ο Σόλμορχ το παρατήρησε και στράφηκε κι εκείνος προς τη μεριά όπου ατένιζε η Ζέκαλ, για ν' αντικρίσει τον πατέρα της Τάθβιλ και την Αρχόντισσα Σιρίμα. *Δεν το πιστεύω...*

«Προφανώς, εσείς έχετε πιο στενή επαφή με τη μητέρα μου απ'ό,τι εγώ,» παρατήρησε η Ζέκαλ, μασώντας αργά το γλύκισμα που είχε δαγκώσει. *Τι κάνει η παλιόγρια μ'αυτόν το Σαραολιανό γέρο;*

Η Τάθβιλ, εν τω μεταξύ, που κι εκείνη είχε δει τον πατέρα της να μπαίνει μαζί με τη μητέρα της Δούκισσας, δε μπορούσε να πιστέψει στα μάτια της. *Τι σημαίνει αυτό; σκέφτηκε, θυμωμένη. Τι δουλειά έχει μ'αυτή την Αργκανθικιανή σκύλα; Ελπίζω να είναι μόνο –μόνο– για να της αποσπάσει πληροφορίες!*

Ο Ζάρβημ τούς πρόσεξε όλους συγκεντρωμένους κοντά στον μπουφέ και πλησίασε, μαζί με τη Σιρίμα. Μπορούσε να παρατηρήσει τις έκπληκτες εκφράσεις στα πρόσωπά τους, και χαμογέλασε, λεπτά.

«Η κόρη σου μας κοιτάζει καλά-καλά,» ψιθύρισε στη Σιρίμα, η οποία είχε το χέρι της περασμένο μέσα στο δικό του.

«Και η δική σου, επίσης,» αποκρίθηκε εκείνη, ρίχνοντάς του ένα πονηρό βλέμμα.

«Καλησπέρα,» είπε ο Ζάρβημ, μόλις έφτασαν κοντά στην Τάθβιλ και τους υπόλοιπους.

«Καλησπέρα, πατέρα,» αποκρίθηκε η Βαρονέσα, δαγκωτά. «Έλεγα ότι κοιμόσουν.»

«Ακόμα, θυγατέρα μου;» απόρησε ο Ζάρβημ. «Μα, κοντεύουν να βασιλέψουν οι ήλιοι!» Γέλασε, αδύναμα.

«Αρχόντισσα Σιρίμα,» είπε ο Σόλμορχ, «κουβεντιάζαμε με την κόρη σας για το θέμα της συμμαχίας, λίγο πριν έρθετε.»

Ο νεαρός δε χάνει χρόνο, παρατήρησε ο Ζάρβημ. Ίσως, τελικά, να είναι καλύτερος από εμένα στο να στρέφει την κουβέντα εκεί όπου επιθυμεί.

«Α, μάλιστα...» αποκρίθηκε η Σιρίμα, μη δείχνοντας και ιδιαίτερο ενθουσιασμό.

«Είχαμε ξαναμιλήσει γι'αυτό... με την κόρη σας,» συνέχισε ο Σόλμορχ. «Και... της είχαμε εξηγήσει πόσο σημαντική θα είναι μια συμμαχία μεταξύ των Βασιλείων μας, ειδικά για ένα συνοριακό δουκάτο, όπως το δικό της.»

«Ναι...» έκανε η Σιρίμα.

«Θέλω να πω ότι, αν οι Μαγκραθμέλιοι αποφασίσουν να επεκταθούν στο Άργκανθικ –πράγμα που, αργά ή γρήγορα, θα το αποφασίσουν, μην αμφιβάλλετε–, σίγουρα, θα χτυπήσουν, πρώτα, τα συνοριακά δουκάτα –και για να λέμε τα πράγματα με τ’όνομά τους: το δικό σας Δουκάτο και το Δουκάτο Θάλβεγκ. Αν, όμως, γίνει μια συμμαχία από νωρίς, για να αποτινάξουμε τους Μαγκραθμέλιους από την πατρίδα μας, δε θα χρειαστεί να έχετε να κάνετε με μια επικείμενη επίθεση. Τονίζω ότι είναι βασικό η συμμαχία να γίνει νωρίς. Τι λέτε, Αρχόντισσά μου;»

«Κύριε Σόλμορχ,» αποκρίθηκε η Σιρίμα, «νομίζω ότι σήμερα, που γίνεται η στέψη του νέου μας Βασιλιά, θα ήταν καλύτερα να αφήσουμε κατά μέρος τέτοια ζητήματα· θα έχουμε χρόνο γι’αυτά μια άλλη στιγμή, αναμφίβολα...»

Σκύλα, σκέφτηκε ο Σόλμορχ. «Μα, Αρχόντισσά μου,» είπε, καθώς σηκωνόταν από την καρέκλα του, γέμιζε ένα ποτήρι λευκό κρασί, και της το πρόσφερε, «όπως σας εξήγησα, είναι βασικό η συμμαχία να γίνει νωρίς. Θα έλεγα πως η καταλληλότερη στιγμή για να κουβεντιάσει κανείς σχετικά με το καλό του Βασιλείου του είναι η *κάθε* στιγμή, δε νομίζετε;» Είχε παρατηρήσει πώς τον κοίταζε η μητέρα της Ζέκαλ –όπως οι περισσότερες γυναίκες που ήθελαν να τον ρίξουν στο κρεβάτι. Και ήταν σίγουρος ότι η Αρχόντισσα Σιρίμα είχε συνηθίσει να έχει νεαρούς εραστές, από τότε που πέθανε ο σύζυγός της, στον πόλεμο για το Δουκάτο Σάνβεκ. Επομένως, αυτό ο Σόλμορχ θα έβρισκε έναν τρόπο να το εκμεταλλευτεί. Ήλπιζε μόνο η Τάθβιλ να καταλάβαινε ότι μπλόφαρε και να μην έκανε καμία ανοησία που θα του χαλούσε το σχέδιο.

Η Σιρίμα πήρε το ποτήρι από το χέρι του, υπομειδώντας. «Το καλό του Άργκανθικ βρίσκεται πάντα πρώτο στο μυαλό μου,» είπε, πίνοντας μια γουλιά λευκό κρασί και κοιτάζοντάς τον πάνω από την άκρη του ποτηριού· το βλέμμα της τον έτρωγε.

«Τότε, σίγουρα, θα θέλετε να κουβεντιάσουμε, γιατί αυτό ακριβώς ενδιαφέρει κι εμένα.»

«Το καλό του Άργκανθικ;»

«Το καλό του Σαραόλν και του Άργκανθικ,» διευκρίνισε ο Σόλμορχ. «Από τη συμμαχία θα ωφεληθούν και οι δύο πλευρές. Παρακαλώ, καθίστε, Αρχόντισσά μου.» Τράβηξε μια καρέκλα γι' αυτήν.

Η Σιρίμα κάθισε, και λίγο πιο δίπλα ο Ζάρβημ, κοιτάζοντας ερευνητικά τον Αντιβασιλέα του Σαραόλν και τρίβοντας τα μούσια του.

Ο Σόλμορχ πήρε θέση εκεί όπου καθόταν πριν, και είπε: «Επομένως, σκέφτεστε να μας υποστηρίξετε στη συμμαχία που σχεδιάζουμε; Μπορώ να καταλάβω, φυσικά, τους ενδοιασμούς σας, Αρχόντισσά μου. Έχουν περάσει πολλά χρόνια μίσους μεταξύ του Σαραόλν και του Άργκανθικ, και πολλοί ανούσιοι –κατά την ταπεινή μου άποψη– πόλεμοι έχουν γίνει. Αυτό, όμως, θα μπορούσε να αλλάξει στο μέλλον· θα μπορούσε να δημιουργηθεί μια στέρεα συμμαχία, ωφέλιμη και για τα δύο Βασίλεια.»

«Πώς ακριβώς θα είναι ωφέλιμη για το Δουκάτο μου;»

Ο Σόλμορχ παρατήσε ότι δεν είπε «για το Άργκανθικ», αλλά «για το Δουκάτο μου» –ούτε καν «για το Δουκάτο της κόρης μου». Η Αρχόντισσα Σιρίμα, προφανώς, ήταν ειδήμων στα πολιτικά παιχνίδια. «Εκτός από αυτά που ήδη σας ανέφερα, σχετικά με τους Μαγκραθμέλιους;»

«Θα μπορούσαμε να διαπραγματευτούμε με τους Μαγκραθμέλιους, αντί να τους πολεμήσουμε...»

«Ευελπιστείτε να διαπραγματευτείτε με τους δαιμονανθρώπους της Μάγκραθμελ;» χαμογέλασε ο Σόλμορχ. «Καλή τύχη, Αρχόντισσά μου!» Είδε τη Σιρίμα να συνοφρυώνεται. «Με συγχωρείτε για τον απότομο τόνο, αλλά εμείς, οι Σαραολνιανοί, γνωρίζουμε πολύ καλύτερα τους Μαγκραθμέλιους απ' ό,τι εσείς, στο Άργκανθικ. Και ξέρουμε ότι οι δαιμονάνθρωποι δε δέχονται να έχουν καμία σχέση με

τους ανθρώπους, πέρα από τη σχέση αφέντη-δούλου –με εκείνους τους αφέντες και εμάς τους δούλους, φυσικά.»

Η Σιρίμα συνοφρυώθηκε πάλι, όμως, τώρα, όχι γιατί ήταν θυμωμένη, αλλά γιατί σκεφτόταν –πράγμα που ο Σόλμορχ μπορούσε να καταλάβει εύκολα. «Δηλαδή, το θεωρείτε απίθανο να διαπραγματευτούμε με τους Μαγκραθμέλιους...»

«Εντελώς.»

«Εκτός, όμως, από αυτό, τι άλλο όφελος θα έχει το Δουκάτο μου;»

«Νόμιζα ότι αυτό θα ήταν αρκετό, αλλά εφόσον επιθυμείτε να σας εξηγήσω και τα επιπλέον οφέλη.... Κατ'αρχήν, Αρχόντισσά μου, έχω ακούσει πως χάσατε το σύζυγό σας σε έναν πόλεμο μεταξύ του Άργκανθικ και του Σαραόλν, σωστά;»

Είδε, ξαφνικά, το λευκό κρασί της Σιρίμα να αναταράσσεται μέσα στο ποτήρι της, καθώς το δεξί της χέρι έτρεμε. Όμως, ύστερα, η Αργκανθικιανή ήπια μια γουλιά από το ποτό και φάνηκε να ηρεμεί. «Σωστά.»

Ο Σόλμορχ αναρωτήθηκε γιατί τούτη η παράξενη αντίδραση. Αναμφίβολα, είχε ξεπεράσει το θάνατο του συζύγου της, τόσα χρόνια που είχαν περάσει... «Κάτι τέτοιο, λοιπόν, δε θα ξανασυμβεί, από τη στιγμή που τα Βασίλειά μας θα είναι ενωμένα. Δε θα υπάρξει λόγος να μπλέκουμε σε άσκοπους πολέμους, Αρχόντισσά μου. Γιατί, ξέρετε... εγώ, προσωπικά, απεχθάνομαι τον πόλεμο όσο τίποτ'άλλο· πιστεύω ότι δε μπορεί κανείς να κερδίσει κάτι από αυτόν, δε μπορεί να βγει κάτι καλό, ενώ τόσα καλά μπορούν να προέλθουν από την ειρήνη.»

Τα λόγια του φάνηκε να χτύπησαν κάποια χορδή μέσα της, γιατί το βλέμμα της Σιρίμα μαλάκωσε, κι εκείνη ακούμπησε το ποτήρι της στον μπουφέ και είπε, κοιτώντας το λευκό κρασί: «Έχετε δίκιο, Αρχοντά μου. Συμφωνώ μαζί σας.»

«Τότε, θα πρότεινα να σκεφτείτε τη συμμαχία,» είπε ο Σόλμορχ.

Δε μπορώ να το πιστέψω ότι αυτός ο Σαραολνιανός βάρβαρος έχει τουμπάρει τη μάνα μου! σκέφτηκε η Ζέκαλ, έχοντας τελειώσει το

ραβδί του βαρόνου και κοιτώντας καλά-καλά την Αρχόντισσα Σιρίμα.

Ο Ζάρβημ έτριψε τα γένια του, για ακόμα μία φορά, θαυμάζοντας το Σόλμορχ. *Αρχίζω να πιστεύω ότι η κόρη μου δε θα ήταν ποτέ δυνατόν να βρει καλύτερο σύζυγο. Αν καταφέρουμε να επιστρέψουμε στο Σαραόλν, πρέπει οπωσδήποτε να την πείσω να τον κάνει Βαρόνο της.*

Η Τάθβιλ παρατηρούσε μια το Σόλμορχ μια την Αρχόντισσα Σιρίμα. *Κοίτα πώς τον κοιτάζει αυτή η Αργκανθικιανή σκύλα! Θα της βγάλω τα μάτια! Είναι καμια τριανταριά χρόνια μεγαλύτερή του!*

«Θα το σκεφτώ,» αποκρίθηκε η Σιρίμα στον Αντιβασιλέα του Σαραόλν. «Αλλά δεν έχω αποφασίσει ακόμα,» πρόσθεσε, έντονα. «Κι επιπλέον, η τελική απόφαση δεν εξαρτάται μόνο από εμένα.»

Ναι, το ξέρω, σκέφτηκε ο Σόλμορχ. *Θα πρέπει να μιλήσω και με τον Δούκα Βάνρελ. Κι εκεί ίσως να έχω προβλήματα, μετά από όσα έγιναν στον στρατώνα της Ρόναρθ.* «Ασφαλώς, Αρχόντισσά μου,» αποκρίθηκε. «Όμως η γνώμη σας θα πρέπει να μετρήσει στο Συμβούλιο. Άλλωστε, το δικό σας Δουκάτο είναι συνοριακό, και θα έχει να κάνει πρώτο με τους ερχόμενους Μαγκραθμέλιους.»

Καθώς κουβέντιαζαν, η βασιλική αίθουσα γέμιζε ολοένα και περισσότερο με ευγενείς, οι οποίοι έρχονταν από τη Δρέλιφον και τα περίχωρα. Τώρα πλέον, βρισκόταν πολύς κόσμος εδώ, και ο Πρίγκιπας Κιόλβ μπήκε, ακολουθούμενος από την κυρία Ροβιγκάν και μπόλικους υπηρέτες, ανάμεσα στους οποίους και η Λοϊρα, που, όμως, δεν ήταν ντυμένη καθόλου ως υπηρέτρια. Το σάλπισμα μερικών σαλπικτών ανακοίνωσε την άφιξή τους, και οι Σαραολνιανοί στράφηκαν να τους αντικρίσουν· το ίδιο και η Ζέκαλ, η Σιρίμα, ο Δόνορ, και όλοι οι υπόλοιποι παρευρισκόμενοι μέσα στην αίθουσα.

Ο Κιόλβ ήταν ντυμένος με μαύρο παντελόνι, λευκό, δαντελωτό πουκάμισο, και ένα μακρύ, χρυσοκέντητο, ανοιχτό χιτώνα· από τους ώμους του έπεφτε ένας πορφυρός μανδύας και στο πλευρό του ήταν

περασμένο ένα μακρύ ξίφος, θηκαρωμένο σε επιχρυσωμένο θηκάρι. Ο Πρίγκιπας του Άργκανθικ άστραφτε ολόκληρος, καθώς βάδιζε προς τον Αλαβάστρινο Θρόνο, ανέβαινε τα σκαλοπάτια του βάθρου, και καθόταν εκεί.

Ησυχία είχε απλωθεί παντού στην αίθουσα. Ένας υπηρέτης – ντυμένος πλούσια– πλησίασε τον Κιόλβ από τα αριστερά, ενώ η κυρία Ροβιγκάν ανέβηκε στο βάθρο και στάθηκε πίσω από τον Θρόνο του Άργκανθικ. Το βλέμμα της σάρωσε, απ' άκρη σ' άκρη, όλη την αίθουσα, παρατηρώντας ποιοι βρίσκονταν εκεί και ποιοι όχι. Όλους όσους είδε τους γνώριζε, γιατί είτε ήταν ευγενείς της Δρέλιφον και του Δουκάτου Σάρεντρεφ, είτε επισκέπτες από τα άλλα δουκάτα οι οποίοι είχαν μείνει πολλές μέρες στο παλάτι. Εξάλλου, η δουλειά της, ως σύμβουλος της πολιτείας, ήταν να γνωρίζει όσο το δυνατόν περισσότερα για το Βασίλειο και τους ευγενείς του. Ανάμεσα στο πλήθος κάποιος έλειπε, παρατήρησε η Ροβιγκάν. Στην αρχή, δεν μπορούσε να προσδιορίσει ακριβώς ποιος ήταν, όμως ύστερα: *Φυσικά! Η Αρχόντισσα Ενθέμα Ρέγκοθ. Δεν έχει παρουσιαστεί. Προφανώς, δεν επιθυμεί να τιμήσει τον Πρίγκιπά μας με την παρουσία της. Ή, μήπως, έχει κάτι άλλο στο μυαλό της;...* Η Ροβιγκάν άρχισε ν' ανησυχεί· γιατί, αν οι Ρέγκοθ, τελικά, ήταν υπεύθυνοι για τις ληστείες, ίσως, τώρα, η Ενθέμα να σχεδίαζε κάπως να δολοφονήσει τον Κιόλβ και όλους όσους ήταν, επί του παρόντος, στην αίθουσα του θρόνου. *Πνεύματα, μην αφήσετε τη στέψη να πάρει το δρόμο του γάμου της Δούκισσας Ζέκαλ, όπου έχασα τον Πότβαλτ μου...* Η Ροβιγκάν ξεροκατάπιε, προσπαθώντας να καταπνίξει τη θλίψη της για το σύζυγό της. Καθάρισε το λαιμό της, βάζοντας το δεξί χέρι μπροστά.

«Άρχοντες μου,» είπε, με δυνατή φωνή, η οποία αντήχησε στο μεγάλο δωμάτιο, «βρισκόμαστε άπαντες συγκεντρωμένοι εδώ σήμερα για να γίνουμε μάρτυρες στη στέψη ενός νέου βασιλιά του Άργκανθικ: του Κιόλβ, γιου του πολυαγαπημένου μας Βασιλιά

Κάρχοκ, ο οποίος δολίως δολοφονήθηκε από κακοποιούς οι οποίοι εισέβαλαν σε τούτο το παλάτι.

»Εγώ, η Ροβιγκάν Τόρνιλφερ, φέρουσα την τιμή να κατέχω τη θέση βασιλικής συμβούλου της πολιτείας και κατέχουσα το Σκήπτρο της Εξουσίας, δικαιούμαι να αναγορεύω μονάρχες στο λαμπρό μας Βασίλειο, καθώς ορίζεται από τον Αργκανθικιανό Νόμο.»

Και, ενώ τα έλεγε αυτά, μια υπηρέτρια τής έδωσε κάτι τυλιγμένο σε μαύρο βελούδο, το οποίο η Ροβιγκάν ξετύλιξε, αποκαλύπτοντας το Σκήπτρο της Εξουσίας και υψώνοντάς το με το δεξί της χέρι. Ήταν μια επιχρυσωμένη ράβδος, γεμάτη με ρουμπίνια και σμαράγδια, τα οποία άστραφταν στο φως των κεριών του πολύφωτου. Στην κορυφή της διέθετε μια κεφαλή σχήματος ολόγιου φεγγαριού, καμωμένη από πανάκριβο κρύσταλλο· και στο πέρας της είχε μια χρυσή πυραμίδα, με ένα διακοσμητικό ανάγλυφο στην κάθε της έδρα. Ορισμένοι έλεγαν πως αυτά τα ανάγλυφα δεν ήταν μονάχα διακοσμητικά· η Ροβιγκάν είχε ακούσει από κάποιους πως, μάλλον, σήμαιναν κάτι σε μια αρχαία γλώσσα, ή ακόμα και πως ήταν μαγικά –μια παρατραβηγμένη φήμη.

Ύψωσε, γι' άλλη μια φορά, τη φωνή της και είπε: «Και τώρα, προτού αναγορεύσω τον Πρίγκιπα Κιόλβ Μονάρχη του Άργκανθικ, αφήνω από τα χέρια μου το Σκήπτρο της Εξουσίας, παραδίδουσα αυτό στην Υψηλότητά Του.» Και έδωσε το σκήπτρο στον Κιόλβ, όπως απαιτούσε το έθιμο.

«Δώσε μου το στέμμα,» ζήτησε –με χαμηλό τόνο που, σίγουρα, δε θα μπορούσαν ν' ακούσουν οι υπόλοιποι μέσα στην αίθουσα– από τον υπηρέτη ο οποίος στεκόταν στα αριστερά του Πρίγκιπα. Εκείνος πλησίασε τη Ροβιγκάν και της έδωσε άλλο ένα πράγμα το οποίο ήταν τυλιγμένο σε μαύρο βελούδο. Η σύμβουλος της πολιτείας ξετύλιξε την κορόνα, ιεροτελεστικά, και την κράτησε, και με τα δύο χέρια, πάνω από το κεφάλι του Κιόλβ, στεκόμενη πίσω απ' τον θρόνο του.

«Εγώ, η Ροβιγκάν Τόρνιλφερ, στέφω σε, Πρίγκιπα Κιόλβ, γιε του Κάρχοκ Βέρντλεν, Βασιληά του Άργκανθικ!»

Και απόθεσε το στέμμα στο κεφάλι του Κιόλβ.

Οι μουσικοί άρχισαν να παίζουν μια δυνατή, πομπώδη μουσική, ενώ οι παρευρισκόμενοι ευγενείς χειροκροτούσαν. Η Ροβιγκάν είδε, εκείνη την ώρα, την Αρχόντισσα Ενθέμα Ρέγκοθ να μπαίνει από την μεγάλη είσοδο της αίθουσας, και η καρδιά της πάγωσε προς στιγμή, προτού αρχίσει να χτυπά με γοργό ρυθμό. Όμως, ύστερα, προσπάθησε να ηρεμήσει. Αν η Αρχόντισσα είχε κατά νου κάποια πανουργία, δε θα ερχόταν τώρα, σωστά;

Καθώς η βαβούρα άρχιζε να καταλαγιάζει και οι μουσικοί έπαιζαν, τώρα, μια πιο απαλή μελωδία, η Ροβιγκάν είπε, φωναχτά: «Μπορεί να αρχίσει η διασκέδαση!»

** ** *

«Τέλος καλό, όλα καλά,» είπε ο Σόλμορχ, ακούγοντας τους μουσικούς ν'αρχίζουν να παίζουν, πάλι, δυνατά τα όργανά τους, πλημμυρίζοντας τη βασιλική αίθουσα με μελωδίες που αντηχούσαν παντού. «Ο Πρίγκιπας Κιόλβ είναι, τώρα, *Βασιληάς* Κιόλβ και, προφανώς, ασφαλής για την ώρα.»

«Για την ώρα, νέε μου,» συμφώνησε ο Ζάρβημ, «για την ώρα.» Το βλέμμα του πήγε προς την πρώην-υπηρέτρια Λοϊρα, η οποία ήταν ντυμένη σαν αρχόντισσα· και ύστερα, στράφηκε στον σύμβουλο δικαιοσύνης Μπέργκαζ, ο οποίος –θυμόταν ο Σαραολνιανός Άρχοντας– είχε βάσιμες ενστάσεις στο αν ο Κιόλβ θα έπρεπε να παντρευτεί την κοπέλα που επιθυμούσε. *Στο Βασίλειο των Σκιών οι δολοπλοκίες ποτέ δεν παύουν. Και, όταν πάνουν, απλά, νομίζει κανείς ότι έπαψαν...* Άναψε το τσιμπούκι του και άρχισε να καπνίζει.

** ** *

Η Τάθβιλ ήταν μεθυσμένη, όταν επέστρεψε στο δωμάτιό της, τα ξημερώματα. Έψαχνε τον Σόλμορχ, αλλά δεν τον έβρισκε. Δεν ήξερε

πού είχε πάει, ούτε μπορούσε να φανταστεί. Τον είχε χάσει, σε κάποιο σημείο, μέσα στη γιορτή. Νόμιζε ότι τον είχε δει να απομακρύνεται μ'αυτή την Αργκανθικιανή κατσίκα, την Αρχόντισσα Σιρίμα. Όμως, μετά, είχαν κι οι δυο τους κρυφτεί ανάμεσα στον κόσμο. Πού είχαν τρυπώσει; Το κεφάλι της πονούσε αφάνταστα και τα πάντα που έβλεπε γύριζαν· δε μπορούσε να τον εντοπίσει έτσι. Ας ξάπλωνε, λοιπόν, εδώ και θα του έκανε έκπληξη, όταν ερχόταν.

Προσπάθησε, όρθια καθώς ήταν, να λύσει τα σανδάλια της, και σωριάστηκε στο πάτωμα του δωματίου. «Ωωωχχ...» μούγκρισε, τρίβοντας το δεξί της γοφό. «Να πάρλει και να σηκώσει... Χικ!» Σκαρφάλωσε –κυριολεκτικά– επάνω στο κρεβάτι και έμεινε εκεί, μπρούμυτα, πλέοντας στην απεραντοσύνη των ποτών και των γλυκών που είχε καταναλώσει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5^ο

Πέμπτη ημέρα της Πολιορκίας της Όρφαλχ: Ονειροβάτες

Τα βήματα του Βόνιορ έσπασαν τη σιγή μέσα στην αρχοντική αίθουσα του παλατιού της Όρφαλχ. Απέξω, ο Δούκας της Γκέχβιν μπορούσε ν'ακούσει τους καταπέλτες των πολιορκητών να βάλουν την πόλη, τις κοτρόνες να χτυπούν τα τείχη και να τα κάνουν να τραντάζονται. Αναρωτιόταν αν θα έβγαине κανένας τους ζωντανός από τούτο το μέρος. Είχε εμπιστοσύνη στο νέο Βασιληά Πόνκιμ, ότι, τελικά, θα έσωζε το Βασίλειό του από τους εισβολείς, αλλά δεν ήξερε κατά πόσο εκείνος και οι υπόλοιποι που βρίσκονταν, επί του παρόντος, οχυρωμένοι εδώ θα επιβίωναν, για να δουν την ειρήνη που θα επικρατούσε μετά.

Ωστόσο, δεν ήταν αυτές οι ανησυχίες που τον είχαν κάνει να ξυπνήσει τόσο νωρίς και να έρθει εδώ μόνος, παρέα με την πρωινή σιγή της αίθουσας και τους αμίλητους φρουρούς που στέκονταν στην είσοδο. Είχε φύγει από το δωμάτιό του, χωρίς να ξυπνήσει τη Θάρνα, για να δει τη Νερενία, μόλις εκείνη ερχόταν. Ήθελε να μάθει τι γινόταν με τα όνειρά της, τα οποία τον είχαν παραξενέψει ιδιαίτερα, όφειλε να ομολογήσει. *Γιατί αυτά τα όνειρα; Και γιατί τώρα; Τα Πνεύματα δεν επικοινωνούν τυχαία με τους θνητούς, Τι θέλουν; Τι ζητούν από τη Στρατάρχισσα;* Ο Βόνιор σκεφτόταν να επισκεφτεί τον ονειρότοπο στον οποίο ταξίδευε η Νερενία τα βράδια, όμως δε μπορούσε, λόγω της Θάρνα, η οποία, αναμφίβολα, θα εξοργιζόταν αν μάθαινε ότι εκείνος επιθυμούσε να τη βοηθήσει. Η σύζυγός του τον είχε στείλει στο κρεβάτι της Στρατάρχισσας μόνο και μόνο για να «την έχει από κοντά» και να μπορεί να αντλήσει πληροφορίες από αυτήν, ή ακόμα και να τη σκοτώσει, όποτε –και αν– η Θάρνα το αποφάσιζε. Όμως το σχέδιό της είχε στραβώσει αρκετά, παρατηρούσε ο Βόνιор, ο οποίος, τώρα, αισθανόταν έναν ισχυρό δεσμό με τη Νερενία. Δεν ήξερε, πλέον, τι θα έκανε, αν του ζητούσε η Θάρνα να τη σκοτώσει.

Μια Μαγκραθμέλια υπηρέτρια μπήκε στην αίθουσα, πέρασε από δίπλα του και άναψε το ένα τζάκι που είχε σβήσει. Ο Βόνιор πλησίασε τη φωτιά και στάθηκε εμπρός της, ζεσταίνοντας τα χέρια του. *Τι βοήθεια φέρνει ο Πόνκιμ στην Όρφαλχ;* σκέφτηκε. *Στρατιώτες; Πόσοι στρατιώτες θα είναι αρκετοί για να διώξουν το ατελείωτο φουσάτο της Βασίλισσας Αάνθα; Όχι... κάποιο άλλο σχέδιο πρέπει να έχει κατά νου. Και νομίζω πως ήδη έχει βάλει σε εφαρμογή το σχέδιό του...* Ο Βόνιор είχε προσέξει πως ορισμένοι από τους εχθρούς τους δεν είχαν ρίξει ούτε μια πέτρα στα τείχη της Όρφαλχ. Ο στρατός της Βασίλισσας Αάνθα, προφανώς, αποτελείτο από πολλές εθνικότητες, και ο Πόνκιμ είχε, κάπως, κατορθώσει να προκαλέσει μια μικρή διάσπαση ανάμεσά τους. Άραγε, πόσο μεγάλη θα μπορούσε να γίνει αυτή η διάσπαση; Θα μπορούσε να γίνει τόσο

μεγάλη, ώστε οι πολεμιστές της Κυράς του Ωκεανού να σφαχτούν αναμεταξύ τους; Όμως, τώρα, έμπαινε και το άλλο ερώτημα: Γιατί είχαν συμμαχήσει όλοι αυτοί οι λαοί με την Αάνθα; Γιατί είχαν έρθει στο Βορρά, να πολιορκήσουν την Όρφαλχ; Γιατί είχαν τόσοι πολλοί μαχητές φύγει από τις πατρίδες τους;

Τις σκέψεις του διέκοψαν βήματα από μπότες. Ενεργοποίησε τις πνευματικές του αισθήσεις για λίγο, ίσα-ίσα για να βεβαιωθεί ότι ήταν η Νερενία που τον πλησίαζε, χωρίς να χρειαστεί να γυρίσει για να την κοιτάξει. Η αύρα της πλημμύρισε το νου του: η Στρατάρχισσα ήταν ταραγμένη.

Ήρθε και στάθηκε πλάι του, μπροστά στο τζάκι. «Βόνιор. Ήλπιζα να σε βρω εδώ.»

«Το φαντάστηκα,» αποκρίθηκε εκείνος. «Γιαυτό ήρθα.» Έστρεψε το βλέμμα του στο μέρος της, για να την ατενίσει. Η Νερενία ήταν ντυμένη με μια μαύρη, δερμάτινη τουνίκα, γκριζο παντελόνι από λυκοτόμαρο, και μπότες που δένονταν στο γόνατο· στη μέση της ήταν περασμένη η ρομφαία της. Τα μαλλιά της ήταν δεμένα αλογοουρά πίσω απ' το κεφάλι της. «Ονειρεύτηκες;»

Κατένευσε.

«Και τι είδες;»

«Ήμουν, πάλι, η Εξουσιάστρα του Χρήματος, Νι-Όνζα, και φόρτιζα, με τη δύναμη των Αοράτων, μια ρομφαία.» Άγγιξε τη λαβή του όπλου στη μέση της. «Μια ρομφαία σαν κι ετούτη.» Τα μάτια της ατένισαν το πρόσωπό του. «Γιατί μου είπε ο Πόνκιμ να μάχομαι πάντα μ' αυτή τη ρομφαία, Βόνιор; Τι ήξερε; Ήξερε ότι κάποτε ήμουν η Νι-Όνζα; Ήξερε ότι θα ονειρευόμουν πως ήμουν εκείνη;»

«Δε μπορώ να γνωρίζω τι ήξερε ο Πόνκιμ, Νερενία,» αποκρίθηκε ο Βόνιор. «Θα πρέπει να τον ρωτήσεις, όταν τον δεις.»

«Αν τον δω,» είπε η Νερενία, και στράφηκε, πάλι, στις φλόγες. Η φωνή της συνέχισε να αφηγείται το όνειρο: «Όταν είχα κουρασθεί από τη φόρτιση της ρομφαίας, ξάπλωσα, για να κοιμηθώ... και οι σκιές ήρθαν, πάλι... με τύλιξαν.» Ρίγησε. «Ήταν τόσο αληθινές.

Ξύπνησα εδώ, στο παλάτι, και νόμιζα ότι ακόμα βρίσκονταν κοντά μου. Κάθε μου όνειρο τελειώνει με τις σκιές, Βόνιερ...»

«Θέλω να επισκεφτώ τα όνειρά σου...» άρχισε εκείνος.

Η Νερενία γύρισε, απότομα, για να τον κοιτάξει. «Μπορείς;»

«Ίσως να τα καταφέρω,» εξήγησε ο Βόνιερ. «Όμως δεν είναι εκεί το πρόβλημα. Το πρόβλημα είναι η Θάρνα—»

«Έχεις έρθει κι άλλες φορές στο δωμάτιό μου, δίχως εκείνη να το καταλάβει,» είπε η Νερενία.

Έτσι νομίζεις. Η Θάρνα πάντα το ξέρει. «Αυτή τη φορά, ίσως να χρειαστεί να μείνω πολύ ώρα μαζί σου. Θα είναι επικίνδυνο.» *Δεν ήταν ποτέ υπέρ της ιδέας να περνά πολύ χρόνο με σένα.*

«Μα, Βόνιερ, πρέπει να δεις τι μου συμβαίνει,» τόνισε η Νερενία. «Θα της μιλήσω, αν χρειάζεται. Θα της πω ότι έχω ανάγκη από τις υπηρεσίες σου, ως μάγο.»

«Τότε, μίλησέ της,» συμφώνησε ο Βόνιερ. *Έχω την απορία να δω την αντίδρασή της σ' αυτό!*

** ** *

Ο Όντβιν μπήκε στην καμπίνα, φέρνοντας έναν δίσκο με φαγητό. Η Σούλτριθ είχε ξυπνήσει εδώ και μισή ώρα και είχε προσπαθήσει να σηκωθεί, δίχως να τα καταφέρει· η ράχη της την είχε λογχίσει με έναν διαπεραστικό πόνο, ο οποίος είχε διατρέξει όλο της το κορμί.

«Πώς είστε σήμερα, Υψηλοτάτη;» ρώτησε ο Καπετάνιος του *Καβαλάρη των Κυμάτων*, και κάθισε επάνω στο κρεβάτι, πλάι της.

«Τα ίδια,» μούγκρισε η Σούλτριθ, λέγοντας ψέματα, γιατί, ουσιαστικά, αισθανόταν λίγο καλύτερα. Όμως, όσο καθόταν εδώ και αναλογιζόταν την κατάστασή της, τόσο χειρότερη της φαινόταν. Ήθελε να μπορούσε να σηκωθεί, να πάει στο στρατόπεδο, και να κάνει την Άρρα *κομμάτια!* Ωστόσο, έπρεπε να βρίσκεται ξαπλωμένη σε τούτο το κρεβάτι, μη μπορώντας να σηκωθεί, μη μπορώντας ούτε καν να επικαλεστεί τα Πνεύματα, για να ρίξει μια ματιά στην

πολιορκία. Χτες, που το είχε επιχειρήσει, το κεφάλι της είχε κινδυνέψει να σπάσει· κι έτσι αποφάσισε πως χρειαζόταν ανάπαυση, προτού ξαναπροσπαθήσει. Σήμερα, θα καλούσε, πάλι, τα Πνεύματα και θα έβλεπε αν θα κατόρθωνε να τα ελέγξει.

«Φάτε λίγο,» την προέτρεψε ο Όντβιν. «Θα αισθανθείτε καλύτερα. Θέλετε να σας βοηθήσω να σηκωθείτε, όπως χτες;»

Δε θέλω τη βοήθειά σου! Δε θέλω τη βοήθεια κανενός! Δε θέλω βοήθεια, σα νάμαι Πνευματοχτυπημένη ανάπηρη! Δε θέλω βοήθεια – θέλω να σηκωθώ μόνη μου! «Ναι, αν μπορείς.»

Ο Καπετάνιος τη βοήθησε να ανασηκωθεί επάνω στο στρώμα, όρθωσε το μεγάλο μαξιλάρι πίσω της και την έβαλε να καθίσει εκεί. «Είστε εντάξει;» τη ρώτησε.

«Ναι.» *Όχι.* Πώς να ήταν εντάξει όσο βρισκόταν εδώ πάνω;

Ο Όντβιν ακούμπησε το δίσκο με το πρωινό στα γόνατά της. «Υψηλοτάτη, είστε σίγουρη πως δε θέλετε να φωνάξω τον αδελφό σας;»

«Ναι, είμαι σίγουρη,» απάντησε η Σούλτριθ. Πήρε ένα κομμάτι σταφιδόψωμο από το δίσκο και το δάγκωσε.

«Πρέπει να μάθει για την προδοσία της Άρρα, όμως, έτσι δεν είναι;»

«Πρέπει. Αλλά δε θέλω να της δώσω χρόνο για να φύγει,» δήλωσε η Σούλτριθ. Σήκωσε την κούπα με τον καφέ και ήπие μια μεγάλη γουλιά. «Θα τη σκοτώσω. Θα τις σπάσω όλα τα κόκαλα και, μετά, θα τη σκοτώσω. Θα την κάνω να ουρλιάζει τόσο, που τα ουρλιαχτά της θα φτάσουν στ'αφτιά του Σφετεριστή, στη Μάρβαθ.»

Έστρεψε το βλέμμα της στον Όντβιν, ο οποίος είχε σταυρώσει τα χέρια μπροστά του και κοιτούσε τα σκεπάσματα του κρεβατιού, σα να ντρεπόταν να την αντικρίσει. «Πού ακριβώς είμαστε, τώρα, Καπετάνιε;»

«Ανατολικά της Όρφαλχ. Δέκα μίλια.»

Σιγή έπεσε, για κάποια ώρα, καθώς η Σούλτριθ έτρωγε το πρωινό της. Ύστερα, ρώτησε: «Καπετάνιε, τι συμβαίνει ανάμεσα σε σένα και τη Βασίλισσα Αάνθα;»

Ο Όντβιν σηκώθηκε από το κρεβάτι και βάδισε ως ένα παράθυρο της καμπίνας. «Γνωρίζομαστε από παλιά.»

«Σε έψαχνε στη Θέρληχ, αλλά εσύ είχες φύγει,» είπε, αργά, η Σούλτριθ, καθώς κοιτούσε το πρόσωπό του να φωτίζεται από το πρωινό φως που έμπαινε από το παράθυρο. Ήταν τόσο όμορφος που την έκανε να αισθάνεται άβολα, κάποιες φορές. Δε θα την εξέπληττε αν η Βασίλισσα Αάνθα τον είχε, κάποτε, στο κρεβάτι της. Αλλά, άμα ήταν έτσι, γιατί, τώρα, εκείνος την απέφευγε;

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Όντβιν. «Επειδή δε νομίζω πως έχει αλλάξει και πολύ από τότε που την ήξερα...»

«Πραγματικά, δεν καταλαβαίνω,» είπε η Σούλτριθ. «Γιατί θα έπρεπε να έχει αλλάξει;»

Ο Όντβιν στράφηκε στο μέρος της. «Ακόμα θέλει να με σκοτώσει, Υψηλοτάτη.»

Η Σούλτριθ έμεινε άναυδη. *Να τον σκοτώσει; Γιατί; Τι της έχει κάνει; Να σκοτώσει τον Καπετάν Όντβιν;* Αδυνατούσε να φανταστεί γιατί κάποιος μπορεί να ήθελε ποτέ να τον σκοτώσει –ήταν τόσο συμπαθητικός και καλοπροαίρετος άνθρωπος.

«Νομίζει ότι την πρόδωσα,» εξήγησε ο Όντβιν.

Την πρόδωσε; Πώς ακριβώς την πρόδωσε; Ήταν εραστής της και πήγε με άλλη γυναίκα; «Έγινε, πραγματικά, κάτι τέτοιο;»

Ο Όντβιν γύρισε απ'την άλλη και βάδισε μέσα στην καμπίνα, με τα χέρια σταυρωμένα μπροστά του. «Δεν ήταν προδοσία, Πριγκίπισσα... Ήταν... η δουλειά μου.»

«Η... δουλειά σου,» έκανε η Σούλτριθ. *Δεν καταλαβαίνω τίποτα, τώρα.* «Κάθισε, μίλησέ μου. Και μη με λες 'Πριγκίπισσα' ή 'Υψηλοτάτη'· ούτε να μου μιλάς στον πληθυντικό. Λέγε με, απλά, 'Σούλτριθ'.»

Η Όντβιν κάθισε στην καρέκλα του γραφείου, τα πόδια του οποίου ήταν λαξευμένα στο σχήμα κακάσχημων γοργόνων. «Γνώρισα την Αάνθα παλιά, κατά τη διάρκεια του Πολέμου των Πειρατών, αν τον έχεις ακούσει.»

Η Σούλτριθ συνοφρυώθηκε. «Πόλεμος των Πειρατών; Στο Βασίλειο του Ωκεανού δεν έγινε; Πριν από πόσο καιρό;»

«Πριν από δέκα χρόνια τελείωσε.»

«Ημουν μικρή τότε. Εννιά χρονών.»

Ο Όντβιν κατένευσε. «Το φαντάστηκα ότι δε θα ήξερες και πολλά γι' αυτόν.»

«Η Αάνθα, τότε, πρέπει να ήταν...»

«Μεγαλύτερη απ' ό,τι είσαι εσύ τώρα,» τη διαβεβαίωσε ο Όντβιν.

«Και τι συνέβη;»

«Την αγάπησα, τότε,» είπε ο Καπετάνιος. «Και, για να πω την αλήθεια, ακόμα την αγαπώ. Όμως... η κατάσταση ήταν... παράξενη. Κατ' αρχήν, η Αάνθα, εκείνη την περίοδο, δεν ήταν ακόμα Βασίλισσα, φυσικά. Ο πατέρας και η μητέρα της κυβερνούσαν το Βασίλειο του Ωκεανού, ο Βασιληάς Ρόμραν και η Βασίλισσα Καένα. Αυτοί πολέμησαν τους πειρατές που έρχονταν από τη Βηλβένμηθ. Και πέθαναν πολεμώντας. Οπότε, η Αάνθα στέφθηκε Βασίλισσα.»

«Κι εσύ τι σχέση είχες μ' όλα αυτά;» ρώτησε η Σούλτριθ.

«Γνώρισα μια Πριγκίπισσα στη Θέρληχ, όταν είχα πάει να παραδώσω το εμπόρευσμά μου εκεί. Η Πριγκίπισσα είχε έρθει για να το παραλάβει, επειδή οι γονείς της δε βρίσκονταν στην πόλη, επί του παρόντος. Εκείνη την περίοδο, εμπορευόμουν όπλα, Σούλτριθ. Έφερνα στον Ωκεανό όπλα από ατσάλι, πράγμα που δε βγαίνει στα νησιά. Τα όπλα μου ήταν από το Σαραόλν, το Κάρνεβολθ, καλοσφυρηλατημένα, δυνατά... Αργότερα, βέβαια, εγκατέλειψα αυτό το επάγγελμα, γιατί, όπως ανακάλυψα, παρά τα χρήματα που δίνει, βάζει σε μπελάδες τον έμπορο. Τώρα, εμπορεύομαι άλλα πράγματα: μετάξι, υφάσματα, ρούχα από διάφορες χώρες, τα οποία

μοιάζουν ‘εξωτικά’ στους κατοίκους άλλων χωρών, κι επομένως, ακριβοπληρώνουν γι’ αυτά...»

«Ναι, αλλά γιατί η Αάνθα θέλει να σε σκοτώσει; Κανονικά, δε θάπρεπε νάναι θυμωμένη μαζί σου· ίσα-ίσα, τους εφοδιάζεις με όπλα, για να πολεμήσουν τους πειρατές.»

«Οι έμποροι δεν κάνουν διακρίσεις, Σούλτριθ,» είπε ο Όντβιν. «Έτσι κι εγώ, δεν εφοδιάζα με όπλα *μόνο* τον Ωκεανό.»

Η Καρνεβολθιανή Πριγκίπισσα, ξαφνικά, κατάλαβε. Ξεροκατάπτε και άρθρωσε: «Εφοδιάζεις με όπλα και τους πειρατές.»

«Ναι,» ένευσε ο Όντβιν. «Επομένως, ήμουν προδότης.»

** ** *

Όταν η Θάρνα μπήκε στην αρχοντική αίθουσα του παλατιού, η Νερενία την πλησίασε και της ζήτησε να κουβεντιάσουν, ενώ ο Βόνιορ παρακολουθούσε από μακριά, καθισμένος κοντά σε ένα τζάκι.

«Τι είναι, Στρατάρχισσα;» ρώτησε η Δούκισσα της Γκέχβιν. «Θα μπορούσα, κάπως, να σας εξυπηρετήσω;»

«Θα σας μιλήσω για κάτι το οποίο, κατά πάσα πιθανότητα, να μην καταλάβετε,» άρχισε η Νερενία. «Βλέπω όνειρα, τελευταία, παράξενα όνειρα, που νομίζω ότι μου στέλνουν τα Πνεύματα. Τουλάχιστον, ο σύζυγός σας, με τον οποίο συζήτησα σήμερα το πρωί, αυτό μου είπε –και τον εμπιστεύομαι, γιατί γνωρίζω ότι είναι μάγος.»

Η Θάρνα δε μίλησε, παρατηρώντας τη προσεκτικά, λες και νόμιζε ότι κάτι άλλο κρυβόταν πίσω από τα λόγια της.

«Με καταλαβαίνετε, Δούκισσά μου;» ρώτησε η Νερενία, που ήξερε ότι, αν κάποιος έλεγε αυτά τα πράγματα σε εκείνη, δε θα τον πίστευε.

Η Αρχόντισσα της Γκέχβιν κατένευσε. «Ναι, όμως δεν καταλαβαίνω γιατί θέλατε να μου μιλήσετε, Στρατάρχισσα.»

(Δεν έχουμε εξάρσεις, μέχρι στιγμής, παρατηρήσει ο Βόνιор, που κρυφάκουγε την κουβέντα των δύο γυναικών, μέσω των Πνευμάτων. Αλλά, βέβαια, η Νερενία δεν της έχει πει ακόμα τι ακριβώς επιθυμεί...)

«Κουβεντιάζοντας με το σύζυγό σας, φτάσαμε στο συμπέρασμα ότι ίσως εκείνος να μπορεί να με βοηθήσει.»

Τα μάτια της Θάρνα στένεψαν. «Πώς να σας βοηθήσει, Στρατάρχισσα;»

«Υποστηρίζει πως μπορεί να μπει στα όνειρά μου,» εξήγησε η Νερενία.

«Να μπει στα όνειρά σας,» έκανε η Θάρνα, κοιτάζοντας εχθρικά την πορφυρομάλλα γυναίκα αντίκρυ της.

(Τώρα, αρχίζει η θύελλα... σκέφτηκε ο Βόνιор.)

«Ναι,» αποκρίθηκε η Νερενία. «Υπάρχει κάποιο πρόβλημα;» *Έχει καταλάβει τι συμβαίνει ανάμεσα σε μένα και τον Βόνιор; Μα, εκείνος μου είχε πει ότι αποκλείεται η Δούκισσα να ξέρει· γιατί, αν ήξερε, δε θα το είχε κρατήσει κρυφό.* «Τα όνειρά μου, Δούκισσα Θάρνα... δεν είναι κανείς να τα παίρνει ελαφριά. Δεν πρόκειται για φυσιολογικά όνειρα. Τα Πνεύματα τα στέλνουν σε μένα. Με βασανίζουν. Δε σας λέω ψέματα.»

«Συνεχίζω να απορώ, Στρατάρχισσα Νερενία,» είπε η Θάρνα, με οξύ τόνο, «τι ακριβώς θέλετε από μένα.»

«Απλά, ήθελα να σας ενημερώσω ότι ο σύζυγός σας θα χρειαστεί να περάσει αυτή τη βραδιά στο δωμάτιό μου, ώστε να με βοηθήσει με τα όνειρα.»

Το μέτωπο της Δούκισσας Θάρνα ζάρωσε· τα γαλανά της μάτια πέταξαν φωτιά· τα μάγουλά της έγιναν κόκκινα. «Όχι, Στρατάρχισσα Νερενία,» είπε, σφυριχτά. «Ο σύζυγός μου δε μπορεί να περάσει αυτή τη βραδιά στο δωμάτιό σας!»

(Δε μ'αρέσει ο απόλυτος τόνος της. Η Νερενία δε θα το ανεχτεί τούτο.)

«Δούκισσά μου, ελπίζω να μην περνούν *άλλα* πράγματα από το νου σας,» είπε η Νερενία. «Σας διαβεβαιώνω ότι η επίσκεψή του θα είναι μονάχα για να μπει στα όνειρά μου και να με βοηθήσει.»

«Ο Βόνιορ δε μπορεί να σας βοηθήσει,» αποκρίθηκε η Θάρνα. «Δεν έχει τέτοιες δυνάμεις.»

(*Θα μας βάλει σε μπελάδες, όλους.*)

«Μα, ο ίδιος μου είπε ότι—»

«Είπα: *δε μπορεί να σας βοηθήσει!*» επέμεινε εκείνη, σφίγγοντας τις γροθιές της. Γύρισε την πλάτη στη Νερενία κι άρχισε ν'απομακρύνεται.

(*Τα πράγματα πήγαν χειρότερα απ'ό,τι περίμενα.*)

«Δούκισσα Θάρνα!» Η φωνή της Στρατάρχισσας αντήχησε μέσα στην αίθουσα.

Η Θάρνα σταμάτησε να βαδίζει· την κοίταξε πάνω απ'τον ώμο της. Δε μίλησε.

«Δε σ'το ζητάω αυτό,» εξήγησε η Νερενία. «σου δηλώνω τι θα γίνει απόψε.»

(*Αυτό θα την εξοργίσει ακόμα περισσότερο.*)

Μ'ένα τίναγμα των ξανθών της μαλλιών, η Θάρνα γύρισε απ'την άλλη και βάδισε προς την έξοδο του μεγάλου δωματίου. Προτού βγει, έριξε ένα βλέμμα στον Βόνιορ το οποίο έσταζε φαρμάκι και υποσχόταν πολλά.

Η Νερενία πλησίασε τον Δούκα της Γκέχβιν, με γρήγορα βήματα. «Η γυναίκα σου είναι τρελή, Βόνιορ!» γρύλισε. Και, ύστερα, με πολύ πιο σιγανή φωνή: «Είσαι σίγουρος ότι δεν έχει καταλάβει τίποτα για μας; Έκανε σα ζηλιάρα—!»

«Η Θάρνα, κάποιες φορές, αφήνει τα νεύρα της να την κυριεύουν,» αποκρίθηκε εκείνος. «Μην ανησυχείς. Θα της μιλήσω, αργότερα, και όλα θα κανονιστούν.»

«Δε χρειάζομαι την άδειά της, για να σε έχω ένα βράδυ στο δωμάτιό μου, Βόνιορ,» είπε η Νερενία. «Τούτο το παλάτι είναι δικό μου —και εγώ είμαι αφέντρα εδώ!»

Η πολιορκία τις έχει πειράζει και τις δύο, μου φαίνεται. «Ας μη φτάνουμε σ' αυτό το σημείο. Σου είπα: θα κανονίσω το ζήτημα μαζί της.»

**** ** ***

«Αάνθα.»

Η Βασίλισσα του Ωκεανού γύρισε, τρομαγμένη, καθώς στεκόταν πλάι στο μπροστινό κατάρτι της *Κυράς της Θάλασσας*, αγγίζοντάς το με το δεξί χέρι. Κοντά της αντίκρισε τον αδελφό της, Θέρεν, τον οποίο δεν είχε ακούσει να έρχεται.

«Καλημέρα,» είπε ο Πρίγκιπας. «Παρατηρείς τόσο προσεκτικά την πολιορκία; Ή τα μάτια σου είναι στραμμένα προς τα μέσα;»

Η Αάνθα χαμογέλασε. «Προς τα μέσα,» παραδέχτηκε.

«Και τι κοιτούσαν εκεί;» ρώτησε ο αδελφός της.

«Μπερδεμένα πράγματα, Θέρεν· μπερδεμένα πράγματα... Χτες χάθηκε η Σούλτριθ. Όπου κι αν έψαξα, δε μπορούσα να τη βρω. Έχω ανησυχήσει.»

«Σήμερα, είδες μην επέστρεψε;»

«Όχι, δεν έχω πάει ακόμα να κοιτάξω. Όμως είμαι σχεδόν σίγουρη ότι δε θα τη βρω. Χτες ρώτησα γι' αυτήν στο *Ξίφος του Κάρνεβολθ* και δεν ήταν εκεί. Πήγα στη σκηνή της, στο ανατολικό στρατόπεδο των Καρνεβολθιανών, και ούτε εκεί ήταν. Μίλησα στον Βασιληά Νόβμορ, μήπως την είχε δει, αλλά δεν ήξερε τίποτα.»

«Και δεν ανησύχησε; Αδελφός της είναι!»

«Μάλλον, δεν το πήρε και τόσο στα σοβαρά.»

«Είναι, όντως, τόσο σοβαρό όσο το κάνεις να φαίνεται;»

«Θέρεν, δε μπορώ να τη βρω πουθενά. Τι άλλο να σου πω;»

«Ψάξε γι' αυτήν και σήμερα, και μετά, βλέπουμε.»

Η Αάνθα έγνεψε καταφατικά. «Θα ψάξω. Όμως δεν πιστεύω να τη βρω. Κάτι της έχει συμβεί, σου λέω.»

** ** *

Ο Όντβιν έφυγε από την καμπίνα της, αφήνοντάς την μόνη, να σκεφτεί όσα είχαν πει. Η Σούλτριθ δεν απορούσε που η Αάνθα είχε θυμώσει μαζί του. Προφανώς, στην αρχή δεν γνώριζε ότι εφοδίαζε και τους πειρατές με όπλα, και όταν το έμαθε, εξοργίστηκε τόσο ώστε να τον αποκαλέσει προδότη και ό,τι αισθανόταν γι' αυτόν να γίνει κομμάτια. Ενώ ο Όντβιν, απλά, θεωρούσε ότι έκανε τη δουλειά του, όπως πάντα. Ήταν λυπητερή ιστορία, έκρινε η Καρνεβολθιανή Πριγκίπισσα. Μια μεγάλη παρεξήγηση, που οδήγησε δύο ανθρώπους στο μίσος.

Όμως η δική της ιστορία ήταν ακόμα χειρότερη. Όσο τίποτ' άλλο δεν ήθελε να μείνει για πάντα επάνω σ' ένα κρεβάτι, μη μπορώντας να σηκωθεί. Και μόνο η σκέψη την τρομοκρατούσε· έκανε ένα δυνατό σύγκρου να διαπερνά το κορμί της. Επιπλέον, δεν είχε κοιτάξει ακόμα το πρόσωπό της σε καθρέφτη· δεν είχε βρει το κουράγιο να το κοιτάξει. Μπορούσε να αισθανθεί ότι πολλά απ' τα δόντια της ήταν σπασμένα, όπως και η μύτη της, την οποία ο Όντβιν είχε δέσει με ένα έμπλαστρο· δεν ήταν ανάγκη να τα δει κιόλας. Θα τα έβλεπε, βέβαια, κάποτε, όταν ήταν έτοιμη γι' αυτό. Αλλά δεν ήταν έτοιμη ακόμα. Για την ώρα, θα αρκείτο στο να επικαλεστεί τα Πνεύματα, για να εντοπίσει την Αάνθα.

Έκλεισε τα μάτια κι ακούμπησε τα δάχτυλα των χεριών της στους κροτάφους, προσπαθώντας ν' αυτοσυγκεντρωθεί. Από τα χείλη της άρχισαν να κυλούν απόκρυφα λόγια επίκλησης. Τα Πνεύματα ψιθύριζαν, μουρμούριζαν, γρύλιζαν, μέσα στο κεφάλι της, και η Σούλτριθ, τώρα, μπορούσε να τα ανεχτεί· ο οργανισμός της ήταν ισχυρότερος από χτες. Άδραξε τη δύναμή τους και τη χρησιμοποίησε, φέρνοντας την εικόνα του προσώπου της Κυράς του Ωκεανού στο νου της.

Μπροστά στα ψυχικά της μάτια είδε την Αάνθα να στέκεται στην κουβέρτα της *Κυράς της Θάλασσας*, μαζί με τον αδελφό της,

Πρίγκιπα Θέρεν. Το μεγάλο πλοίο πλησίαζε το *Ξίφος του Καρνεβολθ*, και η Βασίλισσα ρωτούσε: «Είναι η Πριγκίπισσα Σούλτριθ εκεί;»

Οι Καρνεβολθιανοί στρατιώτες μίλησαν αναμεταξύ τους κι έπειτα, ένας αποκρίθηκε: «Όχι, Μεγαλειοτάτη. Δεν έχει έρθει καθόλου από δώ.»

Η Αάνθα στράφηκε στον Θέρεν. «Βλέπεις; ούτε σήμερα μπορώ να τη βρω.»

«Πάμε στο στρατόπεδο,» πρότεινε εκείνος.

Η Βασίλισσα έδωσε προσταγή να πλεύσουν μέχρι την ανατολική ακτή της Όρφαλχ.

Η Αάνθα με ψάχνει. Μα δεν πρόκειται να με βρει, εδώ όπου είμαι. Άδιστα κοπιάζει. Κι επιπλέον, θα προκαλέσει αναστάτωση στους Καρνεβολθιανούς, και στον Νόβμορ— Αλλά, ούτως ή άλλως, κάποια στιγμή, δε θα καταλάβουν ότι έλειπα; Δε θα έψαχναν για μένα;

Να προειδοποιήσω, μήπως, την Αάνθα για την Άρρα; Αν το κάνω, όμως, θα ρισκοκινδυνέψω η Βασίλισσα του Ωκεανού να πει στους άλλους ότι είμαι ζωντανή. Ας το αφήσω καλύτερα, για την ώρα...

Η Κυρά της Θάλασσας αγκυροβόλησε στην ανατολική όχθη. Η Αάνθα και ο Θέρεν κατέβηκαν στην ξηρά, κυκλωμένοι από καμία ντουζίνα Ωκεάνιους μαχητές. Διέσχισαν το στρατόπεδο των Ζιρκεφιανών, χαιρετώντας τον Οδηγό Κάλ'μλιρβ, και πήγαν στον καταυλισμό των Καρνεβολθιανών. Ρώτησαν για τη Σούλτριθ. Κανένας δεν την είχε δει. Κατευθύνθηκαν προς τη σκηνή της. Η Αάνθα σήκωσε το μπερντέ και μπήκε, για να βγει σχεδόν αμέσως και να πει στον αδελφό της: «Δεν είναι μέσα, Θέρεν. Σ'το είπα. Κάτι κακό της έχει συμβεί, κάτι πολύ κακό.»

«Μην πανικοβάλλεσαι. Θα ειδοποιήσουμε τον Βασιλιά Νόβμορ κι εκείνος θα τη βρει.»

Πήγαν στον αδελφό της, τον οποίο βρήκαν στη σκηνή του, μαζί με τη μισητή Άρρα. Αντικρίζοντάς την, ξύπνησαν άγρια συναισθήματα μέσα στη Σούλτριθ: ήθελε να της βγάλει τα μάτια, να της σπάσει τα

κόκαλα, να την κακομεταχειριστεί με κάθε δυνατό τρόπο, να την κάνει κομμάτια—

«Καλημέρα, Βασιληά Νόβμορ,» χαιρέτησε η Αάνθα. Ο Βασιληάς του Κάρνεβολθ και η Άρρα τής επέστρεψαν το χαιρετισμό, κι εκείνη συνέχισε: «Έρχομαι, ξανά, αναζητώντας την αδελφή σας, Πριγκίπισσα Σούλτριθ. Όπου κι αν έχω ψάξει, μέχρι στιγμής, δεν έχω μπορέσει να τη βρω. Οφείλω να ομολογήσω ότι ανησυχώ. Πιστεύω ότι θα έπρεπε να βάλετε κάποιους ανθρώπους για να την εντοπίσουν. Ίσως να βρίσκεται σε κίνδυνο.»

Ο Νόβμορ την κοίταξε σκεπτικά.

Η Άρρα είπε: «Έχετε δίκιο, Βασίλισσα Αάνθα: ίσως να βρίσκεται σε κίνδυνο. Κι εγώ έχω ανησυχήσει, για να πω την αλήθεια. Πού θα μπορούσε να είναι τόσες ώρες;»

Πόσο ήρεμα ψεύδεσαι! Σα να μην ξέρει τίποτα· σα νάναι άσχετη με τ'όλο θέμα. Θα σε κάψω ζωντανή, Άρρα! Θα σε κάψω ΖΩΝΤΑΝΗ! Θα βάλω τα Πνεύματα να ξεριζώσουν την ψυχή σου και να την τυραννήσουν μέχρι το Τέλος του Χρόνου!

«Ναι,» είπε ο Νόβμορ, και σηκώθηκε από την καρέκλα του. «Βασίλισσα Αάνθα, σας ευχαριστώ ιδιαιτέρως που με ενημερώσατε γι'αυτή την απρόσμενη εξαφάνιση της αδελφής μου. Θα φροντίσω να στείλω στρατιώτες, για να την αναζητήσουν.»

«Και, παρακαλώ, ενημερώστε με, αν βρουν κάτι, Βασιληά μου,» είπε η Αάνθα. «Η Σούλτριθ είναι καλή μου φίλη.»

«Θα σας ενημερώσω,» ένευσε ο Νόβμορ· «μην ανησυχείτε.»

«Ευχαριστώ.»

Η Αάνθα και ο Θέρεν βγήκαν από τη σκηνή, και η Σούλτριθ έπαψε να τους παρακολουθεί, επιστρέφοντας, σώμα και ψυχή, στην καμπίνα του Καπετάν Όντβιν. Αισθανόταν κουρασμένη από αυτή τη μικρή επίκληση Πνευμάτων, λαχανιασμένη. Όμως τη χαροποιούσε το ότι είχε μάθει πως η απουσία της δεν πέρασε απαρατήρητη. Είχε ακόμα συμμάχους· είχε ακόμα φίλους. *Αάνθα, είσαι η μόνη πραγματική μου φίλη εκεί. Ακόμα κι ο αδελφός μου έχει στραφεί*

εναντίον μου· η Άρρα τον έχει στρέψει εναντίον μου. Και πώς ψεύδεται! Ω, πώς ψεύδεται! Θα σηκωθώ απο δώ –κάποια από αυτές τις μέρες θα σηκωθώ απο δώ –και εκείνη η μέρα θα είναι η τελευταία μέρα της Άρρα!

**** ** ***

Η πόρτα άνοιξε και ο Βόνιερ μπήκε στο δωμάτιο. Η Θάρνα στράφηκε στο μέρος του, εξοργισμένη, έτοιμη να ξεράσει χίλιες και μία κατάρες καταπάνω του, έτοιμη να τον βρίσει με τις χειρότερες βρισιές.

Εκείνος έκλεισε την πόρτα και είπε: «Το παράκανες αυτή τη φορά, με τη Νερενία.»

«ΕΓΩ το παράκανα;» φώναξε η Δούκισσα. «ΕΓΩ; Άλλα είχαμε συμφωνήσει, Βόνιερ! Άλλα είχαμε συμφωνήσει, που να σε πάρουν και να σε σηκώσουν τα Πνεύματα! Εσύ προσφέρθηκες να τη βοηθήσεις; Να μπεις στα όνειρά της; Τι βλακεί–!»

«Είναι αλήθεια, Θάρνα,» τη διέκοψε ο σύζυγός της. «Η Νερενία βλέπει κάποια παράξενα όνειρα. Δεν είναι ψέματα. Τα όνειρα τα στέλνουν τα Πνεύματα–»

«Και τι σε νοιάζει εσένα;» ούρλιαξε η Θάρνα. «Τι διάολο σε νοιάζει εσένα; Άστη να ονειρεύεται ό,τι θέλει!»

«Ίσως τα όνειρα να είναι επικίνδυνα–»

Η Θάρνα τον χαστούκισε, δυνατά, στο αριστερό μάγουλο. Το χτύπημα της παλάμης της αντήχησε μέσα στο δωμάτιο. «Δε σε είχα στείλει να πας μαζί της γι' αυτό! Δε σε είχα στείλει για να πας να κοιτάς τα όνειρά της!» Έκανε, πάλι, να τον χτυπήσει, αλλά αισθάνθηκε μια αόρατη δύναμη, σαν τον πανίσχυρο άνεμο, να τη σπρώχνει πίσω και να τη ρίχνει στο πάτωμα, απομακρύνοντάς την απ' τον Βόνιερ.

«Μην παίζεις μαζί μου, Θάρνα,» είπε, ψυχρά, εκείνος. Και η Θάρνα είδε το πρόσωπό του όπως δεν το είχε δει ποτέ. Δεν της έμοιαζε με

το πρόσωπο ενός φυσιολογικού ανθρώπου· της έμοιαζε με ένα εξώκοσμο, δαιμονικό πρόσωπο που γυάλιζε και ήταν το μόνο σημαντικό πράγμα μέσα στο δωμάτιο, κάνοντας όλα τ'άλλα να φαίνονται ασήμαντα.

«Μου παριστάνεις το μάγο, τώρα, Βόνιор;» φώναξε η Θάρνα· αλλά η φωνή της έτρεμε. Αισθανόταν απειλημένη απ'αυτόν, πράγμα που ποτέ ξανά δεν είχε αισθανθεί. Ύστερα, μια πνιχτή κραυγή βγήκε απ'τα χείλη της, καθώς, πάλι, μια ακατονόμαστη δύναμη τη σήκωσε από το πάτωμα και την κόλλησε στον τοίχο. Ένα αόρατο, παγωμένο χέρι γράπωσε το λαιμό της· δε μπορούσε, πλέον, ν'αρθρώσει λέξη.

Και η φωνή του Βόνιор γέμισε το δωμάτιο, γέμισε το κεφάλι και τη συνείδησή της: *ΣΚΟΤΩΣΑ ΤΗ ΜΑΝΑ ΣΟΥ ΓΙΑ ΣΕΝΑ, ΘΑΡΝΑ· ΣΟΥ ΕΔΩΣΑ ΤΟ ΔΟΥΚΑΤΟ ΓΚΕΧΒΙΝ, ΤΗ ΣΤΙΓΜΗ ΠΟΥ ΤΟ ΗΘΕΛΕΣ. ΜΕ ΕΣΤΕΙΛΕΣ ΝΑ ΠΛΑΓΙΑΣΩ ΜΕ ΜΙΑ ΑΓΝΩΣΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ, ΓΙΑ ΝΑ ΤΗΝ ΕΧΕΙΣ... ΠΡΟΧΕΙΡΗ ΓΙΑ ΘΑΝΑΤΟ, ΚΙ ΕΓΩ ΕΚΠΛΗΡΩΣΑ ΤΗΝ ΕΠΙΘΥΜΙΑ ΣΟΥ. ΜΟΥ ΖΗΤΗΣΕΣ ΝΑ ΤΗΣ ΦΕΡΟΜΑΙ ΑΓΑΡΜΠΑ ΣΤΟ ΚΡΕΒΑΤΙ, ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ ΜΕ ΑΠΟΛΑΜΒΑΝΕΙ ΟΠΩΣ ΕΣΥ, ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΕΚΠΛΗΡΩΣΑ ΤΗΝ ΕΠΙΘΥΜΙΑ ΣΟΥ. ΚΑΙ ΤΩΡΑ! ΜΟΥ ΦΕΡΕΣΑΙ ΣΑΝ ΥΠΗΡΕΤΗ, ΜΗ ΔΕΙΧΝΟΝΤΑΣ ΜΟΥ ΤΗΝ ΠΑΡΑΜΙΚΡΗ ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗ. ΘΑ ΕΠΡΕΠΕ ΝΑ ΕΚΤΙΜΑΣ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΕΚΕΙΝΟ ΠΟΥ ΕΧΕΙΣ! ΔΕ ΜΕ ΓΝΩΡΙΖΕΙΣ ΤΟΣΟ ΚΑΛΑ ΟΣΟ ΠΙΣΤΕΥΕΙΣ· ΔΕ ΜΕ ΕΛΕΓΧΕΙΣ ΤΟΣΟ ΚΑΛΑ ΟΣΟ ΠΙΣΤΕΥΕΙΣ. ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ ΕΚΕΙΝΟΣ ΠΟΥ ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ ΤΗ ΜΟΙΡΑ ΤΟΥ ΕΛΥΤΟΥ ΜΟΥ. ΚΑΙ ΠΡΑΤΤΩ ΜΟΝΑΧΑ ΟΠΩΣ ΕΠΙΘΥΜΩ.*

Η Θάρνα προσπάθησε να ξεφύγει από τα άυλα δεσμά που κρατούσαν τα χέρια και τα πόδια της. Είχε τρομοκρατηθεί από αυτό που συνέβαινε. Ανέκαθεν ήξερε ότι ο Βόνιор ήταν μάγος· ανέκαθεν ήξερε για τις εξώκοσμές του δυνάμεις. Όμως... όμως ποτέ δεν είχε σκεφτεί ότι οι δυνάμεις αυτές θα στρέφονταν εναντίον της. Πάντοτε, η μαγεία του ήταν χρήσιμη, για να τη βοηθάει να πετυχαίνει τους σκοπούς της. Πάντοτε, έτσι ήταν. Τι είχε αλλάξει τώρα; Τι είχε συμβεί; *Εκείνη* έφταιγε για όλα! Η Νερενία! Ήταν δικό της το φταίξιμο! Η Θάρνα προσπάθησε να μιλήσει, μα δε μπορούσε· το παγερό χέρι συνέχιζε να σφίγγει το λαιμό της. Και ο Βόνιор

στεκόταν εκεί, αντίκρυ της, σαν ξωτικό πλάσμα βγαλμένο μέσα από θρύλους. Τα πορφυρά του μαλλιά γυάλιζαν στο φως που έμπαινε από το παράθυρο, ενώ τα γαλαζόγκριζά του μάτια ήταν καρφωμένα επάνω της, με μίσος. Ποτέ ξανά δεν είχε δει μίσος μέσα στα μάτια του· ποτέ ξανά όταν την αντίκριζε. Η Νερενία έφταιγε! Αυτή έφταιγε! Αυτή! *Βόνιор άκουσέ με!* ήθελε να ουρλιάξει. *Άκουσέ με! Σε έχει στρέψει εναντίον μου! Σε έχει στρέψει εναντίον μου! Σκότωσέ τη! Σκότωσέ τη, Βόνιор! Σκότωσέ τη!*

Κι εκείνος –όσο κι αν αυτό την παραξένεψε– της απάντησε, με τη φωνή του, πάλι, να γεμίζει τη συνείδησή της: *ΟΧΙ. ΔΕ ΘΑ ΕΙΝΑΙ Η ΝΕΡΕΝΙΑ ΠΟΥ ΘΑ ΠΕΘΑΝΕΙ ΣΗΜΕΡΑ.*

Η Θάρνα αισθάνθηκε τα αόρατα χέρια που την κρατούσαν να την πηγαίνουν προς το παράθυρο του δωματίου, το οποίο άνοιξε από μόνο του, αφήνοντας τον παγερό αέρα να εισβάλει και να χαϊδέψει τη Δούκισσα με το ψυχρό του άγγιγμα. Όλα έμοιαζαν με εφιάλτη.

Βόνιор, όχι! Βόνιор, τι πας να κάνεις; Βόνιор, σταμάτα, τώρα!

Τα αόρατα χέρια την κράτησαν στο χείλος του ανοιχτού παραθύρου. Και η Θάρνα κοίταξε, με γουρλωμένα μάτια, τον κήπο του παλατιού από κάτω. *Πνεύματα! Πνεύματα! Βόνιор, σταμάτα! Βόνιор, σε ικετεύω! Σταμάτα! Βόνιор, αγάπη μου, σταμάτα! Βόνιор, σε ικετεύω· μη μ'αφήσεις να πέσω! Έχει δηλητηριάσει το μυαλό σου! Η Νερενία! Έχει δηλητηριάσει το μυαλό σου! Θέλει να μας καταστρέψει! Βόνιор, μη μ'αφήσεις να πέσω, αγάπη μου! Είσαι Δούκας μου! Βόνιор, ΜΗ Μ'ΑΦΗΣΕΙΣ ΝΑ ΠΕΣΩ! Βόν–*

Μια δύναμη την τράβηξε προς τα μέσα, ρίχνοντάς την στο πάτωμα. Άκουσε το παράθυρο να κλείνει από πάνω της, θορυβωδώς, ενώ τα αόρατα χέρια την άφηναν, μη συγκρατώντας, πλέον, τα μέλη της. Ένας λυγμός που συγκρατούσε ώρα βγήκε αθέλητα απ' το λαιμό της, και τα μάτια της πλημμύρισαν από δάκρυα τρόμου. Το στομάχι της ήταν σφιγμένο· είχε γίνει ένας παγωμένος κόμπος. Προσπάθησε ν' αναπνεύσει, να πάρει αέρα, αέρα, *αέρα*, γιατί πήγαινε να σκάσει.

Όταν είχε κάπως συνέλθει, έστρεψε το βλέμμα της στο πλάι, για να δει πού ήταν ο Βόνιορ· όμως δε μπορούσε να τον εντοπίσει πουθενά μέσα στο δωμάτιο.

** ** *

Η μεγάλη, βαριά κοτρόνα εκτοξεύτηκε από τον καταπέλτη, διέγραψε ένα ψηλό, ανάποδο τόξο στον αέρα, και προσέκρουσε επάνω στο δυτικό τείχος της Όρφαλχ, κάνοντάς το να τρανταχτεί δυνατά και να καταρρεύσει.

Ο Βένγκριλ μειδίασε πίσω απ'τα μούσια του, βλέποντας τις πέτρες και το χώμα να πέφτουν, σαν μαύρος καταρράκτης μέσα στις μενεξεδιές σκιές του απογεύματος. Την ίδια στιγμή, στ'αφτιά του έρχονταν οι ζητωκραυγές των Ζιρκεφιανών πολιορκητών γύρω του.

«Ετοιμάστε τα όπλα, αδέλφια!» άκουσε μια μελαχρινή, σγουρομάλλα πολεμίστρια να φωνάζει, ενώ ύψωνε έναν μικρό δίστομο πέλεκυ, με το δεξί της χέρι. «Το χρυσάφι μάς περιμένει!»

«Σκυλιά!» γκάριζε ένας άλλος –ένας μουσάτος Ζιρκεφιανός, που έμοιαζε με θηρίο της ερήμου. «Οι πρώτοι που θα πουκάρουν θ'αρπάζουν τα περισσότερα! Συγκεντρωθείτε γύρω μου!»

Κι άλλες φωνές ακολούθησαν, αλλά ο Βένγκριλ δεν τις άκουγε πλέον, καθώς ο Άρχων Σόρντ'κφαρ τού μίλησε, λέγοντας: «Μεγαλειότατε, τι προτείνετε να κάνουμε τώρα;»

Ενώ η σκόνη καθάριζε, ο Βασιληάς του Σαραόλν στένεψε τα μάτια του, για ν'ατενίσει το άνοιγμα που είχε δημιουργηθεί. «Πες τους να μην επιτεθούν, αλλιώς θα τους σφάζουν σα γουρούνια.»

«Μάλιστα, Μεγαλειότατε,» αποκρίθηκε ο Σόρντ'κφαρ και απομακρύνθηκε απ'αυτόν, πηγαίνοντας ανάμεσα στους Ζιρκεφιανούς καπεταναίους, ευγενείς, άρχοντες και πολέμαρχους, και φωνάζοντας: «Μην επιτεθείτε! Όχι ακόμα. Μην....» Η φωνή του χάθηκε μες στο σαματά που είχε αρχίσει να επικρατεί παντού.

Οι Πνευματοχτυπημένοι ανόητοι! σκέφτηκε ο Βένγκριλ. *Ετοιμάζονται να χιμήσουν, σαν τους λυμασμένους λύκους.* Το βλέμμα του πήρε μια μεγάλη ομάδα Ζιρκεφιανών να τραβά όπλα και να κατευθύνεται προς το άνοιγμα.

«*ΣΤΑΘΕΙΤΕ!*» φώναξε, ξεσπαθώνοντας. «*ΣΤΑΘΕΙΤΕ, ΠΝΕΥΜΑΤΟΧΤΥΠΗΜΕΝΑ ΣΚΥΛΙΑ!*» Όσοι βρίσκονταν κοντά του, τον άκουσαν και έστρεψαν τα κεφάλια τους. «*Σταθείτε, λέω! Αυτή δεν είναι η ώρα για να εφορμήσετε! Όχι τώρα! Πείτε και στους άλλους να σταματήσουν! Και κάποιος να σταματήσει αυτούς τους ηλίθιους που πηγαίνουν να εισβάλουν!*» Το σπαθί του έδειξε την ομάδα των Ζιρκεφιανών που είχε οπλιστεί και έτρεχε προς το άνοιγμα, άλλοι πεζοί, άλλοι έφιπποι, όλοι αναμιγμένοι. *Τακτική μάχης, μηδέν· λογική, μηδέν, μα τα Πνεύματα! Και μα τον Ωκεανό! που θάλεγε η Αάνθα.*

Η ομάδα είχε, πλέον, φτάσει στη δίοδο που είχαν δημιουργήσει τα χτυπήματα των καταπελτών. Όπως το περίμενε ο Βένγκριλ, κανείς δεν είχε προλάβει να τους εμποδίσει· βρίσκονταν πολύ κοντά οι κρετίνοι! οι ανεγκέφαλοι Ζιρκεφιανοί! *Ας ελπίσουμε, τουλάχιστον, ότι δε θα τους ακολουθήσουν κι άλλοι!* Έριξε μια ματιά στο στρατόπεδο, από εκεί όπου στεκόταν έως τα τείχη, και είδε ότι οι αρχηγοί –καπεταναίοι, άρχοντες, ευγενείς, πολέμαρχοι– προσπαθούσαν να συγκρατούσαν τους μαχητές τους –καυγάδες είχαν αρχίσει, μα τα Πνεύματα!

Το βλέμμα του Βασιληά στράφηκε, ξανά, στους ηλίθιους που εφορμούσαν –οι οποίοι πρέπει να ήταν καμιά πεντακοσαριά, στο σύνολο, απ' ό,τι υπολόγιζε –ένας μάλλον αξιοσημείωτος αριθμός, οι παναθεματισμένοι σαλτιμπάγκοι! Τους είδε να επιχειρούν να περάσουν από το άνοιγμα, που μετά βίας χωρούσε τέσσερις από αυτούς στο φάρδος· και είδε τα βλήματα των Μαγκραθμέλιων να πέφτουν βροχή καταπάνω τους, ενώ, εδώ κι εκεί, εκρήξεις γίνονταν. Ήταν προφανές ότι δε θα κατάφερναν να εισβάλουν. Από τις επάλξεις των τειχών και από το εσωτερικό της πόλης, οι

δαιμονάνθρωποι τούς έβαλαν, με τα διαβολικά τους κατασκευάσματα, ενώ μηχανικοί φτερωτοί διάβολοι φτερούγιζαν πάνω από τους Ζιρκεφιανούς και κατέβαιναν, για να τους διαπεράσουν με τα κεντριά τους. *Καταστροφή. Απόλυτη καταστροφή.*

Οι άνθρωποι, σύντομα, τράπηκαν σε φυγή. Οι Μαγκραθμέλιοι δεν τους καταδίωξαν, όμως συνέχισαν να τους βάλουν από απόσταση, σωριάζοντας τον έναν νεκρό πίσω από τον άλλο. Οι Ζιρκεφιανοί είχαν πανικοβληθεί· έμοιαζαν τρομοκρατημένοι. Ο Βένγκριλ, από τη μια, τους λυπόταν για την ανοησία τους· από την άλλη, όμως, έκρινε πως έπρεπε να είχαν αρκετό μυαλό στο κεφάλι τους, για να καταλάβουν ότι δε χρειαζόταν να ενεργήσουν έτσι, παρορμητικά. *Αυτοί οι Νότιοι δεν έχουν στρατό· είναι όχλος! Ένας άτακτος όχλος.* Ο Βένγκριλ προσπάθησε να μετρήσει πόσοι από τους πεντακόσιους είχαν απομείνει, και... *Οι μισοί, υπολόγισε. Πήγαν και σκοτώθηκαν σα γουρούνια...!* Αναστέναξε. *Οι Ζιρκεφιανοί θέλουν ένα γερό μαστίγιο στην πλάτη –ένα πολύ γερό μαστίγιο!*

Ο Σόρντ'κφαρ ήρθε κοντά του. «Μεγαλειότατε, δεν προλάβαμε να τους προειδοποιήσουμε... Έτρεξαν προς το άνοιγμα, προτού—»

«Το είδα, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε ο Βένγκριλ. «Το είδα. Πες στο λαό σου, Άρχοντα Σόρντ'κφαρ, την επόμενη φορά, *ποτέ* να μην κάνει έφοδο πριν να ρωτήσει τους ανώτερους του.»

«Μάλιστα, Μεγαλειότατε,» κατένευσε ο Σόρντ'κφαρ. «Έχετε δίκιο. Ήταν λάθος αυτό που συνέβη σήμερα. Χάσαμε πολλούς μαχητές από μια απερισκεψία. Δε μπορώ να το πιστέψω...»

** ** *

«Στρατάρχισσα Νερενία!» Ένας δαιμονάνθρωπος μπήκε πανικόβλητος μέσα στην αρχοντική αίθουσα, με τα πορφυρόμαυρα μαλλιά και το πρόσωπό του μουςκεμένα στον ιδρώτα. «Μεγάλη ζημιά!»

Η Νερενία σηκώθηκε από το κάθισμα της και βάδισε προς το μέρος του. «Τι συνέβη, τώρα;»

«Το δυτικό τείχος! Γκρεμίστηκε, Στρατάρχισσα.»

«Όλο το δυτικό τείχος γκρεμίστηκε;»

«Ένα μέρος του, φυσικά, Στρατάρχισσα.»

«Πόσο μεγάλο;»

«Φάρδος τεσσάρων μαχητών, περίπου.»

«Ενημερώσατε το Στρατηγό Κένβρινμορ;»

«Κάποιος έχει πάει για να τον ειδοποιήσει, Στρατάρχισσα,» αποκρίθηκε ο δαιμονάνθρωπος.

«Καλώς,» είπε η Νερενία. «Να φυλάτε αυτό το άνοιγμα καλά. Και να προσπαθήσετε, ει δυνατόν, να το φράξετε, κάπως. Δεν έχουν επιχειρήσει ακόμα να εισβάλουν μέσ'απ'αυτό, σωστά;»

«Το επιχείρησαν αμέσως, Στρατάρχισσα, πιστεύοντας ότι θα μας έπιαναν απροετοίμαστους· όμως εμείς καταφέραμε να τους απωθήσουμε. Η ήττα τους ήταν ολοκληρωτική.»

«Ωραία,» είπε η Νερενία. «Πολύ ωραία. Πήγαινε, τώρα, και μετέφερε τις διαταγές μου.»

Ο Μαγκραθμέλιος χαιρέτησε, στρατιωτικά, και έφυγε.

Ο Βόνιορ μπήκε στην αίθουσα, βαδίζοντας αργά, αλλά μοιάζοντας ταραγμένος. «Στεκόμουν σε ένα μπαλκόνι του παλατιού, Νερενία,» είπε, «και είδα ένα ολόκληρο τμήμα του δυτικού τείχους να καταρρέει.»

Εκείνη κατένευσε. «Μόλις μου το ανέφεραν.»

«Ήταν εκείνο το σημείο που είχε πληγεί άσχημα από το σεισμό.»

«Το φαντάστηκα. Εσύ, όμως, γιατί είχες εξαφανιστεί τόση ώρα; Σε έψαχνα.»

Ο Βόνιορ σούφρωσε τα χείλη· ύστερα, είπε: «Μίλησα με τη Θάρνα... και μετά, χρειάζομαι λίγο καθαρό αέρα.»

Η Νερενία τον πλησίασε, αγγίζοντας τον πήχη του. «Τι σου είπε;»

«Άστο για μια άλλη φορά,» αποκρίθηκε ο Βόνιορ. «Δεν έχω διάθεση να κουβεντιάσω γι' αυτό, τώρα. Πάμε να δούμε τι γίνεται στο τείχος;»

Η Νερενία έσεισε το κεφάλι καταφατικά, και κατευθύνθηκαν προς ένα από τα πολλά μπαλκόνια του παλατιού της Όρφαλχ.

** ** *

Η Αάνθα, ακούγοντας για την καταστροφή στο δυτικό τείχος, πήγε εκεί, κατεβαίνοντας από την *Κυρά της Θάλασσας* και βαδίζοντας βιαστικά μες στις σκιές του απογεύματος, τυλιγμένη στην γκρίζα της κάπα. Στο δεξί της χέρι βαστούσε το δόρυ της, ενώ είχε φροντίσει να φορέσει την κοραλλένια της πανοπλία, προτού πατήσει στην ξηρά· γιατί, αφού είχαν αρχίσει να γίνονται μάχες, ποτέ δεν ήξερες τι μπορούσε να συμβεί, και έπρεπε να είναι έτοιμη για όλα. Μαζί της, ασφαλώς, βάδιζαν δυο ντουζίνες Ωκεάνιοι μαχητές.

Κοιτώντας προς τα δεξιά, μπορούσε ν' ατενίσει το ρήγμα στα τείχη. *Μεγάλο*, συλλογίστηκε, *αλλά όχι αρκετά μεγάλο ακόμα για επίθεση. Ήταν ανοησία των Ζιρκεφιανών να εφορμήσουν.* Επάνω στις επάλξεις μπορούσε να δει ντουζίνες Μαγκραθμέλιους να έχουν συγκεντρωθεί, βαστώντας έτοιμα τα τόξα και τις βαλλίστρες τους. Η Βασίλισσα του Ωκεανού φανταζόταν πως ούτε σαλάχι δε θα ήταν δυνατόν να ξεγλιστρήσει ανάμεσα απ' αυτό τον κλοιό.

Κατευθύνθηκε προς τη σκηνή του Βένγκριλ. Ο Μονάρχης του Σαραόλν στεκόταν έξω απ' αυτήν και μιλούσε με τον Ρήφορβελ και τον Σίνορμαρ. Καθώς είδε την Αάνθα να ζυγώνει, τους είπε μερικές τελευταίες κουβέντες κι εκείνοι έφυγαν. Η Κυρά του Ωκεανού πρόσταξε τους μαχητές της να μείνουν πίσω και βάδισε κοντά στον Βένγκριλ.

«Άκουσα ότι τα πράγματα πήγαν άσχημα,» είπε.

«Οι Ζιρκεφιανοί είναι ηλίθιοι,» αποκρίθηκε εκείνος, φανερά θυμωμένος. «Πρέπει να τους οργανώσω, κάπως, πριν επιχειρήσουμε

την επόμενη έφοδο. Αυτοί θα μας καταστρέψουν όλους!» Αναστέναξε. «Κρίμα που οι Καρνεβολθιανοί αποφάσισαν να μη συμμετάσχουν,» πρόσθεσε, απογοητευμένα. «Είναι καλοί στην τέχνη του πολέμου.»

«Κι εγώ θα ήθελα οι Καρνεβολθιανοί να ήταν μαζί μας,» είπε η Αάνθα. «Αλλά, δυστυχώς, ο Βασιληάς τους είναι... απρόθυμος.»

«Τη Σούλτριθ τη βρήκες;» ρώτησε ο Βένγκριλ.

Το βλέμμα της Αάνθα τρεμόπαιξε. «Όχι. Έχει χαθεί, Βένγκριλ· είχα δίκιο. Κανείς δεν ξέρει πού είναι. Μίλησα, πάλι, με το Νόβμορ και εκείνος αποφάσισε να στείλει μερικούς από τους πολεμιστές του να την αναζητήσουν. Έχει αρχίσει κι αυτός ν' ανησυχεί, απ' ό,τι κατάλαβα. Καιρός ήταν, θα έλεγα –αδελφή του είναι, μα τον Ωκεανό!»

Ο Βένγκριλ κατένευσε. Έριξε μια ματιά στο άνοιγμα στο τείχος και στους εκατοντάδες δαιμονανθρώπους που βρίσκονταν συνωστισμένοι εκεί. Είπε: «Ελπίζω να μην έχει πάθει τίποτα κακό και να τη βρούνε γρήγορα.»

** ** *

Ο Πόνκιμ και οι Σοφοί του Κύκλου του Φτερού είχαν δει τη συμπλοκή στο δυτικό τείχος της Όρφαλχ, μέσω της πνευματικής τους μαγείας, ενώ όλοι κάθονταν επάνω σε μια παλιά, πέτρινη σκάλα των ερειπίων. Τώρα, ελευθέρωσαν, πάλι, τα Πνεύματα και επανήλθαν στην πραγματικότητα.

«Ο πόλεμός σου άρχισε, Σφετεριστή,» μούγκρισε ο Κάρελ.

«Ο... 'πόλεμός μου', σύντομα, θα τελειώσει, Σοφέ,» αντιγύρισε ο Πόνκιμ. «Δεν υπάρχει καν λόγος για τούτες τις άσκοπες πολιορκίες.»

«Άσκοπες πολιορκίες;» έκανε ο Κάρελ, τρίζοντας τα δόντια. «Εσύ έφερες τους δαιμονανθρώπους στο Σαραόλν! Εσύ ήθελες να παραδώσεις το Φτερό στον Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν, τον Αφέντη σου!»

Τα μαύρα μάτια του Πόνκιμ τον κάρφωσαν. «Ο ‘Αφέντης μου’ με κοροΐδεψε, Σοφέ. Με εξαπάτησε! *Μη* μου λες για τον Μπα’αρνάλ’φαρ’θιν, αν αγαπάς τη ζωή σου.»

Ο Ζάρχαλ καθάρισε το λαιμό του. «Κύριοι... παρακαλώ. Δεν είναι τώρα η ώρα για να λυθούν τούτα τα ζητήματα. Και ίσως ποτέ να μην έρθει αυτή η ώρα, αν σκεφτείτε ότι ο Μπα’αρνάλ’φαρ’θιν έχει χαθεί.»

«Όμως οι δαιμονάνθρωποι παραμένουν στο Σαραόλν,» τόνισε ο Κάρελ.

«Όπως και νάχει, για άλλο σκοπό είμαστε εδώ,» του θύμισε ο Μόρβον. «Και για άλλο σκοπό συμπράττουμε με τον Βασιληά Πόνκιμ.»

«Ναι,» μούγκρισε ο Κάρελ. «Αλλά μην αποκαλείται το δαιμονόφιλο Σφετεριστή *Βασιληά*, κύριε. Έχει αρχίσει να με ενοχλεί.»

«Ίσως, τότε, να μην έπρεπε να βρίσκεστε σε τούτη την ομάδα, κύριε,» είπε, αργά, ο Ζάρχαλ.

Ο Κάρελ τον αγριοκοίταξε, μα δε μίλησε. Έστρεψε το βλέμμα του αλλού, στην Όρφαλχ, η οποία ήταν λουσμένη από τα χρώματα του απογεύματος.

** ** *

Οι δίδυμοι ήλιοι έδυσαν στα άκρα του ορίζοντα, και η νύχτα τύλιξε τον Αρμπεναρκ. Τα τέσσερα φεγγάρια ξεχώρισαν μέσα από τον σκοτεινό ουρανό σαν φωτεινά πρόσωπα, λούζοντας την πολιορκούμενη Όρφαλχ με την ασημιά τους ακτινοβολία.

Ο Εξουσιαστής των Όπλων Νε-Μόρλιν στεκόταν έξω απ’ τη σκηνή του και τα κοίταζε. Δίσταζε να μπει στο κατάλυμά του και να πέσει για ύπνο. Δίσταζε γιατί οι εφιάλτες δεν έπαυαν. Συνεχώς, έβλεπε μια άλλη εποχή της Μεγάλης Έλρουν: μια εποχή όπου εκείνος ήταν κάποιος διοικητής και η πόλη κινδύνευε από μια τρελή

Εξουσιάστρια του Χρήματος, η οποία ονομαζόταν Νι-Όνζα και ο λαός της είχε δώσει το παρατσούκλι *Καταστροφή*.

Μα τα Ερπετά, πώς εξηγούνται όλα αυτά; Ευχόταν η Δάτλα να ήταν εδώ. Εκείνη ήταν πιο διαβασμένη απ' αυτόν. Ίσως μπορούσε να του δώσει κάποια εξήγηση. Τουλάχιστον, γνώριζε καλύτερα την Ιστορία της Μεγάλης Έλρουν· θα είχε τη δυνατότητα να του πει αν, όντως, είχαν συμβεί όσα έβλεπε ή αν ήταν απλά όνειρα. *Αν δεν το θεωρούσα τούτο απίθανο να συμβεί, θα έλεγα ότι μάγια μ' έχουν χτυπήσει.* Ύστερα, όμως, θυμήθηκε τον Πόνκιμ, και σκέφτηκε: *Απίθανο; Γιατί απίθανο; Ο Σφετεριστής του Θρόνου του Σαραόλν... ίσως αυτός... ίσως αυτός να μ' έχει μαγέψει. Ανάθεμά τον! Σε ποιον άλλον είχε μιλήσει; Στον Ρινκ ον Γκνερφ... Άραγε, βλέπει κι εκείνος παράξενα όνειρα;*

Ο Εξουσιαστής των Όπλων έφυγε από το στρατόπεδο των Ελρούνιων και βάδισε βόρεια, προς αυτό των Μογκλιανών. Καθώς βάδιζε, δεξιά του ήταν ο μεγάλος καταυλισμός των Καρνεβολθιανών. Κανένας τους –ούτε οι Καρνεβολθιανοί, ούτε οι Μογκλιανοί– δεν είχε αποφασίσει να βοηθήσουν τη Βασίλισσα Αάνθα. Είχαν πειστεί από τα λόγια του Πόνκιμ. Ο Νε-Μόρλιν δεν ήξερε αν ήταν πιο έξυπνοι από εκείνον ή αν, ουσιαστικά, τους συνέφερε καλύτερα να δράσουν όπως έδρασαν· όμως ήξερε πως, σίγουρα, ήταν ανέντιμο ό,τι έκαναν. Η Βασίλισσα Αάνθα τούς είχε προσφέρει καταφύγιο στο Βασίλειό της και αυτοί *τώρα* –αφού είχαν ήδη συναινέσει να έρθουν και να πολεμήσουν μαζί της– άλλαξαν, ξαφνικά, γνώμη και της γύριζαν την πλάτη. Η αλήθεια ήταν πως ο Νε-Μόρλιν ντρεπόταν που πήγαινε στο στρατόπεδο των Μογκλιανών, αλλά ήθελε να μάθει αν και ο Ρινκ είχε παρόμοια όνειρα μ' εκείνον –*έπρεπε να μάθει*. Ίσως έτσι να κατάφερνε να βρει μια λύση.

Μπήκε στον καταυλισμό και βάδισε ανάμεσα στις φωτιές, μέχρι που εντόπισε τον άνθρωπο που έψαχνε. Ο Ρινκ ον Γκνερφ καθόταν

κοντά σε μια σκηνή, μαζί με μια μεγαλόσωμη, καστανόξανθη γυναίκα, την οποία ο Νε-Μόρλιν δεν αναγνώρισε.

«Καλησπέρα, Ρινκ,» χαιρέτησε ο Εξουσιαστής των Όπλων.

Εκείνος στράφηκε στο μέρος του, κοιτάζοντας τον επιφυλακτικά, σα νάπρεπε να τον υπολογίζει εχθρό. «Καλησπέρα, Μεγαλειότατε.» Ύστερα, στράφηκε στη γυναίκα. «Μέτα, ο Εξουσιαστής των Όπλων της Έλρουν, Νε-Μόρλιν. Μεγαλειότατε, η Αρχόντισσα Μέτα ον Βερ.»

«Χαίρω πολύ,» αποκρίθηκε εκείνος και κάθισε κοντά στη φωτιά τους.

«Παρομοίως, Μεγαλειότατε,» είπε η Μέτα.

Ο Νε-Μόρλιν κοίταξε τον Ρινκ αποκλειστικά. «Θα ήθελα να σου μιλήσω ιδιαιτέρως.»

«Μέτα,» ρώτησε εκείνος.

«Δεν υπάρχει πρόβλημα,» αποκρίθηκε η Μογκλιανή. «Θα σας αφήσω να κουβεντιάσετε.» Σηκώθηκε και απομακρύνθηκε, τυλίγοντας την κάπα γύρω της.

«Τι είναι,» είπε ο Ρινκ, παρατηρώντας προσεκτικά τον Εξουσιαστή των Όπλων, που, τώρα, ατένιζε τις φλόγες.

«Θέλω να σου κάνω μια ερώτηση...»

«Ελεύθερα.»

«Αφότου σε επισκέφθηκε ο Πόνκιμ, προσωπικά... είναι... είναι όλα εντάξει, Ρινκ;» Ο Νε-Μόρλιν τον κοίταξε σα να ήθελε να αποτυπώσει ακριβώς την έκφραση του προσώπου του.

Ο Ρινκ ον Γκνερφ παραξενεύτηκε από την ερώτησή του. Συνοφρυώθηκε, αναρωτούμενος: *Με ρωτάει αν όλα είναι εντάξει; Τι θα μπορούσε να μην είναι «εντάξει», δηλαδή; Μήπως, προσπαθεί να υπονοήσει κάτι, επειδή αρνήθηκα να πολεμήσω μαζί με τη Βασίλισσα Αάνθα; Δεν τον καταλαβαίνω.* «Τι ακριβώς εννοείς;»

«Δε βλέπεις όνειρα;»

Όνειρα... «Πάντα βλέπω όνειρα. Κάποιες φορές... Γιατί;»

«Όχι τέτοια όνειρα. Βλέπεις *παράξενα* όνειρα, Ρινκ; Βλέπεις όνειρα που μοιάζουν αληθινά; που μοιάζουν να προήλθαν από μια άλλη εποχή;»

Ο Αντιπρόσωπος των Μογκλιανών κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Δε μπορώ να καταλάβω σε τι όνειρα ακριβώς αναφέρεσαι. Συγκεκριμένα, τώρα τελευταία... μόνο ένα όνειρο θυμάμαι να έχω δει. Αλλά δεν ήταν τίποτα το αξιοσημείωτο.» Είχε ονειρευτεί το Γελωτοποιό να κάθεται επάνω στο θρόνο του και να γελάει σαν παράφρονας, όπως τον είχε δει πολλές φορές στην πραγματικότητα, προτού καταστραφεί η Ζερ-Μογκλ. Μάλλον, οι συζητήσεις με τη Μέτα τού τον είχαν φέρει, πάλι, στο νου...

«Οτιδήποτε μπορεί να είναι σημαντικό, Ρινκ,» αποκρίθηκε ο Νε-Μόρλιν. Και σκέφτηκε: *Μου λέει την αλήθεια; Ή προσπαθεί να μου την κρύψει, επειδή, τώρα, είμαστε σε «διαφορετικά στρατόπεδα», κατά κάποιο τρόπο;*

«Γιατί μου κάνεις αυτές τις ερωτήσεις;» θέλησε να μάθει ο Ρινκ. «Βλέπεις εσύ *παράξενα* όνειρα;»

«Ναι,» παραδέχτηκε ο Νε-Μόρλιν. Κι έστρεψε το βλέμμα του, πάλι, στις φλόγες. «Νομίζω ότι με έχουν μαγέψει...»

Ο Ρινκ αισθάνθηκε ένα σύγκρυο να τον διαπερνά. Είχε μάθει να φοβάται οτιδήποτε είχε σχέση με μαγέματα· ο Γελωτοποιός τού το είχε διδάξει καλά αυτό. «Σίγουρα, υπερβάλεις, φίλε μου.»

«Όχι. Πραγματικά, έτσι νομίζω, ότι ο Πόνκιμ με έχει μαγέψει. Τα όνειρα που βλέπω δεν είναι φυσιολογικά, Ρινκ. Βλέπω ότι είμαι ένας άλλος άνθρωπος, που έζησε πριν από χρόνια... αιώνες, ίσως.» Πήρε το βλέμμα του από τις φλόγες, για να κοιτάξει τη δυσπιστία στα μάτια του Μογκλιανού. «Είναι αλήθεια,» τόνισε. «Βρίσκομαι στη Μεγάλη Έλρουν. Είμαι... ένας στρατιωτικός διοικητής εκεί, όχι Εξουσιαστής των Όπλων. Ο Εξουσιαστής των Όπλων είναι φίλος μου· και η Εξουσιάστρια του Χρήματος είναι τρελή: την αποκαλούν Καταστροφή, γιατί εκεί οδηγεί την πόλη.»

«Σκέφτηκες ότι ίσως όλα αυτά να τα ονειρεύεσαι επειδή είσαι ταραγμένος, λόγω του Μεγάλου Σεισμού;»

«Ναι, το σκέφτηκα. Αλλά δεν είναι έτσι· είμαι σίγουρος, πια. Κάποιος με έχει μαγέψει –ο Πόνκιμ.

»Εσύ, Ρινκ, δε βλέπεις κανένα παράξενο όνειρο;» *Πρέπει να μάθω, μα τα Ερπετά! Πρέπει να μάθω αν μόνο σε μένα συμβαίνει αυτό ή όχι.*

Ο Μογκλιανός κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Ειλικρινά, όχι.»

Ο Νε-Μόρλιν αναστέναξε. «Τότε, προφανώς, δε μπορούμε να βοηθήσουμε ο ένας τον άλλο...»

«Θα σου πρότεινα να χαλαρώσεις,» είπε ο Ρινκ. Και ανασήκωσε τους ώμους. «Δεν πιστεύω ότι είναι κάτι το σπουδαίο.»

Εγώ, όμως, είμαι βέβαιος, σκέφτηκε ο Νε-Μόρλιν, καθώς σηκώνόταν όρθιος. «Θα προσπαθήσω ν'ακολουθήσω τη συμβουλή σου,» είπε. «Καληνύχτα.»

«Καληνύχτα,» του ευχήθηκε ο Ρινκ, και το εννοούσε. Προφανώς, ο Εξουσιαστής των Όπλων ήταν ταραγμένος και έπρεπε να ηρεμήσει. Οι πόλεμοι προκαλούσαν, καμια φορά, τέτοια πράγματα στους ανθρώπους: αλλόκοτα όνειρα, ανησυχίες, σύνδρομα καταδίωξης, αισθήματα ανασφάλειας. *Βέβαια,* σκέφτηκε, βλέποντας τον Νε-Μόρλιν ν'απομακρύνεται, *δεν τον είχα για άτομο που επηρεάζεται εύκολα από τέτοια. Μου μοιάζει σκληρός άντρας. Όμως, πόσο σκληρός μπορεί να είναι κανείς στον ψυχικό του κόσμο;*

Η Μέτα ήρθε, πάλι, κοντά του και κάθισε. «Τι ήθελε;» ρώτησε.

Ο Ρινκ γέλασε. «Άμα μία φορά δεν ήσουν αδιάκριτη, θα μου φαινόταν παράξενο!»

Η Αρχόντισσα τον κάρφωσε μ'ένα θυμωμένο βλέμμα.

Ο Ρινκ σταμάτησε να γελά και μειδίασε.

** ** *

Η Νερενία μπήκε στο δωμάτιό της, ακολουθούμενη από τον Βόνιορ. Δεν είχε δει τη Θάρνα καθόλου, από τον κανγά μαζί της και

ύστερα, και αναρωτιόταν τι είχε πει εκείνη με το σύζυγό της, τι είχαν κουβεντιάσει. Η Στρατάρχισσα έκρινε ότι η Αρχόντισσα της Γκέχβιν ήταν τόσο θυμωμένη, ώστε να τραβήξει το σπαθί της και να έρθει να τη σουβλίσει. Όμως κάτι τέτοιο δεν είχε συμβεί. Άραγε, ο Βόνιор την είχε λογικέψει; Τι της είχε πει; Ο ίδιος δεν έμοιαζε πρόθυμος ν'αποκαλύψει τίποτα στη Νερενία.

Στράφηκε να τον κοιτάξει. «Τι ακριβώς θα κάνουμε;» Έπρεπε να παραδεχτεί ότι αισθανόταν πολύ άβολα που ο Δούκας της Γκέχβιν θα ύφαινε μάγια επάνω της· όμως αν ήταν απαραίτητο...

«Ξάπλωσε και κοιμήσου,» αποκρίθηκε, απλά, ο Βόνιор.

«Κι εσύ;»

«Θα το καταλάβω όταν ονειρεύεσαι.»

«Και;» Η Νερενία ξεθηκάρωσε τη ρομφαία της και την ακούμπησε στον τοίχο· ύστερα, έλυσε τη ζώνη της και την κρέμασε στην κρεμάστρα.

«Θα προσπαθήσω να μπω στο όνειρό σου.»

«Θα σε δω εκεί;»

«Δεν ξέρω.»

Η Νερενία κάθισε στο κρεβάτι και έβγαλε τις μπότες της. Γδύθηκε και έριξε επάνω της μια ρόμπα. Ο Βόνιор δεν την κοίταζε· στεκόταν μπροστά στο παράθυρο κι ατένιζε έξω. Προφανώς, δεν ήθελε να είναι επηρεασμένος από άλλα πράγματα, όταν ύφαινε τα μάγια του, υπέθεσε η Στρατάρχισσα και ξάπλωσε κάτω από τα σκεπάσματα.

«Εντάξει, τελείωσα,» του είπε.

«Κοιμήσου, Νερενία,» αποκρίθηκε εκείνος, δίχως να στραφεί, «κοιμήσου.»

Η Νερενία γύρισε στο πλάι και έκλεισε τα μάτια. *Δεν είναι τόσο εύκολο, όταν το σκέφτεσαι...*

** ** *

«Κοιμούνται κι οι δυο,» είπε ο Πόνκιμ, που είχε στείλει τις πνευματικές του αισθήσεις στην Όρφαλχ. «Κι αρχίζουν να μπαίνουν στους ονειρότοπους.» Ο Βασιληάς του Σαραόλν ήταν τυλιγμένος μέσα στη μαύρη του κάπα, με την κουκούλα στο κεφάλι· και, καθώς καθόταν επάνω στα πέτρινα σκαλιά του ερειπίου, έμοιαζε με γιγαντιαίο νυχτοπούλι.

Οι τρεις Σοφοί του Κύκλου του Φτερού κάθονταν κάτω απ'τη σκάλα, γύρω από μια φωτιά, της οποίας τα ξύλα έτριζαν. Κι εκείνοι ήταν τυλιγμένοι στις κάπες τους, γιατί ο νυχτερινός άνεμος ήταν παγερός.

«Θα τους επισκεφθείτε, κύριε;» ρώτησε ο Μόρβον.

«Ναι,» ένευσε ο Πόνκιμ, και τα μάτια του έκλεισαν.

** ** *

Τα Πνεύματα δημιούργησαν μια γέφυρα γι'αυτόν· μια γέφυρα που οδηγούσε στα όνειρα της Νερενία. Ο Πόνκιμ την ακολούθησε γρήγορα, γιατί η ταχύτητα ήταν αναγκαία: καθώς η ψυχή του έτρεχε επάνω στη γέφυρα, εκείνη κομματιαζόταν πίσω του. Ήξερε πολύ καλά ότι δε θα επέστρεφε από τον ίδιο δρόμο με τον οποίο είχε έρθει.

Οι ομίχλες των ονείρων άνοιξαν εμπρός του και ο Πόνκιμ πέρασε από μέσα τους, για να βρεθεί σε έναν κήπο. Τον κήπο ενός παλατιού, απ'ό,τι μπορούσε να καταλάβει, πολύ όμορφο, αλλά όχι τόσο εξωτικό όσο αυτόν στη Μάρβαθ. Ο Βένγκριλ, αναμφίβολα, είχε έναν από τους πιο αξιοζήλευτους κήπους στην Ιστορία του Αρμπεναρκ. Τα ταξίδια του βόρεια από το Σαραόλν είχαν προσφέρει πολλά στη Βασιλική Οικία. Τώρα, όμως, το ζήτημα δεν ήταν η Μάρβαθ, ούτε ο κήπος του Βένγκριλ. Ο Πόνκιμ έριξε μια ματιά γύρω του και είδε δαυλούς να φωτίζουν το μέρος όπου βρισκόταν: μακρείς δαυλούς, οι οποίοι στηρίζονταν επάνω σε στύλους από μαύρο σίδηρο. Ήταν νύχτα, κι εκείνος ύψωσε το βλέμμα του για να δει σε τι φάσεις βρίσκονταν τα φεγγάρια του Αρμπεναρκ. Διαπίστωσε ότι βρίσκονταν ακριβώς στις

ίδιες φάσεις που ήταν και στον πραγματικό κόσμο. Αξιοσημείωτο τούτο, έκρινε ο Πόνκιμ· ίσως να μην επρόκειτο για απλή σύμπτωση...

Προσπάθησε να επικαλεστεί τα Πνεύματα και τα κατάφερε. Επομένως, υπήρχαν τα Πνεύματα σε τούτο τον συγκεκριμένο ονειρότοπο, πράγμα καθόλου βέβαιο για όλους τους ονειρότοπους, όπως τον είχε διδάξει ο Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν. Εφόσον, λοιπόν, υπήρχαν τα Πνεύματα, μπορούσε να τα χειριστεί. Έστειλε τις ψυχικές του αισθήσεις τριγύρω, για να εντοπίσει την αύρα της Νερενία και του Νε-Μόρλιν. Τους βρήκε και τους δύο. Ο Εξουσιαστής των Όπλων – που, μάλλον, εδώ δεν ήταν Εξουσιαστής των Όπλων– βρισκόταν μακριά από τούτο τον κήπο· όμως η Στρατάρχισσα ήταν πολύ κοντά. Και δούλευε κι εκείνη με τα Πνεύματα (!). Η Νερενία ήταν Ελέγκτρια Πνευμάτων εδώ.

Ο Πόνκιμ ήταν έτοιμος να στείλει τα ψυχικά του μάτια στο σημείο όπου βρισκόταν η Στρατάρχισσα, για να δει ακριβώς τι έκανε, όμως κάτι τον διέκοψε: Ένας ήχος βημάτων πίσω του. Στράφηκε, απότομα, κι αντίκρισε έναν κοκκινομάλλη άντρα, του οποίου τα γαλαζόγκριζα μάτια στένεψαν, μόλις τον είδε. Τι θέλει αυτός εδώ;

«Χαίρετε, Δούκα Βόνιор,» είπε ο Πόνκιμ.

Τα γαλαζόγκριζα μάτια γούρλωσαν, και ο άντρας ξεσπάθωσε. Το ξίφος που τράβηξε δεν ήταν μια κανονική λεπίδα, μπορούσε να αισθανθεί ο Πόνκιμ· ήταν φορτισμένο με πνευματικές δυνάμεις και, σίγουρα, επικίνδυνο στους ονειρότοπους.

«Μη θορυβείσαι,» του είπε. «Με ξέρεις· απλά, δε με αναγνωρίζεις.»

Ο Βόνιор σήκωσε ένα φρύδι, ερωτηματικά.

«Είμαι ο Πόνκιμ, ο Βασιληάς του Σαραόλν, ο Αρχοντάς σου.»

Η έκπληξη ήταν φανερή στο πρόσωπο του Δούκα. «Μεγαλειότητα!...» έκανε. Ύστερα, όμως, το πρόσωπό του γέμισε καχυποψία, σα να μην τον πίστευε ότι ήταν αυτός. Ούτε θηκάρωσε το σπαθί του.

«Νομίζεις ότι σου λέω ψέματα, Βόνιор; Πώς αλλιώς θα σε αναγνώριζα, αν δεν ήμουν ο Πόνκιμ;»

«Στα όνειρα συμβαίνουν πράγματα αλλόκοτα,» αποκρίθηκε εκείνος.
«Μπορεί να σε έχω πλάσσει εγώ.»

Ο Πόνκιμ μειδίασε. Ο μπάσταρδος είναι διαβασμένος... «Τότε, δώξε με.»

«Θα είναι τόσο εύκολο;»

«Όχι, γιατί είμαι, πραγματικά, ο Πόνκιμ.»

«Απόδειξέ το,» τον προκάλεσε ο Βόνιор.

Ο Πόνκιμ γέλασε. Και κάλεσε τη δύναμη τον Πνευμάτων, στέλνοντάς τη καταπάνω στον Δούκα της Γκέχβιν. Τον αισθάνθηκε να προσπαθεί να την απομακρύνει, όμως ήταν ανίσχυρος μπροστά του. Ο Βασιληάς του Σαραόλν απέκρουσε, μ' ευκολία, τον ψυχικό σπαθισμό του ξίφους του Βόνιор και τον πλημμύρισε με ψυχική ενέργεια. Εκείνος γρύλισε και έπεσε στα γόνατα. Ο Πόνκιμ άρπαξε το σπαθί του –μέσω των Πνευμάτων– και το έφερε στο δεξί του χέρι. Ύστερα, τον απελευθέρωσε.

Ο Βόνιор σήκωσε το βλέμμα του, για να τον αντικρίσει. Η ανάσα έβγαине βαριά από μέσα του. Δεν είχε, πλέον, αμφιβολία ότι ο άντρας μπροστά του ήταν ο Πόνκιμ, ο Βασιληάς του Σαραόλν. Κανένας άλλος άνθρωπος δε θα ήταν τόσο ισχυρός στα Πνεύματα. Ο Βόνιор είχε αισθανθεί τη λογική του να τον εγκαταλείπει, όταν τον μάστιζε ο Αρχοντάς του, με ψυχική ενέργεια. Είχε αισθανθεί αβοήθητος, σαν το ξερό φύλλο στον φθινοπωρινό άνεμο. Πνεύματα, συλλογίστηκε, κοιτώντας τον Πόνκιμ να στέκεται λίγα βήματα απόσταση από αυτόν, βαστώντας τη λαβή του σπαθιού του με το δεξί χέρι και χτυπώντας, νευρικά, τη λάμα επάνω στην παλάμη του αριστερού χεριού. Πώς είναι δυνατόν κάποιος να είναι τόσο δυνατός;

«Σήκω, Βόνιор,» είπε ο Πόνκιμ.

Εκείνος σηκώθηκε, επιφυλακτικά. Δε χρειαζόταν να πει ότι, τώρα, τον πίστευε· ο Βασιληάς του Σαραόλν μπορούσε να το δει στα μάτια του. Έστρεψε τη λαβή του ξίφους προς τη μεριά του και του το πρόσφερε. Ο Δούκας το πήρε και το πέρασε στο θηκάρι στη ζώνη του.

«Με συγχωρείτε, Αρχοντά μου,» άρθρωσε, με ξερό λαιμό.

«Λάθη πάντα γίνονται,» αποκρίθηκε, ήρεμα, ο Πόνκιμ. «Το πρόβλημα παρουσιάζεται όταν είναι μοιραία.»

Ο Βόνιор μειδίασε λεπτά. Ήθελε, εξ αρχής, να γνωρίσει τον Βασιληά του Σαραόλν και, επιτέλους, τον γνώριζε –έστω και μέσα σε ένα όνειρο.

«Πώς και είσαι εδώ;» τον ρώτησε ο Πόνκιμ. «Δεν ήξερα ότι ήσουν Ελεγκτής Πνευμάτων.»

«Μεγαλειότατε,» είπε ο Βόνιор, «η Στρατάρχισσα Νερενία... έχει κάποιο πρόβλημα. Ονειρεύεται...»

«Το ξέρω· γι'αυτό αποφάσισα να επισκεφτώ το όνειρό της.»

Ο Βόνιор παραξευενήθηκε από τούτο. Πώς γνωρίζει για τα όνειρα της Νερενίας; αναρωτήθηκε. «Κι εγώ το ίδιο έκανα, Αρχοντά μου. Μπήκα στο όνειρό της, για να δω τι συμβαίνει. Αλλά εσείς...;»

«Σίγουρα, θα αναρωτιέσαι πώς ξέρω για όλα τούτα,» είπε ο Πόνκιμ. Εκείνος κατένευσε. «Ακούω τα Πνεύματα να ουρλιάζουν, Βόνιор· δεν τα ακούς εσύ; Ουρλιάζουν, και αναμένουν τη μονομαχία. Περιμένουν να δουν αίμα να χύνεται στο χώμα, για να σπάσουν την πλήξη τους.»

«Όχι, δεν τα ακούω,» παραδέχτηκε ο Βόνιор.

«Γιατί δε χρησιμοποιήσεις τ'αφτιά σου σωστά,» αποκρίθηκε, μυστηριακά, ο Πόνκιμ. Και: «Αφού βρισκόμαστε εδώ, δεν κάνουμε τη δουλειά για την οποία ήρθαμε; Η Νερενία δεν είναι μακριά μας. Ακολούθησέ με, Δούκα.» Και επικαλέστηκε τα Πνεύματα, στέλνοντας τα ψυχικά του μάτια προς την αύρα της Στρατάρχισσας. Ο Βόνιор τον «πήρε στο κατόπι».

Κι οι δυο είδαν ένα βασιλικό υπνοδωμάτιο να ξεπροβάλει εμπρός τους, στο κέντρο του οποίου βρισκόταν ένα τραπεζάκι, με μια ρομφαία επάνω. Μπροστά στο τραπεζάκι στεκόταν μια πορφυρομάλλα γυναίκα, που έμοιαζε καταπληκτικά με τη Νερενία, όμως δεν ήταν η Νερενία· το πρόσωπο και τα χαρακτηριστικά της είχαν διαφορές. Φορούσε μονάχα μια ελαφριά ρόμπα και ήταν αυτοσυγκεντρωμένη, χρησιμοποιώντας τις δυνάμεις των Πνευμάτων.

Ἀρχοντά μου, *εἶπε ο Βόνιор*. Ἡ ρομφαία. Μοιάζει τόσο μ' αὐτή που ἡ Νερενία ἔχει στην πραγματικότητα. Εσεῖς δεν την εἶχατε συμβουλέψει να φέρει τη συγκεκριμένη ρομφαία;...

Ναι, *του ἀπάντησε ο Πόνκιμ*.

Μεγαλειότατε, αν επιτρέπεται, γιατί; Ξέρατε... ξέρατε για τούτο το όνειρο;

Περίπου... Είδα ένα όραμα, όταν ἡ Νερενία στάθηκε μπροστά στο θρόνο μου, στη Μάρβαθ.

Εἶχε σχέση μ' ἐτούτο που αντικρίζουμε τώρα;

Όχι.

Ο Βόνιор δε ρώτησε τίποτ' ἄλλο, αν και πολλές απορίες στοίχειωναν το νου του. Αισθανόταν ότι ο Βασιληάς του δεν εἶχε διάθεση για κουβέντα.

Μαζί, παρακολούθησαν τη Νερενία να φορτίζει τη ρομφαία της με πνευματική ενέργεια. Ο Πόνκιμ προσπάθησε να καταλάβει τι εἶδους δυνάμεις επιθυμούσε ἡ Στρατάρχισσα να δώσει στο όπλο. Και, σιγά-σιγά, ἄρχισε να κατανοεί τη γητεία που ὑφαине ἡ πορφυρομάλλα γυναίκα... Παράξενη Πνευματική Συγκέντρωση, συλλογίστηκε. Δεν ἔχω ποτέ δει ἢ σκεφτεί κάτι παρόμοιο. Περίπλοκο, ἀλλά, συγχρόνως... πρωτόγονο.

Όταν ἡ Νερενία εἶχε τελειώσει με τη φόρτιση της ρομφαίας, ἦταν κουρασμένη και το ἔδειχνε. Σήκωσε, με φανερή δυσκολία, το όπλο από το τραπεζάκι και ἀνοίξε μια πελώρια ντουλάπα. Μπήκε ολόκληρη μέσα και ἔκρυψε τη ρομφαία στο εσωτερικό μιας κρυψώνας.

Μετά, ἔγινε κάτι που ούτε ο Βόνιор ούτε ο Πόνκιμ περίμεναν: Καθώς ἡ πορφυρομάλλα γυναίκα ἐβγαине από τη ντουλάπα, σκιές παρουσιάστηκαν μέσα στο δωμάτιο, γλιστρώντας, σαν νερό, ἐπάνω στους τοίχους, στο πάτωμα, και στο ταβάνι. Εἶχαν προέλθει από τον ἴδιο τον ονειρόκοσμο και από το νου της Νερενίας. Ἡ οποία, ἐπὶ του παρόντος, οὐρλιαζε και προσπαθούσε να τους ξεφύγει, ἐνῶ ἐκεῖνες ἀπλώναν τα χέρια/πλοκάμια τους για να την παγιδέψουν.

Τι μπορούμε να κάνουμε; *ρώτησε ο Βόνιор*.

Τίποτα, απάντησε ο Πόνκιμ. Η ίδια τις έπλασσε.

Οι σκιές τύλιζαν τη Νερενία, που ούρλιαζε και πάλευε, μάταια, να ξεφύγει. Οι φωνές της έπαψαν, όταν οι σκιές τής έκλεισαν το στόμα.

Ξαφνικά, ο Πόνκιμ αισθάνθηκε την αύρα του Βόνιор να χάνεται.

** ** *

Η Νερενία ξύπνησε, βήχοντας. Οι σκιές ακόμα την έπνιγαν! Ακόμα την κρατούσαν! Προσπαθούσε να τις διώξει, αλλά της τύλιγαν τα χέρια. Προσπαθούσε να ουρλιάξει, αλλά βρίσκονταν μες στο στόμα της.

«Νερενία!» Ένα ξαφνικό ταρακούνημα απ'τους ώμους. «Νερενία!»

Οι σκιές χάθηκαν. Ο Βόνιор, τώρα, ήταν καθισμένος πλάι της. Η Στρατάρχισσα ξεροκατάπιε, ανέπνευσε. «Πού... πού ήσουν;» κατάφερε να αρθρώσει.

«Στο όνειρό σου.»

«Όχι... Δε σε... είδα.»

Ο Βόνιор κατένευσε. «Ναι, δε με είδες, μα ήμουν εκεί. Σε είδα εγώ να μαγεύεις μια ρομφαία και, ύστερα, να τη βάζεις μέσα σε μια κρυψώνα στο εσωτερικό της ντουλάπας. Και... μόλις βγήκες απ'τη ντουλάπα, οι σκιές ήρθαν.»

Η Νερενία, που τώρα είχε συνέλθει κάπως, είπε: «Ναι, ακριβώς έτσι έγινε. Τι ήταν, Βόνιор; Τι διάολο μου συμβαίνει;»

«Δεν ξέρω τι σου συμβαίνει. Όμως συνάντησα κάποιον εκεί, στο όνειρο... κάποιον που δεν περίμενα ν'απαντήσω.»

Η Νερενία συνοφρυώθηκε.

«Τον Πόνκιμ.»

** ** *

Ο Πόνκιμ έστειλε τα πνευματικά του μάτια προς τα εκεί όπου μπορούσε να νιώσει την αύρα του Νε-Μόρλιν. Και βρέθηκε σε έναν

στρατώνα. Η συνείδησή του ξεχύθηκε μέσα στο οικοδόμημα. Είδε αίμα χυμένο στο πάτωμα και κουφάρια σωριασμένα μπρούμυτα κι ανάσκελα, με τα σωθικά έξω ή τους λαιμούς κομμένους. Αντίκρισε συνωμότες να συγκεντρώνονται γύρω από άντρες κι από γυναίκες και να τους μαχαιρώνουν, μέσα σε σκοτεινούς διαδρόμους, σφαλίζοντας πόρτες, για να μη μπορούν να τρέξουν. Είδε σκιές να εισβάλλουν σε δωμάτια, να βουλώνουν τα στόματα των κοιμισμένων και να τους σκοτώνουν, γρήγορα και με ακρίβεια, σαν επαγγελματίες δολοφόνοι. Και, ανάμεσα σ' αυτούς, ο Πόνκιμ ξεχώρισε και τον άντρα που είχε την αύρα του Νε-Μόρλιν, ο οποίος έμοιαζε με τον τωρινό Εξουσιαστή των Όπλων, μα είχε σημαντικές διαφορές στο πρόσωπο και στην κορμοστασιά. Γύρω από αυτό τον άνθρωπο είχαν συσπειρωθεί όλοι οι φονιάδες· τον θεωρούσαν αρχηγό.

Ο Βασιληάς του Σαραόλν είχε μπερδευτεί· δεν ήξερε ακριβώς τι συνέβαινε. Γιατί γίνονταν αυτές οι δολοφονίες μέσα στο στρατώνα; Δεν του έμοιαζε για ανταρσία. Περισσότερο με ξεκαθάρισμα λογαριασμών τού φαινόταν. Όμως τι σχέση μπορεί να είχαν τούτα με τη Νερενία –την πορφυρομάλλα γυναίκα μέσα στο υπνοδωμάτιο; Τι σχέση μπορεί να είχε ο Νε-Μόρλιν μ' εκείνη;

Αναπάντεχα, ο Πόνκιμ αισθάνθηκε τον ονειρόσκομο να καταστρέφεται γύρω του. Μάλλον, το τελευταίο άτομο που τον διατηρούσε ζωντανό –ο Εξουσιαστής των Όπλων– ξυπνούσε. Ο Βασιληάς του Σαραόλν, χρησιμοποιώντας τις ψυχικές του δυνάμεις – και αγνοώντας τα Πνεύματα–, προσπάθησε να επανέλθει στον πραγματικό κόσμο.

** ** *

Ο Πόνκιμ έστρεψε το κουκουλωμένο του κεφάλι προς τους Σοφούς του Κύκλου του Φτερού, που κάθονταν γύρω από τη φωτιά. «Πόσο άργησα;» ρώτησε.

Ο Μόρβον κοίταξε τα φεγγάρια. «Τρεις ώρες, θα έλεγα.»

Επομένως, δεν υπάρχει μεγάλη διαφορά χρόνου ανάμεσα σ' αυτό τον ονειρόκοσμο και στον Άρμπεναρκ, συμπέρανε ο Πόνκιμ, που υπολόγιζε ότι, περίπου, τόσος χρόνος πρέπει να είχε περάσει κι εκεί: τρεις ώρες.

«Έχουμε πολλά να κουβεντιάσουμε,» είπε στους Σοφούς.

«Δε μας ρωτήσατε αν *θέλουμε* να κουβεντιάσουμε μαζί σας, *κύριε*,» αποκρίθηκε ο Κάρελ, σαρκαστικά.

«Κάποιο τρόπο πρέπει να βρούμε για να περάσουμε τη βραδιά μας, *κύριε*,» αντιγύρισε ο Πόνκιμ.

«Δεν είστε κουρασμένος;» ρώτησε ο Ζάρχαλ. «Τρεις ώρες χρησιμοποιήσατε τις ψυχικές σας δυνάμεις.»

Ο Πόνκιμ ανασήκωσε τους ώμους. «Είμαι λίγο κουρασμένος, πράγματι· αλλά αυτό δε σημαίνει ότι δε μπορώ να μιλήσω.»

Οι Σοφοί του Κύκλου του Φτερού αλληλοκοιτάχτηκαν και, ύστερα, ο Μόρβον είπε: «Σας ακούμε, *κύριε*.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6^ο

«Κάνε την καρδιά σου πέτρα»

Ενα μαλακό χέρι χάιδεψε τη γυμνή του πλάτη. Μετά, την έτριψε, ελαφρά, με μακριά νύχια.

«Σταμάτα, Τάθβιλ,» μουρμούρισε ο Σόλμορχ, που αισθανόταν το κεφάλι του θολό από το χτεσινοβραδινό μεθύσι. Δεν έπρεπε να πει τόσο πολύ· δε θυμόταν ούτε καν πώς είχε, τελικά, έρθει στο δωμάτιό του! Ήλπιζε, τουλάχιστον, η Βαρονέσα να ήταν σε καλύτερη κατάσταση από εκείνον –ούτως ή άλλως, μάλλον, αυτή ήταν που τον είχε φέρει εδώ.

«Τάθβιλ;» ψιθύρισε μια γυναικεία φωνή στ'αφτί του. «Δεν είμαι η Τάθβιλ.»

Η φωνή, πράγματι, δεν του θύμιζε τη Βαρονέσα, μα –ας μην κοροϊδευόμαστε!– αποκλείεται να ήταν άλλη στο κρεβάτι του. Απλά, του έκανε κάποιο (κακόγουστο, αναμφίβολα) αστείο. «Κόψε τις αηδίες, πρωινιάτικα...»

Αισθάνθηκε το χέρι να χτυπά, δυο φορές, τον ώμο του. «Έλα, σήκω!»

Ο Σόλμορχ έβγαλε ένα μουγκρητό και γύρισε ανάσκελα (γιατί ήταν μπρούμυτα, μέχρι στιγμής). Βλεφάρισε και η όρασή του ξεθόλωσε. Από πάνω του είδε ένα γυναικείο πρόσωπο –αλλά δεν ήταν της Τάθβιλ!

Πετάχτηκε σε καθιστή θέση. «Τι!»

Η Σιρίμα χαμογέλασε. «Καλημέρα.»

Ο Σόλμορχ έριξε μια ματιά στο δωμάτιο όπου βρισκόταν, και ανακάλυψε ότι δεν ήταν το δικό του και της Βαρονέσας. «Τι κάνω εδώ;» απαίτησε. Η όλη κατάσταση τού έμοιαζε με φάρσα που είχαν στήσει για να τον κοροϊδέψουν –και ο Σόλμορχ ποτέ δεν είχε «καλές σχέσεις» με τις φάρσες.

«Ήσουν καταπληκτικός χτες βράδυ,» είπε η Σιρίμα, αγγίζοντας το μάγουλό του και φιλώντας τα χείλη του.

Ο Σόλμορχ την απομάκρυνε, αγριοκοιτάζοντάς τη. «Αρχόντισσά Σιρίμα, πώς ήρθα εδώ;»

Το χαμόγελο της Αργκανθικιανής ήταν όλο προσποιητή αθωότητα. «Ήρθες.»

«Με μέθυσες,» είπε, κατηγορηματικά, ο Σόλμορχ, εξοργισμένος με τον εαυτό του που είχε αφήσει να του συμβεί αυτό.

«Τώρα που το λες, ήσουν λίγο... ζαλισμένος, όταν μπήκαμε στο δωμάτιο,» αποκρίθηκε η Σιρίμα.

«Τι ώρα είναι;» Ο Σόλμορχ κοίταξε τριγύρω, προσπαθώντας να δει μήπως υπήρχε κάποιο μηχανικό ρολόι μέσα στο δωμάτιο.

«Αυγή,» του απάντησε η Σιρίμα. «Μην ανησυχείς· όλοι στο παλάτι θα κοιμούνται, μετά από τέτοιο γλέντι.»

«Το εύχομαι,» μούγκρισε ο Σόλμορχ, και σηκώθηκε απ' το κρεβάτι, αρχίζοντας να φορά τα ρούχα του, που βρίσκονταν πεταμένα εδώ κι εκεί στο πάτωμα του δωματίου.

«Επίτηδες σε ξύπνησα τόσο νωρίς,» του είπε η Σιρίμα, καθώς τα μάτια της τον παρατηρούσαν να ντύνεται.

«Και τι θες τώρα; Ευχαριστώ;» αντιγύρισε ο Σόλμορχ. Και την κάρφωσε με το βλέμμα του. «Ελπίζω αυτό το... γεγονός να μη διαδοθεί σ' όλο το παλάτι.» Δε μπορούσε να πιστέψει ότι του είχε συμβεί τούτο. Συνήθως, εκείνος μεθούσε νεαρές κυρίες, στο Σαραόλν, για να τις φέρει στο κρεβάτι του, όχι το αντίστροφο! Και πάλι, δεν βρίσκονταν σε τέτοια κατάσταση που να μην ξέρουν τι τους γινόταν –ή, τουλάχιστον, καμία απ' αυτές δεν του είχε πει κάτι τέτοιο. Κι επιπλέον, *εκείνες* έρχονταν και τον έβρισκαν, ασφαλώς, μη μπορώντας ν' αντισταθούν στη γοητεία του. Όμως εδώ ήταν Άργκανθικ, μα τα Πνεύματα! *Τελικά, οι Αργκανθικιανοί είναι τρελοί, τελεία!*

«Μη νοιάζεσαι· είμαι κυρία,» αποκρίθηκε η Σιρίμα, συνεχίζοντας να έχει εκείνο το ψευδοαθώο χαμόγελο στα χείλη.

Καθώς συνέχιζε να ντύνεται, ο Σόλμορχ τής έριξε ένα βλέμμα που έλεγε, καθαρά: *Το αμφιβάλλω.*

«Ωω, μη με κοιτάς έτσι!» είπε η Σιρίμα. «Αλήθεια σου λέω: δε θα το αναφέρω σε κανένα.» Σήκωσε ένα φρύδι. «Και σίγουρα όχι στη Σαραολνιανή Βαρονέσα...»

Απειλή ήταν αυτή; σκέφτηκε ο Σόλμορχ, κουμπώνοντας τα κουμπιά του πουκαμίσου του. *Έτσι ακούστηκε, τουλάχιστον. Αναρωτιέμαι αν θα μου ζητήσει τίποτα, τώρα.*

Η Σιρίμα, όμως, δεν του ζήτησε κάτι· απλά, καθόταν και τον κοιτούσε, καθώς εκείνος τελείωνε με το ντύσιμό του –και το βλέμμα της ήταν εκνευριστικό από μόνο του.

Όταν ήταν έτοιμος, βάδισε προς την πόρτα, έπιασε το πόμολο, και, στρεφόμενος στην Αργκανθικιανή, είπε, έντονα: «Σε κανέναν, Αρχόντισσα Σιρίμα.»

Η Σιρίμα τού έδωσε ένα φιλί εξ αποστάσεως, κολλώντας τα δάχτυλά της επάνω στα χείλη και ξεκολλώντας τα θορυβωδώς. «Σε κανέναν, αγάπη μου.»

Ο Σόλμορχ άνοιξε την πόρτα και βγήκε.

Η Σιρίμα, μόνη πλέον στο δωμάτιο, τεντώθηκε επάνω στο κρεβάτι, υπομειδιώντας και βγάζοντας ένα μακρόσυρτο, λαρυγγώδες μμμμ, καθώς έκλεινε τα μάτια και θυμόταν πόσο ευχάριστα είχε περάσει το βράδυ της με τον Σαραολνιανό ευγενή.

Όταν άνοιξε τα μάτια της, πάλι, είδε έναν άντρα να στέκεται αντίκρυ της, έχοντας τα χέρια του σταυρωμένα στο στέρνο και κοιτώντας την κατηγορηματικά.

Η Σιρίμα ανακάθισε επάνω στο στρώμα, ξαφνιασμένη. «Τι θέλεις;» απαίτησε. Όμως ο σύζυγός της, Σάνμινθορ, συνέχισε να την κοιτάζει, δίχως ν' απαντήσει.

«Γιατί με κοιτάς μ' αυτό το ύφος;»

Ο Σάνμινθορ δεν άλλαξε έκφραση.

«Είσαι φάντασμα, μα τα Πνεύματα!» Η Σιρίμα αισθάνθηκε ένα σύγκρυο να τη διαπερνά.

Ο Σάνμινθορ παρέμεινε στη θέση του, ατενίζοντάς την.

«Είσαι νεκρός!» Γιατί δεν έφευγε, να την αφήσει ήσυχη; Τι ήθελε από εκείνη, δηλαδή; Να περιμένει να πάει στον Άλλο Κόσμο, για να ερωτοτροπήσουν;

Ο Σάνμινθορ εξακολουθούσε να την κοιτάζει κατηγορηματικά, όμως τώρα, σιγά-σιγά, ξεθώριαζε, χανόταν. Όταν χάθηκε εντελώς, η Σιρίμα ξάπλωσε, πάλι, στο κρεβάτι, ξεφυσώντας ανακουφισμένη.

** ** *

Ο Σόλμορχ μπήκε στο δωμάτιο και βρήκε την Τάθβιλ να κοιμάται, μπρούμυτα, επάνω στο κρεβάτι, μην έχοντας βγάλει ούτε τα ψηλοτάκουνα σανδάλια της. *Ωραία*, σκέφτηκε. Ξεφορτώθηκε το αργυρό στεφάνι, τα γάντια, το μανδύα, τη ζώνη (με το σπαθί του), το πανωφόρι και τις μπότες του, και κάθισε στην πολυθρόνα μπροστά στο τζάκι. *Πώς μέθυσα έτσι; μούγκρισε εντός του. Τελικά, όσο και προσεκτικός να είσαι με τους Αργκανθικιανούς...! Κι εγώ που δεν ήμουν ρατσιστής, θα γίνω στο τέλος! Είναι ύπουλοι και διπρόσωποι!* Ύστερα, συλλογίστηκε ότι εκείνος είχε αρχίσει την όλη του επαφή με την Αρχόντισσα Σιρίμα. *Όμως δεν έπρεπε νάμαι τόσο απρόσεκτος!* Τέλος πάντων, ίσως στο τέλος να του έβγαινε σε καλό τούτο. Ίσως η μάνα της Ζέκαλ να υποστήριζε τη συμμαχία.

Η πολυθρόνα έτριξε παραπονιάρικα, καθώς ο Σόλμορχ σηκώθηκε από πάνω της. Βάδισε ως το κρεβάτι και ξάπλωσε πλάι στην Τάθβιλ, κοιτώντας την. Ήταν όμορφη, όταν κοιμόταν. Είχε μια ήρεμη έκφραση στο πρόσωπό της. Χαμογελούσε, παρατήρησε ο ευγενής· και αναρωτήθηκε τι να ονειρευόταν. Φίλησε το μάγουλό της. Εκείνη μουρμούρισε κάτι, αλλά, κατά τ'άλλα, δεν κατάλαβε τίποτα. Ο Σόλμορχ πέρασε το χέρι του γύρω απ'τη μέση της. «Τάθβιλ,» ψιθύρισε κοντά στ'αφτί της.

Τα μάτια της άνοιξαν, αργά. Βλεφάρισε. Κίνησε τα χείλη, σαν το στόμα της να ήταν μουδιασμένο. «Σε έψαχνα,» άρθρωσε. «Πού ήσουν, τόση ώρα;»

«Με πήρε ο ύπνος σ'έναν καναπέ,» αποκρίθηκε ο Σόλμορχ. «Είχα μεθύσει.»

«Ναι... η αναπνοή σου βρομάει.»

«Κι η δική σου.»

Η Τάθβιλ χαμογέλασε.

Ο Σόλμορχ τη φίλησε και είπε: «Να κοιμηθούμε μερικές ώρες ακόμα; Είναι πολύ πρωί.»

«Μμ,» αποκρίθηκε η Τάθβιλ, με καταφατικό τόνο. Και ο ύπνος την πήρε γρήγορα. Όμως ο Σόλμορχ, όσο κι αν προσπάθησε, δε μπόρεσε

να κοιμηθεί. Σταύρωσε τα χέρια πίσω απ'το κεφάλι του και παρέμεινε ξύπνιος επάνω στο κρεβάτι. Αισθανόταν ένα μεγάλο βάρος να πλακώνει το στέρνο του. Τον ενοχλούσε το συναίσθημα ότι τον είχαν χρησιμοποιήσει, καθώς και το ότι είχε αναγκαστεί να πει ψέματα στην Τάθβιλ. *Αλλά τι να της έλεγα, τώρα, μα τους δαίμονες της Μάγκραθμελ;*

Ύστερα, ένα άρωμα ήρθε στα ρουθούνια του: ένα απαλό γυναικείο άρωμα. Παραξενεύτηκε. Δεν είχε ποτέ μυρίσει τέτοιο άρωμα επάνω στην Τάθβιλ. Έφερε μια τούφα από τα μακριά του μαλλιά μπροστά στη μύτη του. *Οι δαιμονάνθρωποι να σε πάρουν, Σιρίμα!* Ήταν δικό της το άρωμα. Το είχε ρίξει επάνω του –επίτηδες, αναμφίβολα. Ο Σόλμορχ σηκώθηκε από το κρεβάτι και πήγε για πλύσιμο.

** ** *

Το μεσημέρι πλησίαζε, όταν ο Κιόλβ μπήκε στη βασιλική αίθουσα, την οποία οι υπηρέτες είχαν καθαρίσει από τα απομεινάρια της χτεσινοβραδινής κρασιάλης. Η Λοϊρα κοιμόταν επάνω, στα βασιλικά διαμερίσματα. Στην αρχή, είχε αρνηθεί να μπει, όμως ήταν πολύ μεθυσμένη για να μπορέσει να του αντισταθεί, καθώς τη σήκωσε στα χέρια και την έβαλε μέσα. Και καλύτερα που δεν είχε ξυπνήσει ακόμα: ο Κιόλβ ήθελε να μιλήσει στην κυρία Ροβιγκάν χωρίς η Λοϊρα να το ξέρει. Θα της το έλεγε αργότερα, όταν εκείνος νόμιζε πως η στιγμή ήταν κατάλληλη. Άλλωστε, δε μπορούσε να της το κρατήσει κρυφό· θα την έκανε Βασίλισσα του Άργκανθικ.

Στρέφοντας το βλέμμα του προς το τραπέζι των συμβούλων, διαπίστωσε πως η κυρία Ροβιγκάν ήταν εκεί και, απ'ό,τι φαινόταν, σε πολύ νηφάλια κατάσταση –μάλλον, δεν είχε πει πολύ χτες· ή ίσως και να μην είχε πει καθόλου. Εκτός απ'αυτήν, στο τραπέζι ήταν και ο Μπέργκαζ, ο σύμβουλος δικαιοσύνης, που, επίσης, έμοιαζε να βρίσκεται σε πολύ νηφάλια κατάσταση. *Δαίμονες! Καλύτερα θα ήταν να μην τον έβρισκα αυτόν εδώ,* συλλογίστηκε ο

Κιόλβ, καθώς θυμόταν όσα του είχε πει την προηγούμενη φορά –να μη νυμφευθεί τη Λοΐρα, γιατί αυτό θα ήταν προσβολή προς όλους τους ευγενείς του Βασιλείου, και λοιπές σαχλαμάρες– Εντάξει! ίσως να μην ήταν σαχλαμάρες, όμως εκείνος θα έκανε τη Λοΐρα Βασίλισσά του, και καμιά άλλη. Το είχε αποφασίσει. Κι αφού, τώρα, ήταν Βασιλιάς εδώ πέρα, οι ευγενείς όφειλαν να υπακούουν στις προσταγές του!

Ζύγωσε το τραπέζι. «Κυρία Ροβιγκάν, θα μπορούσα να σας μιλήσω;»

«Ασφαλώς, Μεγαλειότατε,» αποκρίθηκε εκείνη.

«Ιδιαίτερος, αν θα ήταν δυνατόν. Ελάτε μαζί μου.»

Η Ροβιγκάν Τόρνιλφερ σηκώθηκε απ' το τραπέζι και τον ακολούθησε προς ένα από τα μεγάλα τζάκια της αίθουσας του θρόνου. Ο Μπέργκαζ τούς κοιτούσε συνοφρυωμένος, από τη θέση του.

Ο Βασιλιάς και η σύμβουλός του κάθισαν. «Θέλω να σας μιλήσω για το θέμα του γάμου,» είπε ο πρώτος.

Η Ροβιγκάν βλεφάρισε, νιώθοντας κάτι να την έχει χτυπήσει, απότομα, στο κεφάλι. *Θα έχουμε πρόβλημα*, σκέφτηκε. Μόλις πριν από μερικά λεπτά αυτό το ζήτημα κουβέντιαζε με τον Μπέργκαζ, ο οποίος δεν ήθελε ν' ακούσει ούτε κουβέντα για το γάμο του Βασιλιά Κιόλβ με την (πρώην;) υπηρέτρια Λοΐρα.

Ο γιος του Κάρχοκ παρατήρησε την ανήσυχη όψη στο πρόσωπο της συμβούλου. «Τι συμβαίνει, κυρία Ροβιγκάν;»

«Τίποτα, Μεγαλειότατε. Μιλήστε μου. Τι θέλετε να μου πείτε για το γάμο;» *Ας μην προσπαθήσω να τον επηρεάσω. Ας τον αφήσω να εκφραστεί ελεύθερα. Εξάλλου, ίσως να αποφάσισε, τελικά, να μη νυμφευθεί τη Λοΐρα. Μικρός είναι και, στην αρχή, μπορεί να μην είχε σκεφτεί καλά περί τίνος πρόκειται.*

«Ότι επιθυμώ να γίνει το συντομότερο δυνατό. Αύριο, ας πούμε. Αύριο το απόγευμα.»

Η Ροβιγκάν χαμογέλασε αμήχανα. *Τι να του πω, τώρα;* «Γιατί είστε τόσο βιαστικός, Μεγαλειότατε; Αποφασίσατε ποια θα είναι η τυχερή που θα καθίσει στο θρόνο πλάι σας;»

«Η Λοΐρα.»

Ο Κιόλβ είδε τη σύμβουλο της πολιτείας να σφίγγει τα χείλη και να σμίγει τα φρύδια, λες και την είχε γρονθοκοπήσει στο στομάχι. *Ούτε κι αυτή είναι υπέρ του γάμου μου με τη Λοΐρα,* συλλογίστηκε. Το βλέμμα του πήγε προς το μεγάλο τραπέζι, όπου καθόταν ο Μπέργκαζ. *Διόλου απίθανο αυτός ο ηλίθιος να την επηρέασε... Πρέπει να βάλω μια τάξη εδώ. Είμαι ο Βασιλιάς τους, τώρα, που να πάρει και να σηκώσει!*

«Μεγαλειότατε,» είπε η Ροβιγκάν, διστακτικά, «είστε... σίγουρος για την απόφασή σας; Δε θα θέλατε να περάσει, πρώτα, κάποιος χρόνος, για να το σκεφτείτε;»

Χρόνος για να με αποτρέψετε από το να την κάνω Βασίλισσά μου; «Όχι. Είμαι σίγουρος για τη Λοΐρα. Επιθυμώ να τη νυμφευθώ. Υπάρχει κάποιο πρόβλημα μ' αυτό, κυρία Ροβιγκάν;» Η φωνή του ήταν σκληρή.

Φυσικά και υπάρχει! σκέφτηκε η σύμβουλος της πολιτείας. *Δεν είσαι τόσο μικρός, ώστε να μην το βλέπεις! Ούτε τόσο ανόητος, πανάθεμά σε!* «Αν νυμφευθείτε τη Λοΐρα, Μεγαλειότατε, αυτό θα εξοργίσει τους ευγενείς του Βασιλείου. Δεν έχει ξανακουστεί ένας Βασιλιάς να παίρνει για σύζυγό και Βασίλισσά του μια υπηρέτρια. Επιπλέον, σκεφτείτε ότι είναι Βόρεια, επίσης. Τι θα πουν οι Νότιοι ευγενείς, Μεγαλειότατε; Ότι παντρευτήκατε μία γυναίκα η οποία είναι και υπηρέτρια και Βόρεια;»

Ο Κιόλβ είχε αρχίσει να χάνει την υπομονή του. «Δε μ' ενδιαφέρει τι θα πουν οι ευγενείς, κυρία Ροβιγκάν!» δήλωσε. «Δε χρειάζεται να τους ρωτήσω! Είμαι ο Βασιλιάς του Αργκανθικ, τώρα.»

«Ναι· όμως, Μεγαλειότατε—»

«Δε θα κουβεντιάσω άλλο το ζήτημα, κυρία Ροβιγκάν!» είπε ο Κιόλβ, καθώς σηκωνόταν όρθιος. «Ως αύριο το απόγευμα, περιμένω

τα πάντα να είναι έτοιμα για το γάμο. Σας *προστάζω* να τα έχετε ετοιμάσει όλα.» Και, μην περιμένοντας την απόκρισή της, βγήκε από την σχεδόν άδεια αίθουσα του θρόνου, βαδίζοντας σαν θυμωμένος ταύρος.

«Σας το είπα ότι η κρίση του μικρού είναι θολωμένη, κυρία Ροβιγκάν,» ακούστηκε η φωνή του Μπέργκαζ από το μεγάλο, ξύλινο τραπέζι.

Η σύμβουλος της πολιτείας σηκώθηκε από τη θέση της, αναστενάζοντας. «Δε μπορούμε να κάνουμε κάτι, όμως. Αν θέλει να παντρευτεί αυτή την υπηρέτρια...»

«Ελπίζω να αστειεύεστε!» είπε ο Μπέργκαζ. «Ένας Αργκανθικιανός βασιλιάς θα παντρευτεί μια *υπηρέτρια*; Μια υπηρέτρια θα γίνει Βασίλισσα του Άργκανθικ; Αυτά είναι τραγελαφικά πράγματα!»

Η Ροβιγκάν βάδισε ως το τραπέζι των συμβούλων και κάθισε. «Αλλά δε μπορούμε να πούμε στον Μεγαλειότατε να *μην* την παντρευτεί,» τόνισε. «Δεν έχουμε το δικαίωμα. Ο Βασιλιάς του Άργκανθικ μπορεί να κάνει Βασίλισσά του όποια γυναίκα επιθυμεί. Έτσι λέει ο Νόμος, τον οποίο είμαι βέβαιη πως εσείς, ως σύμβουλος δικαιοσύνης, γνωρίζετε καλύτερα από εμένα.»

«Ναι,» κατένευσε ο Μπέργκαζ, σαν το κεφάλι του να είχε γίνει, ξαφνικά, πολύ βαρύ. «Ναι, έτσι είναι. Και το ίδιο ισχύει για μια βασίλισσα, φυσικά. Έχουν το δικαίωμα να παντρευτούν όποιον Αργκανθικιανό ή Αργκανθικιανή επιθυμούν, ακόμα και χωρίς τη συναίνεση του. Γιατί, εδώ πού τα λέμε, ποιος δε θα ήθελε να γίνει Βασιλιάς ή Βασίλισσα;»

«Τι μπορούμε εμείς να κάνουμε, λοιπόν;» έθεσε το ερώτημα η Ροβιγκάν.

«Κάτι πρέπει να κάνουμε, όμως, έτσι;» είπε ο Μπέργκαζ. «Κυρία Ροβιγκάν, φανταστείτε τι σάλος θα γίνει...» Η φωνή του συμβούλου δικαιοσύνης έμοιαζε απεγνωσμένη. «Όλοι θα στραφούν ενάντια στον

Κιόλβ. Και οι εχθροί του, είμαι βέβαιος, θα βρουν ευκαιρία για να τον εκθρονίσουν. Η κατακραυγή θα είναι μεγάλη, σας προειδοποιώ.»

«Σας πιστεύω, κύριε Μπέργκαζ.»

«Αλλά;»

«Δεν μπορώ να μεταπείσω τον Μεγαλειότατο.»

«Μόνο ο Σαραολνιανός μπορεί να τον μεταπείσει. Δε μ'αρέσει καθόλου που το λέω, αλλά μόνο αυτός μπορεί να τα καταφέρει: ο Άρχων Ζάρβημ.»

«Να πάμε να του μιλήσουμε;»

«Το έχω κάνει ήδη...»

«Και;»

«Δεν έβγαλα άκρη. Ο άνθρωπος αυτός είναι παράξενος, όπως όλοι οι Σαραολνιανοί. Αν θέλετε, πάμε να του μιλήσουμε μαζί. Ίσως να τα καταφέρετε καλύτερα απ'ό,τι εγώ.»

** ** *

Η ομάδα της Σαντέ'ενθιν έφτασε πριν από το μεσημέρι στην Βέρντριχ, με τους γεμάτους μυστήριο δρόμους της, τις ψηλές και χαμηλές καμάρες, και τα αγάλματα στις γωνιές τα οποία βαστούν φανάρια (που, φυσικά, αυτή την ώρα, δεν ήταν αναμμένα). Καθώς οι εννέα ταξιδιώτες βάδίζαν ανάμεσα στα χτίρια, τραβώντας τα άλογά τους από τα γκέμια, πολλοί και διάφοροι τούς κοιτούσαν. Η Σαντέ'ενθιν παρατήρησε μια γυναίκα στο πιο σκοτεινό σημείο μιας καμάρες· τα γαλανά της μάτια γυάλιζαν, καθώς ήταν καρφωμένα επάνω τους. Η Αλζάρα είδε έναν άντρα που ακόνιζε μαχαίρια να τους ρίχνει ένα φευγαλέο μα ερευνητικό βλέμμα. Ο Τράνθλας ήταν τσιτωμένος, καθώς παντού αντίκριζε εχθρούς. Ήξερε πολύ καλά τη Βέρντριχ, από παλιά, και είχε τα όπλα του έτοιμα –όλα του τα όπλα, και λιγότερο αυτά που είχαν αιχμή.

«Καλύτερα να μη χασομερήσουμε πολύ εδώ,» είπε η Σαντέ'ενθιν στους υπόλοιπους. «Δεν έχω ευχάριστες αναμνήσεις από τούτη την πόλη.»

Ο Βούνκαλ γέλασε.

Η Σαντέ'ενθιν στράφηκε να τον αγριοκοιτάξει. «Χάρη σε σένα, φυσικά. Προσπάθησες να μας σκοτώσεις εδώ.»

«Υπό διαφορετικές συνθήκες, όμως, Σαντέ'ενθιν,» αποκρίθηκε εκείνος.

«Ναι, πράγματι,» παραδέχτηκε η Ζιρκεφιανή Ελέγκτρια Πνευμάτων. «Ωστόσο, οι δυσάρεστες αναμνήσεις παραμένουν.»

«Σαντέ'ενθιν,» άκουσε πίσω της, και είδε τον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή να την πλησιάζει. «Θέλω να μου απαντήσεις σε κάποια πράγματα.»

«Αν μπορώ.»

Συνέχιζαν να βαδίζουν. Τώρα, πλησίαζαν τη νότια γέφυρα της Βέρντριχ.

«Θέλω να μου εξηγήσεις πώς ακριβώς μπορώ να σταθεροποιήσω τη Νότια Γη και πώς θα καλέσουν τον Φοίνικα οι Σοφοί του Κύκλου του Φτερού.»

«Δεν έχω ιδέα,» αποκρίθηκε η Σαντέ'ενθιν. «Πού να ξέρω; Κάτι είπαν για τους κρυστάλλους οι οποίοι βρίσκονται στο νησί όπου ο Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν προσπαθούσε να αναδημιουργήσει τη θεϊκή δύναμη του Μάργκανθελ.»

«Αυτό απαντά μόνο στο ένα μου ερώτημα.»

Ανέβηκαν επάνω στη γέφυρα και άρχισαν να τη διασχίζουν. Το νερό του ποταμού Αρλ, που περνούσε από κάτω, έκανε αρκετό θόρυβο για να μην μπορούν να κρυφακούσουν την κουβέντα τους εύκολα τυχόν ωτακουστές της πόλης.

«Το άλλο είναι ακόμα πιο παράξενο,» είπε η Σαντέ'ενθιν. «Πώς ακριβώς θα σταθεροποιήσεις τη Νότια Γη, ρώτησες;»

«Ναι.»

«Μάλλον, όταν έχεις τις δυνάμεις του Μάσμαρθ, αυτό θα το γνωρίζεις εσύ καλύτερα από μένα· αλλά όχι νωρίτερα.» Και, άραγε, αναρωτήθηκε η Σαντέ'ενθιν, μετά, τι θα γίνει με σένα; Θα μπορέσεις να διατηρήσεις τη δύναμη εντός σου; Ρίγησε. Ο Άρμπεναρκ ήταν χωρίς Θεούς, επί του παρόντος· είχαν άπαντες καταστραφεί, αφήνοντας πίσω τους τα Πνεύματα. Αν, τώρα, λοιπόν, ένας Θεός αναγεννιόταν, δε θα κυριαρχούσε σ'όλο τον κόσμο; Τρέλα! Αυτό που πάνε να κάνουν οι Σοφοί του Κύκλου του Φτερού είναι τρέλα! Όμως τι εναλλακτικές λύσεις υπάρχουν; Ο Μάργκανθελ, σίγουρα, δε θα επιστρέψει, για να σταθεροποιήσει τη Νότια Γη, που αποσταθεροποίησε. Ή ίσως και να μην μπορεί να την σταθεροποιήσει. Δεν είναι καν Θεός· ένας ηλίθιος σαλτιμπάγκος είναι. Επομένως, πού θα μας οδηγήσει αυτή η κατάσταση;

Καθώς διέσχιζαν τη μεγάλη γέφυρα, η Σαντέ'ενθιν λοξοκοίταξε τον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή, ο οποίος βάδιζε σκεπτικός, με την κουκούλα του στο κεφάλι και το βλέμμα του κατεβασμένο. Αντικρίζω, άραγε, τούτη τη στιγμή, τον μελλοντικό Παντοκράτορα του Άρμπεναρκ;

** ** *

Η Ροβιγκάν και ο Μπέργκαζ βρήκαν τον Άρχοντα Ζάρβημ στο δωμάτιό του. Εκείνος τους ατένισε και τους δυο με καχυποψία, σίγουρος ότι είχαν έρθει για να του μιλήσουν σχετικά με τον Πρίγκιπα—Βασιληά Κιόλβ και την Λοϊρα. Το επόμενο βήμα μετά από τη στέψη ήταν πάντα ο γάμος. Ανταλλάσσοντας τις συνηθισμένες καλημέρες με τους συμβούλους, ο Ζάρβημ παρατήρησε πως κι εκείνοι ήταν νηφάλιοι, όπως αυτόν· δεν είχαν πει πολύ, χτες βράδυ. Άναψε το τσιμπούκι του και τους ρώτησε προς τι η επίσκεψη.

«Θέλουμε να σας μιλήσουμε για τον Βασιληά Κιόλβ, Αρχοντά μου,» δήλωσε η Ροβιγκάν.

«Για το γάμο του, εννοείτε,» είπε ο Ζάρβημ, φυσώντας καπνό απ'τα ρουθούνια του και κοιτάζοντας προσεκτικά το πρόσωπό της. Η σύμβουλος της πολιτείας ήταν νευρική, παρατήρησε· μάλλον, δεν αισθανόταν και τόσο βολικά που είχε έρθει για να του μιλήσει.

«Ναι,» αποκρίθηκε η Ροβιγκάν. «Συνεχίζει να επιμένει να νυμφευθεί τη Λοΐρα, Άρχοντά μου· και κανένας μας δε μπορεί να τον μεταπείσει. Σκεφτήκαμε ότι ίσως εσείς να είστε ο μόνος που έχει αυτή τη δυνατότητα.»

«Όπως είπα και την προηγούμενη φορά στον κύριο Μπέργκαζ αποδώ, δεν ξέρω κατά πόσο θα με ακούσει ο μικρός σε ένα τέτοιο ζήτημα.»

«Δηλαδή, δε θα κάνετε ούτε μια προσπάθεια, Άρχοντά μου; Κατ'αρχήν, πείτε μου ειλικρινά, συμφωνείτε μαζί μας; Πιστεύετε ότι θα είναι κακό για το Βασίλειο –και για τον ίδιο– να νυμφευθεί τη Λοΐρα;»

«Ναι,» παραδέχτηκε ο Ζάρβημ, γνέφοντας καταφατικά, «το πιστεύω, κυρία Ροβιγκάν.» *Και, μα τα Πνεύματα, και στο Σαραόλν παρόμοιος σάλος θα γινόταν αν ένας βασιληάς παντρευόταν μια υπηρέτρια. Μόνο που εκεί, φυσικά, τα πράγματα δε θα ήταν τόσο... άγρια, όσο θα είναι εδώ.* Ο Ζάρβημ φοβόταν για τη ζωή του Κιόλβ. Σίγουρα, πολλοί θα ήταν ικανοί να τον σκοτώσουν για τούτη την προσβολή στις οικογένειές τους. «Και ανησυχώ για τον μικρό.»

«Τότε, σας παρακαλώ, μιλήστε του,» ζήτησε η Ροβιγκάν.

«Καλά, θα του μιλήσω,» υποσχέθηκε ο Ζάρβημ. «Το απογευματάκι.»

«Ο Βασιληάς επιθυμεί να παντρευτεί αύριο,» τον πληροφόρησε η σύμβουλος της πολιτείας. «Και με πρόσταξε να έχω τα πάντα έτοιμα.»

«Αρχίστε να τα ετοιμάζετε,» την προέτρεψε ο Σαραολνιανός Άρχοντας, «και, αν δε γίνει, τελικά, ο γάμος, δε χάθηκε και το Φτερό, σωστά;»

Το «δε χάθηκε και το Φτερό» φάνηκε να την παραξένευσε, γιατί, προφανώς, δε λεγόταν εδώ, στο Άργκανθικ· όμως κατένευσε. «Εντάξει.»

«Προσπαθήστε, Άρχοντά μου,» τόνισε ο Μπέργκαζ, καθώς εκείνος κι η Ροβιγκάν σηκώνονταν από τις καρέκλες τους.

«Αυτό σκοπεύω να κάνω, κύριε,» αποκρίθηκε ο Ζάρβημ, φυσώντας καπνό. *Εσύ θέλεις κάτι παραπάνω· μπορεί να το καταλάβω.*

** ** *

Το απόγευμα πλησίαζε και ο Κιόλβ δεν είχε πει ακόμα τίποτα στη Λοΐρα, σχετικά με το γάμο. Σκόπευε να της το ανακοινώσει το βράδυ, που θα ήταν πιο ρομαντικά. Όταν ο Ζάρβημ ήρθε να τον βρει, εξεπλάγη από την επίσκεψή του. Όμως, αν έκρινε σωστά από την έκφραση στο πρόσωπο του Σαραολνιανού, είχε να του μιλήσει για κάποιο σημαντικό ζήτημα.

«Σ'ακούω,» είπε ο Κιόλβ, όταν κάθισαν σε ένα μικρό σαλόνι του παλατιού.

Ο Ζάρβημ άναψε το τσιμπούκι του. «Ήρθα να κουβεντιάσουμε για το γάμο που σχεδιάζεις, μικρέ.»

Μικρέ. Αυτό έλεγε πολλά: ότι ο Σαραολνιανός ερχόταν, πάλι, σαν δάσκαλος, σαν καθηγητής. *Όμως, τώρα, είμαι ο Βασιληάς του Άργκανθικ, Ζάρβημ· δεν είμαι, πλέον, ένας μπερδεμένος πρίγκιπας.* Επίσης, πού είχε μάθει ο Ζάρβημ για το γάμο του; Ποιος του το είχε πει; Ή μάλλον: Ποιος άλλος; Ο Μπέργκαζ ή η Ροβιγκάν. Τι ηλίθιοι που ήταν κι οι δυο τους!

«Αν σου ζήτησαν να με πείσεις να μην παντρευτώ τη Λοΐρα, δε θα το καταφέρεις,» είπε, ευθέως, για να μην έχουν παρεξηγήσεις.

Ο Ζάρβημ αναστέναξε. *Αυτό ακριβώς μου ζήτησαν να κάνω, μικρέ, συλλογίστηκε. Και έχουν δίκιο, που να τους ανεμοσκορπίσουν τα Πνεύματα. Έχουν δίκιο...* Σκλήρυνε το βλέμμα του, επίτηδες. «Έχεις τυφλωθεί τόσο, μικρέ, που δε βλέπεις τι είναι καλό για σένα και για

το Βασίλειό σου;» απαίτησε. «Είσαι Βασιλιάς, τώρα! Δεν έχεις μόνο τον εαυτό σου να σκεφτείς. Αλλά, προφανώς, ούτε αυτόν—!»

«Ναι, Ζάρβημ, είμαι Βασιλιάς τώρα –και θα ορίζω το Βασίλειό μου όπως επιθυμώ!» αντιγύρισε ο Κιόλβ, έντονα.

«Λάθος!» μούγκρισε ο Ζάρβημ, σε ανάλογο τόνο, βγάζοντας την πίπα απ' τα χείλη του. «Το Βασίλειο ορίζει τον εαυτό του—»

«Μην αρχίσεις να μου κάνεις κουβέντα για να—»

«Άκουσέ με, Κιόλβ!» φώναξε ο Σαραολνιανός Άρχοντας, και δεν είπε τίποτ' άλλο, περιμένοντας ο νέος Βασιλιάς του Άργκανθικ να του δώσει την άδεια να συνεχίσει· διαφορετικά, ήξερε πως δε θα τον άκουγε.

Με τη σιωπή του, ο Κιόλβ τού έδωσε την άδεια· και ο Ζάρβημ συνέχισε: «Το Βασίλειο, μικρέ, ορίζει τον εαυτό του. Κάθεσαι στο θρόνο για να το βοηθάς να επιλύει τα προβλήματά του. Δεν κάθεσαι στο θρόνο για ν' αλλάξεις τον τρόπο ζωής του λαού σου. Έτσι και παντρευτείς αυτή την κοπέλα –την οποία είμαι βέβαιος ότι αγαπάς–, ό,τι κι αν πεις στους υπηκόους σου, δε θα την αποδεχτούν –ποτέ δε θα την αποδεχτούν, Κιόλβ! Είμαι μαζί σου σ' αυτό το θέμα· σε καταλαβαίνω καλύτερα απ' ό,τι πιστεύεις. Όμως σκέψου τους εχθρούς που θα κάνεις. Και δε μιλάμε για έναν-δύο εχθρούς –αυτούς θα τους έκανες έτσι κι αλλιώς, αν παντρευόσουν την κόρη του ενός ευγενή κι όχι του άλλου. Μιλάμε για *όλο το Άργκανθικ*! Όλο το Άργκανθικ θα στραφεί εναντίον σου. Φοβάμαι για σένα, γιατί θα σε σκοτώσουν. Ή, στην καλύτερη (για σένα) περίπτωση, θα σε εκθρονίσουν. Ο Οίκος σου θα χάσει τη βασιλεία, για πάντα.

»Έτσι είναι τα πράγματα. Και το *ξέρεις* ότι εγώ δεν έχω στο νου μου κάποια σκοπιμότητα που σ' τα λέω τούτα. Δεν έχω κάποια δική μου κόρη να σου δώσω· δεν είμαι καν υπήκοός σου, και δεν έχω κανένα συγγενή στο Άργκανθικ.» (Αυτό το τελευταίο ήταν ψέμα. Ο γιος του, Άδνор, βρισκόταν εδώ, σύμφωνα με τις πληροφορίες που είχε· όμως δε νόμιζε πως τούτο θα ήταν χρήσιμο να το αναφέρει

τώρα.) «Σου μιλώ μονάχα ως φίλος προς φίλο. Σκέψου τα λόγια μου. Δεν έχω να προσθέσω κάτι άλλο.»

Ο Ζάρβημ σηκώθηκε από την πολυθρόνα και βάδισε προς την έξοδο του μικρού σαλονιού, ενώ το μυαλό του Κιόλβ κατακλυζόταν από σκέψεις, και ο νέος Βασιληάς του Άργκανθικ ήταν σιωπηλός.

Προτού βγει από το δωμάτιο, ο Σαραολνιανός Άρχοντας έστρεψε το κεφάλι, για να κοιτάξει τον μοναδικό ζωντανό γιο του Κάρχοκ. «Κάνε την καρδιά σου πέτρα, μικρέ,» είπε, και έφυγε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 7^ο

Μία λίμνη και πολλοί λουόμενοι

Όλο το ξέφωτο είχε γεμίσει με άντρες και γυναίκες που προσπαθούσαν να χτίσουν πρόχειρα, ξύλινα οικοδομήματα, ενώ προς τα δυτικά, σιγά-σιγά, ένα νέο ξέφωτο δημιουργείτο, καθώς οι Σαραολνιανοί έκοβαν απο κεί όσα δέντρα χρειαζόνταν. Ο Μπάχτον βρισκόταν σ'εκείνη τη μεριά και παρακολουθούσε δύο άντρες που επέβλεπαν μια μεγάλη ομάδα ξυλοκόπων. Οι δύο άντρες δεν τον είχαν αντιληφθεί, και ούτε εκείνος ήθελε να τον αντιληφθούν. Δεν ήθελε να έχει καμια επαφή με τον αδελφό και τον πατέρα του. Είχε πει στην Ερία να τους βρει και εκείνη το είχε κάνει, ενημερώνοντάς τον ακριβώς πού βρίσκονταν, για να πάει να τους ρίξει μια ματιά να δει πώς ήταν. Ο αδελφός του είχε τραυματιστεί στην Πολιορκία της Χάργκοκ, όμως, απ'ό,τι παρατηρούσε τώρα ο Μπάχτον, έμοιαζε να έχει αναρρώσει μια χαρά, μην έχοντας κανένα ιδιαίτερο πρόβλημα.

Γιατί συνεχίζω να τους αποφεύγω; αναλογίστηκε. Κι ετούτο ήταν ένα ερώτημα που δε μπορούσε ν'απαντήσει. Υπέθετε, όμως, πως,

λόγω του καιρού που είχε περάσει.... Δεν ξέρω. Αλλά καλύτερα έτσι. Τουλάχιστον, είναι κι οι δυο τους καλά. Δε θα ήθελε σε καμία περίπτωση κάτι κακό να τους είχε συμβεί. Και πολλοί άνθρωποι είχαν πεθάνει στην πολιορκία· ο πατέρας κι ο αδελφός του ήταν από τους τυχερούς.

Γύρισε απ'την άλλη και έφυγε, διασχίζοντας το ξέφωτο και ψάχνοντας για την Ερία. Καθ'οδόν, χαιρέτησε το Διοικητή των Πορφυρών Σπαθιών Έντρηλ, που καθοδηγούσε μια ομάδα στρατιωτών (οι οποίοι είχαν για την ώρα μετατραπεί σε χτίστες) στην κατασκευή του Διοικητηρίου του Καταυλισμού. Ο Μπάχτον εντόπισε την μαυρομάλλα πολεμίστρια που έψαχνε λίγο παρακάτω, μαζί με τέσσερις άντρες. Βρίσκονταν όλοι τους συγκεντρωμένοι γύρω από ένα μισοτελειωμένο οικοδόμημα. Τα πρόσωπά τους ήταν κόκκινα από την εργασία και λουσμένα στον ιδρώτα. Τις πανοπλίες και τα όπλα τους τα είχαν αφήσει παραπέρα, όπως, άλλωστε, έκαναν όλοι οι μαχητές που βοηθούσαν στην κατασκευή των πρόχειρων οικοδομημάτων.

Η Ερία είδε τον Μπάχτον και τον πλησίασε, αφήνοντας για λίγο τη δουλειά της. Ούτως ή άλλως, ήταν μεσημέρι και έκρινε πως χρειαζόταν λίγη ξεκούραση.

«Τους μίλησες;» τον ρώτησε.

«Όχι,» αποκρίθηκε εκείνος, σφίγγοντας τα χείλη.

«Τους βρήκες, έτσι;...»

«Ναι.»

«Μπάχτον, νομίζω πως, κάποια στιγμή, πρέπει να τους μιλήσεις,» είπε η Ερία. Εκείνος δεν αποκρίθηκε.

Η πολεμίστρια στράφηκε στους άλλους με τους οποίους δούλευε και φώναξε: «Διάλειμμα. Φάτε, ξεκουραστείτε. Θα συνεχίσουμε το απόγευμα.»

Εκείνοι κατένευσαν και, ένας-ένας, άφησαν το χτίσιμο του οικοδομήματος. Πήραν τον εξοπλισμό τους από κάτω και απομακρύνθηκαν.

«Καλά τα πηγαίνουμε, πάντως,» είπε ο Μπάχτον, μειδιώντας.

Η Ερία τού επέστρεψε το μειδίαμα. «Αφού τα χτίρια δεν έχουν πέσει ακόμα.» Πήρε από το έδαφος την τουνίκα της και τη φόρεσε πάνω από το αμάνικο πουκάμισο με το οποίο ήταν ντυμένη.

«Κι αυτό θα γίνει, στην ώρα του,» αποκρίθηκε ο Μπάχτον.

Η Ερία γέλασε. «Ας ελπίσουμε πως όχι.» Έκανε πίσω τα μαλλιά της. «Θέλω ένα μπάνιο, *οπωσδήποτε.*»

Ο Μπάχτον έδειξε τη λίμνη κάτω από τα μεγάλα βράχια, στο βάθος του ξέφωτου.

«Κάτι μου λέει ότι, όπως και χτες, το μέρος θα γεμίσει,» είπε η Ερία.

«Γιαυτό ας πάμε πρώτοι,» πρότεινε ο Μπάχτον.

Η Ερία ανασήκωσε τους ώμους κι άρχισε να κατευθύνεται προς τα εκεί, διασχίζοντας το ξέφωτο. Εκείνος την ακολούθησε, φτιάχνοντας το τόξο στην πλάτη του. Του άρεσε αυτό το μέρος όπου είχαν σταματήσει, όμως δεν ήξερε για πόσο θα μπορούσαν να μείνουν εδώ. Ήδη οι στρατιώτες είχαν αρχίσει να παραπονιούνται ότι έτρωγαν μόνο κυνήγι και τίποτ'άλλο. Και αυτό ακόμα, πολλές φορές, δεν τους έφτανε για γεμίσουν τις κοιλιές τους, απ'ό,τι έλεγαν, γιατί, βέβαια, ο στρατός δεν διέθετε αρκετούς κυνηγούς, που να φέρνουν μπόλικά θηράματα. Επίσης, δεν ήταν λίγες οι φορές που ο Μπάχτον είχε ακούσει τους πολεμιστές να μιλούν για παράξενες σκιές που κινούνταν ανάμεσα στα δέντρα και πίσω από τα φυλλώματα, το σούρουπο και το βράδυ. *Ξωτικά*, έλεγαν, ή *δαιμόνια!* Όμως τι ήταν αληθινό και τι της φαντασίας τους; Δε χρειάζεται και πολύ για ν'αρχίσει το μυαλό να οργιάζει, όταν βρίσκεσαι μέσα σε ένα πανάρχαιο δάσος, γεμάτο σκιές και απόμακρους ήχους.

Κι εκείνος χτες βράδυ νόμιζε ότι είχε δει κάτι ύποπτες κινήσεις, όμως δεν πίστευε ότι επρόκειτο για ξωτικά. Μάλλον, στρατιώτες ήταν. Εκείνο που τον ανησυχούσε ήταν αυτό που είχαν αναφέρει μερικοί πολεμιστές πριν από δυο μέρες: ότι είχαν δει κάποιους να τους παρακολουθούν από τα νότια. Η Ερία επέμενε ότι ίσως ήταν

Μαγκραθμέλιοι, κι έτσι ο Μπάχτον κι οι ανιχνευτές του είχαν πάει να ρίξουν μια ματιά προς τα κει. Τελικά, δεν είχαν βρει τίποτα.

Έφτασαν στη λίμνη, όπου, για την ώρα, δεν ήταν κανένας· οι περισσότεροι ακόμα δούλευαν. Η Ερία έβγαλε τα ρούχα της και βούτηξε στο νερό. Ο Μπάχτον ακολούθησε το παράδειγμά της. Όπως κι εκείνη, είχε κι αυτός να πλυθεί κάτι μέρες.

«Ερία,» είπε, «έχεις δει τίποτα περίεργο τελευταία;»

«Όλοι δεν έχουν δει κάτι ‘περίεργο’ τελευταία;» αποκρίθηκε εκείνη.

«Δεν έχεις άδικο σ’ αυτό,» παραδέχτηκε ο Μπάχτον. «Όμως νομίζω ότι αυτά τα περιστατικά έχουν αρχίσει να πυκνώνουν. Ίσως τα ξωτικά να μη μας θέλουν εδώ, τελικά...»

«Μας θέλουν δε μας θέλουν, θα μας έχουν,» αποκρίθηκε, κυνικά, η Ερία, ακουμπώντας το ένα της χέρι στην όχθη και κόβοντας ένα λουλούδι που βρισκόταν εκεί. «Έτσι;»

«Ένα χωριό στο Δουκάτο Γκέχβιν είχε ερημώσει,» είπε ο Μπάχτον. «Μικρό χωριό, βέβαια, αλλά...»

«Και τα ξωτικά έφταιγαν γι’ αυτό;» ρώτησε η Ερία.

«Έτσι λέγανε. Έπιασε μια αρρώστια τους χωρικούς επειδή τους καταράστηκαν οι ‘κάτοικοι του δάσους’ εκεί κοντά,» εξήγησε ο Μπάχτον.

Η Ερία δεν τα πίστευε κάτι τέτοια. «Σιγά μην τους είχαν ρίξει την αρρώστια τα ξωτικά,» έκανε. «Τίποτ’ άλλο θα είχε συμβεί.»

Ο Μπάχτον ανασήκωσε τους ώμους.

Η Ερία άλλαξε θέμα: «Γιατί δε θέλεις να μιλήσεις στους δικούς σου;» ρώτησε, καθώς έφερνε το λουλούδι μπροστά στο πρόσωπό της, στριφογυρίζοντας το βλαστό του ανάμεσα στον δείκτη και στον αντίχειρα του δεξιού της χεριού.

«Έτσι,» αποκρίθηκε εκείνος.

Όπως είχε παρατηρήσει η Ερία πολλές φορές, ο Μπάχτον δεν ήταν άνθρωπος των μακροσκελών λόγων και εξηγήσεων. Συνήθως, δεν ανοιγόταν, και έλεγε λίγα αλλά συγκεκριμένα πράγματα. Σ’ αυτό της

θύμιζε τον Σοφό του Κύκλου του Φτερού Φάλμαριν, που κι εκείνος δεν έλεγε πολλά, αλλά, όταν μιλούσε, είχε πάντα κάτι σημαντικό να πει. Μια θλίψη την κατέλαβε, καθώς τον θυμήθηκε και σκέφτηκε ότι δε θα τον ξανάβλεπε ποτέ πια. Τελευταία φορά τον είχε δει στη Ζίρκεφ και, μετά, έμαθε ότι είχε εξαφανιστεί, μαζί με τον αρχαίο δαίμονα Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν, για να τους γλιτώσει όλους από την απειλή του. *Ποτέ δεν πρόσεχε τον εαυτό του όσο έπρεπε*, συλλογίστηκε η Ερία, ενώ στο νου της, τώρα, ερχόταν η αόρατη μονομαχία του Φάλμαριν με τον μισό-Θεό Μάργκανθελ, ο οποίος είχε μπει μέσα του και είχε κυριέψει το κορμί του.

«Πού είσαι χαμένη;» τη ρώτησε ο Μπάχτον.

Η Ερία βλεφάρισε. «Κάτι σκεφτόμουν...» Ύστερα, έστρεψε το βλέμμα της στην άλλη μεριά της λίμνης, όπου είχαν έρθει πέντε Σαραολνιανοί πολεμιστές και δυο πολεμίστριες, για να κάνουν μπάνιο. «Αρχίζει και μαζεύεται κόσμος...» παρατήρησε. «Ίσως θα έπρεπε να βρεις κάποιο άλλο ποτάμι ή λίμνη εδώ κοντά, για να πηγαίνουν να πλένονται.»

«Δεν υπάρχει κάποιο τόσο κοντά,» αποκρίθηκε ο Μπάχτον.

«Πόσο μακριά είναι το κοντινότερο;»

«Δυο λεύγες βόρειο-δυτικά, νομίζω.»

«Μάλλον, θα πάω εκεί, την άλλη φορά. Δεν υπάρχει τίποτα καλύτερο απ'το να κάνεις μπάνιο με την ησυχία σου. Συμφωνείς;» Χάιδεψε το πηγούνι του, με τα πέταλα του λουλουδιού που κρατούσε.

Ο Μπάχτον ανασήκωσε τους ώμους. Σήμερα ήταν *ιδιαίτερα* λιγομίλητος, συμπέρανε η Ερία.

«Πάμε να φάμε μεσημεριανό;» του πρότεινε.

Εκείνος κατένευσε.

«Τι έχει σήμερα;»

«Σύντομα, θ'ανακαλύψουμε,» αποκρίθηκε ο Μπάχτον, βγαίνοντας από το νερό.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 8^ο

Έκτη ημέρα της Πολιορκίας της Όρφαλχ: Εισβολείς στα υπόγεια

Ανοίγοντας τα μάτια της, η Νερενία ατένισε τον Βόνιор να βρίσκεται μισοξαπλωμένος στην αντικρινή μεριά του κρεβατιού. Ποτέ ξανά δεν είχε μείνει εδώ ως το πρωί, και η περιέργεια της Στρατάρχισσας, σχετικά με το τι είχε ειπωθεί ανάμεσα σ'αυτόν και τη Θάρνα, μεγάλωσε. Μπορούσε να δει ότι ο Δούκας δεν κοιμόταν· τα βλέφαρά του ήταν ανοιχτά, αλλά είχε μια σκεπτική όψη στο πρόσωπό. Άραγε, όλο το βράδυ έτσι το είχε περάσει;

Έξω από το παράθυρο του δωματίου, η Νερενία μπορούσε ν'ακούσει τους καταπέλτες των πολιορκητών να έχουν αρχίσει να κοπανούν τα τείχη της πόλης.

«Βόνιор,» είπε. Εκείνος εστίασε το βλέμμα του επάνω της. «Τι σου είπε ο Πόνκιμ, στο όνειρο;»

«Δεν προλάβαμε να ανταλλάξουμε πολλές κουβέντες,» αποκρίθηκε εκείνος, τρίβοντας το σαγόνι του, σα να δυσκολευόταν να θυμηθεί. «Στην αρχή, δεν ήμουν σίγουρος ότι ήταν αυτός· μετά, το κατάλαβα.»

«Για μένα, τι σου είπε;» επέμεινε η Νερενία, γιατί ο Βασιληάς της ήταν που την είχε προστάξει να φέρει αυτή τη ρομφαία την οποία έβλεπε και στον ύπνο της.

«Μου είπε ότι, κάποτε, στη Μάρβαθ, είδε ένα όραμα μ'εσένα,» αποκρίθηκε ο Βόνιор.

Η Νερενία ανασηκώθηκε επάνω στο κρεβάτι. «Όραμα;»

Εκείνος κατένευσε. «Αλλά δεν προλάβαμε να κουβεντιάσουμε πολύ. Μετά, ξύπνησες και ξύπνησα μαζί σου.»

«Πώς είχε βρεθεί ο Πόνκιμ εκεί, Βόνιор;» Ήταν, άραγε, και στα άλλα της όνειρα, δίχως αυτή να μπορεί να τον αντιληφθεί; Μήπως, εκείνος της έστελνε τα όνειρα; Ήταν πολύ ισχυρός μάγος, άλλωστε.

«Είπε ότι... άκουγε τα Πνεύματα. Του αποκρίθηκα πως εγώ δεν τα ακούω· κι εκείνος είπε ότι δε χρησιμοποιώ τ' αφτιά μου σωστά.»

Η Νερενία ρίγησε. *Τι είναι αυτά τα πράγματα που μου συμβαίνουν; Όνειρα· μάγοι· Πνεύματα. Διάφοροι άνθρωποι βαδίζουν μέσα στα όνειρά μου, μα τους δαίμονες της Μάγκραθμελ!* «Θα έρθει πάλι, σε άλλο όνειρο;»

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε ο Βόνιор. «Αλλά, Νερενία, πες μου, θυμάσαι τι ακριβώς έκανες με τη ρομφαία, στο όνειρό σου;»

«Χρησιμοποιούσα τις δυνάμεις των Αοράτων για—»

«Των Πνευμάτων.»

«Τι;»

«Αυτοί που ονομάζεις ‘Αόρατους’ είναι τα Πνεύματα, Νερενία.»

«Όπως και νάχει, τους καλούσα και χρησιμοποιούσα τις δυνάμεις τους, για να φορτίσω τη λεπίδα...» Η φωνή της έγινε πιο αδύναμη, καθώς προσπαθούσε να φέρει στο νου της τι ήταν εκείνο που επιχειρούσε να κάνει στο όνειρο, ως Εξουσιάστρια του Χρήματος Νι-Όνζα. «...για να... για να μπορώ –μέσω της ρομφαίας– να αντιλαμβάνομαι ποιοι είναι οι εχθροί και ποιοι οι φίλοι μου.»

«Μέσω της ρομφαίας;» παραξενεύτηκε ο Βόνιор. Συνοφρυώθηκε. «Πώς ακριβώς σκόπευες να το καταφέρεις αυτό;»

Η Νερενία ανασήκωσε τους ώμους. «Κάπως... Δε μπορώ να το εξηγήσω. Το αισθανόμουν.»

«Χειριζόσουν τα Πνεύματα με παράξενο τρόπο, στο όνειρο,» είπε ο Βόνιор.

Η Νερενία έκανε μια γκριμάτσα άγνοιας. Ούτως ή άλλως, ήταν παράξενο που *χειριζόταν* τα Πνεύματα ή τους Αόρατους ή όπως αλλιώς κι αν τα λέγανε. Σηκώθηκε απ' το κρεβάτι και πήγε να πλυθεί. Όταν επέστρεψε, ο Βόνιор ακόμα καθόταν εκεί όπου τον

είχε αφήσει, με την ίδια σκεπτική έκφραση στο πρόσωπό του. Τι σκεφτόταν τόσο επίμονα; Της έκρυβε κάτι σχετικά με το όνειρό της;

Η πόρτα χτύπησε. Η Νερενία κι ο Βόνιор έστρεψαν τα βλέμματά τους προς αυτήν.

Η πόρτα ξαναχτύπησε, έντονα.

Η Στρατάρχισσα βάδισε ως εκεί και άνοιξε, για ν'αντικρίσει έναν δαιμονάνθρωπο στρατιώτη, με το κράνος του παραμάσκαλα. «Πιάσαμε δυο εισβολείς στα υπόγεια, Στρατάρχισσα,» ανέφερε.

«Εισβολείς στα υπόγεια; Από πού είχαν μπει;» απόρησε η Νερενία. «Και δύο μόνο; Μήπως είναι κι άλλοι; Να ελέγξετε!»

«Έχει γίνει ένα άνοιγμα σ'έναν τοίχο του υπογείου· ένα άνοιγμα που βγάζει σε μια πέτρινη σκάλα, σ'ένα μέρος που δε γνωρίζουμε.»

«Πού είναι τώρα οι εισβολείς;»

«Στα υπόγεια, υπό κράτηση, Στρατάρχισσα.»

«Έρχομαι, σε λίγο.»

«Όπως επιθυμείτε, Στρατάρχισσα,» είπε ο Μαγκραθμέλιος, χαιρετώντας στρατιωτικά.

Η Νερενία έκλεισε την πόρτα και στράφηκε στον Βόνιор. «Εισβολείς στα υπόγεια!» έκανε. «Και δύο μόνο!»

«Άκουσα,» αποκρίθηκε εκείνος και σηκώθηκε από το κρεβάτι.

Η Νερενία έβγαλε τη ρόμπα της και άρχισε να ντύνεται. «Γιατί να έστειλε η Αάνθα δύο μόνο ανθρώπους να εισβάλουν στο παλάτι μου; Και πώς ήξερε γι' αυτό το πέρασμα που βγάζει στα υπόγεια;»

«Ίσως ο Βασιληάς Βένγκριλ να ήξερε,» υπέθεσε ο Βόνιор, καθώς ντυνόταν κι εκείνος.

«Μα, πώς να γνώριζε αυτός για ένα κρυφό πέρασμα μέσα στο παλάτι της Όρφαλχ;» απόρησε η Νερενία. «Για κάποιο πέρασμα στο παλάτι της Μάρβαθ, δε θα παραξενεύομουν· όμως στο παλάτι της Όρφαλχ; Κάτι δεν πάει καλά.

»Κι επιπλέον, σκέψου το άλλο, Βόνιор: Αν είχαν βρει τρόπο για να εισβάλουν εδώ, θα έστελναν μόνο δύο ανθρώπους; Τι μπορούν να κάνουν δύο άνθρωποι; Σίγουρα όχι να πάρουν την πόλη!»

Όταν ήταν κι οι δυο έτοιμοι, βγήκαν απ'το δωμάτιο κι άρχισαν να διασχίζουν το παλάτι και να πηγαίνουν προς τα υπόγεια, όπου η Νερενία δεν είχε πάει ποτέ ξανά. Οι Μαγκραθμέλιοι και οι άνθρωποι πολεμιστές τούς καθοδήγησαν επάνω στις πέτρινες σκάλες και μέσα στα σκιερά περάσματα, μέχρι που έφτασαν σε ένα δωμάτιο μετρίου μεγέθους, όπου βρίσκονταν συγκεντρωμένοι μπόλικοι στρατιώτες, έχοντας κυκλωμένους έναν άντρα και μια γυναίκα, άγνωστους στη Νερενία. Στον τοίχο αντίκρυ της ήταν ένα αρκετά μεγάλο άνοιγμα, σαν κάποιος να τον είχε σπάσει.

Ο δαιμονάνθρωπος που είχε έρθει στο δωμάτιό της, για να την ειδοποιήσει, βρισκόταν εδώ, μαζί με τους υπόλοιπους, και της είπε: «*Στρατάρχισσα, εκεί είναι το σπάσιμο· και οδηγεί σε πέτρινες σκάλες, οι οποίες πηγαίνουν κάπου βαθιά. Ελάτε να σας δείξω.*» Κρατώντας μια τεχνολογική λάμπα, βάδισε προς το άνοιγμα.

Η Νερενία και ο Βόνιορ τον ακολούθησαν, και είδαν, όντως, να αποκαλύπτεται μια αρχαία, πέτρινη σκάλα στο δαιμονικό φως. «Πήγατε κάτω;» ρώτησε η πρώτη.

«*Όχι ακόμα, Στρατάρχισσα.*»

«Δε σας είπα να ελέγξετε για τυχόν άλλους εισβολείς;» μούγκρισε εκείνη, που δεν της άρεσε καθόλου να την αγνοούν.

«*Αν υπήρχαν άλλοι, θα έρχονταν από δώ, Στρατάρχισσα.*»

«Ίσως να κρύβονται για δεν-ξέρω-κι-εγώ-τι λόγους!» αντιγύρισε η Νερενία, πικαρισμένη. «Θα πάτε να ελέγξετε, όπως πρόσταξα!»

«Πηγαίνετε να γίνετε βορά φαντασμάτων, δαιμονόσποροι!» έκανε ο ένας από τους αιχμάλωτους –ο άντρας.

Η Νερενία στράφηκε, απότομα, προς το μέρος του, ζυγώνοντας τον, με τον Βόνιορ ένα βήμα πίσω. «Τι είπες;»

«Άκουσες πολύ καλά τι είπα, δαιμονόφιλη σκύλα—»

Η Νερενία τον γρονθοκόπησε καταπρόσωπο, κάνοντας αίμα να πεταχτεί απ'τα χείλη του. Δύο δαιμονάνθρωποι επιχείρησαν να τον συγκρατήσουν απ'το να πέσει· εκείνος τράβηξε το ξιφίδιο απ'τη ζώνη του ενός κι επιχείρησε να τον μαχαιρώσει, όμως ένας άλλος

του άρπαξε τον καρπό και τον αφόπλισε, ενώ ένας τρίτος γράπωσε από πίσω την κορακομάλλα εισβολέα, τυλίγοντας τα χέρια του γύρω απ'τους βραχιόνές της και απομακρύνοντάς την απ'το φίλο της.

«Πάπτε ν'αντιστέκεστε, γιατί θα προστάξω να σας σκοτώσουν και τους δύο!» φώναξε η Νερενία. «Πείτε μου ποιοι είστε.»

Οι δύο άγνωστοι αλληλοκοιτάχτηκαν, δίχως να μιλήσουν.

«Μην κάνετε το λάθος να νομίζετε ότι η υπομονή μου είναι ανεξάντλητη,» είπε η Νερενία. «Ποιοι – είστε;»

«Θα το πίστευες, άμα σου λέγαμε ότι είχαμε χαθεί και βρεθήκαμε τυχαία εδώ;» αποκρίθηκε ο άντρας.

«Δε ρώτησα αυτό. Ρώτησα ποιοι είστε!»

«Αποκλείεται να μη μας έχεις ακουστά· είμαστε πασίγνωστοι,» είπε ο άντρας.

Η Νερενία συνοφρυώθηκε, αγριοκοιτάζοντάς τον, ενώ, συγχρόνως, είδε την άγνωστη γυναίκα ν'αναποδογυρίζει τα μάτια.

«Ονομάζομαι Άνεμος, κι η συντρόφισσά μου Νύχτα.»

«Και υποθέτεις, σκύλε, ότι έπρεπε να σας ξέρω;» είπε η Νερενία, ενώ σκεφτόταν: *Τυχοδιώχτες. Για να έχουν τέτοια ονόματα, πρέπει να είναι τυχοδιώχτες. Ή ίσως και να μου λένε ψέματα, κρύβοντάς μου τα πραγματικά τους...*

«Ο φίλος μου αστειευόταν,» εξήγησε η Νύχτα, ρίχνοντας ένα θυμωμένο βλέμμα στον Άνεμο.

«Νομίζεις ότι αυτό είναι αστείο;» μούγκρισε η Νερενία προς το μέρος του άντρα.

«Σίγουρα, είστε γελοίοι εδώ μέσα,» αποκρίθηκε εκείνος.

«Θα το θεωρούσες γελοίο αν πρόσταζα τους πολεμιστές μου να σε βασανίσουν μέχρι να πεθάνεις;» σφύριξε η Νερενία.

Ο Άνεμος δεν απάντησε, κοιτάζοντάς τη σταθερά, ενώ οι δύο Μαγκραθμέλιοι συνέχιζαν να τον συγκρατούν.

«Πώς βρεθήκατε εδώ;» ρώτησε η Νερενία.

«Τυχαία.»

Η Στρατάρχισσα στράφηκε στη γυναίκα που λεγόταν Νύχτα και η οποία έμοιαζε πιο συνεννοήσιμη. «Πώς βρεθήκατε εδώ;»

«Τυχαία.»

«Πολύ αστεία όλα αυτά που μου λέτε,» έκανε η Νερενία, τρίζοντας τα δόντια, «όμως ελπίζω να μη νομίζετε ότι θα τα πιστέψω και θα σας επιτρέψω να φύγετε. Όσες περισσότερες πληροφορίες μου δώσετε, τόσο μεγαλύτερη πιθανότητα έχετε να σας αφήσω να ζήσετε, αρτιμελείς. Γιαυτό αρχίστε να μου λέτε γιατί και πώς ήρθατε εδώ! Κι αν δε μου έχετε πει τα πραγματικά σας ονόματα, καλύτερα να μου τα πείτε *τώρα*.»

«Πολύ καχύποπτη δεν είσαι;» αποκρίθηκε ο Άνεμος.

Η Νερενία τον αγνόησε, κοιτάζοντας μια αυτόν και μια τη Νύχτα, και περιμένοντας τις απαντήσεις τους.

Η κορακομάλλα γυναίκα μίλησε πρώτη. «Είμαστε τυχοδιώχτες,» είπε, «και εξερευνητές. Εξερευνούσαμε κάτι σπηλιές εδώ κοντά και, πραγματικά, βρεθήκαμε σε τούτο το μέρος τυχαία.»

«Σπάσατε τον τοίχο του υπογείου μου *τυχαία*;» μούγκρισε η Νερενία.

«Ναι,» απάντησε η Νύχτα, «γιατί προσπαθούσαμε να βγούμε. Είχαμε χαθεί μέσα στα υπόγεια. Αν κατεβείτε κι εσείς εκεί κάτω, θα δείτε ότι υπάρχει ένας ολόκληρος λαβύρινθος από καμάρες και περάσματα—»

«Υπάρχουν και φαντάσματα, επίσης,» πρόσθεσε ο Άνεμος.

Η Νερενία στράφηκε να τον κοιτάξει. «Προσπαθείς να με τρομάξεις, τώρα, ηλίθιε;»

«Λέει αλήθεια,» τη διαβεβαίωσε η Νύχτα. «Όντως, υπάρχουν φαντάσματα εκεί κάτω. Πρέπει νάναι κάποιος αρχαίος ναός, και κραυγές ακούγονται παντού τριγύρω, σα να γίνεται μάχη.»

Η Νερενία συνοφρυώθηκε. *Μήπως τούτη είναι μια καλοστημένη παγίδα; Μήπως η Αάνθα θέλει να μας παρασύρει σ' αυτό το υπόγειο μέρος, για να μας σκοτώσει και να εισβάλει στην πόλη;*

«Πήγαινε να δεις, άμα δε μας πιστεύεις!» την προέτρεψε ο Άνεμος. «Ποιοι διάολοι νομίζεις ότι είμαστε;» (Οι Μαγκραθμέλιοι γρύλισαν και του έδειξαν τα δόντια τους, ακούγοντας τη λέξη *διάολοι*.) «Και για τι σου μοιάζουμε, μα τα Πνεύματα; Εγώ θα έλεγα ότι είμαστε εξερευνητές, από την εμφάνισή μας! Τι λες κι εσύ, όποια κι αν είσαι;»

Πρέπει να είναι στημένα όλα τούτα, σίγουρα, σκέφτηκε η Νερενία. «Λέω ότι μοιάζετε με εξερευνητές.»

Στράφηκε στον Βόνιορ. «Μπορείς να καταλάβεις αν λένε αλήθεια;» του ψιθύρισε.

Κι εκείνος απάντησε, στον ίδιο τόνο: «Μπορώ να καταλάβω αν υπάρχει κάποια αναστάτωση στον Πνευματικό Κόσμο εκεί κάτω.»

«Κάντο, τότε.» τον προέτρεψε η Νερενία.

Ο Βόνιορ απομακρύνθηκε από τους υπόλοιπους και πλησίασε το άνοιγμα, ατενίζοντας τα αρχαία, πέτρινα σκαλοπάτια στο τεχνολογικό φως των Μαγκραθμέλιων. *Πρέπει, πράγματι, να είναι κάποιο παλιό μέρος εκεί κάτω*, σκέφτηκε. *Σίγουρα, όλα όσα λένε οι κρατούμενοι δεν είναι ψέματα. Όμως πολλά υποπτεύομαι πως είναι.*

Έκλεισε τα μάτια και επικαλέστηκε τα Πνεύματα, στέλνοντας τις ψυχικές του αισθήσεις προς τα κάτω. Αμέσως, η συνείδησή του πλημμύρισε από εικόνες μάχης, πολεμικές κραυγές, και την κλαγγή των όπλων. Κι όλ' αυτά, φυσικά, δε βρίσκονταν στον υλικό κόσμο, παρά στον Πνευματικό. Οι νεκροί μάχονταν αναμεταξύ τους, μάχονταν αέναα, παγιδευμένοι κάτω από το παλάτι της Όρφαλχ. Ποιοι ήταν προτού πεθάνουν, ο Βόνιορ δε μπορούσε να ξέρει—ή δεν είχε τη δύναμη να καταλάβει—, όμως για ένα ήταν σίγουρος: μισούσαν ο ένας τον άλλο αφάνταστα, και η σφαγή ήταν ανελέητη. Ο Ελεγκτής Πνευμάτων ξεχώριζε δύο ομάδες: τους Υπερασπιστές και τους Κυνηγούς. Οι Υπερασπιστές πρέπει να κατοικούσαν, κάποτε, εδώ και οι Κυνηγοί είχαν έρθει για να τους αφανίσουν, άπαντες.

Ο Βόνιερ άνοιξε τα μάτια, ελευθερώνοντας τα Πνεύματα από τον έλεγχο του. Στράφηκε στη Νερενία και τους υπόλοιπους, και τους πλησίασε με σταθερά βήματα.

«Λοιπόν;» ρώτησε η Στρατάρχισσα, ανασηκώνοντας ένα φρύδι.

«Λένε αλήθεια: υπάρχουν φαντάσματα εκεί κάτω.»

«Τρομερή διαπίστωση...» σχολίασε ο Άνεμος. «Τι είναι ο τύπος, μάντης;»

Ο Βόνιερ τον αγνόησε.

«Επομένως,» έκανε η Νερενία. «Είσαστε τυχοδιώχτες-εξερευνητές και βρεθήκατε εντελώς τυχαία εδώ.»

«Η νοημοσύνη σου με λιώνει, φιλενάδα,» είπε ο Άνεμος.

«Δε σας πιστεύω,» δήλωσε, αργά, η Στρατάρχισσα.

«Δε με πιστεύεις ότι η νοημοσύνη σου με λι-»

Η Νερενία τον γρονθοκόπησε, πάλι. «Θα μιλάς μόνο όταν σου απευθύνω το λόγο!»

«Τι να τους κάνουμε, Στρατάρχισσα;» ρώτησε ο Μαγκραθμέλιος που είχε έρθει στο δωμάτιό της για να την ειδοποιήσει.

«Μπορείτε με κάποιο τρόπο να τους αποσπάσετε πληροφορίες; Να μάθате τι πραγματικά συμβαίνει μ' αυτούς;»

«Θα μπορούσαμε να τους υποβάλουμε σε κάποιον σκλαβωτή, Στρατάρχισσα· όμως δεν έχουμε κανέναν εδώ.»

«Δηλαδή, δεν μπορείτε να τους αποσπάσετε πληροφορίες.»

«Εκτός εάν επιθυμείτε να τους βασανίσουμε.» Η Νερενία νόμιζε πως είδε μια λάμψη στα παράξενα μάτια του Μαγκραθμέλιου· είχε ακούσει πως οι δαιμονάνθρωποι βασάνιζαν τους ανθρώπους μόνο και μόνο για την ευχαρίστηση που τους προσέφερε αυτό. «Ωστόσο τα βασανιστήρια σχεδόν ποτέ δεν δίνουν ακριβείς πληροφορίες. Ο βασανιζόμενος θα ομολογήσει τα πάντα για να γλιτώσει απ' αυτά.»

Η Νερενία κοίταξε τη Νύχτα και τον Άνεμο. *Τυχοδιώχτες. Εξερευνητές. Πράγματι, μοιάζουν με τέτοιους. Αλλά, όχι, δε μπορώ να πιστέψω ότι ήταν τυχαίο το ότι παρουσιάστηκαν εδώ. Βέβαια, απ' την*

άλλη, γιατί να στείλει η Αάνθα μονάχα αυτούς τους δύο; Τι μπορούν να καταφέρουν;

«Βάλτε τους σ' ένα κελί.»

** ** *

Οι δαιμονάνθρωποι τούς πέταξαν σε ένα στενό, τετράγωνο κελί και έκλεισαν την σιδερένια πόρτα με πάταγο, περιστρέφοντας το κλειδί τρεις φορές μέσα στην κλειδαριά.

Η Νύχτα στράφηκε στον Άνεμο. «Δεν ήταν ανάγκη να της πεις όλες αυτές τις ηλιθιότητες!» μούγκρισε, ψιθυριστά, για να μην τους ακούσει κανείς από έξω. «Μπορεί να σε σκότωνα.»

«Δε με σκότωσε, όμως,» αποκρίθηκε εκείνος, μειδιώντας στραβά.

Η Νύχτα αναστέναξε. «Είσαι εντελώς ανυπόφορος!»

Η όψη του Ανέμου σοβάρεψε. «Η Στρατάρχισσα Νερενία πρέπει να ήταν.»

Η φίλη του κατένευσε. «Μάλλον. Δε μας το είπε, αλλά ο δαιμονάνθρωπος 'Στρατάρχισσα' την έλεγε.»

«Καθώς μας έφερναν εδώ, έριξε μια ματιά στα υπόλοιπα κελιά που περάσαμε;» άλλαξε θέμα ο Άνεμος.

«Ναι. Και όλα ήταν άδεια.»

«Οπότε, πού είναι η Δούκισσα Βόνα;»

«Ίσως, τελικά, η Νερενία να την έχει κάπου κοντά της, επειδή της είναι πολύτιμη,» είπε η Νύχτα.

«Η ίσως να βρίσκεται σε άλλο κελί, μακριά από το δικό μας.»

Η τυχοδιώκτρια κάθισε επάνω στα άχυρα, ακούμπησε την πλάτη της στον τοίχο, και αγκάλιασε τα γόνατα. «Άνεμε... πώς θα φύγουμε από δώ, για να ειδοποιήσουμε το Δούκα;»

«Και τι να του πούμε;» έθεσε το ερώτημα εκείνος, καθώς καθόταν πλάι της. «Οι Μαγκραθμέλιοι βρήκαν την είσοδο από την οποία μπήκαμε. Δε θα μπορεί, επομένως, κάποιος να εισβάλει κρυφά, για να πάρει τη Βόνα από δώ.»

Η Νύχτα κούνησε το κεφάλι, απελπισμένα. «Πώς τα καταφέραμε έτσι;» ξεφύσησε.

«Και έχω το προαίσθημα ότι η Νερενία δεν τελείωσε μαζί μας,» είπε ο Άνεμος. «Θα ξανάρθει για να πάρει τις πληροφορίες που θέλει.»

«Μήπως, να της πούμε την αλήθεια και να ξεμπερδεύουμε;» πρότεινε η Νύχτα. «Έτσι κι αλλιώς, τι σημασία έχει, πια; Δε μπορούμε να επιστρέψουμε στο στρατό του Άλβαρ, ούτε εκείνη μπορεί να τον εμποδίσει από το να έρθει εδώ.»

Ο Άνεμος σούφρωσε τα χείλη, σκεπτικός. «Συμφωνώ,» αποκρίθηκε, τελικά. «Συμφωνώ. Όταν μας ξαναρωτήσει, θα της πούμε την αλήθεια. Δεν έχουμε τίποτα να χάσουμε— Ή ίσως και να έχουμε...» άλλαξε γνώμη. «Ίσως να μας σκοτώσει, άμα δει ότι δε μας χρειάζεται πια· ότι δεν έχουμε να τις προσφέρουμε κάτι επιπλέον.»

Η Νύχτα δε μπορούσε να διαφωνήσει μ'αυτό· ήταν λογικό· και τρομαχτικό. Βρίσκονταν σε αδιέξοδο και έπρεπε να πάρουν μια απόφαση. Αν αποφάσιζαν να μην πουν την αλήθεια στη Στρατάρχισσα, εκείνη ίσως να τους έδινε στους δαιμονοανθρώπους της, για να τους βασανίσουν –ή ίσως και να τους σκότωνε, για να ξεμπερδεύει μαζί τους. Αν, όμως, αποφάσιζαν να της πουν την αλήθεια, τότε, η Νερενία πιθανώς να μην είχε, πλέον, λόγο για να τους κρατά ζωντανούς. Άλλωστε, τι είχαν να της προσφέρουν;

«Μου φαίνεται ότι, προς το παρόν, έχει χάσει το ψέμα, ότι είμαστε εξερευνητές,» είπε στον Άνεμο.

«Όχι εντελώς,» διαφώνησε εκείνος.

«Όμως δεν το έχει απορρίψει εντελώς κιόλας,» τόνισε η Νύχτα. «Και... πιστεύω πως καλύτερα να επιμένουμε σ'αυτό, Άνεμε... ό,τι κι αν μας κάνουν.»

Η φωνή του φίλου της ακούστηκε κενή: «Ναι...»

** ** *

Με διαταγή του Βασιλιά Νόβμορ, εκατό Καρνεβολθιανοί στρατιώτες είχαν αρχίσει να ψάχνουν τα περίχωρα της Όρφαλχ για την Πριγκίπισσα Σούλτριθ. Πέρασαν από τους καταυλισμούς των διάφορων Νότιων στρατών, ρωτώντας και ανακρίνοντας· έριξαν μια ματιά σε κάτι εφιαλτικά ερείπια δυτικά της πόλης, νομίζοντας πως είδαν κάποιες σκιές να κινούνται εκεί αλλά διαπιστώνοντας, τελικά, πως έκαναν λάθος· ερεύνησαν τις περιοχές βόρεια της Όρφαλχ, αναζητώντας σημάδια ή ίχνη, δίχως καμία επιτυχία· πήγαν ανατολικά, όπου αντίκρισαν, απόμακρα, ένα μοναχικό πλοίο, μα πουθενά την Καρνεβολθιανή Πριγκίπισσα. Κι έτσι, σήμερα το μεσημέρι, επέστρεψαν στον καταυλισμένο στρατό του μονάρχη τους, με ηττημένες όψεις.

Ο Νόβμορ βγήκε απ' τη σκηνή του, για να μιλήσει με τη διοικήτριά τους. «Δε βρήκατε την αδελφή μου ακόμα;» απαίτησε, καρφώνοντας την μαυρομάλλα, πάνοπλη γυναίκα εμπρός του με ένα οργισμένο βλέμμα.

«Όχι, Μεγαλειότατε,» αποκρίθηκε εκείνη.

«Τότε, δεν ψάξατε αρκετά!» φώναξε ο Νόβμορ. «Θέλω να τη βρείτε! Σας πρόσταξα να τη βρείτε!»

«Βασιλιά μου—»

«Δε σου έδωσα το λόγο, γυναίκα!» *Ανίκανα τομάρια!* σκέφτηκε ο Νόβμορ. *Δεν κάνουν τη δουλειά τους και ψάχνουν για δικαιολογίες! Δε μπορεί να χάθηκε η Σούλτριθ! Δε μπορεί να την έφαγε η Έρημος! Κάπου εδώ κοντά θα είναι!* «Άκουσέ με καλά, τώρα: Θα πάρεις, ξανά, τους πολεμιστές σου και θ' αρχίσεις να ψάχνεις τις περιοχές γύρω απ' την πόλη. Δε θα σταματήσεις να ψάχνεις μέχρι να τη βρεις!»

Η πολεμίστρια έκλινε το κεφάλι. «Ως προστάξετε, Βασιλιά μου.»

Ο Νόβμορ έστριψε απότομα, μπαίνοντας στη σκηνή του. Μέσα, τον περίμενε η Άρρα, καθισμένη μπροστά από το φαγητό τους.

«Δεν τη βρήκαν ακόμα;» τον ρώτησε.

«Όχι,» αποκρίθηκε εκείνος, καθώς καθόταν αντίκρυ της.

«Μα τα Πνεύματα, τι κάνουν, αγάπη μου; Αποκλείεται να είναι τόσο δύσκολο να τη βρουν. Ξέρεις εγώ τι πιστεύω; ότι πήγε ιππασία και κάτι έπαθε το άλογό της στο δρόμο.» Ανασήκωσε τους ώμους. «Ίσως να έσπασε το πόδι του, να την έριξε κάτω, και η Σούλτριθ να χτυπήσε. Αν έκαναν μια φιλότιμη προσπάθεια, αναμφίβολα, θα την έβρισκαν. Πόσο μακριά απο δώ μπορεί να είχε πάει;»

«Έτσι είναι,» συμφώνησε ο Νόβμορ, σηκώνοντας τη χρυσή του κούπα και πίνοντας μια μεγάλη γουλιά κρασί. «Τώρα, όμως, νομίζω ότι θα προσπαθήσουν περισσότερο.» Αναστέναξε. «Ας περιμένουμε και θα δούμε. Ίσως, τελικά, η Σούλτριθ να έρθει από μόνη της και αυτοί οι ανεγκέφαλοι ακόμα να την αναζητούν.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 9^ο

Μια απόφαση ζωής και θανάτου

Ο Κιόλβ είχε μείνει ξύπνιος όλο το βράδυ, και τώρα, καθώς ερχόταν η αυγή και οι πρώτες ακτίνες του Λούντρινχ έμπαιναν από το μισάνοιχτο παράθυρο του δωματίου του, κάνοντας τα καστανά μαλλιά της Λοϊρα να γυαλίζουν, ο νεαρός Βασιλιάς του Άργκανθικ είχε, πλέον, πάρει την απόφασή του.

Θα νυμφευόταν τη Βόρεια κοπέλα που κοιμόταν πλάι του. Θα την έκανε Βασίλισσά του.

Μέσα του, ήξερε ότι ο Ζάρβημ είχε δίκιο. Ήξερε ότι ο Σαραολνιανός είχε τις καλύτερες προθέσεις, όταν τον συμβούλεψε να μην παντρευτεί τη Λοϊρα· όμως ο Κιόλβ δε μπορούσε παρά ν'ακολουθήσει την καρδιά του. Δεν του ήταν δυνατόν να την κάνει

πέτρα, όπως του είχε προτείνει εκείνος. Θα ήταν σα να πρόδιδε τη Λοΐρα· θα ήταν σα να πρόδιδε τον ίδιο του τον εαυτό.

Πώς θα τα έβγαζε πέρα μετά από το γάμο, δεν είχε ιδέα, αλλά θα τα κατάφερνε. Άλλωστε, μονάχα αυτοπεποίθηση δε χρειαζόταν, για να κατορθώσει κανείς οτιδήποτε;

Όταν σε ξαναδώ να με κοιτάζεις, Ζάρβημ, ξέρω τι όψη θ'αντικρίσω στο πρόσωπό σου: μια όψη γεμάτη θλίψη, απογοήτευση, ή και θυμό. Πραγματικά, είσαι φίλος μου. Όμως, τούτη τη φορά, δε μπορώ ν'ακούσω τη συμβουλή σου, καλέ μου, Σαραολνιανέ φίλε. Υπάρχουν αποφάσεις που παίρνει κανείς μόνος, πάντα.

Ο Βασιλικός Οίκος των Βέρντλεν θα αναγεννηθεί από εμένα και τη Λοΐρα, από έναν Νότιο άρχοντα και μια απλή Βόρεια κοπέλα που ήταν κάποτε παλατιανή υπηρέτρια. Και η ένωσή μας θα σημάνει, ίσως, και την ένωση ολάκερου του Βασιλείου. Όχι, πλέον, Βόρειοι Αργκανθικιανοί και Νότιοι Αργκανθικιανοί, αλλά Αργκανθικιανοί και μόνο. Τουλάχιστον, θα προσπαθήσω να το κατορθώσω...

Γύρισε στο πλάι, για να χαϊδέψει τα καστανά μαλλιά της Λοΐρα. «Βασίλισσά μου, ζύπνα,» της ψιθύρισε στ'αφτί, σαν αρχαίο φάντασμα. «Ξύπνα, Βασίλισσά μου.» Και είδε ένα χαμόγελο στα χείλη της. Τα μάτια της άνοιξαν, αργά, και τον κοίταξαν, με την αγάπη και την τρυφερότητα που τον κοιτούσαν πάντα. Μέσα τους ο Κιόλβ μπορούσε να δει μια ψυχή μη-διαβρωμένη από τις μηχανορραφίες των αρχόντων και τις σκιώδεις κινήσεις των κατασκόπων. Η Λοΐρα ήταν, ίσως, η μόνη Αργκανθικιανή γυναίκα που θα του έλεγε να μην την κάνει Βασίλισσα. Και, γι'αυτό και μόνο το λόγο, εκείνος θα την έβαζε να καθίσει στο θρόνο πλάι του.

«Καλημέρα,» της είπε. «Ξέρεις τι μέρα είναι σήμερα;»

Το μέτωπο της Λοΐρα ζάρωσε, σα να σκεφτόταν. «Πρώτη ημέρα της πέμπτης εβδομάδας του Τελόπαγου, Βασιληά μου.»

«Λάθος. Αυτή είναι η μέρα που θα γίνεις Βασίλισσα, αγαπημένη μου,» αποκρίθηκε ο Κιόλβ, και φίλησε τα χείλη της.

Τα μάτια της Λοΐρα γούρλωσαν· μετά, γέμισαν με δάκρυα. «Πρίγκιπά μου...» ψιθύρισε. «Πρίγκιπά μου...» Ακούμπησε το κεφάλι στον ώμο του, τυλίγοντας τα χέρια της γύρω του και συνεχίζοντας να κλαίει. «Το άκουσα, χτες το βράδυ, ότι η κυρία Ροβιγκάν ετοίμαζε το παλάτι για βασιλικό γάμο... όμως... όμως δεν ήθελα να το πιστέψω· δε μου είχες πει ακόμα τίποτα...»

«Με συγχωρείς που άργησα, Βασίλισσά μου,» αποκρίθηκε ο Κιόλβ, χαϊδεύοντας τα μαλλιά της. «Ήθελα να σ' το πω τώρα, με την αυγή, σα ν' αρχίζει μια νέα εποχή για μας, και μια νέα εποχή για το Άργκανθικ.» *Μια νέα εποχή, όπου όλες οι σκιές θα γλιστρήσουν μακριά από το Βασίλειο των Σκιών.*

«Δεν είναι αυτό, Πρίγκιπά μου... Δεν είναι ότι δε μου το είπες... Είναι... είναι... ότι... φοβάμαι για σένα...»

«Θα δεις που όλα θα πάνε καλά.» Ο Κιόλβ σήκωσε το κεφάλι της από τον ώμο του, πήρε το πρόσωπό της ανάμεσα στα χέρια του, σκούπισε τα δάκρυά της με τους αντίχειρές του, και φίλησε τα χείλη της, ξανά και ξανά και ξανά, μέχρι που ώρα πολύ πέρασε και, τελικά, ο Βασιληάς του Άργκανθικ σηκώθηκε από το κρεβάτι, ντυμένος μονάχα με μια πράσινη ρόμπα. Έδωσε ένα τελευταίο φιλί στη Λοΐρα και βάδισε ως την εξώπορτα των βασιλικών διαμερισμάτων (όπου, τώρα πλέον, διέμενε), για να προστάξει τους υπηρέτες να τους φέρουν πρωινό.

Όταν επέστρεψε, η Λοΐρα χτένιζε τα μαλλιά της, καθισμένη μπροστά στον καθρέφτη και χρησιμοποιώντας μία από τις χτένες της μητέρας του, Βασίλισσας Ζανάελα. Στράφηκε, αργά, για να τον κοιτάξει. Τώρα, δεν έκλαιγε, όμως μια κατηφής όψη βρισκόταν στο πρόσωπό της.

«Βασιλιά μου,» είπε, τόσο επίσημα που ο Κιόλβ έκρινε πως ήταν αστείο, «θα ντρέπομαι μετά από τούτο. Θα ντρέπομαι να βαδίσω στους διαδρόμους του παλατιού. Ήδη ντρέπομαι, δηλαδή, αλλά, μετά απ' το γάμο μας, θα ντρέπομαι ακόμα περισσότερο.»

Ο Κιόλβ πλησίασε. «Γιατί;»

«Γιατί τόσο καιρό δεχόμουν προσταγές, όπως και οι υπόλοιποι υπηρέτες... όμως, τώρα, εγώ θα προσταζώ εκείνους... Πώς θα με κοιτάζουν; Και πώς θα μπορώ εγώ να τους δίνω διαταγές;»

Ο Κιόλβ γέλασε. «Κάνεις πολύ βαριές σκέψεις, αγάπη μου! Νομίζεις ότι θα πρέπει να είσαι αυστηρή και δύστροπη μαζί τους; Μα, δεν υπάρχει λόγος να είσαι. Απλά, θα φέρεσαι φυσιολογικά, όπως πάντα.» Πήγε ως τη ντουλάπα με τις ενδυμασίες του πατέρα του και την άνοιξε, αποκαλύπτοντας ρούχα χρυσοκέντητα κι αργυροκέντητα, μεταξωτά και βελούδινα, γούνινα και δερμάτινα, λινά και βαμβακερά, βαριά κι ελαφριά. Διάλεξε ένα λευκό πουκάμισο με ασημιά κουμπιά, ένα πέτσινο παντελόνι, μια φαρδιά ζώνη, και ένα δερμάτινο πανωφόρι, και άρχισε να ντύνεται.

Προέτρεψε τη Λοΐρα να πάρει ρούχα από τη ντουλάπα της μητέρας του· εκείνη, στην αρχή, αρνήθηκε, όμως ο Κιόλβ επέμεινε· και, τελικά, η μέλλουσα Βασίλισσα πλησίασε τη μεγάλη ντουλάπα και άνοιξε ένα φύλλο της, για να κοιτάξει μέσα. Μέχρι στιγμής, δεν είχε τολμήσει να το κάνει αυτό· το θεωρούσε κάτι σαν ιεροσυλία: σα να έμπαινε σε ένα μαυσωλείο για να ανατρέψει τα τεφροδοχεία των νεκρών ή για να κλέψει τα πράγματα που είχαν αποθέσει οι συγγενείς τους εκεί. Ακόμα δεν το θεωρούσε απόλυτα σωστό, αλλ'αφού ο Πρίγκιπας της –ο Βασιλιάς της! θύμιζε στον εαυτό της– επέμενε....

Τα μάτια της ερεύνησαν τα ρούχα στο εσωτερικό της ντουλάπας. Τόσα πολλά και τόσο πλούσια...! Η Λοΐρα, από τη μια, ντρεπόταν να τ'αγγίξει· όμως, από την άλλη, δε μπορούσε παρά να αντιλαμβάνεται την ειρωνεία τούτης της στιγμής. Η Βασίλισσα Ζανάελα κάποτε την είχε αναγκάσει να βαδίζει νυχθημερόν ξυπόλυτη μέσα στο παλάτι, επειδή την είχε πιάσει με τον Κιόλβ, και τώρα, η Λοΐρα είχε όλη τη συλλογή ρούχων της Βασίλισσας. Ένα χαμόγελο, που δε μπόρεσε να συγκρατήσει, διαγράφηκε στο πρόσωπό της: ένα χαμόγελο που ήλπιζε ο Βασιλιάς της να μην πρόσεξε: ένα χαμόγελο που, σύντομα, εξαφανίστηκε, για να κρυφτεί,

να θαφτεί, μέσα της, και να μην ξαναπεράσουν παρόμοιες σκέψεις από το νου της. *Δε θα ξελογιαστώ από την εξουσία. Δε θ' αφήσω κάτι τέτοιο να μου συμβεί.*

Εξάλλου, κανονικά, ο Κιόλβ δεν έπρεπε να την παντρευτεί. Ήταν λάθος που είχε αποφασίσει να την κάνει Βασίλισσά του, τραγικό λάθος: γιατί, τώρα, όλοι οι άρχοντες θα στρέφονταν εναντίον του· όλο το Άργκανθικ θα ψιθύριζε ότι πήρε για σύζυγό του μια Βόρεια υπηρέτρια· όλο το Βασίλειο των Σκιών θα μηχανορραφούσε, και μαχαίρια θ' ακονίζονταν σε σκοτεινά δωμάτια.

Η Λοϊρα διάλεξε ένα μεταξωτό φόρεμα με Ωκεάνια μαργαριτάρια γύρω από τη λαιμόκοψη και ντύθηκε μ' αυτό, ενώ ο Κιόλβ την κοιτούσε, στεκόμενος κοντά στο τζάκι και σκεπτόμενος πόσο θα της ταίριαζε ο ρόλος της Βασίλισσας, πόσο θα της ταίριαζε να ντύνεται έτσι κάθε μέρα...

Η πόρτα χτύπησε, και οι υπηρέτες ήρθαν, φέρνοντας το πρωινό τους στα βασιλικά διαμερίσματα. Ο Κιόλβ και η Λοϊρα κάθισαν αντικριστά σε ένα ξύλινο τραπέζι που ήταν γεμάτο με φαγητά.

«Πότε θα γίνει ο γάμος;» ρώτησε εκείνη.

«Ωστε ανυπομονείς, τελικά!» μειδίασε, πειραχτικά, ο Βασιληάς του Άργκανθικ.

Η Λοϊρα φάνηκε να πήρε αρκετά σοβαρά το σχόλιό του, σα να χτύπησε κάποια ευαίσθητη χορδή εντός της. «Δεν το είπα γι' αυτό!»

Ο Κιόλβ γέλασε. «Ούτε κι εγώ. Αστειευόμουν. Και ο γάμος θα γίνει το απόγευμα.» Ανασήκωσε τους ώμους. «Τουλάχιστον, η κυρία Ροβιγκάν είπε πως, ως τότε, θα τα έχει όλα έτοιμα.»

Το απόγευμα θα γίνω Βασίλισσα του Άργκανθικ, σκέφτηκε η Λοϊρα· και έπρεπε να παραδεχτεί ότι αυτή η σκέψη την τρόμαζε, σα να μπορούσε, από τώρα, να δει τους άρχοντες του Βασιλείου να μηχανορραφούν εναντίον εκείνης και του αγαπημένου της.

«Αν χλομιάξεις έτσι όταν θέλει να σε παντρευτεί ένας βασιληάς, πώς θα πρέπει να κάνεις όταν κάποιος σκέφτεται να σε στείλει στη λαιμητόμο;» ρώτησε ο Κιόλβ, υπομειδιώντας.

«Ελπίζω να μην καταλήξουμε στη λαιμητόμο, τελικά,» αποκρίθηκε η Λοΐρα.

Ο Κιόλβ αναστέναξε. «Τι να σου κάνω για ν'αρχίσεις να σκέφτεσαι θετικά;»

Η Λοΐρα δεν απάντησε· συνέχισε το φαγητό της. Το ίδιο κι εκείνος, αφού, για την ώρα τουλάχιστον, δεν είχε κάποια ιδέα για να την κάνει ν'αρχίσει να σκέφτεται θετικά.

Μετά από λίγο, η Λοΐρα είπε: «Κιόλβ, σ'αγαπώ... μη με παρεξηγείς—»

«Δε σε παρεξηγώ,» αποκρίθηκε εκείνος. «Αν δε μ'αγαπούσες, δε θα ήσουν τόσο θλιμμένη τώρα.» Χαμογέλασε. «Παρότι έχετε μια τεράστια διαφορά ηλικίας, εσύ κι ο Ζάρβημ μοιάζετε, νομίζω. Κι οι δυο πιστεύετε ότι κινδυνεύω θανάσιμα και θα έπρεπε να προσέχω περισσότερο.»

«Θα έπρεπε, Πρίγκιπά μου,» αποκρίθηκε η Λοΐρα. Και, πιο αργά και σιγανά, πρόσθεσε: «Πάντα θα είσαι ο Πρίγκιπας μου, ό,τι κι αν συμβεί.»

Αυτό το «ό,τι κι αν συμβεί», έτσι όπως το έλεγε, προμήνυε καταστροφές αφάνταστες και βάσανα ακατάληπτα, τα οποία ο Κιόλβ δεν ήθελε ούτε να σκέφτεται. Γιατί, άλλωστε, να σκεφτόταν το μέλλον, όσο είχε ν'ανησυχεί για το παρόν; Όταν ερχόταν το μέλλον—το *όποιο* μέλλον—, τότε θα φρόντιζε να το αντιμετωπίσει. Αυτό ήταν όλο.

Τελείωσαν το πρόγευμά τους δίχως ν'ανταλλάξουν άλλες κουβέντες, και ο Βασιλιάς, σκουπίζοντας τα χείλη του επάνω σε μια λευκή πετσέτα, σηκώθηκε απ' το τραπέζι, λέγοντας:

«Πηγαίνω στη συνεδρίαση του Συμβουλίου, τώρα.» Έσκυψε και φίλησε τα χείλη της Λοΐρα. «Κι αυτή η συνεδρίαση, μάλλον, θα είναι η τελευταία, γι'αρκετό καιρό.»

** ** *

«Καλημέρα, άρχοντές μου,» είπε ο Κιόλβ, και κάθισε στην Βασιλική Θέση. «Τούτη, πιθανώς, είναι η τελευταία συνέλευση που κάνουμε, και θα πάρουμε τις τελικές αποφάσεις για όλα τα ζητήματα που μας απασχολούν.

»Αρχόντισσα Ενθέμα.» Στράφηκε στην εν λόγω γυναίκα. «Σκέφτομαι αύριο να προστάξω τα βασιλικά στρατεύματα να ξεκινήσουν να προελαύνουν προς το Δουκάτο Ντάναρλ. Ελπίζω να έχετε κάνει τις απαραίτητες... προετοιμασίες.» Ανασήκωσε ένα φρύδι.

«Δε θα υπάρξει κανένα πρόβλημα, Μεγαλειότατε,» αποκρίθηκε εκείνη. «Σύντομα, θ'ανακαλύψετε ότι οι Ρέγκοθ δεν κρύβονται πίσω από τις ληστείες. Ειλικρινά, εύχομαι να βρείτε τους πραγματικούς υπαίτιους.»

Ο Κιόλβ δεν της έδωσε και πολύ σημασία· συνέχισε: «Λοιπόν, άρχοντές μου: είναι κάτι που θα επιθυμούσατε να κουβεντιάσουμε;»

Στην αρχή, κανείς δε μίλησε, αλλά, μετά, ο Δούκας Τόρμπαλ είπε: «Είχαμε συγκεντρωθεί εδώ για το θέμα των ληστών, Βασιληά μου, κι αυτό, προφανώς, λύθηκε... ως κάποιο σημείο, τουλάχιστον. Τα υπόλοιπα θα είναι... εκτός Συμβουλίου, υποθέτω.»

«Ναι, Άρχοντά μου. Όμως είχαμε συγκεντρωθεί για να συζητήσουμε και κάτι ακόμα: τη συμμαχία με το Σαραόλν· κι επάνω σ'αυτό το θέμα το Συμβούλιο ήταν διχασμένο, αν θυμάμαι καλά.»

«Όχι ακριβώς διχασμένο, Βασιληά μου,» είπε ο Δούκας Έσριθ. «Περισσότερο κατά ήταν.»

«Όμως επρόκειτο για μικρή διαφορά,» αντιγύρισε ο Κιόλβ. «Έτσι, θα ήθελα να ξαναγίνει ψηφοφορία. Να σας θυμίσω ότι οι Μαγκραθμέλιοι θα βρεθούν *δίπλα μας*, έτσι και το Σαραόλν πέσει. Και, σύμφωνα με τα λεγόμενα των Σαραολνιανών (οι οποίοι ξέρουν καλά τους δαιμονανθρώπους), δε θα μπορούμε να διαπραγματευτούμε μαζί τους.» Έβγαλε την Τράπουλα των Άστρων από το ξύλινο κουτάκι και άρχισε να χωρίζει τα φύλλα ανά δύο —ένα

άστρο και ένα άστρο που πέφτει. «Εγώ δε θα ψήφιζα βιαστικά, αν ήμουν στη θέση σας, άρχοντές μου.»

Ο Έσριθ κοίταξε τον νεαρότερο γιο του Κάρχοκ συνοφρυωμένος. *Είναι προφανές πόσο τον έχει επηρεάσει ο Άρχων Ζάρβημ, σκέφτηκε. Ο καταραμένος Σαραολνιανός! Και η Σιρίμα αργεί –αργεί πολύ να μας γλιτώσει από την αφεντιά του. Έπρεπε ήδη να είχε βγει απ'τη μέση. Δε μπορούμε να έχουμε έναν βάρβαρο στο πλευρό του Μονάρχη του Άργκανθικ, να ψιθυρίζει στ'αφτί του ό,τι εκείνος επιθυμεί κι ό,τι συμφέρει το Σαραόλν!*

Ο Κιόλβ έδωσε στο κάθε μέλος του Συμβουλίου τη μοιρασιά του. «Προσωπικά, δεν κρύβω ότι είμαι επιφυλακτικός με τους Μαγκραθμέλιους, άρχοντές μου,» είπε. «Άλλωστε, μην ξεχνάτε πως δεν είναι καν άνθρωποι –ανήκουν σε μια ράτσα που εμείς δε μπορούμε να κατανοήσουμε.» Τα τέσσερα τελευταία φύλλα τα κράτησε για τον εαυτό του, και περίμενε τους ψήφους τους. «Το άστρο σημαίνει πως είστε υπέρ της συμμαχίας· το άστρο που πέφτει σημαίνει πως είστε κατά.»

Όταν οι άρχοντες ψήφισαν, πρόσθεσε κι εκείνος τις δικές του ψήφους –δύο υπέρ–, ανακάτεψε τα φύλλα, και τα άνοιξε. Το αποτέλεσμα ήταν έξι υπέρ και πέντε κατά.

«Αρχίζετε να βλέπετε τα πράγματα από τη σκοπιά μου, άρχοντές μου,» παρατήρησε ο Κιόλβ.

Πώς είναι δυνατόν τούτο; μούγκρισε εντός του ο Έσριθ, που, ασφαλώς, είχε ψηφίσει κατά. «Όμως η διαφορά, πάλι, δεν είναι μεγάλη, Βασιληά μου,» είπε. «Το Συμβούλιο εξακολουθεί να είναι διχασμένο.»

Είσαι επίμονος πολέμιος της συμμαχίας, Δούκα Έσριθ, σκέφτηκε ο Κιόλβ. Αναρωτιέμαι γιατί. Είσαι, όντως, κατάσκοπος του Πόνκιμ, όπως υποθέτουν οι Σαραολνιανοί; «Ναι,» συμφώνησε. «Επομένως, το θέμα χωράει συζήτηση. Πείτε μου, άρχοντές μου, τι πιστεύετε για τη συμμαχία; Γιατί δε θα έπρεπε να γίνει; Τι φοβάστε; Δε φοβάστε περισσότερο τους Μαγκραθμέλιους;»

Πώς άλλαξε έτσι το αποτέλεσμα; συλλογίστηκε ο Έσριθ. Την προηγούμενη φορά, είχαμε έξι κατά και πέντε υπέρ. Κάποιος από τους «κατά» ψήφισε υπέρ. Ποιος;

«Εγώ, τουλάχιστον, τους φοβάμαι, άρχοντές μου,» είπε ο Κιόλβ. «Μην ξεχνάτε ότι, τις προάλλες, βρέθηκαν Μαγκραθμέλιοι μέσα στην ίδια την Δρέλιφον. Πιθανώς να είχαν έρθει για ανίχνευση και συγκέντρωση πληροφοριών. Και σας τονίζω, επίσης, ότι οι κατάσκοποί μου δεν κατόρθωσαν να τους βρουν.

»Τι έχουμε να χάσουμε, αν συμμαχήσουμε με τους Σαραολνιανούς; Περιμένω τα επιχειρήματά σας.»

«Βασιλιά μου, θα έπρεπε να μπορείτε να δείτε ότι οι Σαραολνιανοί επιθυμούν μόνο να μας χρησιμοποιήσουν, για να σώσουν την πατρίδα τους από τους Μαγκραθμέλιους,» είπε ο Έσριθ. «Είναι φρόνιμο να γίνουμε υπηρέτες των Σαραολνιανών;»

«Δε νομίζω ότι γινόμαστε υπηρέτες κανενός, Δούκα μου,» άκουσε τον Άρχοντα Ζάρουν να λέει από την άλλη άκρη του τραπεζιού. «Το συμφέρον του Βασιλείου μας βλέπουμε.»

«Και πώς ακριβώς το κάνουμε αυτό;»

«Χτυπώντας το κακό προτού εξαπλωθεί.»

Ο Έσριθ άναψε το τσιμπούκι του και πήρε μια ρουφηξιά καπνό, βγάζοντάς την απ'τα ρουθούνια. «Κατ'αρχήν, δεν ξέρουμε αν το 'κακό' σχεδιάζει να εξαπλωθεί, Άρχοντά μου,» τόνισε. «Δε μας είπε κανείς ότι οι Μαγκραθμέλιοι επιθυμούν να επιτεθούν στο Άργκανθικ.»

«Η πολιτική τους, όμως, αυτό δείχνει, Δούκα Έσριθ,» τόνισε ο Δούκας Βάνρελ του Θάλβερκ. «Επνιξαν, κυριολεκτικά, ολάκερο το Σαραόλν με μια πλημμυρίδα από πολεμιστές, για να το κατακτήσουν το συντομότερο δυνατό. Και είμαι βέβαιος ότι, μέχρι τώρα, θα το έχουν σχεδόν κατακτήσει. Ή ίσως το Βασίλειο να έχει ήδη πέσει ολοκληρωτικά. Ήταν η πανστρατιά της Μάγκραθμελ –Βόρειας και Νότιας (γιατί τελευταία είχε διαιρεθεί, μην ξεχνάτε)– που επιτέθηκε στο Σαραόλν. Αυτή η πανστρατιά, λοιπόν, τώρα, θα είναι

τραυματισμένη, όπως το μεγάλο θηρίο μετά από μια άγρια πάλη νυχιών και δοντιών. Επομένως, είναι η κατάλληλη ώρα για να το χτυπήσουμε και να το αποτελειώσουμε, προτού ανακτήσει τις δυνάμεις του. Γιατί, όταν τις ανακτήσει, θ'αναζητήσει άλλο θήραμα: εμάς.»

Δεν είναι παράλογα αυτά που λέει, σκέφτηκε ο Έσριθ. Ωστόσο, είχαμε συμφωνήσει με τη Σαντέ'ενθιν ότι ο Βασιληάς της θα συμμαχήσει με το Άργκανθικ και δε θα μας επιτεθεί. Όμως τότε, ένας άλλος συλλογισμός πέρασε απ'το νου του: Αλλά, βέβαια, οι Νεωτεριστές έχασαν τον πόλεμο· οι άλλοι Κλειδοκράτορες κυριάρχησαν. Ούτε με τον Βούνκαλ, πλέον, δε μπορώ να επικοινωνήσω, όχι με τη Σαντέ'ενθιν. Ποιος μου εγγυάται, λοιπόν, τώρα, ότι ο Πόνκιμ θα συμμαχήσει μαζί μας; Ο Έσριθ άρχισε να αμφιβάλει για τον ίδιο του τον εαυτό. Ξεκίνησε να σκέφτεται τα πράγματα από την αρχή.

«Ας ψηφίσουμε ξανά, Μεγαλειότητα,» πρότεινε ο Δούκας Τόρμπαλ.

Ο Κιόλβ μπορούσε να δει στα πρόσωπα των μελών του συμβουλίου ότι τα λόγια του Δούκα Βάνρελ τούς είχαν επηρεάσει όλους. Πράγμα που τον έκανε ν'αναρωτιέται το γιατί, επειδή κι εκείνος, από την αρχή, τα ίδια τους έλεγε. Ίσως, τελικά, η ηλικία να έπαιζε πολύ μεγάλο ρόλο στο πόσο σοβαρά σε έπαιρναν οι άλλοι. Τούτη η σκέψη δεν καθόταν καθόλου καλά στο μυαλό του Κιόλβ· για την ακρίβεια, τον θύμωνε.

«Ας ψηφίσουμε,» συμφώνησε. *Αυτή ίσως να είναι η καταλληλότερη στιγμή για να συναινέσουν στη σύναψη της συμμαχίας.* Μοίρασε, πάλι, τα φύλλα της τράπουλας.

Οι άρχοντες και οι αρχόντισσες τού επέστρεψαν τις ψήφους τους από τη μια μεριά και τα άχρηστα φύλλα από την άλλη. Στις ψήφους ο Κιόλβ πρόσθεσε τις δικές του –δύο υπέρ– και τις ανακάτεψε όλες, προτού τις ανοίξει επάνω στην ξύλινη, γυαλιστερή επιφάνεια του τραπέζιού.

Οκτώ υπέρ· τρεις κατά.

«Θα έλεγα πως πήρατε τις αποφάσεις σας,» παρατήρησε ο Κιόλβ, μην πιστεύοντας κι ο ίδιος ότι είχε συμβεί αυτό.

Ο Δούκας Έσριθ –που είχε, πάλι, ψηφίσει κατά– σκέφτηκε: *Ίσως οι υπόλοιποι να είναι συνετότεροι από εμένα... Δεν ξέρω, πλέον, ποιον να εμπιστευτώ. Να πάρει και να σηκώσει! τα είχα κανονίσει όλα με τη Σαντέ'ενθιν. Ο Πόνκιμ θα συμμαχούσε μαζί μας –σίγουρα πράγματα. Τώρα, όμως;...*

«Η συμμαχία θα γίνει,» δήλωσε ο Κιόλβ.

«Ο Βασιλιάς Βένγκριλ, όμως, δεν είναι, πλέον, εδώ,» είπε ο Δούκας Τόρμπαλ.

«Θα τα κανονίσουμε όλα με τον Αντιβασιλέα Σόλμορχ.

»Τώρα, θα ήθελα να σας πληροφορήσω για κάτι ακόμα: Σήμερα το απόγευμα παντρεύομαι.»

Ο Δούκας Βάνρελ συνοφρυώθηκε. «Επιλέξατε νύφη τόσο γρήγορα, Βασιλιά μου;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Κιόλβ.

«Και ποια είναι;» ρώτησε η Άσλια.

Ο μικρός θα την κάνει, τελικά, την ανοησία του, σκέφτηκε ο Έσριθ. Χα-χα-χα. Για να δούμε, τώρα, την αντίδραση των άλλων αρχόντων σ'αυτό! Χα-χα.

«Το όνομά της είναι Λοϊρα.»

«Ποιου Οίκου, Μεγαλειότητα;» θέλησε να μάθει η Σενίβα· αλλά έμοιαζε ήδη να ξέρει. Χάιδεψε το κεφάλι του εκπαιδευμένου της γερακιού, με δυο της δάχτυλα. Το πτηνό έριξε ένα βλέμμα στον Κιόλβ το οποίο εκείνος θα μπορούσε να χαρακτηρίσει μονάχα ως δολοφονικό.

«Δεν ανήκει σε κάποιον ευγενικό Οίκο,» εξήγησε ο νέος Βασιλιάς του Άργκανθικ. «Ήταν, όμως, παλιότερα, υπηρέτρια εδώ, στο παλάτι.»

«Μεγαλειότητα, θα παντρευτείτε μια υπηρέτρια;» έκανε ο Τόρμπαλ.

Ο Κιόλβ περίμενε αυτή την αντίδραση, καθώς επίσης και τα βλέμματα που, τώρα, του έριχναν όλοι. «Ναι. Είναι δικαίωμα του Βασιλιά να νυμφευθεί όποια Αργκανθικιανή ποθεί η καρδιά του, δεν είναι;»

«Ίσως θα επιθυμούσατε να ξανασκεφτείτε το θέμα, Μεγαλειότατε,» είπε η Σενίβα. «Θα ήθελα να σας προτείνω την ανιψιά μου, Βινιέρα—»

«Ενας Νότιος βασιλιάς περιμένετε να νυμφευθεί μια Βόρεια αρχόντισσα;» τη διέκοψε ο Βάνρελ. «Βασιλιά μου—»

«Σας παρακαλώ, άρχοντές μου,» είπε ο Κιόλβ. «Το θέμα δεν είναι υπό συζήτηση. Η γυναίκα της καρδιά μου είναι η Λοϊρα, και αυτήν θα παντρευτώ και καμία άλλη.»

Η δήλωσή του, τόσο απλή και απόλυτη, φάνηκε να τους σόκαρε όλους. Κανείς δε μίλησε, για αρκετή ώρα.

Τελικά, ο Κιόλβ είπε: «Η συνεδρίαση λύεται.» Και σηκώθηκε από τη Βασιλική Θέση.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 10^ο

Συνεδρίαση μετά τη συνεδρίαση

Ο Βασιλιάς επιθυμεί να σας μιλήσει το συντομότερο δυνατό, Υψηλότητα. Και σε εσάς και στη Βαρονέσα.»

«Θα κατεβώ στην αίθουσα του θρόνου σε λίγο,» αποκρίθηκε ο Σόλμορχ, και ο Αργκανθικιανός στρατιώτης, κλίνοντας το κεφάλι, έφυγε από το κατώφλι της πόρτας.

«Για να μας καλεί με τέτοιον τρόπο, μάλλον, έχει κάτι σημαντικό να μας ανακοινώσει,» είπε η Τάθβιλ, που μόλις πριν από λίγο είχε

σηκωθεί από το κρεβάτι και ήταν ντυμένη πρόχειρα με ένα λευκό φόρεμα.

Ο Σόλμορχ κατένευσε. «Ναι. Οπότε, ας μην αργοπορούμε.»

Ετοιμάστηκαν και βγήκαν από το δωμάτιο, για να βρουν τον Ζάρβημ και τη Χόλκραντ στο διάδρομο.

«Σας ειδοποίησαν κι εσάς;» ρώτησε η Τάθβιλ.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο πατέρας της. «Και υπέθεσα ότι το ίδιο θα είχε συμβεί και μαζί σας. Μάλλον, ο μικρός έχει κάτι πολύ σοβαρό να μας ανακοινώσει.» *Και αναρωτιέμαι τι μπορεί να είναι αυτό, συλλογίστηκε ο Ζάρβημ. Αν ήθελε να μου πει για τη Λοΐρα, θα καλούσε μόνο εμένα, όχι και τους υπόλοιπους.*

Ο Σόλμορχ ξεκίνησε να βαδίζει, και οι άλλοι τον ακολούθησαν. *Τι μπορεί να είναι τόσο σημαντικό, σκεφτόταν, ώστε να μας θέλει όλους μαζί –όλους τους Σαραολνιανούς αντιπροσώπους; Το μόνο που του ερχόταν, αμέσως, στο μυαλό ήταν πως επιθυμούσε να τους μιλήσει για τη συμμαχία. Όμως όσα αφορούσαν αυτήν οι Αργκανθικιανοί τα είχαν ήδη κουβεντιάσει και είχαν καταλήξει πως, δυστυχώς, μάλλον, δε θα γινόταν, λόγω της διαφωνίας του Συμβουλίου. Οι καταραμένοι Αργκανθικιανοί και τα συμβούλιά τους! Η πατρίδα μου καίγεται και καταστρέφεται, οι δαίμονες διαπράττουν γενοκτονία του λαού μου και καταληστεύουν τις πόλεις του Σαραόλν, ενώ εγώ κάθομαι εδώ και μπλέκομαι στις μηχανορραφίες του Βασιλείου των Σκιών! Ααχ, Βένγκριλ, ελπίζω, τουλάχιστον, εσύ να πήρες θετική απάντηση από τη Βασίλισσα Αάνθα· ελπίζω ο στρατός του Ωκεανού να σμπαρالياστεί τους Μαγκραθμέλιους και να τσακίσει τον Πόνκιμ. Όμως γιατί δε μας έχεις ειδοποιήσει ακόμα, μέσω κάποιου μαντατοφόρου, παλιέ μου φίλε; Μήπως, κάτι πήγε τόσο άσχημα που διστάζεις να μας το πεις; Η καρδιά του Σόλμορχ σφιγγόταν σ'αυτή τη σκέψη. Δεν έμεινε καμία ελπίδα για το Σαραόλν, τελικά;*

Οι φρουροί στην κύρια είσοδο της βασιλικής αίθουσας παραμέρισαν, για να μπουν οι Σαραολνιανοί αντιπρόσωποι στο μεγάλο δωμάτιο με τα έξι τζάκια και τον Αλαβάστρινο Θρόνο στο

τέλος. Επάνω στον οποίο, τώρα, καθόταν ο νέος Βασιληάς Κιόλβ, περιμένοντας τους. Στον μικρότερο θρόνο πλάι του ήταν η Λοΐρα.

(Ο Ζάρβημ, παρατηρώντας τη Βόρεια κοπέλα, συνοφρυώθηκε. *Ωστε αποφάσεις, μικρέ. Δε βάζεις μυαλό. Κρίμα... Και σε είχα προειδοποιήσει, πανάθεμά σε!*)

Στο μακρόστενο τραπέζι των συμβούλων δε βρίσκονταν μονάχα οι βασιλικοί σύμβουλοι, μα και όλοι οι άρχοντες και οι αρχόντισσες που αποτελούσαν τα μέλη του Συμβουλίου των Αρχόντων, καθώς και η Δούκισσα Ζέκαλ και ο Δόνορ.

Έχουμε απαρτία, παρατήρησε ο Σόλμορχ. *Τελικά, σίγουρα πρόκειται για πολύ σημαντικό ζήτημα, αλλιώς δε θα βρίσκονταν όλοι τούτοι μαζεμένοι εδώ. Και ο τρόπος που μας κοιτάνε... Παράξενα βλέμματα· διαφορετικά από αυτά που μας έριχναν άλλες φορές. Τώρα, μέσα στα μάτια των Αργκανθικιανών ευγενών έμοιαζε να κρύβεται επιφύλαξη αναμιγμένη με κάποιου είδους αποφασιστικότητα. Σα να είχαν πάρει κάποια σοβαρή, πολύ σοβαρή, απόφαση. Για τη συμμαχία; Πήραν απόφαση για τη συμμαχία; Όχι, αυτό θα ήταν πολύ καλό για να είναι πραγματικότητα.*

Και η επόμενη σκέψη που πέρασε από το μυαλό του Σόλμορχ ήταν μήπως τους κατηγορούσαν, πάλι, εκείνον και τους συντρόφους του, για κάποιο έγκλημα ή παρανομία που είχε διαπραχθεί. Τούτος αναμφίβολα θα ήταν ο καλύτερος τρόπος για να τους διώξουν από το Βασίλειο –ή να τους φυλακίσουν ή να τους σκοτώσουν– αυτοί που τους απεχθάνονταν. Όπως ο Δούκας Έσριθ... του οποίου, όμως, το βλέμμα, τώρα, είχε αλλάξει, σαν τα βλέμματα των υπόλοιπων. Άραγε, σχεδιάζαν κάποια καινούργια μηχανορραφία; Ο Σόλμορχ παρατήρησε τα πρόσωπά τους. Η Σιρίμα του χαμογέλασε, λεπτά, όχι φανερά.

Ο Κιόλβ σηκώθηκε απ'το θρόνο του, διακόπτοντας τους συλλογισμούς που κατέκλυζαν το κεφάλι του ευγενή του Οίκου των Έχμελθ. «Αντιβασιλέα Σόλμορχ, θα ήθελα να σας ανακοινώσω επισήμως ότι το Συμβούλιο των Αρχόντων του Άργκανθικ πήρε

απόφαση σχετικά με το θέμα της συμμαχίας με το Σαραόλν: Η συμμαχία θα πραγματοποιηθεί, με τη συγκατάθεση σας.»

Πνεύματα! Μόνο τούτο δεν περίμενε ν' ακούσει ο Σόλμορχ και αυτό άκουσε. Η καρδιά του βροντοκόπησε κάτω απ' το στήθος του. *Σίγουρα δεν πρόκειται για φάρσα! Βένγκριλ, Βένγκριλ, έπρεπε νάσουν εδώ, καλέ μου φίλε! Χα-χα-χα! Έπρεπε να ήσουν εδώ! Χαμογέλασε.*

«Μεγαλειότητα, η χαρά που μας προσφέρετε είναι μία που, πλέον, δεν πιστεύαμε πως θα αισθανόμασταν.» Μπορούσε να παρατηρήσει πως και οι σύντροφοί του ήταν το ίδιο ευχάριστα αιφνιδιασμένοι μ' αυτόν· μπορούσε να αισθανθεί την έκπληξη και την ευχαρίστησή τους να του χτυπά τα μάγουλα σαν κύμα θερμότητας. Όλοι τους οι κόποι δεν είχαν πάει χαμένοι, τελικά. Οι Αργκανθικιανοί είχαν αποφασίσει υπέρ της συμμαχίας. *Πνεύματα, πώς συνέβη αυτό; Πώς συνέβη αυτό;*

«Ακολουθήστε με, παρακαλώ,» είπε ο Κιόλβ, κατεβαίνοντας από τον Αλαβάστρινο Θρόνο και πλησιάζοντας το τραπέζι, ενώ έκανε νόημα στους Σαραολνιανούς να έρθουν μαζί του.

Εκείνοι τον ακολούθησαν, μην πιστεύοντας ακόμα ότι αυτό ήταν αλήθεια, νομίζοντας ότι βρίσκονταν μέσα σε κάποιο όνειρο. Όταν είχαν έρθει εδώ, ήταν κάθε άλλο *παρά* βέβαιοι για τη συμμαχία· και όσο έμεναν στη Δρέλιφον, τόσο έβλεπαν ότι τα πράγματα χειροτέρευαν. Ο Βασιληάς Βένγκριλ είχε φύγει από πολύ νωρίς, πράγμα που τους είχε αποκαρδιώσει, γιατί πίστευαν πως, για να πράττει έτσι, μάλλον δε θεωρούσε, πλέον, εφικτή μια συμμαχία με το Άργκανθικ. Και, όντως, μέχρι στιγμής δεν έμοιαζε καθόλου, μα καθόλου, εφικτή· το Συμβούλιο των Αρχόντων δεν έδειχνε να είναι με το μέρος τους. Οι Σαραολνιανοί αναρωτιόνταν τι είχε αλλάξει. Και ο Σόλμορχ, συγκεκριμένα, σκεφτόταν μήπως η Σιρίμα ήταν που είχε ανατρέψει την κατάσταση. Είχε, τελικά, βγει κάτι καλό από την αναστάτωση την προχτεσινή βραδιά;

Οι αντιπρόσωποι κάθισαν στο τραπέζι των συμβούλων.

«Οι βασικοί όροι της συμμαχίας είναι γραμμένοι εδώ, Υψηλότητα,» είπε ο Θόργκαν, ο βασιλικός σύμβουλος πολέμου και Αρχιστράτηγος του Αργκανθικ. «Ρίξτε μια ματιά.» Και έσπρωξε δύο φύλλα χαρτί προς τον Σόλμορχ.

Εκείνος τα πήρε στα χέρια του και τα διάβασε, ενώ η Τάθβιλ κοιτούσε από τ'αριστερά του και ο Ζάρβημ από τα δεξιά. Η Χόλκραδ, ως συνήθως, αρνιόταν να ανακατευτεί με τέτοιου είδους ζητήματα. Εξάλλου, είχε άλλα πράγματα για να ταλαιπωρούν το νου της. Οι καινούργιοι Κλειδοκράτορες τής είχαν απαγορεύσει να χρησιμοποιεί έστω και λίγο την Πνευματική της Μαγεία, πράγμα που την έκανε ανίκανη να παρακολουθεί και να προστατεύει τον Ζάρβημ. Προσπαθούσε να βρει κάποιον άλλο τρόπο για να το κατορθώσει αυτό, όμως οι ιδέες της είχαν στερέψει. Στον Σόλμορχ και τους άλλους, ωστόσο, δεν είχε ακόμα πει τίποτα για τις δυσκολίες που της είχαν παρουσιαστεί.

Ο Αντιβασιλέας ακούμπησε το χαρτί στο τραπέζι. «Αυτά είναι τα τυπικά,» είπε. «Και, όπως είναι φυσικό, συμφωνούμε.»

«Επομένως, ας περάσουμε στις λεπτομέρειες,» πρότεινε ο Θόργκαν.

Η Ροβιγκάν πήρε μερικά κομμάτια χαρτί από μια στοίβα, καθώς και μια πένα από ένα μελανοδοχείο, για να κρατά σημειώσεις όλων όσων θα κουβέντιαζαν.

«Τι θα επιθυμούσατε εσείς από μια συμμαχία, Υψηλότητα;» ρώτησε ο Μπέργκαζ.

«Πρώτ' απ' όλα,» αποκρίθηκε ο Σόλμορχ, «στρατιωτική υποστήριξη του ενός Βασιλείου προς το άλλο. Όταν βρίσκεται σε κίνδυνο το ένα εκ των δύο, οι ευρισκόμενοι υπό την απειλή θα έχουν τη δυνατότητα να καλέσουν τη βοήθεια των συμμάχων.»

«Κατόπιν συζήτησης του Συμβουλίου, όμως,» τόνισε ο Δούκας Τόρμπαλ. «Τουλάχιστον, για το Άργκανθικ. Γιατί εσείς, οι Σαραολνιανοί, δεν έχετε καν Συμβούλιο των Αρχόντων· και, όπως έχουν τα πράγματα επί του παρόντος, δεν έχετε ούτε Βασίλειο.»

«Το Βασίλειό μας είναι εκεί όπου ήταν πάντα,» τόνισε ο Σόλμορχ, πειραγμένος απ' το σχόλιό του, «και μας περιμένει.»

«Συμφωνείτε, όμως, με τον όρο να παίρνονται οι αποφάσεις σχετικά με τη βοήθεια κατόπιν συνέλευσης του Συμβουλίου;» ρώτησε ο Θόργκαν.

«Ναι, αλλά: Σε περίπτωση μη προσφοράς βοήθειας, θα πρέπει να συντρέχει σημαντικός λόγος, τον οποίο το Συμβούλιο και ο Βασιλιάς θα πρέπει να αιτιολογήσουν στο άλλο μέρος της συμμαχίας –δηλαδή, σε μας και στον Βασιλιά Βένγκριλ.»

Αυτό δε φάνηκε να άρεσε στους Αργκανθικιανούς, όμως ο Θόργκαν είπε: «Είναι δίκαιο, νομίζω.»

Ο Δούκας Τόρμπαλ άργησε, αλλά κατένευσε· το ίδιο και οι υπόλοιποι.

«Και φυσικά, το αντίστροφο θα ισχύει και για το Σαραόλν,» εξήγησε ο Σόλμορχ. «Σε περίπτωση που αδυνατεί να προσφέρει βοήθεια στο Άργκανθικ, θα πρέπει να αιτιολογήσει την απόφασή του στο Βασιλιά.»

«Και στο Συμβούλιο,» τόνισε ο Δούκας Έσριθ.

«Και στο Συμβούλιο,» συμφώνησε ο Σόλμορχ.

«Επομένως, αυτό θα είναι το πρώτο άρθρο της συμμαχίας,» κατέληξε ο Θόργκαν, «...την οποία πήρα την πρωτοβουλία να επονομάσω ‘Συμμαχία του Βορρά’.»

«Δε συμφωνώ με το όνομα, κύριε Θόργκαν,» είπε ο Έσριθ. «Μοιάζει να υπονοεί ότι αναφέρεται μόνο στο Βόρειο Άργκανθικ.»

«Δούκα Έσριθ, ελπίζω να αστειεύεστε!» γέλασε ο Τόρμπαλ. «Είναι γραμμένο πολύ ξεκάθαρα, πιστεύω, σε τι ακριβώς αναφέρεται η συμμαχία.»

«Τα πράγματα εύκολα παρανοούνται,» επέμεινε ο Έσριθ. Και προς τον Κιόλβ: «Μεγαλειότατε;»

Ο Βασιλιάς ακούμπησε την πλάτη του στην καρέκλα και σταύρωσε τα χέρια μπροστά του. «Δε νομίζω ότι θα παρουσιαστεί πρόβλημα, όσον αφορά το όνομα. Ωστόσο!» πρόσθεσε, αμέσως,

γιατί ο Δούκας Έσριθ, η Αρχόντισσα Σιρίμα, η Αρχόντισσα Ενθέμα, ο Δούκας Βάνρελ, και η Δούκισσα Ζέκαλ έμοιαζαν έτοιμοι να πεταχτούν. «Ωστόσο, άρχοντές μου, αν αυτή είναι η επιθυμία σας, ας αλλάξει.»

«Και τι έχετε να προτείνετε, Μεγαλειότατε;» ρώτησε ο Θόργκαν.

«Αποφασίστε εσείς,» ανασήκωσε τους ώμους ο Κιόλβ. Όπως πάντα, βαριόταν αυτά τα διαδικαστικά ζητήματα.

Η Τάθβιλ αναστέναξε. *Μόνο οι Αργκανθικιανοί θα μπορούσαν να μπλεχτούν τόσο πολύ στο καταραμένο ΟΝΟΜΑ της συμμαχίας!* μούγκρισε από μέσα της.

Ο Ζάρβημ άναψε την πίπα του, περισσότερο απασχολημένος με την υπόθεση του γάμου του Κιόλβ, παρά με το πώς θα ονομαζόταν η συμμαχία. *Ωστόσο, σκέφτηκε, πρέπει να τους βρούμε ένα όνομα, γιατί μοιάζουν ικανοί να μας κρατήσουν εδώ ως το Καλοκαίρι, μέχρι ν'αποφασίσουν.* Κι άρχισε να αναλογίζεται πώς θα μπορούσε να ονομαστεί τούτη η συμμαχία.

«Η Συμμαχία του Φτερού, άρχοντές μου,» πρότεινε.

«Η Συμμαχία του Φτερού;» έκανε η Ζέκαλ. «Αυτό το όνομα υπαινίσσεται ότι οι Σαραολνιανοί είναι οι αρχηγοί της συμμαχίας. Πράγμα που, στην πραγματικότητα, δεν ισχύει. Συγκεκριμένα, ήρθατε εδώ ζητώντας τη δική μας βοήθεια.»

«Δεν αντιλέγω, Δούκισσά μου,» αποκρίθηκε ο Ζάρβημ, προτού προλάβει κανείς άλλος να προσθέσει τις διαφωνίες του. «Όμως δεν πρότεινα το εν λόγω όνομα με αυτό το σκεπτικό. Θα θέλατε να σας εξηγήσω με τι σκεπτικό το πρότεινα;»

«Πείτε μας, Άρχοντά μου,» τον προέτρεψε η Σιρίμα (με ένα αχνό χαμόγελο που ήταν μόνο γι'αυτόν, παρατήρησε ο Σόλμορχ· και σκέφτηκε: *Παίζει κάποιο παιχνίδι με τον Ζάρβημ, αλλά είμαι σίγουρος ότι είναι ένα εντελώς διαφορετικό παιχνίδι από εκείνο που έπαιζε μαζί μου –ένα παιχνίδι πολύ μεγαλύτερης διάρκειας).*

«Σκοπός της συμμαχίας θα είναι η προστασία του Φτερού του Φοίνικα από τους Μαγκραθμέλιους,» είπε ο Ζάρβημ· «εξ ου και

‘Συμμαχία του Φτερού’.» *Αυτοί δεν ξέρουν ότι το πραγματικό Φτερό δεν φυλάσσεται στη Μάρβαθ, πρόσθεσε νοερά· κι ούτε σκοπεύω να τους αναφέρω τούτη τη μικρή λεπτομέρεια.* «Ελπίζω να καταλαβαίνετε όλοι πως οι δαιμονάνθρωποι μπορεί να επιχειρήσουν οτιδήποτε, όσο έχουν κοντά τους το Κέντρο Σταθερότητας της Βόρειας Γης. Και η πιο απλή χρήση αυτού είναι η εξής: Πιθανώς να μας εκβιάσουν ότι θα καταστρέψουν το Φτερό, αντί να παραδώσουν το Σαραόλν.»

«Θα διαλύσουν ολάκερη τη Βόρεια Γη για να μη χάσουν τα εδάφη τους;» απόρησε ο Δούκας Βάνρελ.

«Αν είναι πραγματικά απελπισμένοι,» αποκρίθηκε ο Ζάρβημ. «Αλλά, ακόμα και να μπλοφάρουν, εμείς θα μπορούμε να το ρισκάρουμε;»

Αυτό τους σώπασε όλους, για λίγο.

Ύστερα, ο Κιόλβ είπε: «Συμφωνείτε, λοιπόν, με τ’όνομα ‘Συμμαχία του Φτερού’;»

Ο Έσριθ κούνησε το κεφάλι. «Όχι, με κανένα τρόπο. Τούτη η συμμαχία είναι, κυρίως, για την προστασία του Άργκανθικ: για την απώθηση των Μαγκραθμέλιων από το Βασίλειό μας και για ένα γερό χτύπημα εναντίον τους, όσο αυτοί είναι ακόμα αποδυναμωμένοι. Δεν έχει να κάνει με την προστασία του Φτερού. Άλλωστε, όταν –ή αν– οι Μαγκραθμέλιοι διωχθούν από το Σαραόλν, το Φτερό, πάλι, εκεί θα παραμείνει και των Σαραολνιανών θα είναι. Και η συμμαχία θα συνεχίζει να ισχύει· κι έχοντας το όνομα ‘Συμμαχία του Φτερού’, θα υπονοεί πως εκείνος που ελέγχει το Φτερό είναι ο αρχηγός της.» Και στράφηκε προς τον Ζάρβημ. «Πολύ έξυπνο, Άρχοντά μου, αλλά κανέναν Άργκανθικιανός δε θα το δεχτεί.»

Πρέπει να είσαι κάτι παραπάνω από ραδιούργος, Δούκα Έσριθ, για να βλέπεις μηχανορραφίες εκεί όπου δεν υπάρχουν –ή πιθανές μηχανορραφίες του μέλλοντος, σκέφτηκε ο Ζάρβημ.

«Εκείνος που έχει το Φτερό, Δούκα Έσριθ, μπορεί, ούτως ή άλλως, να ελέγχει τη Βόρεια Γη,» τόνισε ο Σόλμορχ.

Το ειδεχθές πρόσωπο του Έσριθ σκλήρυνε· καθώς και τα πρόσωπα πολλών ακόμα Αργκανθικιανών.

«Ωστόσο, αυτή ποτέ δεν ήταν η πρόθεση των Σαραολνιανών,» συνέχισε ο Σόλμορχ, «ούτε του Βασιλιά Βένγκριλ. Ούτε η δική μου, σας διαβεβαιώνω όλους.»

Τούτο φάνηκε να τους ηρέμησε κάπως, αλλά όχι πολύ. *Έκανα χαζομάρα*, σκέφτηκε ο Αντιβασιλέας. *Δεν έπρεπε να τους το πω έτσι, άκομψα.*

«Άρχοντές μου,» παρενέβη η Τάθβιλ, «ας αποφασίσουμε σε ένα όνομα. Άλλωστε, αυτή δεν είναι παρά μια τυπική διαδικασία, σωστά;»

«Ίσως να φαίνεται σε εσάς μια τυπική διαδικασία, Βαρονέσα μου,» είπε η Αρχόντισσα Ενθέμα.

Δε μ'αρέσουν τα λόγια σου καθόλου, Αργκανθικιανή! γρύλισε εντός της η Τάθβιλ. *Στάζουν δηλητήριο και ειρωνεία.*

«Αφού πρόκειται να πολεμήσουμε δαιμονανθρώπους,» είπε ο Κιόλβ, «θα πρότεινα η συμμαχία μας να ονομαστεί 'Η Αντιδαιμονιακή Συμμαχία'. Δεν πιστεύω κάποιος να έχει πρόβλημα μ'αυτό το όνομα, άρχοντές μου.»

Οι Αργκανθικιανοί, ένας-ένας, έγενεσαν καταφατικά· το ίδιο και οι Σαραολνιανοί. Αλλά ο Δούκας Έσριθ είπε:

«Όμως, Βασιλιά μου, τούτο το όνομα μάς οδηγεί σε μια άλλη σκέψη, πιστεύω.»

«Και ποια σκέψη είναι αυτή;» ρώτησε ο Δούκας Τόρμπαλ, μοιάζοντας καχύποπτος.

«Ότι η συμμαχία θα κρατήσει μέχρι οι Μαγκραθμέλιοι να πάνουν να αποτελούν απειλή για εμάς.»

«Αυτό το 'εμάς', Δούκα Έσριθ, σημαίνει εσάς, τους Αργκανθικιανούς, ή εμάς, και τους Αργκανθικιανούς και τους Σαραολνιανούς;» ρώτησε ο Σόλμορχ, ενοχλημένος που, πάλι, τα πράγματα φαίνονταν ν'αλλάζουν.

«Το δεύτερο θα έλεγα πως είναι το δικαιότερο, άρχοντές μου,» γνωμοδότησε ο Θόργκαν.

«Επομένως, δεν επιθυμείτε μια μόνιμη συμμαχία με το Σαραόλν,» συμπέρανε η Τάθβιλ.

«Εφόσον, για τώρα, το πρόβλημά μας είναι οι Μαγκραθμέλιοι,» είπε ο Δούκας Βάνρελ, «νομίζω πως και η συμμαχία θα πρέπει να αφορά αυτούς και μόνο. Ωστόσο, η συνθήκη ειρήνης, που έχουμε μεταξύ μας, θα συνεχίσει να ισχύει, ασφαλώς, και αφότου λήξει η συμμαχία.»

Οι Αργκανθικιανοί γύρω από το τραπέζι –πλην του Κιόλβ– έδειξαν τη συμφωνία τους με λόγια και νεύματα.

Ο Σόλμορχ και οι σύντροφοί του καταλάβαιναν πως δεν υπήρχε χώρος για διαπραγματεύσεις σ'ετούτο το θέμα. Εξάλλου, εκείνοι είχαν έρθει εδώ για να ζητήσουν βοήθεια.

«Άρα, θα έχουμε ακόμα έναν όρο στην Αντιδαιμονιακή Συμμαχία,» συμπέρανε ο Αντιβασιλέας.

«Ακριβώς,» είπε ο Θόργκαν, και στράφηκε πλάι του, για να δει την κυρία Ροβιγκάν να σημειώνει αυτά στα οποία είχαν καταλήξει.

«Τώρα, λοιπόν, ήρθε η ώρα να περάσουμε στις λεπτομέρειες της συμμαχίας,» παρατήρησε ο Τόρμπαλ.

«Θα μπορούσαμε, πρώτα, να δούμε τι έχει γραφεί, μέχρι στιγμής;» ζήτησε ο Σόλμορχ.

«Δε θα είναι αυτή η τελική μορφή, Υψηλότητα,» εξήγησε η Ροβιγκάν.

«Δεν πειράζει· θα ήθελα να τη δω, ούτως ή άλλως.»

Η σύμβουλος της πολιτείας τού έδωσε το χαρτί κι εκείνος το διάβασε:

Άρθρο 1^ο: Το κάθε μέρος της Συμμαχίας υποχρεούται να βοηθήσει να βοηθά το άλλο σε περιπτώσεις κινδύνου

Άρθρο 2°: ~~Η βοήθεια του Άρθρου 1~~ στην οποία αναφέρεται το 1° Άρθρο δεν προσφέρεται πριν από συνεδρίαση του Συμβουλίου των Αρχόντων, ή πριν από απόφαση του Βασιληά του Σαραόλν. Σε περίπτωση άρνησης αποστολής ~~της~~ βοήθειας το μέρος που ~~αρνήθηκε~~ αρνούμενο μέρος οφείλει να αιτιολογήσει την απόφασή του στο άλλο δηλαδή το Συμβούλιο και ο Βασιληάς του Αργκανθικ στο Βασιληά του Σαραόλν κι αντιστρόφως

Άρθρο 3°: Η Αντιδαιμονιακή Συμμαχία θα διαρκέσει έως ότου ~~κανένα από τα δύο μέρη να μην~~ η άμεση απειλή των Μαγκραθμέλιων να ~~μην~~ πάψει να υφίσταται και για ~~κανένα από~~ τα δύο μέρη

Άρθρο 4°: Η Αντιδαιμονιακή Συμμαχία δεν επηρεάζει με κανένα τρόπο τη Συνθήκη Ειρήνης της Σάνβεκ

Ο Σόλμορχ επέστρεψε το χαρτί στη Ροβιγκάν. «Εντάξει,» είπε. «Ας συνεχίσουμε, τώρα, την κουβέντα μας, σχετικά με τις λεπτομέρειες.»
Τώρα είναι που δε θα τελειώσουμε ποτέ, σκέφτηκε η Τάθβιλ.

** ** *

Όταν είχε έρθει το μεσημέρι, σταμάτησαν τη συζήτησή τους σχετικά με τη συμμαχία, για να αναπαυτούν. Και ο Βασιληάς Κιόλβ δήλωσε πως η συνεδρίαση θα συνεχιζόταν αύριο το πρωί, γιατί σήμερα το απόγευμα θα γινόταν ο γάμος του με τη Λοϊρα. Καθώς το έλεγε αυτό, ο Ζάρβημ παρατήρησε τα βλέμματα όλων των Αργκανθικιανών να τρεμοπαίζουν, λες και ο μικρός είχε δηλώσει πως θα τους κρεμούσε και όχι πως θα παντρευόταν.

Πραγματικά, σε καταλαβαίνω, Κιόλβ. Όμως δε βλέπεις τι ύαινες είναι όλοι τους; Ετοιμάζονται να σε κατασπαράζουν!... επειδή, απλά,

επιθύμησες να κάνεις Βασίλισσά σου την κοπέλα που αγαπάς. Όμως ποιος σου είπε, μικρέ, ότι η ζωή σου θα είναι εύκολη; Γιατί δε με άκουσες, που να σ'ανεμοσκορπίσουν τα Πνεύματα;

Η Τάθβιλ ακούμπησε το χέρι της στον ώμο του. «Πατέρα, πάμε;»

«Ναι,» είπε ο Ζάρβημ, και, αναστενάζοντας, σηκώθηκε από την καρέκλα του και ακολούθησε τους υπόλοιπους Σαραολνιανούς έξω από την αίθουσα του θρόνου.

Μικρέ, σίγουρα, θα μπορούσες να πετύχεις κάτι πολύ σημαντικό σε τούτο το Πνευματοχτυπημένο Βασίλειο. Μονάχα αν έβαζες λίγο νερό στο κρασί σου...

** ** *

Ο Κιόλβ παρακολουθούσε τον Ζάρβημ, καθώς απομακρυνόταν, και αισθανόταν ένα σφίξιμο στην καρδιά, γιατί ο Σαραολνιανός Άρχοντας τον είχε κοιτάξει όπως εκείνος φοβόταν. Ή ίσως και να τον είχε κοιτάξει ακόμα χειρότερα απ'ό,τι φοβόταν. Ίσως ο Ζάρβημ να είχε εξοργιστεί τόσο με το πείσμα του (γιατί πείσμα ήταν· ακόμα κι ο ίδιος έπρεπε να το παραδεχτεί, παρότι δε μπορούσε να το καταπολεμήσει) που να μην ήθελε να τον ξαναντικρίσει, πια. Ο Κιόλβ ήταν βέβαιος πως τον έβλεπε, τώρα, ως έναν άμυαλο νεαρό ο οποίος δεν είχε τη δυνατότητα να ξεχωρίσει το καλό από το κακό για το Βασίλειό του. Όμως δεν ήταν έτσι, δεν ήταν καθόλου έτσι. *Θα προσπαθήσω να τα αλλάξω, Ζάρβημ· θα προσπαθήσω να τα αλλάξω όλα. Θα τους αναγκάσω να αποδεχτούν τη Λοϊρά, όπως εμένα. Και δε θα κάνω άλλη γυναίκα Βασίλισσα του Άργκανθικ.*

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 11^ο

Θολά μάτια

Δε μπορώ να το πιστέψω ότι ο Βασιληάς αποφάσισε να παντρευτεί αυτή την *υπηρέτρια*,» είπε η Ζέκαλ, κουμπώνοντας το μακρύ σκουλαρίκι στο δεξί της αφτί, καθώς στεκόταν μπροστά από τον καθρέφτη του δωματίου της. «Είναι χαζός; Δε μου φαίνεται χαζός. Κι όμως, γιατί να παντρευτεί την υπηρέτρια; Δεν το βλέπει ότι αυτό θα εξοργίσει όλους τους ευγενείς του Βασιλείου;»

«Υπάρχει και κάτι που λέγεται ‘αγάπη’, Ζέκαλ,» αποκρίθηκε ο Δόνορ, ο οποίος ήταν ήδη ντυμένος και έτοιμος για το γάμο που θα ξεκινούσε σε λίγο.

«Ναι, δε λέω,» αποκρίθηκε η Δούκισσα, βάφοντας γαλάζιο το ένα της βλέφαρο. «Αλλά δεν τον συμφέρει να παντρευτεί την υπηρέτρια. Διαφωνείς, λατρεία μου;»

«Σίγουρα, είναι... αντιεπαγγελματικό,» παραδέχτηκε ο Δόνορ, μ’έναν σκεπτικό τόνο στη φωνή του.

«Και όχι μόνο,» συνέχισε η Ζέκαλ, βάφοντας, τώρα, το άλλο της βλέφαρο. «Είναι *επικίνδυνο* για τον ίδιο.»

«Είναι,» συμφώνησε ο σύζυγός της, σοβαρά· και η Δούκισσα μπορούσε, τούτη τη φορά, ν’ακούσει καθαρά την ανησυχία στη φωνή του.

Δεν πιστεύω να θέλει να καθίσει εδώ, για να προστατεύσει το Βασιλιά, σκέφτηκε. *Τώρα, που έληξαν οι συνεδριάσεις του Συμβουλίου, θα επιστρέψουμε στο Δουκάτο Έβμορ. Και ο Δόνορ πρέπει να έρθει μαζί μου. Είναι Δούκας μου, πλέον.*

«Είμαι βέβαιη πως ο Βασιληάς έχει αρκετούς ανθρώπους για να τον προφυλάσσουν, αγάπη μου,» είπε, διπλωματικά, η Ζέκαλ, στρεφόμενη να κοιτάξει το σύζυγό της.

«Ναι,» είπε μόνο ο Δόνορ· «δεν αμφιβάλλω ότι έχει.»

Γιατί δε μου λέει ευθέως τι σκοπεύει να κάνει εκείνος για την προστασία του Βασιληά; γρύλισε εντός της η Ζέκαλ.

«Δεν πηγαίνουμε τώρα, όμως;» της πρότεινε. «Σε λίγο, θ' αρχίσει ο γάμος.»

«Πάμε.» Η Ζέκαλ πήρε μια αλεπουδοουρά που βρισκόταν στην κρεμάστρα και την έριξε στους ώμους της.

Ο Δόνορ τής άνοιξε την πόρτα και εκείνη βγήκε. Βάδισαν βιαστικά στους διαδρόμους και στις σκάλες του παλατιού, μέχρι που έφτασαν μπροστά στην ανοιχτή, διπλή, ξύλινη πόρτα η οποία έβγαζε στο ξέφωτο του κήπου όπου θα γινόταν ο γάμος. Ο Βασιληάς είχε αποφασίσει να τον κάνει εκεί επειδή σήμερα ήταν ζεστή ημέρα και πολλά λουλούδια είχαν αρχίσει να ανθούν, καθότι η Άνοιξη πλησίαζε. Ωστόσο, η Ζέκαλ είχε πάρει μαζί της τη μικρή γούνα από αλεπουδοουρά γιατί έκρινε πως το αεράκι που φυσούσε ήταν κάπως ψυχρό, και δεν ήθελε να κρυολογήσει. Αναρωτιόταν πώς είχε καταφέρει να επιβιώσει τότε, με τη Σαντέ'ενθιν, ύστερα από το κάψιμο του *Δίκοπου Μαχαιριού*. Όμως, αν δεν είχαν συμβεί αυτά, δε θα είχε γνωρίσει το Δόνορ, συλλογίστηκε, καθώς θυμόταν πόσο την είχε τρομάξει, όταν τον πρωτοείδε.

Δεξιά κι αριστερά της ανοιχτής πόρτας, στέκονταν δύο Αργκανθικιανοί στρατιώτες, ντυμένοι με διακοσμημένες πανοπλίες και φέροντας δόρατα και μεγάλες ασπίδες. Η Ζέκαλ και ο Δόνορ πέρασαν ανάμεσά τους, πιασμένοι αγκαζέ, και η Δούκισσα κοίταξε το ξέφωτο όπου θα γινόταν ο γάμος. Ήταν πλημμυρισμένο από κόσμο: όλα τα μέλη του Συμβουλίου εδώ βρίσκονταν, το ίδιο και οι Σαραολνιανοί αντιπρόσωποι και οι ευγενείς από τη Δρέλιφον και τα περίχωρα. Τα πάντα ήταν περιτριγυρισμένα από ψηλούς δαυλούς, καρφωμένους στο έδαφος, των οποίων οι φλόγες ήταν μεγάλες και έμοιαζαν να χορεύουν στο απαλό, απογευματινό αεράκι.

Ο Δόνορ και η Ζέκαλ προχώρησαν ανάμεσα στον κόσμο, για να μπορέσουν να δουν τι γινόταν στο κέντρο του ξέφωτου. Όταν ήταν σε καλή θέση, ατένισαν εκεί έναν βωμό από μάρμαρο και μαύρη

πέτρα, διακοσμημένο με σμαράγδια και ρουμπίνια, κοντά στον οποίο στέκονταν δύο υπηρέτες και η κυρία Ροβιγκάν Τόρνιλφερ, όλοι τους πλούσια ντυμένοι και η σύμβουλος της πολιτείας πιο πλούσια απ' όλους. Επάνω στην επιφάνεια του βωμού ήταν ένα τετράγωνο πορφυρό μαξιλάρι, όπου αναπαυόταν το Στέμμα της Βασίλισσας του Αργκανθικ.

«Καλησπέρα, χρυσό μου,» άκουσε πλάι της η Ζέκαλ, και στράφηκε για να δει τη μάνα της, συνοδευόμενη από τον Άρχοντα Ζάρβημ. *Αν σκοπεύει να παντρευτεί αυτόν το Σαραολνιανό, η παλιόγρια...!*

«Καλησπέρα, μητέρα. Πώς είστε;»

«Καλησπέρα, Αρχόντισσά μου,» είπε ο Δόνор, μ' ένα ευγενικό χαμόγελο.

«Πριν από λίγο κουβέντιαζα με τον Άρχοντα Ζάρβημ για το γάμο που πρόκειται να γίνει,» είπε η Σιρίμα. «Πολύ... δυσάρεστο γεγονός, δεν είναι;»

«Ένας γάμος δεν είναι ποτέ δυσάρεστο γεγονός, Αρχόντισσα Σιρίμα,» αποκρίθηκε ο Δόνор, με τον ίδιο ευγενικό τόνο στη φωνή του.

«Σίγουρα, όμως, μπορείς να καταλάβεις γιατί τούτος ο συγκεκριμένος γάμος πρέπει να θεωρείται δυσάρεστος,» είπε ο Ζάρβημ, βγάζοντας την πίπα του απ' το στόμα και φυσώντας καπνό απ' τα ρουθούνια.

«Δυσάρεστος, όχι. Επικίνδυνος, θα έλεγα.»

Ο Ζάρβημ κατένευσε. «Δυστυχώς, κανείς δε μπορούσε ν' αποτρέψει το Βασιλιά απ' αυτόν.»

«Έρχεται!» πετάχτηκε η Σιρίμα, στρίβοντας το λαιμό της, για να δει.

Η Ζέκαλ κοίταξε προς την κατεύθυνση που κοιτούσε και η μητέρα της, δίχως εκείνη να χρειαστεί να στρίψει το λαιμό της. Ο Βασιλιάς Κιόλβ ερχόταν από τη βόρεια μεριά του ξέφωτου, από έναν δρόμο που είχαν ανοίξει οι φρουροί ανάμεσα στο πλήθος. Ήταν ντυμένος στο χρυσάφι και στο ασήμι και στολισμένος με τόσα κοσμήματα και

πολύτιμους λίθους, που η Δούκισσα δυσκολευόταν να τα μετρήσει. Στο κεφάλι του βρισκόταν το Στέμμα του Άργκανθικ. Κανονικά, θα έπρεπε να τον συνοδεύει ένα μέλος της οικογένειάς του— Όμως η οικογένειά του ήταν όλη νεκρή, θύμισε στον εαυτό της η Ζέκαλ. *Αλλά όχι: η θεία Άσλια. Θα μπορούσε να τον συνοδεύει η θεία Άσλια. Άρα, ήθελε να έρθει εδώ μόνος, Γιατί;*

Καθώς σιγή απλώθηκε παντού τριγύρω, ο Κιόλβ βάδισε ως το βωμό. Και η Λοΐρα παρουσιάστηκε από τη νότια μεριά του ξέφωτου, από ένα μονοπάτι που, πάλι, είχαν ανοίξει οι φρουροί ανάμεσα στον κόσμο. Ούτε κι αυτήν τη συνόδευε κανένας. Και, ξαφνικά, η Ζέκαλ κατάλαβε. Να γιατί ο Βασιλιάς είχε έρθει μόνος: επειδή ήξερε πως και η Λοΐρα θα ερχόταν μόνη, μην έχοντας κάποιο μέλος της οικογένειάς της να τη συνοδέψει. Μα πώς ήταν δυνατόν να παντρεύεται αυτή την κοινή υπηρέτρια; Η Λοΐρα δεν βάδισε προς το βωμό· στάθηκε στο τέλος του δρόμου που της είχαν ανοίξει οι στρατιώτες, και περίμενε.

«Μεγαλειότατε,» είπε η Ροβιγκάν, ιεροτελεστικά, σπάζοντας τη σιγή, «ως Μονάρχης του Άργκανθικ, διαθέτετε το αναφαίρετο δικαίωμα να νυμφευθείτε όποια γυναίκα του Βασιλείου βούλεστε. Κι εγώ, η Ροβιγκάν Τόρνιλφερ, ως πιστή σας βασική σύμβουλος της πολιτείας, έχω την τιμή να πραγματοποιήσω την επιθυμία σας, ενώπιον απάντων των μαρτύρων που ευρίσκονται εδώ τούτη την ιερή ώρα.

»Κι έτσι, σας ερωτώ, Βασιλιά μου: Ποια είναι η γυναίκα της επιθυμίας σας; Ποια είναι η γυναίκα που θα καθίσει στο θρόνο πλάι σας;»

Τα μάτια του Κιόλβ πήγαν στην υπηρέτρια, στην άλλη μεριά του ξέφωτου. «Το όνομά της είναι Λοΐρα, και την καλώ τώρα να σταθεί εμπρός μου κι εμπρός σας, Αρχόντισσα Ροβιγκάν.» (Η Ζέκαλ, που γνώριζε το τυπικό των βασιλικών γάμων, ήξερε ότι ο γιος του Κάρχοκ έπρεπε, κανονικά, να είχε προσθέσει και τον ευγενικό Οίκο της μέλλουσας συζύγου του, ακριβώς μετά από το όνομά της· όμως,

προφανώς, εκείνος είχε αποφασίσει να παρακάμψει αυτή την «τυπικότητα», λόγω της συγκεκριμένης περίπτωσης.)

Η Λοΐρα, χαμογελώντας αλλά μοιάζοντας νευρική, βάδισε γρήγορα προς τον βωμό. Όταν έφτασε εκεί, στάθηκε αμήχανα αντίκρυ του Κιόλβ που είχε πάρει, πραγματικά, ένα βασιλικό ύφος, αρχίζοντας να συνηθίζει την εξουσία του.

«Λοΐρα, δέχεσαι την τιμή τούτη που σου προσφέρει η Αυτού Μεγαλειότης, ο Βασιλέας Κιόλβ του Άργκανθικ, να γίνεις επισήμως σύζυγος και Βασίλισσά του και να καθίσεις στο θρόνο πλάι του;» ρώτησε η Ροβιγκάν, σύμφωνα με το τυπικό.

Η Λοΐρα φάνηκε ν'αργεί λίγο ν'απαντήσει, σα να δίσταζε ή να φοβόταν· αλλά, τελικά, είπε: «Φ-φυσικά, Αρχόντισσά μου.»

–Και το βέλος τη χτύπησε στα πλευρά, λίγο πιο πάνω από τον αριστερό γοφό. Το αίμα που πετάχτηκε πιτσίλισε το χρυσοκέντητό της φόρεμα, τον βωμό, και τη Ροβιγκάν.

Η Ζέκαλ βλεφάρισε, μην έχοντας ακόμα απολύτως συνειδητοποιήσει τι είχε συμβεί. *Πνεύματα! Τη σαΐτεψαν!*

Ενώ ουρλιαχτά και φωνές άρχιζαν ν'ακούγονται από παντού τριγύρω, τα μάτια του Κιόλβ γούρλωσαν. «Λοΐρα!» φώναξε και, περνώντας πλάι απ'το βωμό, έτρεξε κοντά της, καθώς η καστανή κοπέλα έπεφτε, αιμόφυρτη.

«Βασιλιά μου, προσέξτε!» αντήχησε η φωνή της Ροβιγκάν πάνω απ'τη βαβούρα του πανικόβλητου πλήθους. Τα δάχτυλά της έσφιξαν τον ώμο του Κιόλβ, ενώ εκείνος βαστούσε στα χέρια του τη Λοΐρα και έμοιαζε να της ψιθυρίζει κάτι που η Ζέκαλ δε μπορούσε ν'ακούσει.

Και –παγωμένη από την έκπληξη και τον τρόμο– η Δούκισσα του Έβμορ είδε και το δεύτερο βέλος να έρχεται από κάπου ψηλά και να πετυχαίνει τη Λοΐρα λίγο πιο κάτω απ'το λαιμό.

«ΟΧΙ!» ούρλιαξε ο Κιόλβ, προσπαθώντας να τραβήξει την κοπέλα μακριά απ'το κέντρο του ξέφωτου, ενώ στρατιώτες πλησίαζαν, για

να σχηματίσουν έναν προστατευτικό κλοιό γύρω του, με υψωμένες ασπίδες.

Εκείνη την ώρα ήταν που η Ζέκαλ κατάλαβε ότι ο Δόνор δεν την κρατούσε, πλέον, αγκαζέ και, γυρίζοντας για να τον αντικρίσει, διαπίστωσε πως δε βρισκόταν καν δίπλα της (!).

** ** *

Ο μασκοφόρος φονιάς βγήκε από το σκοτεινό δωμάτιο, δίχως να ξαναοπλίσει τη βαλλίστρα του. Ο διάδρομος του παλατιού ήταν έρημος. Οι περισσότεροι φρουροί είχαν συγκεντρωθεί στον κήπο και στο ξέφωτο όπου γινόταν ο γάμος, αφήνοντας, ουσιαστικά, όλο το πεδίο ελεύθερο γι' αυτόν.

Άρχισε να φεύγει, όταν ο Δόνор ξεπρόβαλε, αναπάντεχα, από μια γωνιά, τραβώντας δύο μακριά και λιγνά ξιφίδια μέσα από την τουνίκα του. Ο φονιάς, αιφνιδιασμένος, πετάχτηκε πίσω, αφήνοντας τη βαλλίστρα του να πέσει στο πάτωμα, άχρηστη πλέον.

«Οι φρουροί έρχονται, σύντομα,» τον προειδοποίησε ο βασιλικός κατάσκοπος. «Παραδόσου τώρα.» Από το βάθος, βήματα ακούγονταν, καθώς και το μεταλλικό κουνδούνισμα των πανοπλιών.

«*Χρρραααρρ!*» γρύλισε ο δολοφόνος και, τραβώντας κι εκείνος δύο ξιφίδια από το εσωτερικό της καλής του ενδυμασίας (μάλλον, είχε εισβάλει στο παλάτι ως ευγενής, υπέθετε ο Δόνор), χίμησε καταπάνω στον νέο Δούκα του Έβμορ, μοιάζοντας βέβαιος ότι θα τον λιανίσει.

Και πράγματι, ο άνθρωπος δεν ήταν πρωτάρης, όπως διαπίστωσε ο Δόνор, αποφεύγοντας κι αποκρούοντας τις λεπίδες του, οι οποίες έρχονταν εναντίον του κατασκόπου σαν τον ίδιο τον θάνατο, σημαδεύοντας λαιμό, κοιλιά και συκώτι, με κάθε τους επίθεση.

«Μην είσαι ηλίθιος –παραδόσου!» σφύριξε. Δε μπορούσε να μην παραδεχτεί ότι φοβόταν λίγο για τη ζωή του. Οι φρουροί πλησίαζαν –τους είχε ειδοποιήσει, ερχόμενος εδώ–, όμως, μέχρι να φτάσουν, δε

θα ήταν καθόλου απίθανο τούτος ο τύπος να του είχε καρφώσει τη μια του λεπίδα στο λαιμό και την άλλη στα εντόσθια. Ίσως δε θα έπρεπε να είχε βιαστεί τόσο. Όμως, αν δεν είχε βιαστεί, ο φονιάς θα είχε ξεφύγει.

«*Χρραααααααααα!*» ήταν η άναρθρη απόκριση του αντίμαχού του.

Δεν του έχει μάθει κανείς την Κοινή Αρμυροαρκετική; αναρωτήθηκε ο Δόνορ, πηδώντας προς τα πίσω, για ν'αποφύγει τα ξιφιδιά του. Παρατήρησε το δολοφόνο προσεκτικά, καθώς εκείνος, τώρα, έμοιαζε να ετοιμάζεται για την επόμενη επίθεση, ζυγιάζοντας τις δυνάμεις και τις αδυναμίες του Δόνορ, με τα σκιασμένα μάτια που βρίσκονταν πίσω από τη μαύρη, δερμάτινή του μάσκα. *Τι τέλειος που είναι στις κινήσεις του*, σκέφτηκε ο Τόρνιλφερ, παρατηρώντας το κορμί του αντιπάλου του να κινείται παρόμοια μ'αυτό ενός αйлουροειδούς. Αισθάνθηκε ένα σύγκρυο να τον διαπερνά, καθώς δε μπορούσε να βρει κάποιο άνοιγμα για να του επιτεθεί. Όμως: *Έρχονται* –μπορούσε ν'ακούσει τους στρατιώτες να τρέχουν στο διάδρομο, πίσω του.

Ο φονιάς έτρεξε απ'την άλλη, προτού ο Δόνορ προλάβει να βλεφαρίσει· προτού, καλά-καλά, προλάβει να συλλάβει ότι ο άντρας αντίκρυ του είχε κινηθεί. Όμως ο διάδρομος ήταν μακρύς, και ο βασιλικός κατάσκοπος δεν είχε αιφνιδιαστεί τόσο, ώστε να μη μπορεί να βάλει ένα από τα ξιφιδιά του καταπάνω στον φονιά.

Η λεπίδα τον πέτυχε στον δεξή ώμο, διαπερνώντας τον.

«*Γκρααα!*» γρύλισε εκείνος, και έπαψε να τρέχει, πέφτοντας στο ένα γόνατο. Θηκαρώνοντας το ένα από τα δύο του όπλα, άπλωσε το αριστερό του χέρι και τράβηξε το ξιφίδιο του Δόνορ έξω από το κορμί του, ρίχνοντάς το στο χαλί του πατώματος, αιματοβαμμένο.

Την ίδια στιγμή, οι Αργκανθικιανοί πολεμιστές τον περιτριγύρισαν, και η επικεφαλής τους είπε: «Πέτα το όπλο σου και σήκω αργά.»

Όμως εκείνος, αγνοώντας την, τινάχτηκε επάνω σα γάτα και την κάρφωσε κάτω απ'το σαγόνι, ενώ οι άλλοι στρατιώτες τον

«Κ-κύριε Δόνορ, πρέπει να-να φύγουμε!» έκανε, πανικόβλητος, ένας από τους στρατιώτες. «...ζητήσουμε βοήθεια!»

Ο Δόνορ ατένισε τον δολοφόνο προσεκτικά. *Τι πράγμα είναι τούτο, αναλογίστηκε τα λόγια του Σόλμορχ. Όντως, Αντιβασιλέα του Σαραόλν. Τι δαιμονισμένο πράγμα είναι τούτο; Γιατί, μα τα Πνεύματα, δε μου μοιάζει ανθρώπινο. Είναι Μαγκραθμέλιος, ίσως; Είναι ένας από τους δαιμονανθρώπους, για τους οποίους μας προειδοποιούν οι Σαραολνιανοί;*

Ο εχθρός δεν έμοιαζε πρόθυμος να φύγει· τώρα, αναμφίβολα έβλεπε ότι νικούσε, και ήταν έτοιμος να ξεσκίσει τα θηράματά του. Τα ένστικτά του ήταν παρόμοια μ'αυτά ενός αγριμιού.

«Πηγαίνετε,» είπε ο Δόνορ στους στρατιώτες. «Πηγαίνετε να καλέσετε βοήθεια.» Ούτως ή άλλως, κανένας άνθρωπος με πανοπλία δε θα ήταν ποτέ αρκετά γρήγορος για ν'αντιμετωπίσει τούτο το τέρας.

Οι φρουροί δε δίστασαν καθόλου να υπακούσουν.

«Καμια καλύτερη ιδέα δεν είχες;» μούγκρισε ο Σόλμορχ, ο οποίος, όμως, δεν έφυγε μαζί τους, παρά έμεινε στη θέση του, βαστώντας το σπαθί του με δυο χέρια και περιμένοντας τον εχθρό να ζυγώσει.

Ο φονιάς χίμησε, σιωπηρά: μόνο ο ήχος των λεπίδων του, καθώς έσχιζαν τον αέρα, ακουγόταν. Και ο πρώτος του στόχος ήταν ο Δόνορ, ο οποίος, χειριζόμενος επιδέξια τα ξιφίδια που κρατούσε, απέκρουσε τις λεπίδες του αντιπάλου του. Ο Σόλμορχ, στοχεύοντας τα πλευρά του δολοφόνου, σπάθισε ημικυκλικά. Εκείνος απέφυγε το ξίφος του ευγενή μ'ένα γατίσιο ελιγμό· ένα από τα ξιφίδιά του τον χτύπησε ξώφαρτσα στον αριστερό ώμο. Προφανώς, σημάδευε το λαιμό του, όμως το μεγαλύτερο μέρος της προσοχής του φονιά ήταν στραμμένο στον βασιλικό κατάσκοπο, έτσι αστόχησε.

Ο Σόλμορχ όφειλε να παραδεχτεί ότι αισθανόταν μια ανάμιξη δέους και τρόμου από τις εκπληκτικές ικανότητες του εχθρού τους. Απορούσε πώς ήταν δυνατόν ποτέ ένας άνθρωπος να κινείται τόσο γρήγορα, και πώς ο Δόνορ κατάφερνε ν'αποκρούει τα χτυπήματά

του –σίγουρα, κι εκείνος ήταν άριστα εκπαιδευμένος στη δουλειά του. *Καταραμένοι κατάσκοποι και φονιάδες!*

Πρόλαβε δεν πρόλαβε να τελειώσει τη σκέψη του και είδε μια λεπίδα ν'αστράφτει και να χτυπά τον Δούκα του Έβμορ. Ο Δόνορ παραπάτησε, αλλά δεν έπεσε. Μια κάθετη, πορφυρή χαρακιά, τώρα, στόλιζε το δεξί του μάγουλο.

Ο φονιάς εφόρμησε, με τις λεπίδες του να πηγαίνουν προς το λαιμό του συζύγου της Δούκισσας Ζέκαλ.

Ο Σόλμορχ, σφίγγοντας τα δόντια, σπάθισε. Το ξίφος του πατέρα του βρήκε τον δολοφόνο στην αριστερή μεριά του κεφαλιού. Από τύχη; Επειδή εκείνος δεν του έδινε τώρα σημασία; Ο Αντιβασιλέας ποτέ δε θα μάθαινε. Πάντως, το χτύπημά του έκανε αίμα να πεταχτεί, κι επίσης έκοψε το κορδόνι της δερμάτινης μάσκας, ρίχνοντάς την από το πρόσωπό του αγνώστου.

Ο Δόνορ και ο Σόλμορχ ατένισαν έντρομοι την όψη του φονιά, καθώς εκείνος παραπάτησε, κοπανώντας επάνω στον τοίχο του διαδρόμου. Τα μάτια του δεν ήταν φυσιολογικά: έμοιαζαν περισσότερο άσπρα απ'ό,τι συνήθως, ίσως επειδή οι κόρες τους ήταν θολές, σχεδόν αόρατες. Όταν ο βασιλικός κατάσκοπος τα είχε δει μέσα από τις σχισμές της μάσκας, νόμιζε ότι κάτι έφταιγε με τον φωτισμό, και δεν είχε υπολογίσει τη διαφορά· τώρα, όμως, καταλάβαινε πως αυτός ο άνθρωπος δεν ήταν καθόλου, μα καθόλου, συνηθισμένος.

Εκτός από τα αλλόκοτά του μάτια, τα δόντια του ήταν παράξενα. Συγκεκριμένα, πρέπει να ήταν λιμαρισμένα, για να έχουν διαμορφώσει αυτές τις μυτερές γωνίες. Και ο Σόλμορχ δε μπορούσε παρά να τα παρομοιάσει με τα δόντια δαιμονοανθρώπων. Όμως εκείνα του φαίνονταν φυσικά, ενώ τούτα ήταν, αναμφίβολα, φτιαχτά.

Ο ήχος των φρουρών που πλησίαζαν ήρθε στ'αφτιά των δύο ευγενών. Και πρέπει να ήρθε και στ'αφτιά του παράξενου δολοφόνου, γιατί, αμέσως, πετάχτηκε επάνω κι έστριψε σε μια γωνία, τρέχοντας.

Κουράστηκε, επιτέλους, ο τρισκατάρατος! σκέφτηκε ο Δόνορ, και τον ακολούθησε.

Ηλίθιε! συλλογίστηκε ο Σόλμορχ. *Άστον να φύγει!* Όμως έτρεξε κι εκείνος πίσω απ'το φονιά, μη θέλοντας ν' αφήσει τον βλαμμένο Αργκανθικιανό μόνο του –ο οποίος ήταν παράξενα γενναίος για Αργκανθικιανός –όλα τα παράξενα σήμερα συνέβαιναν, τελικά.

Ο Δόνορ εκτόξευσε το ένα του ξιφίδιο προς τον άντρα με τα θολά μάτια. Ήταν το τρίτο που κουβαλούσε, και δεν είχε άλλο επάνω του, εκτός από αυτό που βαστούσε, τώρα, στο αριστερό του χέρι.

Η λάμα πέτυχε τον εχθρό στην πλάτη και τον σώριασε.

Ο Δόνορ, γρυλίζοντας σαν τον δολοφόνο, πήδησε κοντά του και πάτησε, με το ένα του πόδι, επάνω του, για να τον ακινητοποιήσει.

Ο Σόλμορχ ακούμπησε τη λεπίδα του ξίφους του στο πλάι του λαιμού του αλλόκοτου άντρα. «Αν κινηθείς, θα σε σκοτώσω,» απείλησε.

«*Χραααααααα!*...» έκανε εκείνος, εξαγριωμένος· αλλά δεν πάλεψε.

Πράγματι, πρέπει να κουράστηκε, επιτέλους, σκέφτηκε ο Δόνορ.

Πάνοπλοι Αργκανθικιανοί στρατιώτες μαζεύτηκαν γύρω τους.

«Δέστε τον,» τους πρόσταξε ο Δούκας του Έβμορ. «Και προσέξτε μη σκοτώσει τους μισούς από εσάς, μέχρι να τον μεταφέρετε στα μπουντρούμια.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 12^ο

Λο'ανθάκ

Ο παλατιανός θεραπευτής κούνησε το κεφάλι. «Λυπάμαι, Βασιληά μου.»

«Τι λυπάσαι;» φώναξε ο Κιόλβ, νιώθοντας το αίμα να

χτυπά στα μηλίγγια του. Το πρόσωπο του πενηντάρι άντρα που ατένιζε έμοιαζε σοκαρισμένο, τρομαγμένο, και θλιμμένο, συγχρόνως.

Όταν δεν πήρε απόκριση από τον θεραπευτή, έστρεψε τα μάτια του στη Λοΐρα, η οποία ήταν ξαπλωμένη στο μεγάλο κρεβάτι των βασιλικών διαμερισμάτων, με τα βέλη βγαλμένα από μέσα της, αλλά ακίνητη, σαν... νεκρή.

Ο Κιόλβ σταθεροποίησε τη φωνή του και ρώτησε, πάλι, πιο ήπια: «Τι εννοείς ότι λυπάσαι, θεραπευτή;»

«Δε βρίσκεται, πλέον, μαζί μας, Μεγαλειότατε.» Η φωνή του άντρα δεν ήταν τίποτα παραπάνω από ένας ψίθυρος: ένας μακάβριος ψίθυρος στ'αφτιά του Βασιληά.

Ο Κιόλβ κάθισε, αργά, επάνω στο κρεβάτι, σηκώνοντας, με τα δυο χέρια, το δεξί χέρι της μέλλουσας Βασίλισσάς του και θρηνώντας σιωπηλά, ενώ δάκρυα κυλούσαν στα μάγουλά του. Όλα του τα όνειρα είχαν θρυμματιστεί μέσα σε μια στιγμή: μέσα στο χρόνο που έκανε το δεύτερο βέλος να σκίσει τον αέρα και να καρφωθεί στο κορμί της Λοΐρα. Η αγάπη του γι'αυτήν μετατράπηκε σε οργή: μια τυφλή, φλεγόμενη οργή που του έκαιγε τα σωθικά, το μυαλό, και την ψυχή.

Τα κόκκινα απ'το κλάμα μάτια του στράφηκαν στους ανθρώπους που βρίσκονταν συγκεντρωμένοι στο δωμάτιο· και καρφώθηκαν σε έναν απ'αυτούς.

«Θόργκαν, ελεεινέ μπάσταρδε, μου είχες υποσχεθεί ότι κάτι τέτοιο δε θα ξανασυνέβαινε!» σφύριξε ο Κιόλβ. Η φωνή του δεν ήταν δυνατή, όπως κανείς θα περιμένει μετά από την απώλειά του, όμως παρ'όλ'αυτά έπεσε μέσα στο δωμάτιο σαν αστροπελέκι.

«Βασιληά μου...» ψέλλισε ο Αρχιστράτηγος του Άργκανθικ και σύμβουλος της πολιτείας. «Είχαμε πάρει όλα τα απαραίτητα μέτρα... Δε...»

Ο Κιόλβ σηκώθηκε στα πόδια του και βάδισε προς τον Θόργκαν, επαναλαμβάνοντας, καθώς το βλέμμα του συνέχιζε να είναι

καρφωμένο επάνω στον Αρχιστράτηγο: «Μου είχες υποσχεθεί ότι κάτι τέτοιο δε θα ξανασυνέβαινε!»

«Μεγαλειότατε, σας διαβεβαιώνω πως ό,τι βρισκόταν μέσα στις δυν- Ααργκ!...»

Τα λόγια του διακόπηκαν απότομα, καθώς ο Κιόλβ ξεθηκάρωσε, με μια απρόσμενη απ'όλους κίνηση, το ξιφίδιο που κρεμόταν στη ζώνη του και το έμπηξε στην κοιλιά του Αρχιστράτηγου.

Ύστερα, το τράβηξε έξω, αιματοβαμμένο ως τη λαβή.

Η έκφραση του προσώπου του Θόργκαν έμοιαζε κεραυνοχτυπημένη, καθώς ο σύμβουλος πισωπατούσε, κρατώντας το τραύμα που έχυνε αίμα επάνω στα πλούσια ρούχα του.

Οι άλλοι άρχοντες είχαν αρχίσει να φεύγουν από το δωμάτιο, κατατρομαγμένοι· οι αρχόντισσες ούρλιαζαν· και ο παλατιανός θεραπευτής είχε κοκαλώσει από τρόμο.

Μετά από δυο βήματα, ο Θόργκαν σωριάστηκε ανάσκελα στο χαλί. Και, ως τώρα, οι υπόλοιποι ευγενείς είχαν φύγει· μονάχα ο Κιόλβ, ο θεραπευτής, και τα δύο κουφάρια βρίσκονταν στο δωμάτιο.

Και ο Βασιληάς φώναξε σ'όσους δεν είχαν απομακρυνθεί τόσο ώστε να μη μπορούν να τον ακούσουν: «Τούτη ήταν η τελευταία φορά που ανέχτηκα λάθη από τους υπηκόους μου!»

** ** *

Ο Ζάρβημ, έχοντας καταφέρει, επιτέλους, να περάσει από τον κλοιό των ανεγκέφαλων Αργκανθικιανών στρατιωτών, πλησίαζε τα βασιλικά διαμερίσματα, όταν είδε ένα τσούρμο ευγενών να βγαίνει από μέσα. Όλοι τους ήταν έντρομοι, και ούρλιαζαν. Τ'αφτιά του μπόρεσαν να πιάσουν μερικές πανικόβλητες κουβέντες: «...σκοτώσε!...» – «...τρελάθηκε!...» – «Θα μας σκοτώσει όλους!» – «...φύγουμε!»

«Σιρίμα!» φώναξε ο Ζάρβημ στην Αρχόντισσα της Μαφ-νορχ, την οποία είχε χάσει πριν, μέσα στον πανικό. «Τι τρέχει;» Σίγουρα όλο

τούτο το αρχοντολόι δεν ήταν αναστατωμένο για το θάνατο της Λοΐρα.

Εκείνη τον πλησίασε κι έπιασε το δεξί του μπράτσο· το χέρι της έτρεμε και είχε γίνει χλομή σαν το πανί. «Τον σκότωσε, Ζάρβημ! Τον σκότωσε!»

«Ποιος σκότωσε ποιον, Σιρίμα;» ρώτησε ο Σαραολνιανός. *Πνεύματα, αν κάποιος σκότωσε το μικρό! Μα τους δαίμονες της Μάγκραθμελ, τον είχα προειδ-!*

«Ο Κιόλβ-» Η Αρχόντισσα ξεροκατάπιε. «Ο Κιόλβ, Ζάρβημ. Σκότωσε τον Θόργκαν.»

«Τι! Γιατί;» Δε μπορούσε να το πιστέψει. Ο μικρός σκότωσε το σύμβουλο πολέμου; Πνεύματα!

«Δεν ξέρω. Μοιάζει... μοιάζει να *τρελάθηκε*, Ζάρβημ! Τρελάθηκε, επειδή πέθανε η υπηρέτρια. Θα- Ζάρβημ! Πού πας, Ζάρβημ;»

Ο Σαραολνιανός Αρχοντας είχε ήδη αρχίσει να βαδίζει προς την πόρτα των βασιλικών διαμερισμάτων.

Η Σιρίμα, όμως, δεν έτρεξε πίσω του. Απλά, τον κοιτούσε, καθώς εκείνος έκανε χώρο ανάμεσα στους Αργκανθικιανούς ευγενείς, για να περάσει. *Φαντάσου ο ίδιος ο γιος του Κάρχοκ να μας απαλλάξει, τελικά, από τον Αρχοντα Ζάρβημ...* συλλογίστηκε, υπομειδιώντας.

** ** *

Η Τάθβιλ έψαχνε το Σόλμορχ μέσα στους διαδρόμους του παλατιού. Τον είχε δει να φεύγει, αφότου ο χαμός άρχισε, και, ύστερα, τον είχε χάσει ανάμεσα στους Αργκανθικιανούς. Πώς τα κατάφερνε πάντα να εξαφανίζεται; Και την προηγούμενη φορά, στη στέψη, τα ίδια! Κι επιπλέον, τώρα, ίσως να κινδύνευε. Όποιος είχε χτυπήσει τη Λοΐρα μπορεί να βρισκόταν ακόμα μέσα στο παλάτι. Ή, μάλλον, κατά πάσα πιθανότητα, *βρισκόταν* μέσα στο παλάτι.

Σταμάτησε μια πολεμίστρια που περνούσε από κοντά της. «Είδες τον Σόλμορχ;» τη ρώτησε. «Τον Αντιβασιλέα του Σαραόλν;»

Εκείνη κούνησε το κεφάλι, προσπερνώντας την. «Όχι, Αρχόντισσά μου.»

Πού είναι; Πού στη Μάγκραθμελ είναι; Η Τάθβιλ άρχισε να βαδίζει γρηγορότερα, κοιτώντας τριγύρω, ενώ ένιωθε έναν κόμπο στο λαιμό. *Γιατί έφυγε έτσι ξαφνικά; Μα τι τον έπιασε;*

«Χρρρρρααααααααρρ!»

Ακούγοντας αυτό το απάνθρωπο γρύλισμα, η Βαρονέσα στράφηκε, απότομα, στα δεξιά της, για να δει δύο Αργκανθικιανούς στρατιώτες να τραβάνε μαζί τους έναν τραυματισμένο άντρα, του οποίου τα χέρια ήταν δεμένα πίσω από την πλάτη του. Άλλοι έξι πολεμιστές περικύκλωναν αυτόν τον άντρα, έχοντας τις αιχμές των δοράτων τους στραμμένες προς το μέρος του, λες και ήταν τόσο επικίνδυνος όσο ένα θηρίο των βουνών. Και, καθώς η Τάθβιλ κοίταξε το πρόσωπό του καλύτερα, διαπίστωσε ότι, πράγματι, έμοιαζε με θηρίο, ή ίσως κάτι ακόμα χειρότερο. Τα μάτια του φαίνονταν να είναι τελείως άσπρα, όμως δεν ήταν· απλά, οι κόρες τους ήταν υπερβολικά θολές ή ξεθωριασμένες. Τι παράξενο... Επίσης, ενώ ανοιγόκλεινε το στόμα του, σουβλερά δόντια αποκαλύπτονταν, σαν αυτά των δαιμονοανθρώπων. Η Τάθβιλ ρίγησε.

«Τι... τι είναι τούτος;» ρώτησε έναν στρατιώτη, όχι από αυτούς που τον περικύκλωναν ή τον κρατούσαν.

«Δεν ξέρουμε, Αρχόντισσά μου,» αποκρίθηκε εκείνος. «Όμως, παρακαλώ, απομακρυνθείτε· είναι επικίνδυνος. Σκότωσε επτά φρουρούς. Ευτυχώς, ο Δούκας Δόνορ κι ο Αντιβασιλέας Σόλμορχ είναι καλά—»

«Ο Σόλμορχ, είπες; Πού είναι;»

«Επάνω.» Ο άντρας έδειξε τη σκάλα –την οποία η Τάθβιλ άρχισε να ανεβαίνει με γρήγορα βήματα, προτού εκείνος προλάβει να βλεφαρίσει.

Στο δρόμο της συνάντησε τον Αντιβασιλέα του Σαραόλν και το Δούκα του Έβμορ, οι οποίοι κατέβαιναν.

«Σόλμορχ!» αναφώνησε. «Πού χάθηκες; Τι είναι αυτός ο άνθρωπος που κρατάνε οι φρουροί;»

«Αυτός, Βαρονέσα μου,» την πληροφόρησε ο Δόνορ, «είναι ο άντρας που χτύπησε τη μέλλουσα Βασίλισσα.»

«Πνεύματα!» έκανε η Τάθβιλ. «Μου μοιάζει τρελός. Είναι τρελός;»

«Δεν ξέρουμε ακόμα,» αποκρίθηκε ο Σόλμορχ. «Πάντως, κι εμένα δε μου φαίνεται πολύ ισορροπημένη προσωπικότητα.» Βρήκε το κουράγιο να χαμογελάσει.

«Είστε κι οι δυο τραυματισμένοι,» παρατήρησε η Τάθβιλ, κοιτώντας μια τον ένα και μια τον άλλο.

Ο Δόνορ σκούπισε το αίμα απ'το μάγουλό του. «Ευτυχώς, όχι τίποτα το σημαντικό, Βαρονέσα μου. Αν δεν είχα κάνει πίσω, όταν το ξιφίδιό του ερχόταν προς το μέρος μου, τώρα ο λαιμός μου όλος θα ήταν ξεσκισμένος από κάτω ως πάνω.»

«Ο στρατιώτης μού είπε ότι ο τρελός σκότωσε εφτά Αργκανθικιανούς μαχητές· είναι αλήθεια;»

Ο Δόνορ κατένευσε, τραβώντας ένα λευκό μαντίλι έξω από την τουνίκα του και βάζοντάς το επάνω στο μάγουλό του. «Είναι, Βαρονέσα μου.» Το μαντίλι πήρε, αμέσως, ένα πορφυρό χρώμα. «Και, μάλιστα, τους σκότωσε ενώ τον είχαν περικυκλωμένο.»

«Αδύνατον!»

«Κι όμως,» είπε ο Σόλμορχ. «Το είδα με τα ίδια μου τα μάτια, Τάθβιλ.»

«Και ποιος τον έστειλε;» ρώτησε εκείνη. «Ποιος τον έστειλε για να σκοτώσει τη μέλλουσα Βασίλισσα;»

«Τον πηγαίνουν στα μπουντρούμια,» αποκρίθηκε ο Σόλμορχ. «Σύντομα, θα μάθουμε.»

«Αν, τελικά, μπορεί να μιλήσει,» πρόσθεσε ο Δόνορ.

** ** *

«Τι έκανες, μικρέ;»

Ο Κιόλβ –που είχε ξανακαθίσει πλάι στη νεκρή Λοΐρα– στράφηκε, για να κοιτάξει τον Ζάρβημ να στέκεται στην είσοδο του υπνοδωματίου, μπροστά από το κουφάρι του Θόργκαν.

«Φύγε, Ζάρβημ,» είπε. «Φύγε.»

Εκείνος πέρασε δίπλα από τον νεκρό σύμβουλο πολέμου, πλησιάζοντας. Μπορούσε ν'αντικρίσει καθαρά την ταραγμένη όψη στο πρόσωπο του Κιόλβ. Ποτέ ξανά δεν τον είχε δει έτσι –ούτε όταν είχε δολοφονηθεί η οικογένειά του, στο γάμο της Δούκισσας Ζέκαλ.

«Φύγε, Ζάρβημ!» πρόσταξε. «Φύγε!»

Ο Σαραολνιανός Άρχοντας δε ζύγωσε άλλο, βλέποντας το χέρι του Βασιλιά να πηγαίνει στο ξιφίδιο στη ζώνη του, ενώ ο πενηντάρης άντρας που στεκόταν πίσω του (μάλλον, κάποιος παλατιανός θεραπευτής) έμοιαζε να έχει κοκαλώσει ολόκληρος.

«Θα με σκοτώσεις κι εμένα, μικρέ;» είπε ο Ζάρβημ. «Σαν αυτό τον άνθρωπο;» Έδειξε, με μια απότομη κίνηση του χεριού του, το κουφάρι του Θόργκαν. «Γιατί, Κιόλβ; Γιατί, πανάθεμά σε; Γιατί τον σκότωσες;»

Τα μάτια του νεαρού Βασιλιά στένεψαν, τα δόντια του σφίχτηκαν. «Είπε ψέματα, Ζάρβημ! Ο *κρετίνος!*» Έφτυσε τη λέξη. «Είπε ότι όλα θα ήταν μια χαρά· είπε πως *όλα τα είχε κανονίσει!* Είπε ότι δε θα ξανασυνέβαινε αυτό που είχε συμβεί τότε!... Όμως συνέβη, Ζάρβημ. Και τώρα...» Η φωνή του χαμήλωσε. «Και τώρα, η Λοΐρα είναι νεκρή, Ζάρβημ...» Το βλέμμα του έπεσε στο χαλί του πατώματος. «Ο τελευταίος άνθρωπος... Ο τελευταίος *δικός μου* άνθρωπος είναι νεκρός, Ζάρβημ.» Σηκώθηκε όρθιος, ξεθηκαρώνοντας το αιματοβαμμένο ξιφίδιο απ' τη ζώνη του και στρέφοντάς το στον εαυτό του.

«Βασιλιά μου –όχι!» φώναξε ο θεραπευτής, κάνοντας να έρθει κοντά του.

«*ΠΙΣΩ!*» Ο Κιόλβ στράφηκε στο μέρος του, με το όπλο που βαστούσε προτεταμένο.

Ο θεραπευτής απομακρύνθηκε, τρέμοντας.

«Άσε κάτω το ξιφίδιο, Κιόλβ,» είπε ο Ζάρβημ. «Δεν αξίζει...»

Εκείνος τον ατένισε. «Η Λοΐρα δεν το αξίζει;»

«Εσύ δεν το αξίζεις αυτό, άφρονα!» δυνάμωσε τη φωνή του ο Σαραολνιανός. «Τι πας να μας αποδείξεις, ότι είσαι δειλός; Ήδη, μικρέ, μας έδειξες ότι είσαι φονιάς. Θες να σε θυμούνται σαν τον Βασιληά που σκότωσε το σύμβουλό του και, μετά, αυτοκτόνησε;»

«Και γιατί να ζήσω, Ζάρβημ;» απαίτησε ο Κιόλβ. «Η Λοΐρα είναι νεκρή. Όλη μου η οικογένεια είναι νεκρή! Τι θέση έχω εδώ; Ο Αλαβάστρινος Θρόνος ζητά άλλον –άλλους –άλλη οικογένεια για να κυβερνήσει. Βαρέθηκε τους Βέρντλεν.»

«Οι θρόνοι δε βαριούνται τους ανθρώπους, μικρέ· οι άνθρωποι βαριούνται τους θρόνους,» αποκρίθηκε ο Ζάρβημ. «Μήπως, εσύ βαρέθηκες το θρόνο; Μήπως συμέρανες ότι το βάρος του είναι πολύ μεγάλο για τους ώμους σου; Δεν κάθεται εσύ στο θρόνο, Κιόλβ· ο θρόνος κάθεται επάνω σε σένα.»

«Δε μ'απασχολούν, πλέον, οι θρόνοι!» αντιγύρισε ο Κιόλβ. «Ένα πράγμα ήθελα: να κυβερνήσω μαζί με τη Λοΐρα, ν'αλλάξω το Άργκανθικ με το δικό μου τρόπο. Όμως...» Το βλέμμα του κατέβηκε, πάλι, και το ξιφίδιό του υψώθηκε· επάνω στη λάμα το αίμα έρεε σαν ιδρώτας. «...ποτέ δε θα καταφέρω τίποτα απ'αυτά. Είχες δίκιο όταν μου είπες: 'Το Βασίλειο, μικρέ, ορίζει τον εαυτό του.' Ναι, Ζάρβημ, το Βασίλειο ορίζει τον εαυτό του· και μου ξεκαθάρισε, πλέον, πέρα από κάθε σκιά αμφιβολίας, ότι δεν επιθυμεί τη Λοΐρα για Βασίλισσα. Ούτε και τους Βέρντλεν επιθυμεί γι'αφέντες—»

«Εκτός από σένα.»

«Με μένα... έγινε λάθος. Έπρεπε να είχα πεθάνει στο γάμο.»

«Όχι. Το Βασίλειο ορίζει τον εαυτό του. Και δεν κάνει λάθη,» είπε ο Ζάρβημ.

«Το Βασίλειο, όμως, δεν ορίζει εμένα. Ή, μάλλον, θα πάψει, πια, να με ορίζει.» Ο Κιόλβ κράτησε τη χρυσοποίκιλτη λαβή του ξιφιδίου με τα δύο χέρια, έχοντας τη λάμα στραμμένη προς το στήθος του.

«Προφανώς, ξέχασες την κουβέντα που κάναμε τότε, στο Χάνι της Λάσπης...»

«Δεν έχω ξεχάσει τίποτα, Ζάρβημ. Απλά... αποφάσισα πως ήρθε η ώρα να συναντήσω την οικογένειά μου, και τη Λοϊρα...»

«Θα είναι θυμωμένοι μαζί σου, μικρέ. Θα είναι όλοι τους θυμωμένοι μαζί σου, όταν τους βρεις. Ξέρεις γιατί, έτσι δεν είναι;»

«Όχι, Ζάρβημ, δεν ξέρω.» Τα χέρια του, όμως, είχαν αρχίσει να τρέμουν. Ήξερε.

«Θέλεις να το ακούσεις, λοιπόν;» αναστέναξε ο Ζάρβημ. «Θα σου δώσει θάρρος να χρησιμοποιήσεις αυτό το μεγάλο μαχαίρι; Ή θα σου δώσει έναν καλό λόγο για να το πετάξεις; Πρέπει εγώ να σου υποδείξω τι να κάνεις, Κιόλβ; Δεν είναι η θέση μου να συμβουλευώ τον Βασιληά του Άργκανθικ.»

«Θα ήσουν καλύτερος Βασιληάς από μένα, Ζάρβημ,» είπε ο Κιόλβ. «Μπορώ να σου δώσω το θρόνο, άμα τον θέλεις. Δε θα διστάσω.»

«Ο θρόνος δεν είναι για μένα, έναν γέρο άνθρωπο. Ο θρόνος είναι για σένα, μικρέ, που έχεις τη δύναμη ν'αγωνιστείς για να τον κρατήσεις! Θηκάρωσε, τώρα, το ξιφίδιο –κι απο δώ και μπρος να το χρησιμοποιείς μονάχα επάνω στους εχθρούς σου.

»Ξέρεις γιατί πρέπει να ζήσεις· και ξέρω κι εγώ γιατί δεν πρέπει να επαναλάβουμε την κουβέντα που κάναμε στο Χάνι της Λάσπης. Είμαι σίγουρος πως τη θυμάσαι καλά.»

** ** *

«Ο Θόργκαν ήταν αυτός που μετέφεραν οι στρατιώτες;» ρώτησε ο Δόνορ τον Ζάρβημ, όταν εκείνος, ο Σόλμορχ, και η Τάθβιλ έφτασαν έξω από τα βασιλικά διαμερίσματα, έχοντας συναντήσει τη Ζέκαλ και τη Χόλκραδ καθ'οδόν.

Ο Σαραολνιανός Άρχοντας κατένευσε. «Ναι.»

«Ωστε είναι αλήθεια,» είπε ο Δούκας: «ο Βασιληάς τον σκότωσε.»

«Ναι,» είπε ο Ζάρβημ, αδύναμα.

«Τρελάθηκε;» ρώτησε η Ζέκαλ. «Λένε ότι τρελάθηκε!»

«Δε νομίζω να τρελάθηκε, Δούκισσά μου,» αποκρίθηκε ο Ζάρβημ. «Όμως δεν είναι και καλά. Χρειάζεται να μείνει μόνος... για πολύ ώρα.»

«Μίλησες μαζί του,» είπε ο Σόλμορχ. Δε ρωτούσε.

«Ναι, μίλησα μαζί του,» παραδέχτηκε ο Ζάρβημ. «Αν δεν είχα μιλήσει μαζί του, δεν ξέρω άμα θα ήταν ζωντανός τώρα...»

«Τι θέλετε να πείτε, Άρχοντά μου;» ρώτησε ο Δόνор, που ακόμα είχε το μαντίλι στο μάγουλό του.

«Ήταν έτοιμος να πάρει την ίδια του τη ζωή. Ελπίζω, πλέον, να μην ξαναεπιχειρήσει κάτι τέτοιο... Αλλά εσύ... και ο Σόλμορχ... Πού τραυματιστήκατε;» Ο Ζάρβημ συνοφρυώθηκε.

«Πιάσαμε το δολοφόνο,» αποκρίθηκε ο Αντιβασιλέας.

«Μα τα Πνεύματα, δεν έχει φρουρούς αυτό το καταραμένο παλάτι;» μούγκρισε ο Ζάρβημ. «Είχε, τελικά, δίκιο ο Κιόλβ που οργίστηκε τόσο με τον Θόργκαν;»

«Το παλάτι έχει φρουρούς, Άρχοντά μου,» τον διαβεβαίωσε ο Δόνор. «Και εφτά απ'αυτούς σκοτώθηκαν, προσπαθώντας μάταια να αιχμαλωτίσουν το φονιά.»

Ο Ζάρβημ μπορούσε να καταλάβει από την έκφραση του Τόρνιλφερ ότι ήταν τρομοκρατημένος και σοκαρισμένος. «Εφτά σκοτώθηκαν, προσπαθώντας μάταια να τον πιάσουν;» επανέλαβε, αργά, μη θέλοντας να το πιστέψει.

«Μάλιστα, Άρχοντά μου,» ένευσε ο Δόνор. «Εφτά. Ο άνθρωπος αυτός είχε την ευελιξία της γάτας και το τσίμπημα της οχιάς. Κανένας άντρας ή γυναίκα με αρματωσιά δε μπορούσε να προλάβει τις κινήσεις του.»

«Τούτο μου φέρνει άσχημα πράγματα στο νου, νεαρέ...»

«Τι άσχημα πράγματα, πατέρα;» ρώτησε η Τάθβιλ, γνωρίζοντας ότι ο γονιός της ήταν κοσμογυρισμένος και ήξερε πολλά που ήταν άγνωστα σε άλλους.

«Συντεχνίες, σχέτες, και αιρέσεις από τη Ζίρκεφ.»

«Τι σχέση έχει η Ζίρκεφ εδώ, στο Βορρά;» απόρησε ο Σόλμορχ. «Επιπλέον, ξεχνάς τι έχει συμβεί στη Νότια Γη, Ζάρβημ;»

«Δεν το ξεχνώ,» αποκρίθηκε εκείνος. «ωστόσο, Ζιρκεφιανό φονιά μου θυμίζει η περιγραφή αυτού του άντρα.»

«Πατέρα, δεν άκουσες ακόμα την περιγραφή του. Ο Δόνορ δε σου είπε πολλά,» τον πληροφορόρησε η Τάθβιλ.

Ο Ζάρβημ έσμιξε τα φρύδια. «Δηλαδή;»

«Τα μάτια του ήταν θολά, Άρχοντά μου,» εξήγησε ο βασιλικός κατάσκοπος. «Και τα δόντια του ήταν σουβλερά, μάλλον λιμαρισμένα. Επίσης, δε νομίζω πως μπορούσε να μιλήσει· έβγαζε μονάχα άναρθρες κραυγές.»

«Τον είδα κι εγώ,» είπε η Τάθβιλ, «όταν οι στρατιώτες τον πήγαιναν προς τα μπουντρούμια, δεμένο και κατατραυματισμένο.»

Ο Ζάρβημ έμεινε σκεπτικός, για λίγο· ύστερα, στράφηκε στη Χόλκραδ, της οποίας τα γαλανά μάτια είχαν στενέψει. *Κάτι ξέρει!*

«Τι είναι;» τη ρώτησε. «Με τι έχουμε να κάνουμε;»

«Κάτι μου έφερε στο νου η περιγραφή του,» παραδέχτηκε η μάγισσα. «Αλλά... αυτό είναι μακριά απο δώ...» Ακούμπησε ένα δάχτυλο της στα χείλη και είπε, μοιάζοντας να παραμιλά: «Βέβαια, οι Αργκανθικιανοί έχουν πάρει-δώσε με τα βόρεια... *κάποιοι* Αργκανθικιανοί...»

«Τι μουρμουράς εκεί, Χόλκραδ;» ρώτησε ο Σόλμορχ. «Πες μας, αν ξέρεις. Τι ήταν αυτός ο άνθρωπος; *Αν* ήταν άνθρωπος, δηλαδή.»

«Κάποτε, *ήταν* άνθρωπος, Υψηλότητα,» αποκρίθηκε εκείνη. «Τώρα, όμως, είναι μονάχα μια μηχανή θανάτου...»

«Κι από πού έρχεται;» την πίεσε ο Σόλμορχ. «Κάτι είπες ότι—»

«—είναι μακριά απο δώ.» Η Χόλκραδ κούνησε το κεφάλι καταφατικά. «Ναι, από τα βόρεια είναι, όπου έχω ταξιδέψει. Έχετε ακούσει για μια χώρα που ονομάζεται Έρσαγκμορ, Υψηλότητα;»

«Όχι,» παραδέχτηκε ο Σόλμορχ. *Ή ίσως και να έχω*, σκέφτηκε. *Κάπου... Όμως, για την ώρα, δε μου θυμίζει κάτι. Πού είχα*

ξανακούσει αυτό το όνομα; Η, μάλλον, πού το είχα διαβάσει; «Μπορεί... Χόλκραδ, δεν είμαι βέβαιος.»

«Εσύ, Ζάρβημ;» ρώτησε η μάγισσα.

«Βόρεια από το Άργκανθικ, πίσω από τα Κρυσταλλένια Όρη,» είπε εκείνος. «Μερικοί ταξιδεύουν εκεί, αλλά, συνήθως, μέσω θαλάσσης.»

«Ναι,» ένευσε ο Δόνορ. «Έχω ακούσει φήμες.»

«Πρέπει να είχα διαβάσει κάτι σε κάποια ιστορία, Χόλκραδ,» είπε ο Σόλμορχ.

«Εγώ, πάντως, δεν ξέρω τίποτα γι' αυτό τον τόπο,» παραδέχτηκε η Τάθβιλ. «Υπάρχει;» Κοίταξε τη Ζέκαλ, η οποία ήταν Αργκανθικιανή και, αν ο λαός της εμπορευόταν μ' αυτή τη χώρα, λογικά έπρεπε να το γνωρίζει.

Όμως εκείνη ανασήκωσε τους ώμους, αποκρινόμενη: «Δε μου έχει πει κανείς τίποτα...»

«Η Έρσαγκμορ υπάρχει,» τους διαβεβαίωσε όλους η Χόλκραδ. «Όμως οι Αργκανθικιανοί δεν πάνε συχνά εκεί. Και οι άλλοι λαοί ακόμα πιο σπάνια. Όχι επειδή είναι τόσο μακριά, αλλά λόγο των παράξενων κατοίκων αυτού του τόπου.»

«Είναι όλοι τους σαν τον δολοφόνο;» Η Τάθβιλ ρίγησε, φανταζόμενη μια πόλη γεμάτη με τέτοια τέρατα.

«Φυσικά και όχι,» αποκρίθηκε η Χόλκραδ. «Ωστόσο, ορισμένοι είναι ακόμα χειρότεροι.» Στράφηκε στον Δόνορ. «Μπορείτε να μας οδηγήσετε στο κελί όπου κρατείται; Θέλω να τον δω.»

«Ασφαλώς, Χόλκραδ.»

** ** *

Κραυγές αντηχούσαν μέσα στα μπουντρούμια του παλατιού, όπου καμια εικοσαριά Αργκανθικιανοί στρατιώτες βρίσκονταν συγκεντρωμένοι.

«Τι κάνει έτσι;» ρώτησε η Ζέκαλ τον Δόνορ, πιάνοντας τον καρπό του.

«Ο αλλοδαπός φίλος μας,» αποκρίθηκε ο σύζυγός της, μοιάζοντας ψύχραιμος· πράγμα που η Δούκισσα δε θεωρούσε λογικό, με τα ουρλιαχτά που ακούγονταν εδώ πέρα, τα οποία υποτίθεται ότι έβγαιναν από το στόμα ανθρώπου, μα εκείνης της φαινόταν περισσότερο πως έβγαιναν από το λαιμό κάποιου θηρίου. Ωστόσο, η Ζέκαλ δεν είχε αντιμετωπίσει το φονιά, όπως τον είχε αντιμετωπίσει ο Δόνορ. Για εκείνον αυτές οι κραυγές δεν ήταν τίποτα, μπροστά σ'αυτά που είχαν δει τα μάτια του –μπροστά στο τερατούργημα που σκότωνε τον έναν στρατιώτη μετά απ'τον άλλο, μέσα σ'ένα φρενήρες λουτρό αίματος.

Η Χόλκραδ βάδισε προς το κελί απ'όπου έρχονταν οι φωνές του δολοφόνου, και οι υπόλοιποι την ακολούθησαν. Ο Ζάρβημ προχωρούσε σχεδόν δίπλα της, ο Σόλμορχ και η Τάθβιλ ήταν ένα βήμα πιο πίσω, και ο Δόνορ και η Ζέκαλ έρχονταν τελευταίοι (κυρίως επειδή η Δούκισσα έσφιγγε το μανίκι του συζύγου της, μην αφήνοντάς τον ν'απομακρυνθεί).

Τα καθαρά, γαλανά μάτια της Χόλκραδ κοίταξαν μέσα στο εφιαλτικό ημίφως του κελιού, για ν'αντικρίσουν τον φονιά αλυσοδεμένο στον τοίχο. Η αλυσίδα, όμως, δεν τυλιγόταν γύρω από τα χέρια του, παρά γύρω από το λαιμό του, όπως δένει κανείς ένα σκύλο, για να μη φύγει. Οι καρποί του ήταν ακινητοποιημένοι πίσω από την πλάτη του· οι παλατιανοί φρουροί, προφανώς, δεν είχαν ρισκοκινδυνέσει να του αφαιρέσουν τα δεσμά, έστω και για μερικές στιγμές. Η Χόλκραδ δεν τους αδικούσε στο ελάχιστο.

Το αιματοβαμμένο σώμα του δολοφόνου έκανε σπασμωδικές κινήσεις, μοιάζοντας να παλεύει να γλιστρήσει έξω από τις χειροπέδες και το κολάρο του· όμως μάταια. Ωστόσο, η μάγισσα δε μπορούσε παρά να θαυμάσει πώς, ύστερα από τόσα τραύματα, ο άντρας τούτος είχε τη δύναμη να κινηθεί –και όχι κάποια μικρή δύναμη, αλλά αυτή λιονταριού των χιονιών. Βέβαια, ο θαυμασμός

της δεν ήταν για τον ίδιο το δολοφόνο, μα για τον άνθρωπο που τον είχε δημιουργήσει.

«Χρρρααααρρ!» γρύλισε ο φονιάς, κροταλίζοντας την αλυσίδα του, καθώς τεντωνόταν προς τη Χόλκραδ, δείχνοντάς της τα σουβλερά του δόντια.

Η Ζέκαλ ούρλιαξε και έκανε πίσω, τραβώντας το Δόνορ μαζί της. «Ηρέμησε,» της είπε εκείνος, πιάνοντας το μπράτσο της. «Δε μπορεί να βγει. Είναι δεμένος.»

Ο Ζάρβημ άναψε το τσιμπούκι του, κοιτάζοντας το πλάσμα μέσα στο κελί. «Πολύ ενδιαφέρουσα περίπτωση,» είπε, «ε, Χόλκραδ;»

«Μην προσπαθήσεις να το δοκιμάσεις, όμως,» αποκρίθηκε εκείνη.

«Ποιο πράγμα;» ρώτησε ο Ζάρβημ, φυσώντας καπνό.

«Χρρρρρααααααααρρρρρ!»

«Να κάνεις έναν άνθρωπο έτσι.»

Ο Σόλμορχ μίλησε πίσω της: «Θες να πεις, Χόλκραδ, ότι κάποιος φτιάχνει αυτά τα τέρατα;»

«Ναι,» απάντησε η μάγισσα, γνέφοντας. «Πρόκειται για μια παλιά τέχνη στην Έρσαγκμορ. Ήταν άνθρωποι, κάποτε... όμως, μετά, τους άλλαξαν.»

«Πώς γίνεται αυτό;» ρώτησε ο Δόνορ.

«Τους εκπαιδεύουν ως φονιάδες από μικρά παιδιά. Τους κάνουν πλύση εγκεφάλου, κατά την εκπαίδευσή τους. Μετά, τους κόβουν τις γλώσσες—»

«Γιαυτό δε μιλάει!» συνειδητοποίησε, ξαφνικά, ο Δόνορ.

«Μετά, τους ποτίζουν με ένα παράξενο μίγμα που περιέχει αίμα Λό'ορ.»

«Τι δαίμονας είναι το Λό'ορ;» ρώτησε ο Ζάρβημ.

«Ένα πλάσμα που κατοικεί στους βάλτους της Έρσαγκμορ,» εξήγησε η Χόλκραδ, «ιδιαίτερα θανατηφόρο, με κάποιες ιδιότητες χαμαιλέοντα και μεγάλη όρεξη για θάνατο.»

«Πνεύματα...» ψιθύρισε η Τάθβιλ, ατενίζοντας το δολοφόνο πάνω από τον ώμο της μάγισσας.

«Συμβαίνουν και χειρότερα πράγματα στην Έρσαγκμορ, Βαρονέσα μου,» την πληροφόρησε η Χόλκραδ, δίχως να στραφεί για να την κοιτάξει.

«Αν είναιί έτσι, δε θα ήθελα ποτέ να την επισκεφτώ,» αποκρίθηκε η Τάθβιλ. Τώρα, άρχιζε να καταλαβαίνει την προηγούμενη απόκριση της μάγισσας, στο αν όλοι στην Έρσαγκμορ ήταν σαν αυτό το δολοφόνο. «Φυσικά και όχι,» είχε πει η Χόλκραδ. «Ωστόσο, ορισμένοι είναι ακόμα χειρότεροι.» Οι άνθρωποι που φτιάχνουν τούτα τα τέρατα, αναμφίβολα, σκέφτηκε η Βαρονέσα, επί του παρόντος.

«Τέτοια μέρη είναι προτιμότερο να αποφεύγονται,» συμφώνησε η Χόλκραδ. Και πρόσθεσε: «Το όνομα του όντος που αντικρίζετε είναι Λο'ανθάκ.»

«Έχει κάποια συγκεκριμένη σημασία;» θέλησε να μάθει ο Ζάρβημ, βέβαιος ότι το Λο' προερχόταν από το Λό'ορ.

«Ναι,» ένενυσε η Χόλκραδ. «Σημαίνει Άντρας του Θανάτου.

»Πάμε, τώρα. Δε μπορούμε να πάρουμε πληροφορίες απ' αυτόν. Όμως θα σας πω από ποιον θα μπορούσαμε να πάρουμε πληροφορίες, αν είμαστε τυχεροί.»

«Και τι θα κάνουμε μαζί του;» ρώτησε ο Δόνορ, κοιτώντας τον απάνθρωπο φονιά.

«Σκοτώστε τον, απελευθερώστε την ψυχή του από τούτο το μαρτύριο.»

«Θα μιλήσουμε στον Βασιληά, πρώτα,» αποκρίθηκε, επιφυλακτικά, ο κατάσκοπος.

«Χρρρρραααααααρρρρρ!»

«Όπως αγαπάτε,» είπε η Χόλκραδ. «Τώρα, πάμε κάπου πιο ήσυχα, για να μιλήσουμε.»

* * * * *

Η νυχτερινή ησυχία του σαλονιού ήταν βάλσαμο στ'αφτιά τους, ύστερα από τα ουρλιαχτά του Λο'ανθάκ. Κάθισαν, για λίγο, δίχως να μιλούν, προσπαθώντας να ηρεμήσουν.

Πρώτος μίλησε ο Δόνор: «Χόλκραδ, κάτι μας είπες για πληροφορίες. Πώς θα μάθουμε ποιος έστειλε αυτό το πλάσμα;»

«Τούτο που θα σας πω τώρα το έχω ακούσει, μα δεν το έχω ποτέ δει, παρότι έχω περάσει κατά καιρούς από το Άργκανθικ. Λέγεται πως, ορισμένες φορές, έρχονται...πραματευτάδες από τα βόρεια, από την Έρσαγκμορ. Διασχίζουν τα Κρυσταλλένια Όρη και φτάνουν στο Βασίλειό σας. Οι 'πραματευτάδες' αυτοί εμπορεύονται κάτι ασυνήθιστο: τον θάνατο. Στην πραγματικότητα, είναι πληρωμένοι δολοφόνοι, μόνο που δεν κάνουν εκείνοι τις δολοφονίες για τις οποίες τους πληρώνουν: στέλνουν τους Λο'ανθάκ που έχουν εκπαιδεύσει.»

«Δηλαδή, κάποιος πλήρωσε έναν από τους 'πραματευτάδες' για να σκοτώσει τη Λοΐρα;» ρώτησε ο Δόνор.

«Ετσι πιστεύω,» είπε η Χόλκραδ. «Και το όνομα των 'πραματευτάδων' εδώ, στο Άργκανθικ, είναι Γυρολόγοι.»

«Γυρολόγοι;» έκανε ο Δόνор, συνοφρυωμένος. «Δε μου είναι άγνωστο... Κάποιες φορές, νομίζω, λέγεται –σαν αστείο ή σαν φοβέρα μιας μητέρας στο παιδί της– ότι 'ο Γυρολόγος θαρθεί να σε πάρει'. Όμως κανείς δεν ξέρει τι εννοεί, λέγοντας 'ο Γυρολόγος'.»

«Πράγμα όχι παράλογο,» είπε η Χόλκραδ. «Μονάχα οι πιο πλούσιοι έχουν να πληρώσουν έναν Γυρολόγο για να κάνει τη... δουλειά τους.»

«Και τώρα, δηλαδή, ένας τέτοιος τύπος βρίσκεται στο Άργκανθικ;» θέλησε να μάθει ο Σόλμορχ.

«Ναι, και μάλιστα πολύ κοντά μας.»

Ο Δόνор σηκώθηκε όρθιος. «Πού;»

«Συνήθως, σταματούν έξω από τις πόλεις, ταξιδεύοντας μέσα σε σκεπαστές άμαξες. Μαζί με τουλάχιστον τέσσερις Λο'ανθάκ.»

«Και πώς περνούν τα σύννορα;»

«Κάθισε,» του είπε ο Χόλκραδ. «Δεν υπάρχει λόγος να τρέξεις να βρεις το Γυρολόγο.»

Όταν ο Δόνορ κάθισε, η μάγισσα συνέχισε: «Δεν έχουν καμια δυσκολία να περάσουν τα σύνορα, επειδή οι Λο'ανθάκ μοιάζουν με κανονικούς ανθρώπους, εκτός από τα μάτια τους που είναι θολά.»

«Και τα δόντια τους,» πρόσθεσε η Τάθβιλ. «Και το γεγονός ότι δε μπορούν να μιλήσουν.»

«Μα δε μιλούν αυτοί, ούτε δείχνουν τα δόντια τους,» εξήγησε η Χόλκραδ. «Ο Γυρολόγος μιλάει. Εκείνος κάνει όλες τις διαπραγματεύσεις. Οι Λο'ανθάκ είναι, απλά, ικανοποιημένοι με το να τον υπηρετούν. Είναι εκπαιδευμένοι γι' αυτό. Αλλά μη νομίζετε ότι είναι χαζοί –είναι πανούργοι. Εκείνος που βρίσκεται, τώρα, στα μπουντρούμια έχει λυσσάξει, γι' αυτό κάνει έτσι. Επιπλέον, όλοι τους πιστεύουν στον εκφοβισμό. Τρομοκρατώντας τα θηράματά τους, έχουν το πάνω χέρι. Είδατε πώς οι στρατιώτες φοβόνταν να λύσουν τα χέρια του, έστω και για λίγο, ώστε να τον δέσουν στον τοίχο; Κάτι τέτοιες μέθοδοι, πολλές φορές, εξυπηρετούν αφάνταστα τους Λο'ανθάκ. Στη συγκεκριμένη περίπτωση, βέβαια, δεν τον βοήθησε και τόσο ο εκφοβισμός, όμως, σε άλλες περιπτώσεις, είμαι σίγουρη πως θα τον έχει βοηθήσει. Ο άντρας που έχετε στα μπουντρούμια πρέπει να είναι ο αόρατος φονιάς τουλάχιστον δέκα ανθρώπων, για να τον έστειλαν στο παλάτι να σκοτώσει τη μέλλουσα Βασίλισσα.»

«Τέλος πάντων,» είπε, ανυπόμονα, ο Δόνορ. «Πώς μπορούμε να μιλήσουμε στο Γυρολόγο, για να μας πληροφορήσει ποιος τον προσέλαβε;»

«Οι Γυρολόγοι ποτέ δεν αποκαλύπτουν την ταυτότητα των πελατών τους,» αποκρίθηκε η Χόλκραδ. «Είναι επαγγελματίες, όχι ερασιτέχνες.»

«Να στείλουμε στρατιώτες, να τον πιάσουν και να τον αναγκάσουν να μας πει!» έκανε η Τάθβιλ.

«Και πόσους ανθρώπους είσαι πρόθυμη να θυσιάσεις, Βαρονέσα;» αντιγύρισε η μάγισσα. «Ο Γυρολόγος θα προτιμήσει να πεθάνει, αντί

να αιχμαλωτιστεί. Και οι Λο'ανθάκ δεν υπάρχει αμφιβολία για το τι θα κάνουν. Τουλάχιστον τρεις θα βρίσκονται μαζί του –αφού ένας είναι εδώ, στα μπουντρούμια.»

«Μα, πρέπει κάπως να ενεργήσουμε, Χόλκραδ,» επέμεινε ο Δόνορ. «Πρέπει να βρούμε αυτόν που τον προσέλαβε –είναι προδότης του Βασιλείου. Θα πληρώσουμε τον Πνευματοχτυπημένο Γυρολόγο, αν είν'ανάγκη!»

Η Χόλκραδ κούνησε το κεφάλι καταφατικά. «Ναι. Μονάχα αυτό μπορεί να του λύσει τη γλώσσα...»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 13^ο

Έκτη ημέρα της Πολιορκίας της Όρφαλχ: Μάτια γεμάτα μίσος

Μια μεγάλη συγκέντρωση στρατιωτικών γινόταν στην Αίθουσα του Χρήματος. Οπλισμένοι άντρες και γυναίκες βρίσκονταν συναγμένη μπροστά από το θρόνο της Εξουσιάστριας Νι-Όνζα, η οποία είχε το σαγόνι της ακουμπισμένο στην αριστερή της γροθιά, ενώ τα δάχτυλα του δεξιού της χεριού παιχνίδιζαν επάνω στη μακριά λαβή της θηκαρωμένης ρομφαίας που ήταν ξαπλωμένη στα γόνατά της. Πλάι της, στεκόταν ο σύζυγός της και Εξουσιαστής των Όπλων Νε-Τένορ, με τα χέρια του σταυρωμένα μπροστά στο στήθος, ντυμένος με μια ολόχρυση, διακοσμητική πανοπλία και έχοντας ένα μεγάλο σπαθί θηκαρωμένο στο πλευρό του.

«Αρχίζω και καταλαβαίνω γιατί ο Νε-Μόρλιν επιθυμεί να σκοτώσει τη Νερενία και η Νερενία αυτόν,» είπε ο Πόνκιμ στον Βόνιορ.

«Κι εγώ, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε εκείνος. «Στην αρχή, δε γνώριζα πως αυτός ο Εξουσιαστής των Όπλων ήταν ένας από τους

πολλούς αρχηγούς του Νότου που πολιορκούν την Ορφαλχ. Για να παω την αλήθεια, δεν είχα ξανακούσει για τους τίτλους Εξουσιαστής των Όπλων και Εξουσιάστρια του Χρήματος, μέχρι που μου τους ανέφερε η Νερενία από τα όνειρά της.»

Ο Βασιληάς του Σαραόλν και ο Δούκας της Γκέχβιν είχαν εισβάλει γι'ακόμα μια φορά στον ονειρόκοσμο της Στρατάρχισσας και του Νε-Μόρλιν, και παρακολουθούσαν τα δρώμενα εκεί, τυλιγμένοι μέσα σε ιστούς ονείρου, στα «άκρα του ονειρότοπου», όπως είχε πει, συγκεκριμένα, ο Πόνκιμ, ο οποίος, άλλωστε, είχε κρύψει και τους δυο τους μ'αυτό τον τρόπο· ο Βόνιор δεν ήξερε να χειρίζεται τόσο καλά τις δυνάμεις των ονείρων –ο Πόνκιμ είχε μυθικές διαστάσεις στα μάτια του· τον κοίταζε με το δέος που κανείς θ'ατένιζε έναν αρχαίο Θεό.

«Όμως, τότε, ο Νε-Μόρλιν δεν ήταν Εξουσιαστής των Όπλων,» είπε ο Βασιληάς του Σαραόλν. «Ήταν...» Το βλέμμα του στράφηκε στον κορακομάλλη άντρα που στεκόταν ανάμεσα στους στρατιωτικούς. «...ένας απλός διοικητής.»

«Μα πώς θα μπορούσε ένας απλός διοικητής να αντ–»

«Για ποιο λόγο μας συγκεντρώσατε όλους εδώ, Μεγαλειοτάτη;» Ένας άντρας μίλησε μέσα στην Αίθουσα του Χρήματος, διακόποντας τα λόγια του Βόνιор (τα οποία, βέβαια, δε μπορούσε ν'ακούσει κανείς εκτός απ'τον Πόνκιμ). Ήταν ψηλός και μυώδης, με σκληρό, λυκίσιο βλέμμα· σίγουρα, δεινός αντίμαχος στον πόλεμο. Τα μακριά, μαύρα του μαλλιά ήταν μαζεμένα σε μια αλογοουρά πίσω από το κεφάλι του, και στο δεξί του μάγουλο έφερε μια μεγάλη ουλή. Από σπαθί, σκέφτηκε ο Δούκας της Γκέχβιν, ή από παρόμοιο όπλο.

«Υπάρχουν προδότες ανάμεσά σας, Στρατάρχη Οζβνιρ,» αποκρίθηκε η Εξουσιάστρια του Χρήματος, χαϊδεύοντας τη λαβή της ρομφαίας της. «Και απαιτώ να μάθω ποιοι είναι. Έχω κουραστεί από αυτό το παιχνίδι. Χτες βράδυ, άνθρωποι δολοφονήθηκαν μέσα στο στρατόνα της Μεγάλης Έλρουν, σωστά; Ή είναι οι πληροφορίες μου λανθασμένες;»

«Δεν είναι λανθασμένες,» παραδέχτηκε ο Στρατάρχης. «Όμως, Μεγαλειοτάτη, αυτοί οι άνθρωποι δεν ήταν Ελρουνίοι στρατιώτες· ήταν κατάσκοποι.»

Τα μάτια της πορφυρομάλλας Εξουσιάστριας στένεψαν. «Κατάσκοποι; Σταλμένοι από πού;»

«Δε γνωρίζουμε, Μεγαλειοτάτη. Από τη μακρινή Ζίρκεφ ίσως, ή από το Βόρειο Βέρινσεγκ, ή από αλλού.»

«Οι... πληροφορίες σου οφείλω να ομολογήσω πως δεν είναι καθόλου ακριβείς, Στρατάρχη,» είπε η Νι-Ονζα, μοιάζοντας θυμωμένη. Η δεξιά της γροθιά έκλεισε γύρω από τη λαβή της ρομφαίας της. (Δε θ'αργήσει, τώρα, να χρησιμοποιήσει το πνευματικά φορτισμένο όπλο, σκέφτηκε ο Πόνκιμ. Δε θ'αργήσει καθόλου.) «Ποιος σ'τις έδωσε;»

«Η αλήθεια είναι, Μεγαλειοτάτη, πως δεν ενημερώθηκα για τους κατασκόπους παρά αφότου φονεύθηκαν.»

«Και ποιου ιδέα ήταν να δολοφονηθούν προτού ανακριθούν, για να μάθουμε τα σχέδιά τους;» απαίτησε ο Νε-Τένορ.

Σιγή έπεσε, για λίγο, στην Αίθουσα του Χρήματος.

Υστερα: «Δική μου, Μεγαλειότητα,» είπε ο διοικητής που ο Πόνκιμ αναγνώριζε ως σημερινό Νε-Μόρλιν.

«Διοικητή Γκίλβρε,» άρθρωσε, σταθερά, ο Νε-Τένορ. «Γιατί; Είσαι φίλος μου από παλιά, και ξέρω ότι ποτέ δε θα έκανες κάτι τόσο απερίσκεπτο... εκτός κι αν κάτι άλλο κρύβεται πίσω από όλα τούτα.»

«Πίστευα ότι κάποιος από τους κατασκόπους ήταν μάγος, Μεγαλειότητα, και θέλησα να τον εξολοθρεύσω γρήγορα, προτού κάνει ζημιά στη Μεγάλη Έλρουν.»

«Οπότε, σκότωσες όλους τους κατασκόπους, διοικητά;» απαίτησε η Νι-Ονζα –τώρα, η δεξιά της γροθιά έσφιγγε με δύναμη τη λαβή της θηκαρωμένης ρομφαίας.

Τα μάτια του Διοικητή Γκίλβρε διαπέρασαν την Εξουσιάστρα του Χρήματος σαν καρφιά. (Την απεχθάνεται, παρατήρησε ο Πόνκιμ.) «Δε μπορούσα να ξεχωρίσω το μάγο ανάμεσά τους, Μεγαλειοτάτη· έτσι,

αποφάσισα να μας γλιτώσω από αυτόν με τον πιο σίγουρο τρόπο που είχα στη διάθεσή μου.»

«Δίχως να έχεις ειδοποιήσει τον Στρατάρχη σου, διοικητά;» σφύριξε η Νι-Όνζα –έμοιαζε έτοιμη να ξεθηκαρώσει τη λεπίδα της ψυχοφορτισμένης ρομφαίας.

«Δεν υπήρχε χρόνος,» αντιγύρισε εκείνος, δίχως να προσθέσει «Μεγαλειοτάτη» ή κάποια άλλη προσφώνηση.

«Μήπως, λοιπόν, ειδοποιήσες κάποιον από τους Στρατηγούς σου;» συνέχισε η Εξουσιάστρια. «Τη Στρατηγό Κάβμα ή το Στρατηγό Σίλκλα;»

«Δεν υπήρχε χρόνος,» επανέλαβε ο Γκίλβρε.

«Είσαι ελεεινός ψεύτης και προδότης, διοικητά!» δήλωσε η Νι-Όνζα, καθώς σηκωνόταν από το θρόνο της, βαστώντας το θηκάρι της ρομφαίας με το ένα χέρι και τη λαβή με το άλλο. «Οι άνθρωποι που εσύ κι οι υπόλοιποι συνωμότες δολοφονήσατε ήταν δικοί μου κατάσκοποι, οι οποίοι προσπαθούσαν να εντοπίσουν εσάς! Κι απ'ό,τι φαίνεται,» πρόσθεσε η Εξουσιάστρια, μ'ένα στραβό μειδίαμα στα χείλη, «τα κατάφεραν.»

«Αδύνατον!» έκανε, έκπληκτος, ο Νε-Τένορ. «Ο Διοικητής Γκίλβρε–»

«Φρουροί!» φώναξε η Νι-Όνζα, και, πάραυτα, αρματωμένοι μαχητές άνοιξαν τις πόρτες της Αίθουσας του Χρήματος, για να σχηματίσουν έναν κλοιό γύρω από τους στρατιωτικούς.

«Μεγαλειοτάτη!» αναφώνησε ο Στρατάρχης Όζβνιρ. «Μας καταδικάζετε όλους ως προδότες; Πώς; Γιατί;» Το χέρι του, όμως, είχε πάει στη λαβή του δίστομου πέλεκυ που κρεμόταν από τη ζώνη του –όπως και τα χέρια των υπόλοιπων στρατιωτικών είχαν πάει στα όπλα τους.

Ο Βόνιορ αισθάνθηκε μια δύναμη να συγκεντρώνεται στο μέρος –μια δύναμη μέσα από τον ονειρόκοσμο. «Άρχοντά μου...»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ. «Τα Πνεύματα αγωνιούν. Ετοιμάσου για μάχη, Δούκα.»

Μάχη; Τι μάχη;

Η Νι-Ονζα ξεθηκάρωσε τη ρομφαία της.

«Περίμενε!» φώναξε ο Νε-Τένορ, στρεφόμενος να την κοιτάξει. «Τι πας να κάνεις εκεί; Τι σημαίνει τούτο; Ότι όλοι οι άνθρωποι εμπρός μας είναι προδότες; Όνζα—»

Τώρα, ο Βόνιορ ένιωσε μια άλλη πνευματική δύναμη, αυτή προερχόμενη από τη μεγάλη λάμπα της ρομφαίας της Εξουσιάστριας.

«Ξέρω ποιοι είναι οι προδότες, Τένορ,» δήλωσε, ενώ τα σμαραγδένια της μάτια έμοιαζαν να αστράφτουν με ένα αφύσικο φως. «Μπορώ να τους μυριστώ!»

«Είσαι μάγισσα, όπως λένε όλοι!» γρύλισε ο Γκίλβρε, ξεσπαθώνοντας.

—Και, με το που ξεσπάθωσε εκείνος, οι περισσότεροι στρατιωτικοί τράβηξαν τα όπλα τους επίσης.

«Εσείς είστε οι προδότες!» φώναξε η Νι-Ονζα. «Εσείς, που τολμάτε να γυμνώνετε το ατσάλι σας εμπρός μου! Σας νιώθω.»

Τα Πνεύματα ούρλιαζαν μέσα στ'αφτιά του Βόνιορ. «Άρχοντά μου...»

«Η ώρα πλησιάζει, Δούκα. Ετοιμάσου,» είπε ο Πόνκιμ.

«Αδέλφια! Θα μας σκοτώσει όλους!» κραύγασε ο Γκίλβρε. «Και θα καταστρέψει τη Μεγάλη Έλρουν!»

«ΘΕΛΩ ΤΑ ΚΕΦΑΛΙΑ ΤΩΝ ΠΡΟΔΟΤΩΝ!» αντήχησε η φωνή της Νι-Ονζα μέσα στην Αίθουσα του Χρήματος· και οι φρουροί της όρμησαν καταπάνω στους στρατιωτικούς.

«Όχι!» φώναξε ο Νε-Τένορ. «Ρίξτε τα όπλα σας! Σας προστάζω να ρίξετε τα όπλα σας!» Κανείς, όμως, δεν τον άκουγε, καθώς ένα ανείπωτο μακελειό αρχινούσε.

Η Νι-Ονζα στράφηκε να τον ατενίσει. «Αυτοί είναι δικοί μου φρουροί, Τένορ. Τους πληρώνω, και υπακούουν μόνο εμένα!»

«Μα τα Μεγάλα Ερπετά, γιατί το κάνεις αυτό; Δεν το ξέρεις ότι είναι προδότες! Πες τους να σταματήσουν να μάχονται! Πες τους να

σταματήσουν, Όνζα! Αλλιώς, μα τα Ερπετά, σου ορκίζομαι ότι θα τους σκοτώσω ο ίδιος!» Τράβηξε το μακρύ του ξίφος απ' το πλευρό του.

«Αυτοί οι άνθρωποι είναι προδότες!» γρύλισε η Νι-Όνζα. «Θέλουν να με δολοφονήσουν!»

Αίμα έβαφε το έδαφος· κραυγές αντηχούσαν μέσα στους διαδρόμους και στα δωμάτια του Ανακτόρου.

Τα Πνεύματα ούρλιαζαν όλο και περισσότερο στ' αφτιά του Βόνιορ.

«Παίζουν,» είπε ο Πόνκιμ. «Τεντώνουν τα νήματα για να φέρουν τα πράγματα εκεί όπου θέλουν.» Ο τόνος της φωνής του ήταν γεμάτος από μια επιθυμία –μια λύσσα– για εκδίκηση. «Εξ αρχής, χρησιμοποιούσαν εμένα, τη Νερενία, τον Καρνταμάρ, τον Νε-Μόρλιν, το Δούκα Σάλβινρ...»

Ο Γκίλβρε ξεχώρισε μέσα από το μακελειό, πιτσιλισμένος από το αίμα των εχθρών του, αλλά και από το δικό του: ο αριστερός του γοφός ήταν τραυματισμένος, μουσκεύοντας το μαύρο, πέτινο παντελόνι του. Το ξίφος στο δεξί του χέρι ήταν αιματοβαμμένο απ' την αιχμή ως τη λαβή, καθώς βάδιζε προς το θρόνο της Νι-Όνζα.

«Γκίλβρε, μείνε εκεί όπου είσαι,» τον πρόσταξε ο Εξουσιαστής των Όπλων, μπαίνοντας ανάμεσα σ' αυτόν και την Εξουσιάστρια του Χρήματος, με το σπαθί του υψωμένο στο πλευρό του. «Πρόκειται για κάποιο τραγικό λάθος–»

«Όχι, Τένορ,» αντιγύρισε εκείνος, κουνώντας το κεφάλι, με μια σκληρή όψη στο πρόσωπό του. «Δεν πρόκειται για κανένα καταραμένο λάθος. Είχα προσπαθήσει να σε προειδοποιήσω τόσες φορές για τούτο!» Κι έδειξε, ξαφνικά, με τη λεπίδα του, τη Νι-Όνζα. «Καταστρέφει τη Μεγάλη Έλρουν! Είσαι τυφλός; Όλοι το ψιθυρίζουν, μα κανείς δεν το λέει. Όμως ήρθε ο καιρός η φωνή του λαού της Πόλης ν' ακουστεί! Η μάγισσα πρέπει να ΠΕΘΑΝΕΙ!»

«Ζύγωσέ με, προδότη, και το κεφάλι σου θα στολίσει τον τοίχο τούτης της αίθουσας,» απείλησε η Εξουσιάστρια, υψώνοντας τη ρομφαία της με τα δύο χέρια.

Τα Πνεύματα, τώρα, βρίσκονταν στο αποκορύφωμα του γλεντιού τους, παρατήρησε ο Βόνιερ.

«Δηλητηριάζουν το νου της Νερενία και του Νε-Μόρλιν, καθώς εκείνοι κοιμούνται,» εξήγησε ο Πόνκιμ. «Πρέπει να χαλάσουμε το ξόρκι τους, Δούκα –τώρα.»

«Παραμέρισε, παλιέ μου φίλε,» είπε ο Γκίλβρε στον Νε-Τένορ.

«Αν επιθυμείς να πραγματοποιήσεις τα λόγια σου, θα πρέπει να περάσεις από εμένα πρώτα,» αποκρίθηκε ο Εξουσιαστής των Όπλων.

«Δε μου αφήνεις και πολλά περιθώρια,» παρατήρησε, θλιμμένα, ο Γκίλβρε. «Δεν υπάρχει, όμως, γυρισμός από εδώ, Τένορ!» φώναξε, και επιτέθηκε.

Οι δύο άντρες άρχισαν ν'ανταλλάσσουν σπαθιές, ενώ οι φρουροί της Νι-Όνζα και οι στρατιωτικοί αρχηγοί της Μεγάλης Έλρουν αλληλοσκοτώνονταν πίσω τους.

«Τι πρέπει να κάνουμε, Άρχοντά μου;» ρώτησε ο Βόνιερ.

«Να διαλύσουμε τα Πνεύματα που έχουν συγκεντρωθεί εδώ –να τα σκορπίσουμε στα οκτώ άκρα του Πνευματικού Κόσμου,» απάντησε ο Πόνκιμ. Και, συγκεντρώνοντας την ψυχική του ενέργεια, την εξαπέλυσε σα μαστίγιο καταπάνω στα Πνεύματα.

Άκουσε τις ξαφνιασμένες τους κραυγές –και εκείνος και ο Βόνιερ. Τις κραυγές που έμοιαζαν μ'αυτές των μεθυσμένων οι οποίοι ξυπνούν απροειδοποίητα, και με άσχημο τρόπο, από το μεθύσι τους.

Ο Δούκας της Γκέχβιν βοήθησε το Βασιλιά του, προσθέτοντας την ψυχική του ισχύ σ'αυτή του Πόνκιμ, για να διασκορπίσουν τα Πνεύματα που βρίσκονταν συγκεντρωμένα σε τούτο τον ονειρότοπο.

Και μια αλλόκοτη στάση κυριεύσε τα πάντα γύρω τους: ούτε ο Νε-Τένορ κουνιόταν, ούτε ο Διοικητής Γκίλβρε, ούτε η Νι-Όνζα, ούτε οι υπόλοιποι μαχητές, λες και κάποιος είχε σταματήσει το Χρόνο τον ίδιο.

Τα Πνεύματα γρύλιζαν λόγια μέσα στο κεφάλι του Πόνκιμ, τα οποία εκείνος μπορούσε ν'αποκωδικοποιήσει μόνο ως ΧΑΣΟΥ ΧΑΣΟΥ ΧΑΣΟΥ ΧΑΣΟΥ, ΘΗΗΤΕ – ΧΑΣΟΥ ΧΑΣΟΥ ΧΑΣΟΥ ΧΑΣΟΥ. Ήταν εξοργισμένα που

τους χαλούσε τη διασκέδαση. Όμως είχαν βρει το μάστορά τους, γιατί η δύναμη του Βασιληά του Σαραόλν ως Ελεγκτής Πνευμάτων ήταν ακαταμάχητη, και δε μπορούσαν εύκολα να τον αποκρούσουν.

Ο Πόνκιμ αισθάνθηκε μυριάδες μάτια να βρίσκονται καρφωμένα επάνω του –και δεν ήταν τα μάτια των στάσιμων ανθρώπων μέσα στην Αίθουσα του Χρήματος –ήταν τα αόρατα, γεμάτα μίσος μάτια των λυσσασμένων Πνευμάτων. ΧΑΣΟΥ ΧΑΣΟΥ ΧΑΣΟΥ ΧΑΣΟΥ – ΧΑΣΟΥ ΧΑΣΟΥ ΧΑΣΟΥ ΧΑΣΟΥ. Ο ψυχικός άνεμος που προερχόταν από μέσα του –ενισχυμένος από τις δυνάμεις του Βόνιор– τα παρέσυρε, σπρώχνοντάς τα προς τα άκρα του ονειρόκοσμου.

Όμως ένα ζευγάρι αόρατα μάτια ήταν ισχυρότερο από τα υπόλοιπα. Ο Πόνκιμ μπορούσε να τα αντιληφθεί ως πολλά μικρότερα μάτια συνενωμένα. Ή πολλά συνενωμένα Πνεύματα, τα οποία σχηματίζουν ένα ισχυρότερο, σκέφτηκε. Ένα πλάσμα με ξεχωριστή βούληση και συνείδηση, αν και μπερδεμένη, ακόμα και για το ίδιο.

Ποια είσαι; ρώτησε το Πνεύμα, γιατί μπορούσε να αισθανθεί ότι ήταν θηλυκής φύσης.

ΠΟΝΚΙΜ! ΦΥΓΕ ΦΥΓΕ –ΦΥΓΕ!

Απάντησέ μου! Ποια είσαι;

ΦΥΓΕ!

Και όλος ο ονειρόκοσμος άρχισε να τραντάζεται. Γιατί ή ο Νε-Μόρλιν ή η Νερενία είχε ξυπνήσει, συμπέρανε ο Πόνκιμ. Ή μήπως η οργή αυτού του άγνωστου Πνεύματος είχε προκαλέσει τη ζημιά;

Οι ονειρικοί ιστοί παντού γύρω από τον Βασιληά του Σαραόλν και τον Δούκα της Γκέχβιν άρχισαν να κόβονται. Η Αίθουσα του Χρήματος έμοιαζε να λιώνει, να ρέει σαν τον πηχτό αίμα, και στο τέλος, να γίνεται ένα χάος χρωμάτων και σχημάτων ακατονόμαστων.

Ο Πόνκιμ οδήγησε τον Βόνιор έξω από την ψυχική καταιγίδα, μέσω μιας ασημένιας σήραγγας, η οποία χωριζόταν στα δύο από κάποιο σημείο και ύστερα. Εκεί ο Μονάρχης του Σαραόλν είπε –ή, μάλλον, έστειλε το θέλημά του σαν συναίσθημα– στο Δούκα ν'ακολουθήσει το ένα παρακλάδι, το οποίο ο Βόνιор δε μπορούσε να συλλάβει αν

βρισκόταν αριστερά, δεξιά, επάνω, ή κάτω. Ωστόσο, το ακολούθησε, όπως τον είχε προστάξει ο Άρχοντάς του.....

.....

...και βρέθηκε στο δωμάτιο της Νερενία, στο παλάτι της Όρφαλχ, την ώρα που η Στρατάρχισσα σάλευε επάνω στο κρεβάτι, ξυπνώντας.

Ο Βόνιορ την είδε να ανασηκώνεται και να στρέφει ένα βλέμμα γεμάτο μίσος προς το μέρος του. Όμως μπορούσε να αισθανθεί ότι το μίσος τούτο δεν προοριζόταν για κείνον. Προοριζόταν για τον Γκίλβρε –τον Νε-Μόρλιν– και ήταν το μίσος της Εξουσιάστριας του Χρήματος Νι-Όνζα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 14^ο

Ο Γυρολόγος

Ο Δόνορ ανακάλυψε ότι μια κλειστή, ξύλινη άμαξα με δύο άλογα ήταν σταθμευμένη βόρεια της Δρέλιφον, κάτω από ένα λόφο, σ'ένα ακατοίκητο μέρος, όπου ένα ρυάκι περνούσε ανάμεσα από μερικές ιτιές και συνέχιζε να κατευθύνεται προς τα ανατολικά. Δεν υπήρχε αμφιβολία ότι είχε εντοπίσει το Γυρολόγο, έτσι επέστρεψε στους Σαραολνιανούς, για να τους ειδοποιήσει.

Η βαθιά νύχτα είχε κυριαρχήσει στον ουρανό και στη γη, όταν όλοι τους διέσχισαν τη σιωπηλή Μικρή Αγορά, βγήκαν από την ανατολική πύλη της Δρέλιφον, και έστριψαν βόρεια, καβαλώντας άλογα και τυλιγμένοι σε κάπες.

«Βροχή θα πιάσει σύντομα,» είπε ο Ζάρβημ, ατενίζοντας τα πυκνά σύννεφα στον ουρανό, τα οποία έκρυβαν τα φεγγάρια πίσω από μαύρα πέπλα.

«Επομένως, καλύτερα να τελειώσουμε τη δουλειά μας γρήγορα,» αποκρίθηκε ο Σόλμορχ. «Κι ας ελπίσουμε ότι ο Γυρολόγος δε θα τρώμαξε τόσο από τον καιρό, ώστε να έχει ήδη φύγει.»

Το αστείο του δεν ελάφρυνε καθόλου τη μουντή διάθεση που είχε πλακώσει τους συντρόφους του, παρότι γι' αυτό το σκοπό είχε ειπωθεί.

Πλάι του, η Τάθβιλ προσπαθούσε να διακρίνει τι βρισκόταν προς τα βόρεια. «Πού είναι η άμαξα, ο λόφος, και το ρέμα, για τα οποία μας είπες;» ρώτησε τον Δόνορ, στρεφόμενη να τον κοιτάξει.

«Δε φαίνονται απο δώ, Βαρονέσα μου,» αποκρίθηκε εκείνος. «Είναι περίπου μια λεύγα απόσταση.»

Κανένα χιλιόμετρο παρακάτω, ο Σόλμορχ είπε: «Χόλκραδ, τι μπορείς να κάνεις αν ο Γυρολόγος αποφασίσει ν' αμολήσει τα σκυλιά του εναντίον μας;»

«Κάτι θα προσπαθήσω, Υψηλότετε,» αποκρίθηκε εκείνη, ατενίζοντας τα σκοτάδια εμπρός τους. «Όμως φοβάμαι πως η πνευματική μου μαγεία λίγα αποτελέσματα μπορεί να έχει στο νου των Λο'ανθάκ.»

«Αυτό σημαίνει ότι δε μπορείς να κάνεις τίποτα για να τους αντιμετωπίσεις;» ρώτησε, ανήσυχα, ο Σόλμορχ, που πίστευε πως, αν μη τι άλλο, η μάγισσα ήταν μια σίγουρη μέθοδος προστασίας εναντίον τούτου του ανθρώπου και των τεράτων του.

«Δεν είπα αυτό,» απάντησε η Χόλκραδ, ενοχλημένη –όπως απαντούσε πάντα όταν οι άλλοι την πίεζαν να τους πει κάτι παραπάνω από όσα τους είχε ήδη εξηγήσει.

Μάγοι! μούγκρισε από μέσα του ο Σόλμορχ, πικαρισμένος.

Όταν ο κελαρυστός ήχος του τρεχόμενου νερού ήρθε στ' αφτιά τους, μπορούσαν πλέον ν' ατενίσουν το λόφο, το ρυάκι που περνούσε ανάμεσα από τις ιτιές, και την κλειστή άμαξα. Όλων οι αισθήσεις,

πάραιτα, έφτασαν σε σημείο μέγιστης εγρήγορσης. Πλησίασαν το ξύλινο τροχοφόρο αργά και αφίπνευσαν μερικά μέτρα μπροστά του.

«Θέλουμε να σου μιλήσουμε, Γυρολόγε,» είπε ο Σόλμορχ, δυνατά, μη βλέποντας κανέναν εκεί γύρω.

Σιγή· και, ύστερα, βήματα από το εσωτερικό της άμαξας. Η φιγούρα ενός άντρα φάνηκε στη θέση του οδηγού. Είχε κουκούλα στο κεφάλι, αλλά το πρόσωπό του φαινόταν στο λιγοστό φεγγαρόφωτο που περνούσε ανάμεσα από τα σχισίματα του μανδύα των σύννεφων. Ήταν ένα αδύνατο πρόσωπο, σχεδόν οστεώδες: όχι κάτι που θα περίμενε κανείς από τον αφέντη των Λο'ανθάκ. Τα μάτια του ήταν στενά και χωμένα μέσα στις κόγχες, τόσο βαθιά που ο Σόλμορχ δε μπορούσε να καταλάβει αν ήταν μαύρα, γαλανά, καστανά, ή πράσινα· σκιές τα έκρυβαν. Τα λεπτά χείλη του άντρα είχαν σχηματίσει μία ευθεία γραμμή κάτω απ'τη στενή μύτη του, δίχως ν'αποκαλύπτουν ούτε δυσaréσκεια που τους αντίκριζε ούτε ευχαρίστηση. Όταν μίλησε, τα ισχνά μάγουλά του έμοιαζαν έτοιμα να σκιστούν:

«Καλησπέρα σας, κύριε. Πώς θα μπορούσα να σας εξυπηρετήσω;»

Από ένα ορθογώνιο παραθυράκι της άμαξας, η Τάθβιλ νόμιζε ότι είδε δύο θολά μάτια Λο'ανθάκ να λαμπυρίζουν, κι αισθάνθηκε την καρδιά της να παγώνει. Ωστόσο, όλων των άλλων τα βλέμματα ήταν καρφωμένα στον άντρα που είχε παρουσιαστεί.

«Είσαι ο Γυρολόγος από την Έρσαγκμορ;» τον ρώτησε ο Σόλμορχ.

«Μάλιστα, καλέ μου κύριε,» αποκρίθηκε εκείνος, δίχως να δείχνει αναστατωμένος από τούτη τη νυχτερινή επίσκεψη. Για την ακρίβεια, μάλλον, αυτή η κατάσταση τού έμοιαζε φυσιολογική. Τα βράδια πρέπει να τον έβρισκαν οι πελάτες του, συμπέρανε ο Αντιβασιλέας του Σαραόλν.

Είπε: «Θα θέλαμε μια πληροφορία.»

Ο Γυρολόγος μειδίασε αχνά, και κάθισε στη θέση του οδηγού. «Δεν εμπορεύομαι πληροφορίες, κύριε, παρότι είναι μια προσοδοφόρος πραμάτεια στο Άργκανθικ.»

«Πόσο παίρνεις για μία σου δουλειά;» άλλαξε θέμα ο Σόλμορχ.

«Εξαρτάται από το ποιον επιθυμείτε να στείλετε στις Σκιές, κύριε.»

Να στείλετε στις Σκιές, σκέφτηκε ο Σόλμορχ. Μάλλον, εννοεί να τον σκοτώσει. Μιλάει πολύ εύκολα για το επάγγελμά του· δε φοβάται... «Η ερώτησή μου ήταν γενική. Και θα ήθελα μια γενική απάντηση.»

«Αντιπαθώ τα ‘γενικά’ πράγματα, κύριε,» δήλωσε ο Γυρολόγος. «Ωστόσο, για να σας δώσω μια ιδέα, θα έπαιρνα εκατό χρυσές κορόνες για έναν κατώτερο ευγενή.»

«Αν σου έδινα διακόσιες χρυσές κορόνες και μια πληροφορία που νομίζω ότι θα θέλεις, θα μου αποκαλύπτες την ταυτότητα ενός από τους πελάτες σου;»

Το χαμόγελο του Γυρολόγου ήταν μυστηριακό. «Κύριε, αρχίζετε να μου κινείτε την περιέργεια...»

Η Τάθβιλ είδε, πάλι, μάτια Λο’ανθάκ ν’αστράφτουν μέσα από ορισμένα ορθογώνια παραθυράκια της κλειστής άμαξας. *Πνεύματα, πόσοι τέτοιοι βρίσκονται στο εσωτερικό αυτού του ξύλινου κατασκευάσματος;* Σκέφτηκε μήπως έπρεπε να ειδοποιήσει το Σόλμορχ και τους άλλους, όμως τώρα, σίγουρα, δεν ήταν η κατάλληλη στιγμή. Προσπάθησε να ηρεμήσει –όσο μπορούσε.

«Δέχεσαι, επομένως;» ρώτησε ο Σόλμορχ, σταθερά.

«Τι είδους πληροφορία έχετε να μου προσφέρετε;» ζήτησε να μάθει ο Γυρολόγος.

«Εστειλες έναν Λο’ανθάκ στο βασιλικό παλάτι.»

Ο άντρας από την Έρσαγκμορ δεν αποκρίθηκε· ούτε έμοιαζε, από την έκφρασή του, να ανησυχεί. *Μα τους δαίμονες της Μάγκραθμελ, το πρόσωπό του είναι σαν αυτό νεκρού!* σκέφτηκε ο Σόλμορχ. *Υποθέτω πως, άμα συναναστρέφεται κανείς, συνέχεια, με κουφάρια και άμυαλες φονικές μηχανές, αυτά παθαίνει...*

«Σκότωσε τη μέλλουσα Βασίλισσα, μα δεν ξέφυγε. Επί του παρόντος, κρατείται στα μπουντρούμια.»

«Ζητήστε να τον στείλουν στις Σκιές, εάν μπορείτε και επιθυμείτε, κύριε,» αποκρίθηκε, αργά, ο Γυρολόγος.

Ο Σόλμορχ ένευσε. «Θα το ζητήσω. Τώρα, θα μου δώσεις την πληροφορία που θέλω; Μην αμφιβάλεις ότι θα ανταμειφθείς γι' αυτό.»

«Θέλετε να μάθετε ποιος με πλήρωσε για να σκοτώσω τη μέλλουσα Βασίλισσα,» είπε ο Γυρολόγος.

«Ναι.»

«Δεν προδίδω τους πελάτες μου...»

Τα λόγια του τους απογοήτευσαν όλους, κάνοντάς τους, αμέσως, ν' αρχίσουν να σκέφτονται εναλλακτικές λύσεις.

«...εκτός κι αν το αντάλλαγμα είναι καλό.»

Παίζει μαζί μας; σκέφτηκε, θυμωμένος, ο Σόλμορχ, βλέποντας, πάλι, εκείνο το ακαθόριστο μειδίαμα στα λεπτά χείλη του Γυρολόγου.

«Σου είπα ότι θα σε πληρώσω.»

«Τριακόσιες χρυσές κορόνες.»

Τα μάτια του Σόλμορχ στένεψαν. «Είχα πει διακόσιες.»

Μια δυνατή αστραπή έκανε τη νύχτα μέρα, για μια στιγμή. Η καταγίδα, σύντομα, θα ξέσπαγε.

«Ποτέ ξανά δεν έχω προδώσει πελάτη μου, κύριε,» αποκρίθηκε ο Γυρολόγος. «Η φήμη μου θ' αμαυρωθεί.»

Θ' αμαυρωθεί η φήμη του! σκέφτηκε η Τάθβιλ. *Αυτός ο τύπος σκοτώνει ανθρώπους, και φοβάται μην αμαυρωθεί η φήμη του! Πνεύματα...*

Μια βροντή, τόσο δυνατή όσο η προηγούμενη αστραπή, τάραξε τον ουρανό.

«Πολύ καλά,» είπε ο Σόλμορχ, αμφισβητώντας αν ο Γυρολόγος τού έλεγε αλήθεια σχετικά με το ότι δεν είχε προδώσει πελάτη του ποτέ ξανά. «Τριακόσια χρυσά νομίσματα. Πες μας, τώρα.»

Άρχισε να βρέχει.

«Πρώτα τα χρήματα,» απαίτησε εκείνος, μ' έναν τρόπο που μαρτυρούσε ότι, συνήθως, έτσι έκανε δουλειές: πρώτα το χρήμα, ύστερα η υπηρεσία.

Ο Σόλμορχ δίστασε. Και τότε, άκουσε τη φωνή της Χόλκραδ μέσα στο νου του: *Πλήρωσέ τον*. Ο Αντιβασιλέας στράφηκε στο άλογό του, άνοιξε τον ένα σάκο της σέλας, κι έβγαλε απο κεί τρία πουγκιά, γεμάτα με νομίσματα που κουδούνιζαν. Πλησίασε το Γυρολόγο και του έδωσε το πρώτο, ύστερα το δεύτερο –αλλά το τρίτο το κράτησε για τον εαυτό του.

«Ποιος είναι;» ρώτησε.

«Βρίσκονται όλα μου τα λεφτά εδώ, κύριε;» είπε ο Γυρολόγος, και άνοιξε το ένα από τα πουγκιά, για να μετρήσει τα χρήματα που ήταν μέσα.

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Σόλμορχ. «Τα τελευταία εκατό θα τα λάβεις αφότου μου πεις ποιος είναι.»

Τα σκιερά μάτια σηκώθηκαν από το χρυσάφι, για ν'ατενίσουν τον Αντιβασιλέα του Σαραόλν. «Κάνετε σκληρά παζάρια, κύριε.»

Ο Σόλμορχ δεν αποκρίθηκε, περιμένοντας.

«Ο άνθρωπος που ψάχνετε ονομάζεται Μπέργκαζ Σέλαβνορ,» είπε ο Γυρολόγος.

«Ο βασιλικός σύμβουλος δικαιοσύνης!» έκανε, έκπληκτος, ο Δόνορ.

«Τα χρήματά μου, κύριε,» ζήτησε ο Γυρολόγος από το Σόλμορχ.

Εκείνος, όμως, ήταν καχύποπτος. Ο σύμβουλος Μπέργκαζ είχε προσλάβει φονιάδες για να σκοτώσουν τη Λοϊρα; Δε μπορούσε εύκολα να το χωνέψει. «Μας λες την αλήθεια;» απαίτησε.

«Για ποιο λόγο να σας πω ψέματα, κύριε;» αντιγύρισε ο Γυρολόγος. Και: «Τα λεφτά που μου υποσχεθήκατε;»

Ο Σόλμορχ τού έδωσε και το τελευταίο πουγκί και απομακρύνθηκε από την άμαξα, πηγαίνοντας στους συντρόφους του.

«Μπορείς να μείνεις, για να το δηλώσεις αυτό μπροστά στο Βασιλιά και στους άρχοντες του Συμβουλίου;» ρώτησε ο Δόνορ.

«Θα αστειεύεστε, ασφαλώς, κύριε,» αποκρίθηκε ο Γυρολόγος. «Ως την αυγή θα έχω φύγει απο δώ. Καλή σας νύχτα.» Και, μ'αυτά τα λόγια, μπήκε στο εσωτερικό της άμαξάς του.

Οι Σαραολνιανοί και ο Δόνορ αλληλοκοιτάχτηκαν, ενώ η βροχή μούσκευε τις κουκούλες και τις κάπες τους.

«Πάμε,» είπε η Χόλκραδ. «Σταθήκαμε πολύ τυχεροί, οφείλω να ομολογήσω.»

Καβαλίκησαν τ'άλογά τους κι άρχισαν να κατευθύνονται νότια, προς τη Δρέλιφον.

«Τι θα κάνουμε, τώρα;» ρώτησε η Τάθβιλ. «Ποιος θα μας πιστέψει ότι ο Μπέργκαζ πλήρωσε για να σκοτώσουν τη μέλλουσα Βασίλισσα;»

«Υπάρχουν κι άλλοι τρόποι, ώστε να φροντίσουμε για την ασφάλεια του Βασιλείου, Βαρονέσα μου,» εξήγησε ο Δόνορ, μοιάζοντας σκεπτικός.

«Τι θες να πεις;»

«Θα μιλήσω στο Βασιλιά, πρώτα,» δήλωσε εκείνος, και δεν είπε τίποτ'άλλο καθ'όλη τη διάρκεια του ταξιδιού τους προς τη Δρέλιφον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 15^ο

Έβδομη ημέρα της Πολιορκίας της Όρφαλχ: Πνευματική έλξη

Δεν είσαι καλά, Νερενία. Μπορώ να το δω σε όλο σου το σώμα,» είπε ο Βόνιορ. Και δεν έλεγε ψέματα· πραγματικά, μπορούσε να δει ότι η Στρατάρχισσα δεν ήταν καλά από τον τρόπο με τον οποίο ακουμπούσε τα χέρια της επάνω στο πεζούλι του παραθύρου και έγερνε το κορμί της προς τα εμπρός, τόσο που εκείνος θα φοβόταν μην πέσει, αν το τζάμι δεν ήταν κλειστό. Μέσα από τη λεπτή, μαύρη της ρόμπα, η ένταση των μυών της ήταν

εμφανής, ενώ τα μακριά, πορφυρά της μαλλιά κρέμονταν στις πλευρές του προσώπου της σαν αποκαμωμένα φίδια.

Ψιθύρισε κάτι που ο Βόνιор δεν κατάφερε ν'ακούσει. Σηκώθηκε όρθιος και την πλησίασε. Τα χέρια του άγγιξαν τους ώμους της κι άρχισαν να τους κάνουν μαλάξεις. Οι μύες της ήταν σκληροί, πρησμένοι, τόσο που αυτό ανησύχησε τον Δούκα.

«Τι είπες;» της ψιθύρισε.

«Είναι εκεί κάτω, Βόνιор,» αποκρίθηκε, το ίδιο ψιθυριστά, η Νερενία. «Μπορώ να αισθανθώ την παρουσία του. *Πρέπει να τον σκοτώσω!* Πρέπει να τον σκοτώσω,» επανέλαβε, προσπαθώντας να σταθεροποιήσει τη φωνή της, και στράφηκε στο μέρος του, ελευθερώνοντας τους ώμους της απ' τα δάχτυλά του.

«Τον Νε-Μόρλιν, τον Εξουσιαστή των Όπλων.»

«Ο Νε-Τένορ είναι ο Εξουσιαστής των Όπλων, ο σύζυγός μου.»

«Όχι. Ο Νε-Μόρλιν είναι ο *τωρινός* Εξουσιαστής των Όπλων της Μεγάλης Έλρουν, και έχει έρθει εδώ, μαζί με τους στρατούς της Αάνθα, για να πολιορκήσει την πόλη.»

«Είσαι τρελός!» έκανε η Νερενία, σπρώχνοντάς τον. «Ο Νε-Τένορ είναι ο Εξουσιαστής. Αυτός εκεί κάτω είναι ο Γκίλβρε ο προδότης!»

Ο Βόνιор την άρπαξε απ'τους βραχίονες, σφιχτά. «Σύνελθε, πανάθεμά σε! Δεν είσαι η Νι-Όνζα. *Δεν είσαι η Εξουσιάστρια του Χρήματος!* Είσαι η Νερενία. Η Νερενία, η Στρατάρχισσα του νέου Σαραόλν! Μ'ακούς; Κι αυτός εκεί κάτω δεν είναι ο Γκίλβρε. *Ήταν*, κάποτε, ο Γκίλβρε· *τόρα*, είναι ο Νε-Μόρλιν, ο Εξουσιαστής των Όπλων της Έλρουν.»

Η Νερενία βλεφάρισε. «Τι στο διάολο μού συμβαίνει;» ρώτησε, σα χαμένη. «Με μπερδεύεις, Βόνιор... Με μπερδεύεις!» φώναξε. «Το ξέρω ότι ο Γκίλβρε είναι εκεί κάτω! Το *νιώθω!* Εδώ, μέσα μου!» Πίεσε το στήθος της, με τα δάχτυλά της.

«Ναι, είναι, κατά κάποιο τρόπο. Το πνεύμα του κατοικεί στο σώμα του Νε-Μόρλιν. Όπως και το πνεύμα της αρχαίας Εξουσιάστριας Νι-Όνζα κατοικεί στο δικό σου σώμα.»

Η Νερενία έκανε ένα βήμα προς τα πίσω, περνώντας τα χέρια της μέσα στα μαλλιά της και προσπαθώντας να βάλει σε μια τάξη τις σκέψεις της. Μέσα της μπορούσε να αισθανθεί μια ακατάπαυστη επιθυμία να σκοτώσει τον άντρα που βρισκόταν έξω απ'τα τείχη της Όρφαλχ. Ένα απέραντο μίσος γι'αυτόν. *Ο προδότης! Ο προδότης! Τόλμησε να μου αντιταχθεί μέσα στην ίδια την Αίθουσα του Χρήματος! Οι ανόητοι! τα έβαλαν μαζί μου. Όλοι τους είναι προδότες! Τράβηξαν τα σπαθιά τους, όταν τράβηξε κι εκείνος το δικό του. Όμως η ρομφαία μου τους κατάλαβε, τους είχε ήδη καταλάβει. Ήξερα, τώρα, ποιοι με φθονούσαν, ποιοι φθονούσαν τα πλούτη και την εξουσία μου. Μετά... μετά, κάτι... Τι έγινε;—*

«Νερενία.» Αισθάνθηκε κάποιον να τυλίγει τα χέρια του γύρω της και να την τραβά κοντά του. Όμως γιατί την έλεγε Νερενία; «Νερενία, έλεγξέ το. Μπορείς να το ελέγξεις.»

Ακούμπησε το κεφάλι της στον ώμο του. «Τένορ...»

«Όχι!» Ο άντρας, ξαφνικά, την έσπρωξε μακριά του και πήρε το πρόσωπό της στα χέρια του. «Κοίταξέ με. Είμαι ο Τένορ; Ή είμαι ο Βόνιορ;»

Ο Βόνιορ, ναι. Τι νόμιζα πριν; Μα πώς είναι δυνατόν να νόμιζα ότι ήταν ο άντρας από τα όνειρά μου; «Βόνιορ...» άρθρωσε. «Με συγχωρείς...»

Ο Δούκας, βλέποντας ότι η Νερενία είχε συνέλθει κάπως, άφησε το πρόσωπό της. «Θέλεις να σου πω τι πιστεύω ότι συμβαίνει;»

Εκείνη κατένευσε, δίχως να μιλήσει. Το πρόσωπό της ήταν χλομό και είχε μια ταλαιπωρημένη όψη: τα μάτια της είχαν κάνει μαύρους κύκλους και οι γραμμές στο μέτωπο και στο σαγόνι της είχαν βαθύνει.

«Τα Πνεύματα παίζουν μαζί σας —με εσένα και τον Νε-Μόρλιν. Τουλάχιστον, έτσι κατάλαβα από αυτά που μου είπε ο Πόνκιμ.»

«Μα, γιατί, Βόνιορ; Γιατί τα Πνεύματα να παίζουν μαζί μας;»

«Δεν παίζουν μαζί με εσάς ακριβώς· παίζουν με τις ψυχές της Νι-Ονζα και του Γκίλβρε, οι οποίοι κατ'επέκταση είστε εσείς. Για τα

Πνεύματα ο χώρος και ο χρόνος είναι ένα μπλεγμένο πράγμα· δεν τους καταλαβαίνουν όπως εμείς, Νερενία. Ούτε τα όνειρα τα καταλαβαίνουν όπως εμείς. Ίσως γι'αυτά η σκηνή στην Αίθουσα του Χρήματος να διαδραματίζεται ξανά και ξανά και ξανά, επ'άπειρον.»

«Μα, τότε, πώς προχωρούν στο μέλλον; Δε θάπρεπε για πάντα να βρίσκονται εκεί, πίσω;»

«Όχι, επειδή βρίσκονται, *συγχρόνως*, και στο παρόν και στο μέλλον και στο παρελθόν. Είναι ένα πράγμα για τα Πνεύματα, σα να ταξιδεύαμε εμείς από την Όρφαλχ ως τη Μάρβαθ, ας πούμε.»

Εκείνη κούνησε το κεφάλι της. «Δεν καταλαβαίνω.»

«Ούτε κι εγώ. Όχι ακριβώς, τουλάχιστον. Όμως το σημαντικότερο είναι τούτο: Μην ξεχνάς ποια είσαι. Δεν είσαι η Εξουσιάστρια Νι-Όνζα. Είσαι η Νερενία, η Στρατάρχισσα του Σαραόλν. Πρόσεχε τι σκέφτεσαι.»

«Θα προσέχω,» του υποσχέθηκε. «Όμως δε νομίζω πως αυτό μπορεί να καταπολεμήσει την επιθυμία που αισθάνομαι: την επιθυμία να σκοτώσω τον Γκίλβρε —ή τον Νε-Μόρλιν.» Στράφηκε απότομα προς το παράθυρο, για να κοιτάξει προς τα ανατολικά. «Τον άντρα που βρίσκεται εκεί, τέλος πάντων, σ'αυτό το στρατόπεδο.»

** ** *

Ο Νε-Μόρλιν στεκόταν έξω από τη σκηνή του. Χτες βράδυ, πάλι, είχε ονειρευτεί. Κι αυτή τη φορά θυμόταν το όνομά του από το όνειρο: Τον έλεγαν Διοικητή Γκίλβρε, και εκείνος κι οι υπόλοιποι στρατιωτικοί της Μεγάλης Έλρουν είχαν εναντιωθεί στην Εξουσιάστρια Νι-Όνζα, μέσα στην ίδια την Αίθουσα του Χρήματος. Τελικά, ήταν μάγισσα, όπως υπονιάζονταν από την αρχή· η ρομφαία στα χέρια της ήταν κάθε άλλο παρά ένα φυσιολογικό όπλο. Και το βλέμμα της, το όμορφο σμαραγδένιο της βλέμμα, ήταν γεμάτο με μίσος που του πάγωνε την ψυχή. Η Εξουσιάστρια Νι-Όνζα έπρεπε να

εκθρονιστεί· έπρεπε να πεθάνει. Μόνο τότε η Μεγάλη Έλρουν θα γλίτωνε από την Κυρά της Καταστροφής. Κι ο Γκίλβρε ήταν έτοιμος να τη σκοτώσει· όμως ο Νε-Τένορ είχε σταθεί στο δρόμο του, ο παλιός του φίλος, που δε μπορούσε να κατανοήσει την κρισιμότητα της κατάστασης. Είχαν αρχίσει να ξιφομαχούν... αλλά, μετά, το όνειρο διαλύθηκε κι εκείνος ξύπνησε.

Και ήταν, ξανά, ο Νε-Μόρλιν. Αν και έπρεπε να παραδεχτεί ότι σήμερα το πρωί μπερδεύοταν, σα να μη γνώριζε τον εαυτό του. Είχε την αίσθηση ότι ακόμα ήταν ο Διοικητής Γκίλβρε. Και είχε την ακόμα χειρότερη αίσθηση ότι η τρισκατάρατη Εξουσιάστρια Νι-Όνζα βρισκόταν μέσα στην Όρφαλχ. *Ναι, μέσα στην Όρφαλχ κρύβεται. Και πρέπει να τη σκοτώσω! Πρέπει να σώσω την Έλρουν! Η Καταστροφή πρέπει να ΠΕΘΑΝΕΙ!*—

Ο θαλασσίνοζ άνεμος φύσηξε στο πρόσωπό του, κι ο Γκίλβρε βλεφάρισε. Ο Γκίλβρε! *Όχι, είμαι ο Νε-Μόρλιν! Τι έχω πάθει; Ποιος μπορεί να με βοηθήσει; Πόνκιμ, τι μου έκανες; Ή, μήπως, δεν ήταν ο Πόνκιμ; Αλλά, αν δεν τον είχε μαγέψει αυτός ο καταραμένος μάγος, τότε, από πού προέρχονταν τούτα τα αλλόκοτα όνειρα; Μα τα Ερπετά, μέσ' απ' αυτά κοντεύω να ξεχάσω τον εαυτό μου...* Ήταν μια τρομαχτική —μια εφιαλτική— σκέψη να ξεχάσει ποιος ήταν και ν' αρχίσει να νομίζει πως ήταν ένας άλλος άνθρωπος.

Όμως... εξακολουθούσε να έχει το συναίσθημα ότι η Νι-Όνζα βρισκόταν μέσα στην Όρφαλχ, ότι ήταν εκεί και έπρεπε να τη σκοτώσει. Η σκέψη είχε αρπάξει το νου του σα μέγγενη και δεν έλεγε να το αφήσει. *Μα δεν είναι δυνατόν! Δεν είναι δυνατόν η Εξουσιάστρια του ονείρου μου να βρίσκεται εδώ! Ωστόσο η σκέψη τον τυραννούσε αφάνταστα. Πρέπει να τη σκοτώσω! Πρέπει να πεθάνει!*

Όμως δεν είναι εδώ. Κι εγώ ΔΕΝ είμαι ο Γκίλβρε! Δεν έχω ΚΑΜΙΑ σχέση μ' αυτόν! Χρειαζόταν βοήθεια. Χρειαζόταν βοήθεια από κάποιον. Είχε, άραγε, αρχίσει να τρελαίνεται; Είχε αρχίσει να χάνει τα λογικά του; Ποιος, όμως, μπορούσε να τον βοηθήσει; Ποιος από

το στρατό της Βασίλισσας Αάνθα γνώριζε από τέτοια πράγματα; Είχε ακούσει πως η Πριγκίπισσα Σούλτριθ ήταν μάγισσα. Αλλά, επίσης, είχε μάθει χτες πως η εν λόγω Καρνεβολθιανή είχε χαθεί μυστηριωδώς (!). Ο αδελφός της, Βασιληάς Νόβμορ, που είχε αρνηθεί να συντρέξει τη Βασίλισσα Αάνθα σε τούτη την πολιορκία, είχε στείλει ανθρώπους του να την αναζητήσουν παντού. Ωστόσο, μέχρι στιγμής, ο Νε-Μόρλιν δεν είχε πληροφορηθεί ότι κάποιος βρήκε την Πριγκίπισσα. Αλλά... ας πήγαινε ως το στρατόπεδο των Καρνεβολθιανών, για να μάθει. Ίσως αυτή η γυναίκα να ήταν ο μόνος άνθρωπος που μπορούσε να τον βοηθήσει σε τούτες τις δύσκολες ώρες.

Μπήκε στη σκηνή του και άρχισε να ετοιμάζεται για μια επίσκεψη στο Βασιληά Νόβμορ.

** ** *

Η Νερενία παρακολουθούσε το μισητό της εχθρό να βγαίνει από τη σκηνή του και να βαδίζει, αφήνοντας πίσω το στρατόπεδο των μαχητών του και κατευθυνόμενος προς ένα άλλο στρατόπεδο. Η επιθυμία της να τον σκοτώσει την πλημμύριζε τόσο, που ήταν έτοιμη να βγει τώρα από την Όρφαλχ και να τον διαπεράσει με τη ρομφαία της. Όμως έπρεπε να συγκρατήσει τον εαυτό της. Αν τα Πνεύματα έπαιζαν μαζί της, εκείνη θα αρνιόταν να γίνει το παιχνίδι τους. Δε θα γινόταν το παιχνίδι τους σε καμία περίπτωση!

Αλλά πώς θα ξεφορτωνόταν αυτό το συναίσθημα; Πώς θα ξεφορτωνόταν αυτό το μίσος που την κατέκλυζε και την ωθούσε εναντίον του Διοικητή Γκίλβρε –ή του Εξουσιαστή Νε-Μόρλιν, όπως τον ονόμαζαν εδώ; Μονάχα αν τον σκότωνε θα ησύχαζε –το ήξερε, βαθιά μέσα της. Όμως, σκοτώνοντάς τον, θα έκανε το θέλημα των Πνευμάτων.

Παγιδευμένη! Είμαι παγιδευμένη!

Στράφηκε, για να αντικρίσει τον Βόνιор. «Πρέπει να τον σκοτώσω. Η ίδια. Αλλιώς δε θα βρω γαλήνη.»

Εκείνος την κοίταξε, με μια σκεπτική έκφραση στο πρόσωπό του. *Αρχίζει, πάλι, να ξεχνά ποια είναι;* αναρωτήθηκε, προβληματισμένος με το τι να κάνει μαζί της. Ο Πόνκιμ δεν του είχε δώσει κάποια συμβουλή επάνω σ' αυτό το θέμα. Και πού ήταν, τώρα; Όχι εδώ, σίγουρα. Γιατί δεν επικοινωνούσε μαζί τους, για να τους βοηθήσει; Ίσως, βέβαια, να μην μπορούσε...

«Μη φοβάσαι,» είπε η Νερενία, σα να διάβασε τις σκέψεις του, «δεν τρελαίνομαι. Όμως δε μπορώ να κάνω αλλιώς απ' το να τον σκοτώσω, Βόνιор.» *Μια επίθεση...* συλλογίστηκε. *Μια αιφνίδια επίθεση. Αν έβγαζα απ' τα τείχη τους Μαγκραθμέλιους, για λίγο...*

«Μην προβείς σε κάποια βιαστική ενέργεια,» την προειδοποίησε ο Δούκας της Γκέχβιν, παρατηρώντας στο πρόσωπό της πως ήταν παραπάνω από πρόθυμη να τελειώνει μ' αυτό το μαρτύριο.

Έχει δίκιο. Αν επιτεθώ με τους δαιμονάνθρωπους, ίσως η Αάνθα ν' αρπάξει την ευκαιρία για να εισβάλει στην πόλη, ή να προκαλέσει πανωλεθρία στο στρατό μου. Αναστέναξε. «Και τι μου προτείνεις εσύ να κάνω;»

Ο Βόνιор κάθισε στην ξύλινη πολυθρόνα πλάι στο τζάκι. «Μακάρι να είχαμε τη δυνατότητα να σταματήσουμε τα Πνεύματα. Αλλά ούτε ο Πόνκιμ δε νομίζω ότι μπορεί να κατορθώσει κάτι τέτοιο.»

«Αυτό, όμως, δεν είναι λύση,» είπε η Νερενία, σταυρώνοντας τα χέρια μπροστά της κι αρχίζοντας να κάνει πέρα-δώθε μέσα στο δωμάτιο. «Δεν είναι λύση στο πρόβλημά μου. Αλλά εγώ δε μπορώ να κάθομαι έτσι! Δε μπορώ να κάθομαι έτσι, Βόνιор. Πρέπει να βρω τον Γκίλβε—»

«Τον Νε-Μόρλιν,» τόνισε ο Πνευματιστής, που φοβόταν ότι ίσως η Νι-Όνζα να κατέκλυζε, ξανά, το νου της.

«Όπως κι αν τον λένε τον καταραμένο! Θα τον στείλω στον Πνευματικό Κόσμο. Πώς, όμως;» Γύρισε, απότομα, προς τον Βόνιор, κάνοντας τη μαύρη της ρόμπα ν' ανεμίσει γύρω απ' τις

κνήμες της. «Βρες μου μια λύση. Τι ξέρεις γι'αυτόν τον Νε-Μόρλιν;»

«Ό,τι μου είπε ο Πόνκιμ, μόνο...»

«Δηλαδή;»

Ο Βόνιορ άρχισε να της εξηγεί.

** ** *

Η Βασίλισσα Αάνθα του Ωκεανού κατέβηκε από την *Κυρά της Θάλασσας*, με τη συνοδεία έξι Ωκεάνιων πολεμιστών. Ο Πρίγκιπας Θέρεν, που βρισκόταν στην κουβέρτα, με τα χέρια ακουμπισμένα στην κουπαστή, της φώναξε: «Να προσέχεις εκεί πέρα.»

Η πορφυρομάλλα Ωκεάνια στράφηκε, μειδιώντας. «Δεν υπάρχει πρόβλημα, αδελφέ,» αποκρίθηκε· κι έκανε νόημα στους στρατιώτες να ξεκινήσουν να βαδίζουν μαζί της. Ήξερε γιατί ανησυχούσε ο Θέρεν: Οι Καρνεβολθιανοί δεν είχαν συμφωνήσει να βοηθήσουν εκείνη και τους υπόλοιπους στην πολιορκία της Όρφαλχ, έτσι πιθανώς να σχεδίαζαν ακόμα και προδοσία. Γιατί πόσο απείχε η προδοσία από την άρνηση βοήθειας; Και πόσο από την απόπειρα δολοφονίας;

Όμως αυτό η Αάνθα το θεωρούσε υπερβολή. Ο Βασιλιάς Νόβμορ ποτέ δε θα επιχειρούσε να τη δολοφονήσει, επειδή, απλά, κάτι τέτοιο θα σφράγιζε τη μοίρα του ίδιου και του λαού του για πάντα. Πώς θ'αποδέχονταν οι Ωκεάνιοι τους Καρνεβολθιανούς, μετά από αυτό; Επομένως, η Βασίλισσα δεν είχε ν'ανησυχεί για πολλά. Εκτός από το τι είχε συμβεί στη Σούλτριθ. Τούτο, πραγματικά, ήταν ένα μεγάλο μυστήριο.

Καθώς διέσχιζε τον καταυλισμό των Ζιρκεφιανών, ο Οδηγός Κάλ'μλιρβ, που στεκόταν πλάι σ'έναν από τους καταπέλτες, ύψωσε το δεξί του χέρι, φωνάζοντας: «Καλημέρα, Μεγαλειοτάτη!»

Η Αάνθα τού αποκρίθηκε μ'ένα κούνημα του δικού της χεριού. Πέρασε από το Ζιρκεφιανό στρατόπεδο και προχώρησε πλάι από το

Ελρούνιο... για να δει τον Νε-Μόρλιν να βγαίνει απο κεί και να κατευθύνεται κι εκείνος προς τον καταυλισμό των Καρνεβολθιανών. *Πολύ περίεργο*, σκέφτηκε η Βασίλισσα του Ωκεανού. *Τι δουλειά έχει αυτός με τους Καρνεβολθιανούς;*

«Μεγαλειότατε!» του φώναξε.

Εκείνος την άκουσε και γύρισε να την κοιτάξει. Περίμενε να έρθει κοντά του και είπε: «Καλημέρα, Βασίλισσα Αάνθα. Πώς θα μπορούσα να σας εξυπηρετήσω;»

Η Αάνθα κοίταξε το πρόσωπο του άντρα εμπρός της. Ο Εξουσιαστής των Όπλων της Έλρουν έμοιαζε ιδιαίτερα κουρασμένος, σα να είχε μέρες να κοιμηθεί, ή σα να μην κοιμόταν καλά τώρα τελευταία. Μαύροι κύκλοι υπήρχαν γύρω απ'τα μάτια του και η όψη του είχε κάνει γραμμές. «Απλά, είδα ότι πηγαίνουμε κι οι δυο προς το ίδιο μέρος, και σας φώναξα, Μεγαλειότατε.»

«Πιστεύετε ότι θα σας ακούσουν, Βασίλισσα Αάνθα;» ρώτησε ο Νε-Μόρλιν.

Η Αάνθα βλεφάρισε. «Δεν κατάλαβα...;»

«Εννοώ, πιστεύετε ότι θα τους αλλάξετε γνώμη και θα τους κάνετε να πολεμήσουν μαζί μας;»

Η Αάνθα χαμογέλασε. «Α, ναι... Όχι, δεν πηγαίνω γι'αυτό το λόγο, Μεγαλειότατε. Το ξέρω πως ο Βασιληάς Νόβμορ δε θα μας συντρέξει στην πολιορκία. Πηγαίνω να ρωτήσω για την Πριγκίπισσα Σούλτριθ.»

Ο Νε-Μόρλιν συνοφρυώθηκε, σαν το θέμα να τον ενδιέφερε ιδιαίτερα. «Την Πριγκίπισσα Σούλτριθ;»

«Ναι. Χάθηκε, αναπάντεχα· κανείς δεν ξέρει πού είναι. Δεν το μάθατε;»

«Το έμαθα,» παραδέχτηκε ο Εξουσιαστής των Όπλων. «Αλλά, παρ'όλ'αυτά, πήγαινα να της μιλήσω για κάτι που με απασχολεί. Σκέφτηκα ότι ίσως, ως τώρα, να έχει επιστρέψει...»

Για τι πράγμα θέλει να της μιλήσει; αναρωτήθηκε η Βασίλισσα· ωστόσο δε ρώτησε, γιατί ίσως να ήταν προσωπικό. Τι προσωπικό,

όμως, μπορούσε να έχει ο Νε-Μόρλιν με τη Σούλτριθ; Αλλά, αν ήθελε, ας της το έλεγε εκείνος.

«Θα έρθετε μαζί μου;» του πρότεινε.

Ο Εξουσιαστής κατένευσε· έτσι κατευθύνθηκαν προς το στρατόπεδο των Καρνεβολθιανών που βρισκόταν απέναντί τους, ενώ η περιέργεια κατέτρωγε το νου της Αάνθα: *Τι δουλειά μπορεί να είχε ο Νε-Μόρλιν με τη Σούλτριθ; Δεν το ήξερα ότι γνωρίζονταν τόσο καλά. Μα, δε θα μου το είχε πει εκείνη, άμα τον γνώριζε; Αλλά δεν ήταν κι υποχρεωμένη, εδώ που τα λέμε—*

Τους συλλογισμούς της διέκοψαν τα βλέμματα των Καρνεβολθιανών στρατιωτών. Βλέμματα διαφόρων διαθέσεων, όπως και τις προηγούμενες φορές που είχε έρθει εδώ. Προφανώς, δεν τους άρεσε ξένοι να μπαينوβγαίνουν στο στρατόπεδό τους. *Μάλλον αγενές από μέρος τους, έκρινε η Αάνθα, αν σκεφτεί κανείς πως οι Ωκεάνιοι τούς έσωσαν από τον Όλεθρο του Νότου. Θα πέθαιναν σα σκυλιά, άμα δεν τους περιθάλαψε! Πού θα πήγαιναν; Στη Βηλβένμηθ και στους πειρατές της; Στο Άργκανθικ; Ή θα έρχονταν εδώ, στο Σαραόλν, για να γίνουν δούλοι των Μαγκραθμέλιων; Αλλ' αυτό το τελευταίο, ούτως ή άλλως, μπορούσε να συμβεί, με τη συμφωνία που είχε κάνει ο Νόβμορ με τον Πόνκιμ. Ανεγκέφαλος! Είναι τελείως ανεγκέφαλος! Η Σούλτριθ έπρεπε να ήταν Βασίλισσα των Καρνεβολθιανών. Αν ήμουν πιο δολοπλόκος γυναίκα, ίσως να έβαζα ανθρώπους να τον σκοτώσουν—* Η Αάνθα προσπάθησε να γαληνέψει τον εαυτό της. *Δεν υπάρχει λόγος να σκέφτομαι έτσι. Γιατί θυμώνω τόσο εύκολα, τον τελευταίο καιρό; Όταν η Όρφαλχ πέσει, όλα θα ηρεμήσουν... κάπως... ελπίζω.*

Έφτασαν μπροστά στη σκηνή του μονάρχη, και η Ωκεάνια Βασίλισσα είπε στους φρουρούς που στέκονταν απέξω: «Επιθυμούμε να δούμε το Βασιλιά Νόβμορ του Κάρνεβολθ. Είμαστε η Βασίλισσα Αάνθα του Ωκεανού και ο Εξουσιαστής των Όπλων Νε-Μόρλιν της Μεγάλης Έλρουν.» Αναφέρθηκε στην Έλρουν ως «Μεγάλη» γιατί είχε παρατηρήσει πως οι αυτόχθονες

έτσι την αποκαλούσαν, και δεν ήθελε να προσβάλει τον άντρα που ήταν μαζί της.

Ένας από τους Καρνεβολθιανούς στράφηκε προς την είσοδο της σκηνής. «Μεγαλειότατε,» φώναξε. «Η Βασίλισσα Αάνθα είναι εδώ. Και ο Εξουσιαστής των Όπλων Νε-Μόρλιν.»

«Ας περάσουν,» ήρθε η φωνή του Βασιλιά από μέσα.

Οι φρουροί παραμέρισαν τον μπερντέ για την Αάνθα και τον Νε-Μόρλιν, οι οποίοι μπήκαν, για να βρουν την Άρρα και τον Νόβμορ να παίρνουν το πρωινό τους, καθισμένοι οκλαδόν, επάνω σε μαξιλάρια.

«Καλημέρα σας,» χαιρέτησε ο μονάρχης. «Παρακαλώ, καθίστε. Φάτε κάτι μαζί μας.»

Η Αάνθα και ο Νε-Μόρλιν τού επέστρεψαν την καλημέρα και κάθισαν. Η πρώτη πήρε από τον δίσκο ένα γλύκισμα –το οποίο δεν ήξερε πώς ονομαζόταν– και το δάγκωσε.

«Είστε εδώ για την υπόθεση της αδελφής μου, να υποθέσω;» ρώτησε ο Νόβμορ.

«Σωστά,» ένευσε η Αάνθα. «Τι νέα έχετε;»

Και είδε την όψη του Βασιλιά των Καρνεβολθιανών να σκοτεινιάζει και να φαίνεται καταπονημένη. Το βλέμμα του εστιάστηκε στο δίσκο με τα φαγητά. «Δυστυχώς, τίποτα ακόμα, Βασίλισσά μου,» είπε. «Η οι άνθρωποί μου είναι τελείως άχρηστοι, ή κάτι πολύ άσχημο έχει συμβεί στη Σούλτριθ. Έλεγα πως, μέχρι σήμερα, ίσως να ερχόταν και μόνη της· όμως, τώρα πλέον....»

Η Άρρα έγεννε καταφατικά, μοιάζοντας το ίδιο στενοχωρημένη μ'εκείνον.

«Πώς θα μπορούσα να σας βοηθήσω, Βασιλιά Νόβμορ;» ρώτησε η Αάνθα. «Η Σούλτριθ ήταν καλή μου φίλη. Πείτε μου τι θα επιθυμούσατε από εμένα και θα το κάνω. Μη σκέφτεστε ότι βρισκόμαστε σε... απόσταση, επειδή αποφασίσατε να μη με συντρέξετε στην πολιορκία. Αυτό δεν έχει καμία σχέση... δεν έχει καμία σχέση με τη Σούλτριθ.»

Ο Νόβμορ ανασήκωσε τους ώμους. «Τι παραπάνω να κάνετε, Μεγαλειότητι; Ήδη έχω στείλει ανθρώπους, για να τη βρουν...» Ύψωσε το βλέμμα του, για να την κοιτάξει (κι έμοιαζε να ντρέπεται λίγο). «Νομίζετε ότι θα μπορούσατε να κάνετε κάτι παραπάνω;»

Μονάχα αν βρίσκονταν οι Μυστικιστές της Θάλασσας κοντά μου, συλλογίστηκε η Αάνθα. Αλλά είναι στη Θέρληχ, για να φρουρούν το Πορφυρό Κοχύλι. Κι επιπλέον, θύμιζε στον εαυτό της, ίσως ν'αποφάσιζαν πως δεν έπρεπε ν'ανακατευτούν σ'ένα τέτοιο «ζήτημα μικρής σημαντικότητας». Όλοι αυτοί οι μάγοι που έχουν εντρυφήσει πολύ στην τέχνη τους είναι τελείως τρελοί!

«Θα το σκεφτώ, Βασιληά Νόβμορ, και θα επιστρέψω,» αποκρίθηκε η Μονάρχισσα του Ωκεανού.

«Όπως επιθυμείτε,» αποκρίθηκε εκείνος. Και στράφηκε στον Νε-Μόρλιν. «Θα θέλατε κάτι άλλο εσείς, Μεγαλειότητε;»

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Εξουσιαστής των Όπλων. «Κι εγώ για την Πριγκίπισσα έψαχνα.»

Τι στη Μάγκκραθμελ θέλει; αναρωτήθηκε, γι'ακόμα μια φορά, η Αάνθα, καθώς σηκωνόταν όρθια μαζί του, χαιρετώντας τον Βασιληά Νόβμορ και βγαίνοντας από τη σκηνή.

Ξεκίνησαν, πάλι, να βαδίζουν, με τη συνοδεία των έξι Ωκεάνιων στρατιωτών. Και η Βασίλισσα παρατήρησε πως ο Νε-Μόρλιν προχωρούσε πλάι της σαν ένα μεγάλο βάρος να είχε πλακώσει τους ώμους του. Το κεφάλι του ήταν σκυμμένο και το βλέμμα του στο έδαφος, το μέτωπό του ζαρωμένο. Λες και είχε πονοκέφαλο· λες και κάποια ψυχική νόσος τον μάστιζε.

«Είστε καλά, Μεγαλειότητε;» τον ρώτησε, όταν είχαν βγει από το στρατόπεδο των Καρνεβολθιανών.

Ο Νε-Μόρλιν ύψωσε το βλέμμα, για ν'ατενίσει το παλάτι της Όρφαλχ, του οποίου οι πυργίσκοι φαίνονταν πάνω απ'τα ψηλά τείχη της πόλης. «Εκεί μέσα, Βασίλισσα Αάνθα... Εκεί μέσα βρίσκεται...»

«Ποιος;» ρώτησε εκείνη, πραγματικά απορημένη. Και, καθώς μια ανησυχητική σκέψη ήρθε στο νου της: «Η Σούλτριθ;»

«Όχι: η Νι-Όνζα,» απάντησε ο Νε-Μόρλιν, σα χαμένος, σαν άνθρωπος που ονειρευόταν ξυπνητός.

«Η ποια;» έκανε η Αάνθα. «Η Νι-Όνζα;» Όπως λέμε Νι-Δάτλα;... Το Νι- πρέπει να είναι τιμητική συλλαβή για όλες τις Εξουσιάστριες, και το Νε- για όλους τους Εξουσιαστές... Επομένως, τώρα, μου μιλά για μια Εξουσιάστρια; Πώς ήταν, όμως, δυνατόν μια Εξουσιάστρια της Έλρουν να είναι μέσα στην Όρφαλχ;

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Νε-Μόρλιν. «Και πρέπει να πεθάνει!» Μίσος στη φωνή του.

«Μήπως, μπορείτε να μου εξηγήσετε, Μεγαλειότητα;» ρώτησε η Αάνθα, έχοντας τρομάξει από τη συμπεριφορά του.

«Πήγαινα στην Πριγκίπισσα Σούλτριθ για να με βοηθήσει,» είπε ο Νε-Μόρλιν. «Είχα ακούσει ότι ήταν μάγισσα. Απεχθάνομαι τους μάγους, φυσικά, όπως κι όλοι οι Ελρούνιοι, μετά από αυτό που έκαναν στη Μεγάλη Πόλη, όμως δε νομίζω πως έχω άλλη επιλογή.» Στράφηκε, για να την κοιτάξει. «Βασίλισσα Αάνθα, θα μπορούσα να σας μιλήσω, στη σκηνή μου; Πιστεύω ότι ο Πόνκιμ προσπαθεί να με μαγέψει.»

Δε θα το απέκλεια, σκέφτηκε εκείνη. Όμως γιατί τον Νε-Μόρλιν και όχι κάποιον άλλο; Γιατί όχι εμένα; Γιατί όχι όλους μας; «Πάμε, Μεγαλειότητα.»

Κι έτσι πήγαν στη σκηνή του, αφήνοντας τους έξι Ωκεάνιου πολεμιστές απέξω, να περιμένουν, με τις ασπίδες τους καρφωμένες στο χώμα εμπρός τους και τις αιχμές των δοράτων τους ν'ατενίζουν τον ουρανό.

Ο Νε-Μόρλιν πρόσφερε στην Αάνθα μια κούπα κρασί και γέμισε μία για τον εαυτό του. «Καθίστε,» είπε, δείχνοντας ένα ανάκλιντρο.

Η Βασίλισσα μισοξάπλωσε εκεί, βαστώντας την κούπα της στο δεξί χέρι κι ακουμπώντας επάνω στον αγκώνα του αριστερού. Ο Νε-Μόρλιν πήρε θέση αντίκρυ της, σ'ένα ξύλινο σκαμπό, και άρχισε να της διηγείται όλα όσα είχε ονειρευτεί από τότε που έφτασε στο Σαραόλν.

** ** *

«Κάποτε, η Σούλτριθ μάς είχε πει –σ’εμένα και τον Βασιληά Βένγκριλ, όταν βρισκόμασταν στο Κάρνεβολ– ότι τα Πνεύματα, ορισμένες φορές, μας δείχνουν πιθανά μέλλοντα...»

«Μα εμένα μου δείχνουν κάτι από το παρελθόν,» είπε ο Νε-Μόρλιν. «Νομίζω ότι μου δείχνουν ποιος ήμουν παλιά. Ένας Διοικητής Γκίλβρε, στην Μεγάλη Έλρουν, ο οποίος προσπαθούσε να εμποδίσει την Νι-Όνζα από το να διαλύσει την Πόλη. Καταστροφή, την έλεγαν... Και τώρα, αισθάνομαι ότι βρίσκεται μέσα στην Ορφαλχ!»

«Αυτό είναι αδύνατον,» κούνησε το κεφάλι η Αάνθα, που είχε τελειώσει το κρασί στην κούπα της και είχε πάρει καθιστή θέση επάνω στο ανάκλιτρο. Συνοφρυώθηκε. «Η ίσως και όχι... Αν... Μπορεί, Μεγαλειότατε, να είναι κι εκείνη ένα άλλο άτομο τώρα. Μια άλλη γυναίκα.»

«Ποια, όμως;»

«Αν τη βλέπατε, θα την καταλαβαίνατε;»

«Έτσι νομίζω. Αλλά δεν ξέρω... δεν είμαι σίγουρος. Βασίλισσα Αάνθα, μήπως όλα τούτα είναι ένα κόλπο του Βασιληά Πόνκιμ, για να μου κάνει κακό;»

«Δεν ξέρω αν έχει τέτοιες δυνάμεις... Όχι, βέβαια, πως τον υποτιμώ, Μεγαλειότατε. Κάθε άλλο *παρά* αυτό, σας διαβεβαιώνω. Ο Πόνκιμ είναι πολύ επικίνδυνος.»

«Επομένως;»

«Όμως γιατί σε εσάς; Γιατί όχι σε μένα ή σε κάποιον άλλο; Γιατί όχι σε όλους όσους αποφάσισαν να του εναντιωθούν; Σας έχει μιλήσει, τελευταία;»

«Όχι,» παραδέχτηκε ο Νε-Μόρλιν. «Όχι.»

«Δηλαδή, δεν προσπαθεί να σας μεταπείσει, ώστε να σας πάρει με το μέρος του...»

«Όχι. Ή, τουλάχιστον, αυτά που βλέπω στα όνειρά μου δεν έχουν καμία σχέση με την πολιορκία τούτη.»

«Τότε, κάτι άλλο συμβαίνει,» κατέληξε η Αάνθα. Σηκώθηκε όρθια κι ακούμπησε την κούπα της σ' ένα τραπεζάκι, στηριζόμενο στα κεφάλια δύο ξύλινων φιδιών.

Αάνθα.

Η αέρινη φωνή έκανε και τη Βασίλισσα του Ωκεανού και τον Εξουσιαστή των Όπλων να τρομάζουν.

«Σούλτριθ;» άρθρωσε η μονάρχισσα.

Εγώ είμαι, αποκρίθηκε η Πριγκίπισσα, κι έλεγα να μη μιλήσω καθόλου· όμως— Αάνθα, σε παρακαλώ, μην πεις σε κανέναν ότι σου μίλησα! Ούτε κι εσείς, Μεγαλειότητα. Κάντε ότι δεν ξέρετε τίποτα για μένα.

«Πού είσαι;» ρώτησε η Βασίλισσα, ενώ ο Νε-Μόρλιν είχε μια καχύποπτη όψη στο πρόσωπό του.

Είμαι... κάπου. Πού, δε χρειάζεται να μάθετε. Και είπα ήδη ότι δε θα επικοινωνούσα μαζί σας. Όμως το τόλμησα, γιατί νομίζω ότι ίσως μπορώ να δώσω μια πιθανή εξήγηση στα όνειρα του Εξουσιαστή.

«Σούλτριθ, ανησυχούμε όλοι για σένα!» είπε η Αάνθα. «Ο αδελφός σου ψάχ—»

Σε παρακαλώ, Αάνθα: μην πεις ότι σου μίλησα. Μη με κάνεις να μετανιώσω για την επικοινωνία μου μαζί σας.

«Εντάξει, όπως επιθυμείς,» αναστέναξε εκείνη. «Όπως επιθυμείς... Μπορείς να βοηθήσεις το Μεγαλειότατο;»

Μπορώ να του πω, με μεγάλη σιγουριά, ότι ο Πόνκιμ δεν ευθύνεται για τα όνειρά του, αποκρίθηκε η Σούλτριθ.

«Τότε, ποιος ευθύνεται, Πριγκίπισσά μου;» ρώτησε ο Νε-Μόρλιν.

Τα Πνεύματα, και μόνο αυτά. Αισθάνομαι ότι επιθυμούν να παίξουν μαζί σας. Μπορώ ν' ακούσω τους ψιθύρους τους μέσα στη σκηνή, γύρω σας.

Ο Νε-Μόρλιν σηκώθηκε όρθιος, μη νιώθοντας καθόλου, μα καθόλου, βολικά με το περιβάλλον του. *Μάγισσα!* σκέφτηκε. *Γιατί*

αποφάσισα να συναναστραφώ με μια μάγισσα; Τι συμβαίνει; «Πριγκίπισσα Σούλτριθ—»

Ακούστε με, Μεγαλειότατε. Τα Πνεύματα παίζουν ένα παιχνίδι. Και χρησιμοποιούν εσάς και... το άλλο άτομο: την ενσάρκωση της Εξουσιάστριας Νι-Ονζα, η οποία βρίσκεται στην Όρφαλχ.

«Ποια είναι;»

Έστειλα τις αισθήσεις μου προς τα κει, είπε η Σούλτριθ, και... γύρω από ένα άτομο παρατήρησα μια παρόμοια συγκέντρωση πνευματικής ενέργειας... Αυτό το άτομο είναι η Νερενία, Μεγαλειότατε, η Στρατάρχισσα Νερενία.

«Η Νερενία είναι η μετενσάρκωση αυτής της Εξουσιάστριας Νι-Ονζα;» απόρησε η Αάνθα.

Έτσι φαίνεται.

«Τότε, πρέπει να πεθάνει,» είπε ο Νε-Μόρλιν. «Πρέπει να τη σκοτώσω, αλλιώς το μυαλό μου δε θα βρει ησυχία. Συνέχεια αυτή η σκέψη έρχεται στην επιφάνεια —ότι πρέπει να τη σκοτώσω. Καμία άλλη σκέψη δεν είναι ισχυρότερη από αυτήν μέσα μου.»

Τα Πνεύματα φταίνε για τούτο, Μεγαλειότατε.

«Και λοιπόν; Υπάρχει κάποιος άλλος τρόπος για ν'απελευθερωθώ, έξω απ'το να σκοτώσω τη Νερενία;» απαίτησε ο Νε-Μόρλιν, θυμωμένος με... ούτε κι εκείνος δεν ήξερε με τι ήταν θυμωμένος —με τα πάντα ίσως!

Δεν ξέρω αν υπάρχει, αποκρίθηκε η Σούλτριθ. Όμως πώς μπορείτε να σκοτώσετε τη Νερενία, όταν εκείνη βρίσκεται πίσω από τα τείχη κι εσείς έξω από αυτά;

Ο Νε-Μόρλιν κούνησε το κεφάλι, απεγνωσμένα.

Βέβαια, ίσως να βγει.

«Δεν το πιστεύω ότι θα κάνει κάτι τέτοιο,» γνωμοδότησε η Αάνθα.

Κι όμως, είπε η Σούλτριθ. Σκέψου ότι κι εκείνη θα αισθάνεται παρόμοια με τον Μεγαλειότατο.

«Ο ένας έλκει τον άλλο, δηλαδή;»

Ο ένας έλκεται από τον άλλο, θα έλεγα. Και δεν ξέρω ως πότε θα μπορούν ν'αντιστέκονται στην έλξη.

«Ανάθεμα αυτά τα Πνεύματα!» καταράστηκε ο Νε-Μόρλιν. «Τι δαίμονες είναι;»

Δε γνωρίζετε για τα Πνεύματα, Μεγαλειότατε;

«Δεν ανακατευόμαστε με τη μαγεία στη Μεγάλη Έλρουν, Πριγκίπισσά μου, μ'όλο το σεβασμό που έχω προς εσάς.»

«Γιατί;» ρώτησε η Αάνθα. «Είπατε, πριν, ότι κάτι έκαναν οι μάγοι στην πόλη σας...»

«Ναι,» ένευσε ο Νε-Μόρλιν. «Πριν από πολλά χρόνια, η Έλρουν ήταν μέρος μια μεγάλης αυτοκρατορίας –ήταν η πρωτεύουσα μιας μεγάλης αυτοκρατορίας– Η Δάτλα, βέβαια, τα ξέρει αυτά καλύτερα από εμένα, Βασίλισσα Αάνθα. Δεν είμαι τόσο καλός στην ιστορία όσο εκείνη. Αν βρισκόταν εδώ, πιθανώς να μπορούσε να μας πει για την Εξουσιάστρια Νι-Όνζα, αν, όντως, ήταν υπαρκτό ιστορικό πρόσωπο–»

Ήταν, Μεγαλειότατε, τον διαβεβαίωσε η Σούλτριθ. Τα Πνεύματα σάς δείχνουν μία από τις περασμένες σας ζωές. Εκμεταλλεύονται αυτή τη ζωή, συγκεκριμένα.

Ο Νε-Μόρλιν ρίγησε στη σκέψη τούτων των διαβολικών πραγμάτων που του συνέβαιναν. «Όπως και νάχει, Πριγκίπισσά μου. Και για να συνεχίσω, η αυτοκρατορία που ανέφερα κυβερνιόταν από μάγους, οι οποίοι μιλούσαν με αόρατες δυνάμεις και καταδυνάστευαν το λαό. Όλοι οι αυτοκράτορες ήταν μάγοι μεγάλης δύναμης... και αυτό το σύστημα διοίκησης, νομίζω, ονομαζόταν μαγοκρατία, ή κάτι τέτοιο. Τελικά, η αυτοκρατορία καταποντίστηκε από την οργή του λαού, ο οποίος δε μπορούσε ν'αντέξει άλλο την καταπίεση· και τα κομμάτια της έγιναν βασίλεια και χώρες, ανεξάρτητα.»

«Ξέρεις εσύ γι'αυτή την αυτοκρατορία, Σούλτριθ;» ρώτησε η Αάνθα.

Όχι. Πρέπει να είχε επηρεάσει μόνο τη δυτική μεριά της Νότιας Γης.

«Ναι, μάλλον,» ένευσε ο Νε-Μόρλιν. «Καταλάβετε, τώρα, Βασίλισσα Αάνθα, γιατί οι Ελρούνιοι δεν ασχολούμαστε με τις απόκρυφες τέχνες;»

«Ναι, Μεγαλειότατε,» αποκρίθηκε εκείνη.

«Το πρόβλημά μου, όμως, δε λύθηκε,» είπε ο Νε-Μόρλιν. «Τι μου προτείνετε να κάνω με τη Νι-Ονζα— τη Στρατάρχισσα Νερενία, Πριγκίπισσα Σούλτριθ;»

Αφήστε αυτήν να δράσει πρώτη, Μεγαλειότατε. Γιατί είμαι βέβαιη πως θα δράσει, αργά ή γρήγορα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 16^ο Κίνδυνοι εξουσίας

Σήμερα, κανονικά, πρέπει να συνεχιστεί η συζήτηση για τη συμμαχία,» είπε ο Σόλμορχ. «Όμως, τώρα, δεν ξέρω πλέον αν θα συμβεί αυτό...» Ήταν μισοξαπλωμένος επάνω στο κρεβάτι, με τα χέρια σταυρωμένα μπροστά στο στήθος.

Η Τάθβιλ είχε μόλις ξυπνήσει, βρίσκοντάς τον να κάθεται έτσι. Με το καλημέρα που του είπε, εκείνος της αποκρίθηκε με τα παραπάνω λόγια, λες και είχε ξεχάσει τους τρόπους του, ή λες και δεν είχε δώσει καμία σημασία στη Βαρονέσα, χαμένος στις σκέψεις του καθώς ήταν.

«Οι άρχοντες είναι εδώ,» προσπάθησε να τον καθησυχάσει η Τάθβιλ. «Μπορούν να συζητήσουν.»

«Όμως θα συζητήσουν;» έθεσε το ερώτημα ο Σόλμορχ. «Τώρα, ανησυχώ περισσότερο από ποτέ για τη συμμαχία...»

«Μα τώρα σχεδόν όλα είναι έτοιμα· μονάχα οι τελικές ρυθμίσεις μένουν,» είπε η Τάθβιλ.

Ο Σόλμορχ στράφηκε να την κοιτάξει, καθώς ήταν ξαπλωμένη πλάι του, τυλιγμένη ως το λαιμό μέσα στα σκεπάσματα. «Ο Κιόλβ σκότωσε έναν ευγενή, δίχως φανερό λόγο,» τόνισε.

«Τον σύμβουλο Θόργκαν, εννοείς.»

«Φυσικά.» Ο Σόλμορχ στράφηκε, πάλι, από την άλλη, ατενίζοντας το κενό.

«Ωραία, αυτό ίσως να έχει σχέση με τον ίδιο τον Κιόλβ. Σίγουρα, κάπου θα λογοδοτήσει για ό,τι έκανε. Ακόμα κι ο Βασιληάς του Αργκανθικ νάσαι δε μπορείς να σκοτώνεις έτσι όποιον σου υποδείξουν τα Πνεύματα! Αλλά όλα τούτα δεν επηρεάζουν τη συμμαχία—»

«Ασφαλώς και την επηρεάζουν, Τάθβιλ!» τη διέκοψε ο Σόλμορχ. «Ασφαλώς και την επηρεάζουν,» χαμήλωσε τη φωνή του. «Αν πέσει αυτός ο Βασιληάς κι ανεβεί άλλος...»

«Σίγουρα, δε θα εναντιωθεί στη βούληση του Συμβουλίου των Αρχόντων. Αφού αποφάσισαν να κάνουν τη συμμαχ—»

«Κι έτσι εμείς, πάλι, αργούμε να φέρουμε βοήθεια στο Σαραόλν...»

Η Τάθβιλ ξεφύσησε, γυρίζοντας ανάσκελα. «Δεν περιμένουμε, πρώτα, να δούμε τι θα συμβεί και, μετά, ν'αρχίσουμε να καταριόμαστε τη μοίρα μας;

»Εξάλλου, ίσως να μην πάθει τίποτα ο Κιόλβ. Μην ξεχνάς ότι ήταν υπό ψυχολογική πίεση. Μόλις είχαν δολοφονήσει τη Βασίλισσά του—»

«Λες αυτό να ενδιαφέρει τους συγγενείς του Θόργκαν;»

«Και τι μπορούν να κάνουν;» απαίτησε η Τάθβιλ.

«Εξαρτάται από τι επιρροή έχουν στο Άργκανθικ,» εξήγησε ο Σόλμορχ. «Αν έχουν μεγάλη επιρροή, να περιμένεις τα προβλήματα να αυξηθούν στιγμιαία σε τούτο το Βασίλειο. Αν δεν έχουν και τόσο σπουδαία επιρροή, οι βασιλικοί κατάσκοποι και φονιάδες θα τους ξεπαστρέψουν, προτού προλάβουν να κάνουν—»

«Τι!» πετάχτηκε η Τάθβιλ.

«–ζημιά. Βέβαια–»

«Θα τους σκοτώσει όλους;»

«–ίσως να βρεθεί και κάποιος άλλος τρόπος για να βγουν ‘εκτός παιχνιδιού’.»

Η Τάθβιλ συνοφρυώθηκε. «Τι τρόπος;»

«Διπλωματικός,» απάντησε ο Σόλμορχ. «Πάντως, έτσι ή αλλιώς, ο Κιόλβ θα πρέπει να τους βγάλει από τη μέση, αν δε θέλει να βλάψουν την εξουσία του.»

«Ίσως να μη ζητήσουν εκδίκηση τόσο... μανιωδώς,» υπέθεσε η Τάθβιλ.

«Αποκλείεται. Στο Άργκανθικ, αυτά δεν περνάνε έτσι. Ούτε και στο Σαραόλν, νομίζω.»

«Στο Σαραόλν, όλη τούτη η μπλεγμένη υπόθεση θα λυνόταν με μια καταμέτρωπο επίθεση της μιας οικογένειας εναντίον της άλλης, ή με μία μονομαχία.»

«Ίσως...»

«Τι ίσως; Έτσι θα γινόταν!»

«Ακόμα κι αν ο δολοφόνος ήταν ο Βασιληάς;»

Η Τάθβιλ δίστασε ν’απαντήσει, σουφρώνοντας τα χείλη.

«Κι έτσι, οι καταστάσεις περιπλέκονται,» είπε ο Σόλμορχ.

«Τέλος πάντων, δε θα βρούμε εμείς τη λύση, τώρα. Τι ώρα είναι, κατ’αρχήν;»

«Αυγή,» αποκρίθηκε εκείνος, ρίχνοντας μια ματιά προς τη μεριά του παραθύρου, όπου λίγες ακτίνες ηλιακού φωτός περνούσαν ανάμεσα από τα πατζούρια.

«Πόση ώρα είσαι ξύπνιος;»

«Δεν κοιμήθηκα και πολύ από τότε που ήρθαμε.»

«Δεν έκανες καλά,» είπε η Τάθβιλ.

«Συγγνώμη, γιατί,» αποκρίθηκε ο Σόλμορχ.

«Με έχεις πει μαμά τουλάχιστον μία φορά, νομίζω, αλλά *άμα με ξαναπείς γιατί...!*» έκανε, απειλητικά, η Βαρονέσα.

Ο Σόλμορχ γέλασε. «Το είπα επειδή, πραγματικά, μου θύμισες τη γιαγιά μου, εκείνη τη στιγμή. Μόνο αυτή θα μου έλεγε ότι δεν έκανα καλά που δεν κοιμήθηκα.»

«Η γιαγιά σου έχει μυαλό, προφανώς!»

«Εύχομαι μόνο να είναι καλά, και αυτή και η Βίνμη. Σίγουρα, οι Μαγκραθμέλιοι θα έκαναν κάποιες καταστροφές στο Βασιλικό Δουκάτο, αλλά ελπίζω να μην επηρέασαν την οικογένειά μου. Όσο πιο γρήγορα συνάψουμε τη συμμαχία, τόσο πιο γρήγορα θα γλιτώσουμε το Βασίλειο από τους δαιμονοανθρώπους.»

Η Τάθβιλ γύρισε στο πλάι, για να τον κοιτάξει. «Μην ταλαιπωρείς το μυαλό σου, αγαπή μου. Δεν καταφέρνεις τίποτα έτσι. Ίσα-ίσα, που θα είσαι κουρασμένος, όταν γίνει η συζήτηση για τη συμμαχία. Κι αν θες να μάθεις, γι' αυτό σου είπα πως δεν έκανες καλά που δεν κοιμήθηκες,» τόνισε.

Ο Σόλμορχ σήκωσε ένα του φρύδι, ερωτηματικά.

«Δεν έκανες καλά επειδή, τώρα, θα είσαι κουρασμένος στη συνάντηση που θα γίνει!» διευκρίνισε η Τάθβιλ.

«Και τι πρότεινεις για χαλάρωση;» ρώτησε εκείνος.

«Χμμ...» έκανε η Βαρονέσα, και γλίστρησε το δεξί της χέρι ανάμεσα στους μηρούς του. Τα δάχτυλά της ήταν ζεστά, και έφεραν ένα μουγκρητό στα χείλη του Σόλμορχ, καθώς τον ζούλιξαν παιχνιδιάρικα, προτού σκαρφαλώσουν στην κοιλιά και στο στήθος του, περνώντας μέσα στο νυχτικό του.

«Αυτή η θεραπεία είναι ευρέως γνωστή,» της είπε, πηγαίνοντας δίπλα της, έτσι που μπορούσε να αισθανθεί την καυτή της ανάσα στο πρόσωπό του και τα πόδια της να σαλεύουν κάτω από τα σκεπάσματα.

«Και πανάρχαια,» πρόσθεσε η Τάθβιλ.

Το αριστερό χέρι του Σόλμορχ μπλέχτηκε μέσα στα μαλλιά της και έφερε το κεφάλι της κοντά στο δικό του. «Από πότε έμαθες εσύ για τα αρχαία πράγματα;» την πείραξε, και φίλησε τα χείλη της καθώς εκείνη ήταν έτοιμη ν' απαντήσει.

«Νομίζεις ότι είμαι άσχετη από τέτοια;» έκανε η Τάθβιλ, προσπαθώντας να τον απαλλάξει από τα ρούχα του. «Έχεις δίκιο,» μειδίασε. «Τώρα, ξάπλωσε και σταμάτα να μη μ'αφήνεις να σε γδύσω!»

«Ποιος δε σ'αφήνει; Εσύ μπλέκεσαι.»

«Μη λες ανοησίες.» Του έβγαλε το μακρύ νυχτικό και, μετά, με χέρια και πόδια, τα εσώρουχα. Ένα από τα νύχια των ποδιών της του έκανε μια γρατσουνιά στη δεξιά κνήμη· κι οι δυο το κατάλαβαν, μα κανένας δεν είπε τίποτα, καθώς οι γλώσσες τους ήταν απασχολημένες αναμεταξύ τους.

Τούτη ήταν η πρώτη φορά που ο Σόλμορχ έκανε έρωτα με την Τάθβιλ, ύστερα από ό,τι είχε συμβεί με τη Σιρίμα, και αισθανόταν ένοχος για την ερωτική του συνάντηση με την Αργκανθικιανή Αρχόντισσα. Ευτυχώς, δε θυμόταν καμία λεπτομέρεια, τόσο μεθυσμένος που ήταν· τα Πνεύματα τον είχαν γλιτώσει από αυτό. Διαφορετικά, δεν ήξερε αν θα μπορούσε καν ν'αντικρίσει τη Βαρονέσα. Δεν ήταν το ότι είχε πάει με μια άλλη γυναίκα που τον ενοχλούσε (αν και δεν είχε κάνει κάτι τέτοιο αφότου συνάντησε για δεύτερη φορά την Τάθβιλ και έμπλεξαν μαζί σ'όλους τούτους τους μετελάδες), όσο το ότι αυτή η γυναίκα τον είχε χρησιμοποιήσει, και ό,τι είχε γίνει ήταν παρά τη θέλησή του. Τουλάχιστον, αν είχε πάρει εκείνος την απόφαση...

Αλλά, τώρα, οι σκέψεις του διαλύθηκαν, αφού βρήκε πολύ πιο ενδιαφέρων το λαιμό της Βαρονέσας και, ύστερα, τα στήτα της στήθη, καθώς αφαίρεσε το σφιχτό στηθόδεσμό της, κάνοντας τον ένα κουβάρι μέσα στη γροθιά του.

Η πράσινη, μεταξωτή ρόμπα της Τάθβιλ γλίστρησε από τους ώμους της, ενώ εκείνη δεν άφηνε το πρόσωπο του Σόλμορχ ν'απομακρυνθεί, σφίγγοντας τα μαύρα του μαλλιά. Μετά, μην αντέχοντας άλλο την κάψα στα λαγόνια της, τον έσπρωξε ανάσκελα επάνω στο στρώμα, τρίβοντας τα χέρια της στο στέρνο του. Ανασηκώθηκε, για να ξεφορτωθεί τη λινή της περισκελίδα και τον

καβάλησε, απότομα, κάνοντας μια πνιχτή φωνή να βγει απροειδοποίητα από το λαιμό της και τα δάχτυλα του ερωτικού της συντρόφου να μπηχτούν δυνατά στη σάρκα των μηρών της.

Απο κεί και ύστερα, τίποτα δεν άργησε για κανέναν απ'τους δυο τους. Τα υψίφωνα μούγκρισματά της Τάθβιλ πρέπει να τ'άκουσαν ως το διάδρομο (αν κάποιος βρισκόταν εκεί, μια τέτοια πρωινή ώρα), ενώ ο Σόλμορχ νόμιζε ότι η κορύφωσή του ποτέ δε θα τελείωνε. Όταν, τελικά, αισθάνθηκε τη γαλήνη να καταλαμβάνει όλο του το σώμα, βαστούσε τη Βαρονέσα σφιχτά στην αγκαλιά του, καθώς εκείνη βαριανάσαινε πλάι στ'αριστερό του αφτί, λες κι ήθελε να τον κουφάνει.

Και, τώρα που βρισκόταν πάλι στα συγκαλά του, αναρωτήθηκε: *Ήταν έτσι και με τη Σιρίμα; Ήταν το ίδιο καλά και μαζί της; Όχι. Αποκλείεται να ήταν το ίδιο καλά μ'αυτή την Αργκανθικιανή κατσίκά!*

Η Τάθβιλ ρούφηξε το λοβό του αφτιού του και, ύστερα, σηκώθηκε τόσο απότομα από πάνω του όσο απότομα είχε ανεβεί. Ξάπλωσαν, ήρεμα, ο ένας πλάι στον άλλο, δίχως να μιλούν.

Κάποια στιγμή, η Βαρονέσα χαμογέλασε, λέγοντας: «Αναπνέεις τόσο βαριά που θα μπορούν να σ'ακούσουν μέχρι εξώ.»

«Εσένα ξέρεις μέχρι πού πρέπει να σ'ακουσαν;» αποκρίθηκε ο Σόλμορχ.

Η Τάθβιλ γέλασε, κοκκινίζοντας. «Καλά, πες ότι δεν το ανέφερα καθόλου, εντάξει;»

«Σύμφωνοι.»

Η έκφρασή της σοβάρεψε. «Σόλμορχ, θυμάσαι που ήθελα να σου πω κάτι, αλλά δε σ'το είπα επειδή δεν ήξερα αν, τελικά, θα πάρουμε πίσω το Σαραόλν;»

«Ειλικρινά, όχι, γλυκιά μου,» αποκρίθηκε εκείνος.

«Πώς!» έκανε η Τάθβιλ, δήθεν προσβεβλημένη. «Δεν προσέχεις την κάθε μου λέξη;»

Ο Σόλμορχ τη λοξοκοίταξε, δίχως ν'αποκριθεί.

Η Τάθβιλ γέλασε, πάλι. «Σε αποστόμωσα, ε;»

«Τι είναι αυτό που ήθελες να μου πεις, αλλά, τελικά, δε μου είπες;» ρώτησε εκείνος.

Η έκφρασή της σοβάρεψε, όπως και πριν. Καθάρισε το λαιμό της. «Αυτό που θα σου πω τώρα είναι κάτι πολύ, πολύ σημαντικό, έτσι; Και δε θέλω να το πάρεις *καθόλου* ελαφριά, εντάξει;»

Ο Σόλμορχ χαμογέλασε. «Θα μου το πεις, επιτέλους;»

«Να, είδες; από τώρα, άρχισες να μην το παίρνεις σοβαρά!» τον κατηγορήσε η Βαρονέσα.

«Τάθβιλ, πες μου –με έχεις σκάσει!» μούγκρισε εκείνος.

Η Τάθβιλ έκανε πως καθάριζε τα νύχια της. «Δεν ξέρω αν πρέπει να σ' το πω, άμα είναι να μην το πάρεις σοβαρά...»

«Ε, καλά, μη μου πεις!» Ο Σόλμορχ άλλαξε πλευρό, γυρίζοντάς της την πλάτη.

«Θύμωσες, δηλαδή, τώρα;»

«Οχι.»

«Γύρνα, τότε.» Η Τάθβιλ τον κέντρισε στα πλευρά, με τα νύχια της.

Ο Σόλμορχ γύρισε. «Λέγε, όμως.»

«Σκέφτομαι να σε κάνω Βαρόνο μου.»

«Α, αυτό ήταν;» Ανασήκωσε τον ένα ώμο. «Είμαι Αντιβασιλέας, ούτως ή άλλως· τι να την κάνω τη βαρονία;»

«Ελπίζω να μη μιλάς σοβαρά, αυτή τη στιγμή!» είπε, απειλητικά, η Τάθβιλ.

Ο Σόλμορχ την πήρε στην αγκαλιά του και τη φίλησε. «Φυσικά και δεν μιλάω σοβαρά, χαζή.»

«Οπότε, δέχεσαι, έτσι;»

«Θα το σκεφτώ.»

Η Τάθβιλ μειδίασε στραβά. «Αφού δε με ξεγέλασες με το προηγούμενο, περιμένεις να με ξεγελάσεις με τούτο;»

«Οχι, αυτό είναι αλήθεια,» είπε ο Σόλμορχ. «Δεν είμαι σίγουρος ότι θέλω να γίνω Βαρόνος, Τάθβιλ.»

Το μειδίαμα χάθηκε από το πρόσωπό της. «Σόλμορχ, μην επιμένεις μ'ετούτο το ηλίθιο αστείο!»

«Σοβαρά το λέω. Δεν είμαι σίγουρος,» επανέλαβε εκείνος.

Η Τάθβιλ απομακρύνθηκε από κοντά του και ανακάθισε επάνω στο κρεβάτι, τυλίγοντας το σεντόνι γύρω της. «Σόλμορχ,» είπε, αργά, κοιτάζοντάς τον λες και περίμενε να δει κάτι αλλόκοτο επάνω του. «Σόλμορχ, εγώ έλεγα ότι δε θα κάνω Βαρόνο μου κανένα άντρα... Δηλαδή, δε σου λέει κάτι αυτό;» Έμοιαζε πληγωμένη.

«Σ' αγαπώ,» της είπε εκείνος. «Όμως δεν ξέρω κατά πόσο αγαπώ το αρχοντλίκι.»

«Έλα τώρα, Σόλμορχ! Κατάγεσαι από ευγενική οικογένεια· δεν είσαι κάνας άξεστος χωριάτης.» Δάκρυα γυάλιζαν στις άκριες των ματιών της. «Πες μου την αλήθεια. Σε παρακαλώ, πες μου την αλήθεια: Αν επιστρέψουμε στο Σαραόλν, κι αν όλα είναι όπως πριν, τι θα κάνεις; Θα... θα πας, πάλι, στην έπαυλή σου και θα κάνεις την ίδια ζωή που έκανες;»

Καλή ερώτηση, παραδέχτηκε ο Σόλμορχ. Πολύ καλή ερώτηση, ύστερα από τόσα που έχουν αλλάξει μέσα μου... Όμως— «Τάθβιλ, ποτέ τα πράγματα δε θα είναι όπως πριν.»

«Αν ήταν, όμως, τι θα έκανες;» απαίτησε εκείνη.

Ο Σόλμορχ χαμογέλασε και της είπε εκείνο που ήταν βέβαιος πως ήθελε ν' ακούσει (και που κι ο ίδιος ένιωθε σε πολύ μεγάλο βαθμό): «Μετά από τόσο καιρό που μου έχεις γίνει τσιμπούρι, νομίζεις ότι θα μπορούσα ν' αντέξω για πολύ μακριά σου;»

Κι η Τάθβιλ χαμογέλασε, και τα δάκρυα που βρίσκονταν στις άκριες των ματιών της κύλησαν νοχελικά επάνω στα μάγουλά της. Τον αγκάλιασε, και ψιθύρισε κοντά στ' αφτί του: «Τότε, γιατί δε θες να γίνεις Βαρόνος μου, ρε Πνευματοχτυπημένη σαλτιμπάγκε;»

«Άμα θέλεις να μείνω στο κάστρο σου, εντάξει,» αποκρίθηκε ο Σόλμορχ. «Όμως, πραγματικά, αντιπαθώ το αρχοντλίκι. Σου μοιάζω ότι μπορώ να διοικήσω εγώ μια βαρονία; Ούτε μια ταβέρνα δε μπορώ να διοικήσω.»

«Μη λες βλακείες. Θα σ' άφηνε ο Βένγκριλ εδώ ως αντιπρόσωπό του, άμα δεν πίστευε στις διοικητικές σου ικανότητές;»

«Πρώτον, ο Βένγκριλ είχε απογοητευτεί με τους Αργκανθικιανούς, γιαυτό έφυγε. Και, κατά δεύτερο λόγο, δεν πιστεύει στις διοικητικές μου ικανότητες· στις διπλωματικές μου ικανότητες πιστεύει. Και υπάρχει μεγάλη διαφορά ανάμεσα στις δύο.»

«Τότε, δε θα έχουμε πρόβλημα,» είπε η Τάθβιλ, «γιατί οι δικές μου διπλωματικές ικανότητες είναι χάλια. Θα σε χρειαστώ.»

«Έχω την εντύπωση πως μια χαρά τα κατάφερνες και μόνη σου, τόσο καιρό.»

«Έχεις την εντύπωση, αλλά δεν είναι καθόλου έτσι. Θα ‘στοίχειωνε’ ο δρόμος της Βαρονίας μου, άμα τα κατάφερνα τόσο καλά;»

Ανασήκωσε τους ώμους του. «Όλοι κάνουν λάθη.»

«Σόλμορχ, το ξέρεις ότι δεν έχω τίποτα σπουδαίες διοικητικές –ή διπλωματικές– ικανότητες. Η μητέρα μου ήταν καλή σ’αυτά τα πράγματα· δυστυχώς, όμως, μ’άφησε μόνη, μ’όλη τη Βαρονία στην πλάτη. Κι ο μπαμπάς στον κόσμο του, όπως πάντα.» Απομακρύνθηκε από την αγκαλιά του και τον κοίταξε στο πρόσωπο. «Λοιπόν; Θα με βοηθήσεις;»

Ο Σόλμορχ γέλασε. «Πας να με ρίξεις, παριστάνοντάς μου την κατατρεγμένη των Πνευμάτων!»

«Αυτό νομίζεις ότι κάνω;» ρώτησε, σοβαρά, η Τάθβιλ. «Απλά, δεν καταλαβαίνω γιατί να μη θες να γίνεις Βαρόνος μου! *Πραγματικά*, δεν το καταλαβαίνω.»

Ο Σόλμορχ αναστέναξε. «Τάθβιλ, να το συζητήσουμε πάλι, όταν θα έχουμε κατακτήσει το Σαραόλν;»

«Θέλω να μου πεις τώρα,» επέμεινε εκείνη, με ήπια φωνή.

«Δεν καταλαβαίνεις ότι δε μπορώ; Έχω τόσα πράγματα στο μυαλό μου, που νομίζω ότι το κεφάλι μου θα σπάσει!»

«Εντάξει,» είπε, αργά, η Τάθβιλ, κοιτάζοντας αλλού. «Όντως, πρέπει να ασχοληθούμε με τη συμμαχία...»

«Μην παίρνεις αυτή την έκφραση, λες και ήρθε το τέλος του Αρμπεναρκ,» αποκρίθηκε ο Σόλμορχ. Την τύλιξε μέσα στα χέρια του

και τη φίλησε. «Σου υποσχέθηκα ότι θα το σκεφτώ, και *θα το σκεφτώ*, εντάξει;»

Η Τάθβιλ κατένευσε.

«Ν' αρχίσουμε να ετοιμαζόμαστε, τώρα;»

«Ναι.» Παραμέρισε τα σκεπάσματα και σηκώθηκε από το κρεβάτι, πιάνοντας την μεταξωτή της ρόμπα και ρίχνοντάς την επάνω της.

Ο Σόλμορχ μπορούσε να δει ότι την είχε απογοητεύσει, όμως, μα τα Πνεύματα, ακόμα ήταν πολύ νωρίς για να σχεδιάζουν κάτι τέτοιο. Αν δεν έπαιρναν πίσω το Σαραόλν, όσες υποσχέσεις κι αν της έδινε δε θα είχαν καμια σημασία. Επιπλέον, ήταν αλήθεια πως δεν ήθελε την ευθύνη του Βαρόνου· δεν ήταν εύκολο κανείς να παίρνει αποφάσεις για χιλιάδες ανθρώπους.

** ** *

Η αίθουσα του θρόνου ήταν άδεια: ούτε ο Βασιληάς ήταν εκεί, ούτε οι άρχοντες του Συμβουλίου, ούτε καν οι βασιλικοί σύμβουλοι.

«Φαίνεται πως είμαστε μόνοι,» παρατήρησε ο Σόλμορχ. «Κι αναρωτιέμαι αν αυτό σημαίνει κάτι...»

«Ας περιμένουμε λίγο,» πρότεινε η Τάθβιλ.

Κάθισαν στο τραπέζι των συμβούλων, σιωπηλά. Οι φρουροί που στέκονταν στην είσοδο της αίθουσας έμοιαζαν με ακίνητα αγάλματα, μαγεμένα έτσι ώστε να ζωντανεύουν όποτε παρουσιαζόταν κίνδυνος.

Βήματα έσπασαν την ησυχία. *Βήματα από τακούνια*, σκέφτηκε ο Σόλμορχ. *Γυναικεία, μάλλον*. Και, πράγματι, μια γυναίκα μπήκε στο μεγάλο δωμάτιο: η κυρία Ροβιγκάν Τόρνιλφερ. Κοίταξε τριγύρω, είδε ότι η αίθουσα ήταν σχεδόν άδεια, και πλησίασε τους δύο Σαραολνιανούς, για να καθίσει κοντά τους.

«Θα σας έλεγα καλημέρα,» είπε, «όμως, μετά από τα τρομερά πράγματα που συνέβησαν χτες....»

«Καταλαβαίνουμε απολύτως, κυρία Ροβιγκάν,» αποκρίθηκε ο Σόλμορχ. «Δεν ήσασταν και πολύ μακριά απ' το σημείο όπου πέθανε η Λοΐρα. Αν το βέλος είχε ξεφύγει λίγο από την πορεία του....»

Πνεύματα! συλλογίστηκε η Ροβιγκάν. *Μέχρι στιγμής, δεν το είχα σκεφτεί τούτο. Έχω, άραγε, αρχίσει τόσο να συνηθίζω το θάνατο; Ή, μήπως, κατά βάθος, η ψυχή μου επιθυμεί να πάει να βρει τον Πότβαλτ; Ύστερα, όμως, θυμήθηκε τα παιδιά τους και άλλαξε γνώμη. Ποτέ δε θα ήθελε να τα αφήσω μόνα τους εντελώς. Θα με χαστουκίξε, όταν μ'αντίκριζε στον Πνευματικό Κόσμο.*

«Τώρα, όμως, δε χρειάζεται να το έχετε στο μυαλό σας, πλέον,» είπε η Τάθβιλ, βλέποντας πως η σύμβουλος της πολιτείας έμοιαζε χαμένη στον εαυτό της.

«Με συγχωρείτε,» αποκρίθηκε η Ροβιγκάν. «Δε σκεφτόμουν αυτό.»

«Κυρία Ροβιγκάν,» είπε ο Σόλμορχ, «τι πιστεύετε ότι θα συμβεί, τώρα, στο Άργκανθικ; Εννοώ, σχετικά με τον Μεγαλειότατο...»

«Υψηλότητα, παρακαλώ τα Πνεύματα να μην είναι τρελός. Σκότωσε τον κύριο Θόργκαν! Και... έπρεπε να τον βλέπατε, Υψηλότητα... Εγώ ήμουν εκεί, και τον είδα να έχει μια πραγματικά... έξαλλη όψη στο πρόσωπό του.»

«Δηλαδή, νομίζετε ότι ο Βασιληάς είναι τρελός;»

«Ελπίζω να μην είναι, διαφορετικά....»

«Διαφορετικά;» Ο Σόλμορχ ύψωσε ένα φρύδι, ερωτηματικά.

«Υπάρχει σχετικός νόμος, που λέει ότι, αν ο Μονάρχης του Άργκανθικ είναι τρελός, τα μέλη του Συμβουλίου των Αρχόντων όχι μόνο πρέπει, αλλά υποχρεούνται, να τον εκθρονίσουν.»

«Πράγμα για το οποίο, φυσικά, δε χρειαζόταν νόμος,» είπε η Τάθβιλ, «καθότι ευνόητο.»

«Τίποτα δεν είναι ευνόητο, αν δεν είναι γραμμένο, Βαρονέσα μου,» αποκρίθηκε η Ροβιγκάν.

Άργκανθικιανή γραφειοκρατία! μούγκρισε από μέσα της η Τάθβιλ. *Πότε θα βάλουν μυαλό;*

«Μια στιγμή, για να καταλάβω, κυρία Ροβιγκάν,» είπε ο Σόλμορχ. «Θα γίνει, πάλι, συνεδρίαση του Συμβουλίου, ώστε ν'αποφασιστεί αν ο Βασιλιάς θα παραμείνει στην εξουσία;»

«Μια απλή συνεδρίαση δε μπορεί να ρίξει από την εξουσία έναν βασιλιά που δε θέλει ο ίδιος να παραιτηθεί,» απάντησε η σύμβουλος.

«Επομένως, μιλάμε για πόλεμο. Εμφύλιο.»

Η Ροβιγκάν ένευσε, μελαγχολικά. «Κατά κάποιο τρόπο...»

«Ελπίζω να συμφωνείτε μαζί μου στο ότι αυτό δεν πρέπει να συμβεί,» είπε ο Σόλμορχ. «Προσωπικά, δεν πιστεύω ότι ο Βασιλιάς Κιόλβ είναι τρελός. Τον γνωρίζω αρκετά καλά, και μόνο για τρελό δεν τον έχω. Σκεφτείτε μονάχα τι έχει περάσει, μέσα σε τόσο μικρό χρονικό διάστημα, κυρία Ροβιγκάν: Όλη του η οικογένεια δολοφονήθηκε και, τώρα, το ίδιο κι η κοπέλα που αγαπούσε και ήθελε να κάνει Βασίλισσά του.»

«Τα καταλαβαίνω αυτά... Θύμωσε με τον κύριο Θόργκαν επειδή – όπως είπε κι εκείνος– του είχε υποσχεθεί πως κάτι τέτοιο –μια τέτοια καταστροφή, μάλλον– δε θα ξανασυνέβαινε.»

«Πρέπει να προσέχει κανείς τι υποσχέσεις δίνει,» είπε ο Σόλμορχ.

«Αυτή, όμως, δεν ήταν δικαιολογία για να τον σκοτώσει!» έκανε η Ροβιγκάν.

«Σίγουρα όχι,» συμφώνησε ο Αντιβασιλέας του Σαραόλν. «Αλλά ο Βασιλιάς Κιόλβ ήταν ταραγμένος και ήθελε κάπου να στρέψει την οργή. Μπορεί να σας ακούγονται κυνικά όσα λέω, όμως να ξέρετε πως, αληθινά, λυπάμαι για ό,τι συνέβη.»

«Σας κατανοώ, Υψηλότητε,» ένευσε η Ροβιγκάν. Και πρόσθεσε νοερά: *Αναμφίβολα, ανησυχείτε για τη συμμαχία· και δε σας αδικώ, από τη στιγμή που η πατρίδα σας λεηλατείται από τους δαιμονανθρώπους τη Δύσης.*

Βήματα ακούστηκαν, πάλι, να έρχονται, και όλοι στράφηκαν στην είσοδο της μεγάλης αίθουσας, για να δουν τον ειδεχθή στην όψη

Δούκα Έσριθ του Τάρμεν να περνά ανάμεσα από τους πάνοπλους φρουρούς.

«Είναι το μέρος αρκετά ασφαλές, για να μπει κανείς;» ρώτησε.

«Είναι, Δούκα μου,» αποκρίθηκε, ψυχρά, η Ροβιγκάν. «σας διαβεβαιώνω.»

«Ωραία,» είπε ο Έσριθ, πλησιάζοντας το τραπέζι, για να καθίσει αντίκρυ στην Τάθβιλ (η οποία προσπαθούσε ν'αποφεύγει να κοιτά το πρόσωπό του). «Πάντως, ο νέος μας Βασιληάς τα κατάφερε καταπληκτικά να τους τρομοκρατίσει όλους. Ποτέ δεν ήταν η αίθουσα του θρόνου τόσο άδεια, τέτοια ώρα. Είμαι βέβαιος πως ο Κιόλβ θα άρχει με σιδερένια γροθιά απο δώ και στο εξής.»

Από τώρα ξαμολήθηκαν τα κυνηγόσκυλα, παρατήρησε ο Σόλμορχ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 17^ο

Ο Κρυφός Βασιληάς

Χτύπησε την εξώπορτα των βασιλικών διαμερισμάτων, αλλά δεν πήρε απάντηση. Κι ετούτη ήταν η δεύτερη φορά που χτυπούσε.

«Μεγαλειότατε;» φώναξε, ανησυχώντας μήπως, τελικά, ο Κιόλβ είχε πραγματοποιήσει την απειλή του και είχε αυτοκτονήσει.

Όμως άκουσε βήματα να πλησιάζουν από μέσα, και, ύστερα από μερικές στιγμές, η πόρτα άνοιξε, για να φανερώσει το νέο Βασιληά του Άργκανθικ, με μια πέτρινη όψη στο πρόσωπό του, λες και είχε πάρει κάποιες πολύ σοβαρές αποφάσεις. *Που, σίγουρα, θα έχει πάρει, σκέφτηκε ο Δόνορ. Οι καταστάσεις το απαιτούν.*

«Χαίρετε, Μεγαλειότατε,» είπε. «Ηρθα να σας μιλήσω για ένα πλέον σημαντικό ζήτημα.»

«Ποιος ξεσηκώθηκε εναντίον μου;» ρώτησε, ξερά, ο Κιόλβ.

Άρχισε να σκέπτεται λογικά, τουλάχιστον, παρατήρησε ο Δόνор. Γιατί λογικό ήταν να περιμένει τους ευγενείς να ξεσηκωθούν εναντίον του, μετά απ'ό,τι έκανε στον σύμβουλο πολέμου Θόργκαν. Κιόλβ, τι τρέλα σ'έπιασε εκείνη τη στιγμή;

«Δεν είναι αυτό, Μεγαλειότατε. Μπορώ να περάσω;»

Ο Κιόλβ παραμέρισε από την πόρτα και ο Δόνор μπήκε, ακούγοντάς την να κλείνει πίσω του.

«Κάθισε,» του πρότεινε ο Βασιλιάς, κι εκείνος πήρε θέση στον καναπέ του μικρού σαλονιού όπου είχε βρεθεί. Δίπλα του, το τζάκι ήταν σβηστό, και έπρεπε να παραδεχτεί ότι έκανε κρύο.

Ο Κιόλβ κάθισε κοντά του, περιμένοντας τον, σιωπηλά, να του μιλήσει.

Ο Δόνор –ευχόμενος αυτό να μην τάραζε, πάλι, την ψυχολογία του μονάρχη του– είπε: «Βρήκαμε το φονιά της Βασίλισσάς σας, Μεγαλειότατε.» Προτίμησε να την αποκαλέσει «Βασίλισσα», γιατί ήταν βέβαιος πως ο Κιόλβ έτσι τη θεωρούσε.

«Ποιος είναι;» ρώτησε ο Βασιλιάς· και ο Δόνор παρατήρησε μια γυαλάδα στα μάτια του: μια επικίνδυνη γυαλάδα, η οποία υποσχόταν τρομερή εκδίκηση.

Αν κάνεις κι άλλη απερίσκεπτη κίνηση, τότε, θα είσαι καταδικασμένος στα σίγουρα... «Επιτρέψτε μου να σας τα πω όλα από την αρχή, Μεγαλειότατε,» αποκρίθηκε ο βασιλικός κατάσκοπος, και του διηγήθηκε το περιστατικό με τον Λο'ανθάκ, καθώς και ό,τι επακολούθησε. Μονάχα το όνομα του ανθρώπου που πλήρωσε τους φονιάδες δεν αποκάλυψε ακόμα.

«Και ποιος είχε προσλάβει το Γυρολόγο, Δόνор;» απαίτησε ο Κιόλβ.

Εκείνος κοίταξε το Βασιλιά του προσεκτικά. Δε μπορούσε να διακρίνει αυτό που περίμενε –γυμνή οργή στο βλέμμα και στην όψη του. Τουναντίον, υπήρχε μια ψυχρή ηρεμία –η οποία ίσως να ήταν πιο επικίνδυνη.

«Ο Μπέργκαζ, Μεγαλειότατε.»

Ο Κιόλβ φάνηκε σκεπτικός, για λίγο. Μετά: «Έπρεπε να το ήξερα,» ψιθύρισε, σα να μιλούσε περισσότερο στον εαυτό του και λιγότερο στο βασιλικό του κατάσκοπο. «Έπρεπε να το ήξερα. Όμως δε μπορούσα να το φανταστώ...» Εστίασε το βλέμμα του, πάλι, στον Δόνορ. «Προφανώς, φίλε μου, έχω πολύ μικρή φαντασία για Βασιληάς του Άργκανθικ.»

«Μην το λέτε αυτό, Μεγαλειότατε—»

«Όχι, είναι αλήθεια!» έκανε ο Κιόλβ, καθώς σηκωνόταν, απότομα, όρθιος. Σταύρωσε τα χέρια του πίσω από την πλάτη κι άρχισε να βηματίζει μέσα στο δωμάτιο. «Ξέρεις τι θέλω, Δόνορ;...» είπε, σκεπτικά.

«Η επιθυμία σας είναι διαταγή μου, Μεγαλειότατε,» αποκρίθηκε εκείνος. Κι αμέσως μετά αυτοερωτήθηκε: *Κι άμα σου ζητήσει να σκοτώσεις τον Μπέργκαζ, ανόητε;*

Ο Κιόλβ στράφηκε να τον κοιτάξει. «Θέλω να φύγω, το βράδυ. Θέλω να πάω να κηδέψω τη Λοϊρα, έξω από τη Δρέλιφον.»

«Τι θα επιθυμούσατε να προετοιμάσω;» *Αλλά γιατί το λέει τούτο σε μένα κι όχι στη θεία Ροβιγκάν;*

«Φρόντισε να μη γίνει πολύς σάλος, Δόνορ,» αποκρίθηκε ο Κιόλβ. «Θα φύγω με το λιόγερμα... και καλύτερα θα ήταν εκείνη την ώρα να μη βρίσκονται φρουροί στην κεντρική πύλη του κήπου του παλατιού, καθώς και σε κάμποσους διαδρόμους που οδηγούν έξω. Ξέρεις τα μέρη τα οποία εννοώ.»

Ο Δόνορ κατένευσε. «Μάλιστα, Μεγαλειότατε.» *Σχεδιάζει να φύγει μόνος! Δαίμονες! τούτο δεν είναι σωστό...* «Να ετοιμάσω και κάποια συνοδεία, Βασιληά μου;»

«Χα-χα-χα-χα!» γέλασε ο Κιόλβ, κάνοντας το κεφάλι του πίσω. Ύστερα, κοίταξε, πάλι, το βασιλικό του κατάσκοπο. «Δόνορ... αφού μπορείς να καταλάβεις τι έχω στο νου μου, γιατί αμφισβητείς την κρίση μου;»

«Με συγχωρείτε, Μεγαλειότατε· δε θα επαναληφθεί.» *Η κρίση σου είναι θολωμένη. Τώρα σκέφτεσαι να βγεις από την πόλη μόνος; Τώρα, που πολλοί θέλουν το τομάρι σου;*

«Δόνορ, είσαι φίλος μου· μη μου μιλάς έτσι,» είπε ο Κιόλβ. Και αναστέναξε. «Προτιμώ να παραδώσω ο ίδιος τη Λοΐρα στα Πνεύματα... μόνος.»

«Καταλαβαίνω, Μεγαλειότατε,» ένευσε ο Δόνορ. *Πραγματικά, καταλαβαίνω. Όμως ποτέ δεν προσέχεις τη ζωή σου· ποτέ δε δίνεις πολύ σημασία στις «λεπτομέρειες».*

«Επίσης, είναι και κάτι άλλο που πρέπει να κάνεις για μένα, Δόνορ –κι αυτό είναι ιδιαίτερα σημαντικό.»

«Πείτε μου.» *Προβλέπω, τώρα, και τα χειρότερα να έρχονται...*

«Αν αργήσω,» *(Τι έχεις κατα νου, Κιόλβ;)* «φρόντισε το Βασίλειο για μένα.»

«Μεγαλειότατε, πώς να...;»

«Μπορεί να αργήσω,» τόνισε ο Κιόλβ. «Μην ανησυχήσεις για μένα. Ίσως να θέλω να μείνω, για λίγο καιρό, με τη Λοΐρα, εντάξει;» *Τρελαίνετε;* Κατένευσε. «Θα κάνω ό,τι καλύτερο μπορώ, Μεγαλειότατε· το ορκίζομαι.»

«Το ξέρω, Δόνορ· σου έχω απόλυτη εμπιστοσύνη.» Υπήρχε ειλικρίνεια στα μάτια του.

Πάλι τα ίδια, Κιόλβ. Δεν είπαμε να μην εμπιστεύεσαι κανέναν; Ούτε εμένα.

«Και εμπιστεύομαι το Βασίλειο του πατέρα μου σε σένα.»

«Ελπίζω η απουσία σας να μην είναι μακρόχρονη, Βασιληά μου...»

«Τέλος, θέλω να μην πεις τίποτα σε κανέναν. Κανέναν δε χρειάζεται να μάθει πού θα πάω απόψε. Με κατάλαβες;»

Δε μου απάντησες, Κιόλβ... «Όπως επιθυμείτε, Μεγαλειότατε. Κανέναν δε θα το μάθει. Όμως, αν αργήσετε, θα ανησυχήσουν όλοι.»

Το χαμόγελο του Κιόλβ ήταν ψυχρό. «Σίγουρα όχι οι εχθροί μου.»

«Υπάρχουν, όμως, και άνθρωποι που νοιάζονται για σας...»

«Το ξέρω. Και θα τους αποκαλύψεις πού πήγα μονάχα όταν με αναζητήσουν. Αλλά όχι πριν από την αυγή.»

«Μάλιστα, Βασιληά μου.»

«Και θα φροντίσεις κι οι βασιλικοί μου κατάσκοποι να μη μάθουν τίποτα· κι αν μάθουν, θα τους ρίξεις σκόνη στα μάτια.»

«Μάλιστα.» *Κάτι σχεδιάζεις, Κιόλβ. Τι είναι;*

«Ωραία.»

«Μεγαλειότατε, αν με ρωτήσουν για σας, κατά τη διάρκεια της νύχτας, τι θα πω; Οι Σαραολνιανοί γνωρίζουν ότι θα ερχόμουν να σας μιλήσω.»

«Θα τους πεις πως ακόμα βρίσκομαι στο δωμάτιό μου, μαζί με τη Λοϊρα, γιατί, ούτως ή άλλως, όλη την ημέρα εδώ θα βρίσκομαι... και, με το λιόγερμα, θα φύγω.»

Τα πράγματα γίνονται συνεχώς και πιο τρομαχτικά. «Δε θα υπάρξει κανένα πρόβλημα,» υποσχέθηκε ο Δόνορ. *Ακόμα κι αν αυτό σημαίνει ότι, ύστερα, θα τσακωθώ με τον Αντιβασιλέα Σόλμορχ και τους άλλους.*

Ο Κιόλβ έβγαλε, αργά, ένα δαχτυλίδι από τον παράμεσό του. «Το αναγνωρίζεις;» ρώτησε τον κατάσκοπο.

Εκείνος κούνησε το κεφάλι. «Όχι, Μεγαλειότατε.»

«Ήταν του πατέρα μου, του Βασιληά του Άργκανθικ,» είπε ο Κιόλβ, ατενίζοντάς το, καθώς το βαστούσε ανάμεσα στον δείκτη και στον αντίχειρα του δεξιού του χεριού.

Ο Δόνορ κοίταξε, προσεκτικά, το κόσμημα. Ήταν καμωμένο από χρυσό και σκαλισμένο σαν πολλά λουριά ενωμένα. Στην κορυφή του είχε έναν δίσκο που έμοιαζε με τη στεφάνη λουλουδιού· και ανάμεσα στα πέταλα του βρισκόταν ένα μικρό ρουμπίνι.

«Δες τι είναι γραμμένο στο εσωτερικό,» του είπε ο Κιόλβ και του το έδωσε.

Ο Δόνορ το πήρε στο δεξί του χέρι και κοίταξε. Μια υπογραφή ήταν λαξευμένη στη μέσα μεριά του δαχτυλιδιού. «Η υπογραφή του πατέρα σας.»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Κιόλβ.

«Γιατί βρίσκεται εκεί;»

«Δεν ξέρω. Μάλλον, για να μη μπορεί ποτέ να χαθεί το δαχτυλίδι. Ο πατέρας μου το αγαπούσε πολύ, νομίζω.»

Ο Δόνор έκανε να του το επιστρέψει, αλλά εκείνος κούνησε το κεφάλι αρνητικά. «Είναι δικό σου,» του είπε.

Ο κατάσκοπος εξεπλάγη· κοίταξε μια το δαχτυλίδι και μια το Βασιληά του, απορημένος.

«Από τώρα και στο εξής, θα είσαι ο άνθρωπός μου εδώ, Δόνор,» είπε ο Κιόλβ. «Σε ονομάζω Κρυφό Βασιληά, γνωρίζοντας ότι θα κάνεις μεγαλύτερο καλό στο Βασίλειο απ'ό,τι θα έκανα εγώ, καθισμένος στον Αλαβάστρινο Θρόνο.»

Σχεδιάζει να φύγει, σκέφτηκε ο Δόνор. Αυτό σχεδιάζει. Να φύγει για πάντα από τη Δρέλιφον... ή, τουλάχιστον, για κάποιο μεγάλο χρονικό διάστημα.

«Κι όσο έχεις αυτό το δαχτυλίδι, θα θυμάσαι τις προσταγές μου,» είπε ο Κιόλβ, «και κανένας δε θα μπορεί να αμφισβητήσει ότι εγώ ήμουν που σ'το έδωσα, αφού όλα τα κοσμήματα των γονιών μου πέρασαν σε μένα, μετά από το θάνατό τους.»

Ο Δόνор ξεροκατάπιε και έβαλε το δαχτυλίδι σε μια εσωτερική τσέπη του πανωφοριού του. Ύγρανε τα χείλη του και είπε: «Μεγαλειότατε, πείτε μου την αλήθεια: Για πόσο σκοπεύετε να λήψετε από τη Δρέλιφον;»

Ο Κιόλβ φάνηκε να κοιτά το κενό, χαμένος στις σκέψεις. «Για... κάποιο καιρό, Υψηλότατε. Για κάποιο καιρό.»

Υψηλότατε! σκέφτηκε ο Δόνор. Υψηλότατε! Εμένα; Γιατί; Επειδή είμαι Δούκας του Έβμορ, τώρα; Ή επειδή είμαι ο... Κρυφός Βασιληάς;

Ο Κιόλβ μειδίασε αχνά. «Σ'εμπιστεύομαι περισσότερο από τον εαυτό μου. Να προσέχεις, Δόνор.» Του έδωσε το χέρι του.

Εκείνος σηκώθηκε από τον καναπέ (συνειδητοποιώντας, ξαφνικά, ότι ήταν αγενές από μέρος του να κάθεται εκείνος, ενώ ο Βασιληάς

στεκόταν) και αντάλλαξε μια δυνατή χειραψία μαζί του. «Θα κάνω ό,τι καλύτερο μπορώ, Μεγαλειότατε.»

«Πήγαινε, τώρα,» αποκρίθηκε ο Κιόλβ. «Και πες σε όλους ότι θρηνώ για τη Λοϊρα κι επιθυμώ να μείνω μόνος. Πες τους την αλήθεια, δηλαδή. Και φρόντισε για τα υπόλοιπα, όπως κανονίσαμε.»

«Ως προστάξετε, Βασιληά μου,» αποκρίθηκε ο Δόνορ και βάδισε προς την εξώπορτα.

Το χέρι του έπιασε το πόμολο, για να την ανοίξει· και, την ίδια στιγμή, άκουσε τον Κιόλβ να λέει πίσω του: «Αντίο, Υψηλότατε.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 18^ο

Έβδομη ημέρα της Πολιορκίας της Όρφαλχ: Μονομαχία

«Χι πάλι!»

Το παλάτι της Όρφαλχ ταρακουνιόταν από έναν ακόμα δυνατό σεισμό, ο οποίος ανέτρεπε πράγματα από τα έπιπλα και έκανε σκόνη και σοβάδες να πέφτουν από το ταβάνι και τους τοίχους.

Η Νερενία ντυνόταν με την αρματωσιά της εκείνη την ώρα, και κρατήθηκε από το πόμολο του κρεβατιού, για να μη σωριαστεί. Ο ατσάλινος θώρακάς της κουδούνισε στο πάτωμα. Σκόνες έλουσαν τα πορφυρά της μαλλιά και η Στρατάρχισσα έβηξε.

Ύστερα, ησυχία, καθώς ο σεισμός σταμάτησε –το καταραμένο κροτάλισμα των πετρών είχε πάψει. *Μέχρι κι ο ίδιος ο Άρμπεναρκ έχει τρελαθεί, και μουγκρίζει απ'την οργή του!* Της ερχόταν πονοκέφαλος, καθώς σκεφτόταν τι μπορεί να είχε συμβεί στην πόλη. Την προηγούμενη φορά, εκείνο το τμήμα του δυτικού τείχους είχε

σπάσει και πάμπολλα σπίτια είχαν πάθει σοβαρές ζημιές, ενώ άλλα – λιγότερο καλά οικοδομημένα– είχαν μετατραπεί σε σωρούς πέτρας. *Αν γίνει ακόμα μια τρύπα στα τείχη...*

Η πόρτα του δωματίου της χτύπησε δυνατά, και η φωνή του Βόνιερ ακούστηκε: «Νερενία!»

«Μπες,» αποκρίθηκε εκείνη, και ο Δούκας άνοιξε και μπήκε, με μια ανήσυχη όψη στο πρόσωπό του.

«Τι έγινε;» ρώτησε η Νερενία.

«Ηρθα να δω άμα είσαι καλά,» εξήγησε εκείνος. «Δεν ένιωσες το σεισμό;»

«Ασφαλώς και τον ένιωσα!» Τίναξε τη σκόνη απ’τα μαλλιά της. «Άμα ήμουν προληπτική, θάλεγα ότι έρχεται το τέλος του Άρμπεναρκ: σεισμοί μαστίζουν τη χώρα, πόλεμος παντού, τα Πνεύματα μιλάνε στους ανθρώπους, τρελαίνουντάς τους...»

Ο Βόνιερ κοίταξε την αμφίεση της Στρατάρχισσας. Ήταν ντυμένη με σκληρό, μαύρο δέρμα, και στα χέρια και στα πόδια της φορούσε προστατευτικά τμήματα μαύρης αρθρωτής αρματοσιάς, ενώ στο πάτωμα βρισκόταν πεσμένος ένας θώρακας. «Ετοιμάζεσαι για μάχη;»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Νερενία. «Και δεν πρόκειται να την αναβάλω –καταραμένος σεισμός ή όχι!» δήλωσε, για να μην της φέρει αντίρρηση ο Δούκας. Σήκωσε τον ατσάλινό της θώρακα από κάτω, τον φόρεσε, κι άρχισε να τον δένει επάνω της.

«Σου είπα να προσέχεις, πανάθεμά σε!» φώναξε ο Βόνιερ, σφίγγοντας τις γροθιές του. «Όχι να κάνεις– Τι ακριβώς σκοπεύεις να κάνεις, Νερενία;»

«Μην ανησυχείς,» είπε εκείνη, σφίγγοντας τα δεσίματα του θώρακα επάνω της: «δεν πρόκειται να βγάλω τους πολεμιστές μου από την πόλη. Θα προκαλέσω τον Νε-Μόρλιν σε μονομαχία –οι δυο μας και μόνο. Αν βασανίζεται κι εκείνος με τον ίδιο τρόπο από τα Πνεύματα, δε μπορεί παρά να δεχτεί την πρόκλησή μου.»

«Και μου λες να μην ανησυχώ;...» Ο Βόνιορ σταύρωσε τα χέρια μπροστά του, ενώ το βλέμμα του τη διαπερνούσε.

Η Νερενία έπαψε ν'ασχολείται με το μαύρο της θώρακα –τον οποίο είχε, πλέον, προσαρμόσει αρκετά καλά επάνω της– και του επέστρεψε το βλέμμα. «Ναι.»

Ο Βόνιορ έμοιαζε έτοιμος ν'απαντήσει· αντ'αυτού, όμως, της γύρισε την πλάτη και βγήκε απ'το δωμάτιο, κοπανώντας την πόρτα πίσω του.

Τι σημαίνει τούτο; σκέφτηκε η Νερενία, πικαρισμένη. Γιατί έφυγε έτσι; Λες και τσακωθήκαμε! Άντρες!...

** ** *

«Ζητώ να παρουσιαστεί ο Εξουσιαστής των Όπλων Νε-Μόρλιν ενώπιόν μου!»

Ο Κάλ'μλιρβ ατένισε την αρματωμένη γυναίκα επάνω στις επάλξεις και έβγαλε το αναμμένο του τσιμπούκι από το στόμα, φυσώντας καπνό απ'τα ρουθούνια. Οι Ζιρκεφιανοί καταπέλτες είχαν σταματήσει να βάλουν το ανατολικό τείχος, καθώς οι χειριστές τους, μάλλον, είχαν αντιληφθεί ότι κάποια κουβέντα θα διεξαγόταν μεταξύ πολιορκητών και πολιορκούμενων. *Αρχίζουν και μαθαίνουν τακτική μάχης*, σκέφτηκε ο Οδηγός. *Επικίνδυνο τούτο για τους μπαγαπόντηδες μου.*

«Η Νερενία...» άρθρωσε η Μάνζρα, που στεκόταν αριστερά του Κάλ'μλιρβ, μαζί με τον Μέρθναρ.

«Μοιάζει με τη Βασίλισσα Αάνθα, μ'αυτά τα κόκκινα μαλλιά,» σχολίασε η Νάρντα, η οποία βρισκόταν δεξιά του Οδηγού, με τον Ανώνυμο γαντζωμένο στον δεξή ώμο.

«Έχει, όμως, και κάποιες πολύ τρανταχτές διαφορές με την Κυρά του Ωκεανού, να πούμε,» αποκρίθηκε ο Κάλ'μλιρβ, ξαναβάζοντας το τσιμπούκι του στο στόμα, για να το δαγκώσει.

«Ζητώ να δω τον Εξουσιαστή των Όπλων Νε-Μόρλιν!» ξαναφώναξε η Νερενία. Στεκόταν πάνω από την ανατολική πύλη της Όρφαλχ, ντυμένη με μια ολόσωμη, μαύρη πανοπλία, η οποία γυάλιζε στο φως των δίδυμων ήλιων του Άρμπεναρκ, καθώς χάνονταν στα άκρα του ορίζοντα.

«Μου φαίνεται πως ο σεισμός ταρακούνησε το μυαλό αυτής της κοπελιάς,» είπε ο Κάλ'μλιρβ. «Τι να τον κάνει το Νε-Μόρλιν;»

«Ας στείλουμε κάποιον να τον ειδοποιήσει,» πρότεινε η Νάρντα.

«Σας προστάζω να μου φέρεται τον Εξουσιαστή των Όπλων Νε-Μόρλιν!» φώναξε, πάλι, η Νερενία, μοιάζοντας τώρα εκνευρισμένη.

«Τουλάχιστον, για να την κάνουμε να βγάλει το σκασμό,» πρόσθεσε η Νάρντα.

«Τώρα, ομιλείς λογικά, κούκλα,» μειδίασε ο Κάλ'μλιρβ, νεύοντας.

** ** *

«Μεγαλειότατε, σας ζητούν,» ανέφερε ο στρατιώτης που παραμέρισε τον περντέ της σκηνής.

«Ποιος;» ρώτησε ο Νε-Μόρλιν, ο οποίος ακόμα καθόταν και κουβέντιαζε το πρόβλημά του με τη Βασίλισσα Αάνθα. Η φωνή της Πριγκίπισσας Σούλτριθ τούς είχε εγκαταλείψει εδώ και αρκετή ώρα, δηλώνοντας πως είχε κουραστεί από τη συνεχή πνευματική επικοινωνία.

«Η Στρατάρχισσα Νερενία.»

Τα μάτια του Νε-Μόρλιν στένεψαν. «Γιατί;»

Η Αάνθα ανασηκώθηκε επάνω στο ανάκλιτρο. *Η Σούλτριθ είπε να την αφήσουμε εκείνη να κάνει την πρώτη κίνηση, σκέφτηκε, και να τώρα που αποφάσισε να δράσει...*

«Δε γνωρίζω, Μεγαλειότατε. Πάντως, στέκεται επάνω στα τείχη και σας ζητά. Μπορείτε να τη δείτε απο δώ, αν επιθυμείτε.»

Ο Νε-Μόρλιν σηκώθηκε από το ξύλινο σκαμνί όπου καθόταν και βγήκε από τη σκηνή, ακολουθούμενος από την Βασίλισσα του

Ωκεανού. Ο στρατιώτης έδειξε, υψώνοντας το χέρι του, κι εκείνοι είδαν μια πολεμίστρια να βρίσκεται πάνω από την ανατολική πύλη της Όρφαλχ, ντυμένη με μαύρη, αρθρωτή πανοπλία και βαστώντας το κράνος της παραμάσκαλα, ενώ τα μακριά, πορφυρά της μαλλιά ανέμιζαν στον ελαφρό θαλασσινό αέρα και γυάλιζαν στο φως του ηλιοβασιλέματος. Κάτι έλεγε, το οποίο δεν ακουγόταν καθαρά ως εδώ, γιατί ο άνεμος ήταν αντίθετος.

«Είναι έτοιμη,» ψιθύρισε ο Νε-Μόρλιν.

«Τι έτοιμη;» ρώτησε η Αάνθα, γυρίζοντας, για να τον κοιτάξει. Η όψη του Εξουσιαστή των Όπλων ήταν απόμακρη, το βλέμμα του καρφωμένο επάνω στη Νερενία.

«Έτοιμη για να με σκοτώσει,» αποκρίθηκε εκείνος. «Πρέπει να αρματωθώ, Αάνθα.» (Είχαν αρχίσει, πια, να μιλούν ανεπίσημα ο ένας στον άλλο, ύστερα από τόσες κουβέντες που είχαν ανταλλάξει.)

«Όχι,» διαφώνησε η Αάνθα. «πάμε, πρώτα, να δούμε τι ακριβώς θέλει.»

«Θέλει να με προκαλέσει· το ξέρω.»

«Δε μπορείς να είσαι σίγουρος.»

«Είμαι. Αισθάνομαι την έλξη –δυνατότερη από ποτέ. Ωστόσο, ας κάνουμε όπως προτείνεις,» συμφώνησε ο Νε-Μόρλιν. «Πάμε να της μιλήσουμε, πρώτα.»

** ** *

Η Βασίλισσα Αάνθα του Ωκεανού και ο Εξουσιαστής των Όπλων της Μεγάλης Έλρουν διέσχισαν το στρατόπεδο των Ζιρκεφιανών – με τη συνοδεία έξι Ωκεάνιων μαχητών και έξι Ελρούνιων– και έφτασαν μπροστά στην ανατολική πύλη της Όρφαλχ. Η Στρατάρχισσα Νερενία του νέου Σαραόλν στεκόταν στις επάλξεις, περιμένοντάς τους. Ησυχία είχε απλωθεί παντού στην ανατολική πλευρά της πολιορκίας.

«Εξουσιαστή Νε-Μόρλιν,» φώναξε η Νερενία, «ξέρεις γιατί σε καλώ, σωστά;»

«Έχω μια υποψία, Στρατάρχισσα,» αποκρίθηκε εκείνος, ατενίζοντάς την αγέρωχα.

Η Νερενία μειδίασε, ψυχρά. «Τότε, γιατί φέρνεις μαζί σου αυτή την Ωκεάνια σκύλα;»

Η σιωπή διαλύθηκε από εκατοντάδες φωνές στο Ζιρκεφιανό στρατόπεδο. Όμως η Αάνθα ύψωσε το χέρι της, φωνάζοντας: «Ησυχία! Ησυχία!» Και οι φωνές άρχισαν να καταλαγιάζουν. «Προφανώς, η Στρατάρχισσα Νερενία δεν έχει με τίποτ'άλλο να μας αντιμετωπίσει, παρά με βρισιές. Μην την παίρνετε και πολύ στα σοβαρά.»

Τα χαρακτηριστικά του προσώπου της Νερενία σφίχτηκαν και τα δόντια της έτριξαν. *Αάνθα, συλλογίστηκε, πόσο θα ήθελα να σε μακελώσω, με τη ρομφαία μου, τώρα. Όμως, δυστυχώς, άλλος έχει προτεραιότητα.* Τα μάτια της καρφώθηκαν στον Γκίλβρε– στον Νε-Μόρλιν. *Δε γίνεται αλλιώς. Αν συνεχίσω να αγνοώ τα Πνεύματα, θα με τρελάνουν!*

«Εξουσιαστή των Όπλων,» φώναξε η Νερενία. «Σε προκαλώ σε μονομαχία μπροστά από τούτη την πύλη. Δέχεσαι;»

Η σιγή ήταν, ξανά, απόλυτη.

Δε μπορεί να της πει όχι, σκέφτηκε η Αάνθα, γυρίζοντας το σμαραγδένιο της βλέμμα, για να κοιτάξει τον Νε-Μόρλιν. Κατ'αρχήν, θέλει κι ο ίδιος να γλιτώσει απ'τα Πνεύματα, που τον βασανίζουν. Μπορούσε να δει την ψυχική του πάλη στα μάτια του, στις εκφράσεις του προσώπου του –ήταν πραγματικά ταλαιπωρημένος. Και, επίσης, παίζετε η τιμή του, ετούτη τη στιγμή. Πώς θα τον δουν οι πολεμιστές του, αν αρνηθεί; Ως δειλό; Είναι ο Εξουσιαστής των Όπλων της Μεγάλης Έλρουν. Έχει περισσότερη σημασία απ'ό,τι έχει για τον Ωκεανό ο μονάρχης του ή ο ναύαρχός του.

«Δέχομαι, Στρατάρχισσα,» αποκρίθηκε ο Νε-Μόρλιν. «Θα σε συναντήσω μπροστά από την πύλη, σε λίγο.» Γύρισε κι άρχισε να βαδίζει προς το στρατόπεδο των Ελρούνιων.

Η Νερενία έσφιξε τη λαβή της θηκαρωμένης της ρομφαίας μέσα στο γαντοφορεμένο χέρι της. *Σε λίγο, θα λάβει τέλος,* σκέφτηκε. *Ένας απ'τους δυο μας θα πεθάνει, κι ο άλλος θα πάψει να τυραννιέται από τα Πνεύματα.*

** ** *

Ωστε θέλεις μονομαχία, πόρνη. Αρχισες να βαριέσαι, κλεισμένη εδώ μέσα; Σ'έχουν τρομάξει τόσο οι σεισμοί; Ή, μήπως, τρελάθηκες; Αλλά δε μ'ενδιαφέρουν οι λόγοι που μπορεί να έχεις. Δε μ'ενδιαφέρει ούτε καν το αποτέλεσμα της μονομαχίας –γιατί εγώ θα καθορίσω το αποτέλεσμα. Όχι εσύ ή αυτός ο Νε-Μόρλιν, αλλά εγώ!

** ** *

«Τι ήταν, πάλι, τούτο, ρε σύντροφοι;» απόρησε ο Κάλ'μλιρβ, βλέποντας τη Βασίλισσα Αάνθα και τον Εξουσιαστή των Όπλων να διασχίζουν το στρατόπεδο των Ζιρκεφιανών, κατευθυνόμενοι προς αυτό των Ελρούνιων. «Γιατί τόσο ξαφνικά;»

«Η Νερενία είπε ότι ο Νε-Μόρλιν έπρεπε να ξέρει γιατί τον καλούσε,» τόνισε η Νάρντα. «κι εκείνος αποκρίθηκε–»

«Άκουσα τι αποκρίθηκε, ρε κούκλα,» τη διέκοψε ο Κάλ'μλιρβ. «Όμως συνεχίζω να μην καταλαβαίνω τίποτα!» Στράφηκε στη Μάνζρα και τον Μέρθναρ. «Εσείς τι λέτε; Συμπατριώτισσά σας είναι, να πούμε.»

«Ποτέ δεν είχα σε μεγάλη εκτίμηση τη Νερενία,» αποκρίθηκε η Μάνζρα.

«Δηλαδή, τη γνωρίζεις,» συμπέρανε ο Κάλ'μλιρβ.

«Ναι,» ένευσε εκείνη. «Ήταν στη Μάρβαθ, παλιά. Πολεμίστρια στο βασιλικό στρατό –η προδότρια!»

«Και τι σχέση είχε με το Νε-Μόρλιν;»

«Παρότι δεν ήταν ποτέ περισσότερο συγκρατημένη στους άντρες από την Ερία, δε νομίζω πως θα μπορούσε, σε καμία περίπτωση, να γνωρίζει τον Εξουσιαστή της Έλρουν.»

«Παράξενα πράματα, σου λέω!...» μούγκρισε ο Κάλ'μλιρβ, φυσώντας καπνό.

«Παράξενα πράματα!» έκρωξε ο Ανώνυμος. «Παράξενα πράγματα! Σου λέω! Λέω Λέω!»

«Μόκο, δαιμονοπούλι!»

** ** *

Οι Ζιρκεφιανοί άναψαν μακρείς δαυλούς έξω από την ανατολική πύλη, καρφώνοντάς τους στο έδαφος και σχηματίζοντας ένα μεγάλο ημικύκλιο, όπου θα μονομαχούσαν η Στρατάρχισσα του Σαραόλν και ο Εξουσιαστής των Όπλων της Μεγάλης Έλρουν. Όλοι τους ήταν παραπάνω από πρόθυμοι να παρακολουθήσουν την αναμέτρηση, κι έτσι ο χώρος γύρω από το ημικύκλιο γέμισε απ'αυτούς. Κάποιοι στέκονταν όρθιοι, με τα χέρια σταυρωμένα μπροστά τους, ή βαστώντας κούπες με μπίρα ή κρασί· άλλοι πάλι κάθονταν οκλαδόν στο έδαφος, έχοντας φέρει μαζί τους φαγητά και πιοτά, για να τα καταναλώσουν κατά τη διάρκεια του θεάματος· τέλος, ορισμένοι είχαν τοποθετήσει εξέδρες εκεί κοντά και είχαν καθίσει επάνω. Και, φυσικά, δεν έλειπαν οι άνθρωποι που έβαζαν στοιχήματα· πράγμα που είχε ως αποτέλεσμα διάφορα ν'αρχίσουν ν'ακούγονται:

—Για να κάνει η Στρατάρχισσα την πρόκληση, πρέπει νάναι σίγουρη για τη νίκη της, ρε μπαγαπόντηδες. Στοιχηματίστε σ'αυτήν!—

—Όταν ο Εξουσιαστής των Όπλων της Έλρουν τραβήξει το σπαθί του, μάχεται σαν εκατό οργισμένα λιοντάρια—

—Η Νερενία θα κερδίσει τη μονομαχία, γιατί Βασιληάς της είναι ο Πόνκιμ ο Σφετεριστής, που λένε πως υφαίνει δυνατά μάγια και ξόρκια που κάνουν τους μαχητές του να μακελεύουν πέντε γεροδεμένους άντρες με μια σπαθιά!—

—Άμα δε στοιχηματίσεις στον Εξουσιαστή των Όπλων, μη στοιχηματίσεις καθόλου, κοπέλι μου! Γιατί να χάσεις τα χρήματά σου, ε;—

—Είναι κούκλος, δεν είναι; Θα στοιχηματίσω σ'αυτόν, κι άμα νικήσει, θα πάω να τον βρω στη σκηνή του και να του το πω ότι τούχα εμπιστοσύνη απ'την αρχή! Χα-χα-χα!—

—Η Στρατάρχισσα πρέπει νάχει κάποια μπαγαποντιά στο μυαλό της. Θα δείτε που κάτι μυστήριο θα συμβεί μέσα στη μονομαχία. Γελάτε, ε! Καλά. Μετά, θάρθετε, όμως, και θα μου λέτε, δίκιο είχες που μας τάλεγες, Ρί'ιβαρ, έτσι;—

Όταν ο Νε-Μόρλιν μπήκε στο ημικύκλιο των δαυλών, σιγή απλώθηκε παντού τριγύρω, και οι κουβέντες και τα στοιχήματα έπαψαν. Ο Ελρούνιος ήταν ντυμένος με την Πανοπλία Μάχης των Εξουσιαστών, την οποία κανένας Ζιρκεφιανός δε γνώριζε και φαινόταν σ'όλους εξωτική πέρα από κάθε φαντασία. Η αρματωσιά ήταν ολόκληρη καμωμένη από ένα λευκόχρυσο μέταλλο που έκανε παράξενους ιριδισμούς στο φως των δαυλών και των φεγγαριών που είχαν εμφανιστεί στον ουρανό του Άρμπεναρκ. Μεγάλα φίδια ήταν λαξεμένα επάνω της από άριστους γλύπτες (γιατί έμοιαζαν σχεδόν ζωντανά), τα οποία τυλίγονταν γύρω από το κορμί του Εξουσιαστή σα να ήθελαν να το προστατέψουν από κάθε εξωτερικό κίνδυνο. Τα μάτια τους άστραφταν, πορφυρά και γαλάζια και πράσινα, καθώς διαφόρων ειδών λίθοι ήταν τοποθετημένοι στις κόγχες τους. Το κράνος του Νε-Μόρλιν έμοιαζε με μάσκα, η οποία κάλυπτε το πίσω κι επάνω μέρος του κεφαλιού του, αφήνοντας το σαγόκι και το στόμα του εκτεθειμένα. Στο δεξί του χέρι βαστούσε ένα μακρύ ξίφος με καλοακονισμένη λεπίδα, και στο αριστερό μια μεγάλη, τριγωνική ασπίδα, καμωμένη από χρυσάφι και φέρουσα το σύμβολο της

Μεγάλης Έλρουν στην επιφάνειά της: το θαλάσσιο ερπετό που αναδύεται από τη θάλασσα, βαστώντας ανάμεσα στα σαγόνια του μια πόλη.

«Ηρθα, Στρατάρχισσα Νερενία!» φώναξε ο Εξουσιαστής των Όπλων.

Η ανατολική πύλη της Όρφαλχ άρχισε να σηκώνεται, για να αποκαλύψει τη Νερενία, ντυμένη με μαύρο ατσάλι και κράνος, ενώ στα χέρια της βρισκόταν η μεγάλη ρομφαία που ο Νε-Μόρλιν είχε δει και στο όνειρό του, μέσα στην Αίθουσα του Χρήματος.

Η Στρατάρχισσα βάδισε, μέχρι που έφτασε στο κέντρο του ημικύκλιου των δανλών. Ο Εξουσιαστής τη ζύγωσε. Κανείς απ'τους δυο τους δεν έμοιαζε βιαστικός· οι κινήσεις τους ήταν μετρημένες.

«Καλησπέρα, Γκίλβρε,» σφύριξε η Νερενία μεσ'απ'το κράνος της, ακούγοντας τα Πνεύματα να γρυλίζουν παντού στον αέρα.

«Καλησπέρα, Καταστροφή,» αποκρίθηκε ο Νε-Μόρλιν.

Τα μάτια της Νερενία στένεψαν. *Ξέρει το όνομα που μου έδωσε ο Βασιλιάς μου. Τι άλλο, άραγε, ξέρει για μένα;* «Θα σου δείξω απόψε γιατί μ'ονόμασε έτσι ο Άρχοντας τούτης της χώρας.»

Ο Άρχοντας τούτης της χώρας; σκέφτηκε ο Νε-Μόρλιν. *Όλη η Μεγάλη Έλρουν έτσι σ'αποκαλεί, Νι-Ονζα!* Έκανε ένα βήμα προς τα πίσω, υψώνοντας το σπαθί και την ασπίδα του και παίρνοντας πολεμική στάση.

Η Νερενία γέλασε, και πήρε πολεμική στάση κι εκείνη –ύστερα, χίμησε καταπάνω του, σηκώνοντας τη ρομφαία της πάνω απ'το κεφάλι και κατεβάζοντάς τη με δύναμη, ξανά και ξανά, στην σκληρή επιφάνεια της χρυσής του ασπίδας, η οποία πετούσε σπίθες από τη σύγκρουση.

Οι Ζιρκεφιανοί που δεν είχαν στοιχηματίσει άρχισαν να στοιχηματίζουν, ενώ άλλοι άλλαζαν τα στοιχήματά τους, γιατί η Στρατάρχισσα έμοιαζε να έχει το πλεονέκτημα τώρα.

Όμως, μετά, ο Νε-Μόρλιν έστρεψε το ξίφος του εναντίον της. Καθώς η ρομφαία της Νερενία χτύπησε γι'ακόμα μια φορά επάνω

στη χρυσή του ασπίδα, ο Εξουσιαστής των Όπλων σπάθισε κατά της αντιπάλου του, βρίσκοντας την στ'αριστερά πλευρά. Ο ήχος του ατσαλιού της πανοπλίας της αντήχησε παντού τριγύρω, κι εκείνη παραπάτησε κι έπεσε στο χώμα.

Φωνές ακούστηκαν από τους Ζιρκεφιανούς, και τα στοιχήματα άρχισαν, πάλι, ν'αλλάζουν.

** ** *

Ο Βόνιор στεκόταν στις επάλξεις της Όρφαλχ, και είδε τη Νερενία να πέφτει από το χτύπημα του Νε-Μόρλιν. Όμως δεν είδε καθόλου αίμα επάνω στην μαύρη της αρματωσιά. *Δεν την τραυμάτισε, συλλογίστηκε. Όμως είναι ζαλισμένη.* Ο πειρασμός να επέμβει ήταν πολύ μεγάλος, αλλά συγκράτησε τον εαυτό του. *Δεν είναι τόσο ανέμπειρη στη μάχη –για την ακρίβεια, δεν είναι καθόλου ανέμπειρη.*

Η Νερενία κύλησε στο έδαφος και, γρήγορα, ξανασηκώθηκε στα πόδια της, για ν'αποκρούσει τη λεπίδα του Εξουσιαστή των Όπλων και ν'αρχίσουν, πάλι, ν'ανταλλάσσουν σπαθιές με μανία.

Πρόσεχε! μούγκρισε από μέσα του ο Βόνιор. *Μη βιάζεσαι. Περίμενε –και χτύπα!*

Ο ίδιος είχε επικεντρώσει τις πνευματικές του αισθήσεις επάνω στη Νερενία, επειδή φοβόταν ότι οι πολιορκητές μπορεί να επιχειρούσαν να τη σκοτώσουν με κάποιο τηλέμαχο όπλο, όσο εκείνη θα μονομαχούσε με το Νε-Μόρλιν. Αναμφίβολα, τούτη ήταν η ευκαιρία που ήθελαν, για να ξεφορτωθούν τη Στρατάρχισσα. Άμα δεν τη σκότωνε ο μονομάχος τους, θα τη σκότωναν οι ίδιοι. *Όμως δεν ξέρουν για μένα. Ούτε έχουν Ελεγκτές Πνευμάτων μαζί τους.*

Σε κάποια στιγμή, οι μονομάχοι έπαψαν να κινούνται με τον φρενήρη ρυθμό που κινούνταν στην αρχή. Προφανώς, είχαν κουραστεί και χρειάζονταν κι οι δυο να αναπληρώσουν τις δυνάμεις τους. Έτσι, για την ώρα, στεκόταν ο ένας περίπου πέντε μέτρα μακριά απ'τον άλλο, μελετώντας τον προσεκτικά. *Πρόσεχέ τον,*

Νερενία. Πρόσεχε τον. Είναι παραπάνω από αντάξιός σου στην τέχνη της μάχης, σκέφτηκε ο Βόνιορ, ενώ οι πνευματικές του αισθήσεις συνέχιζαν να είναι ασφυκτικά επικεντρωμένες επάνω της, παρότι τα ουρλιαχτά των Πνευμάτων απόψε τον παρενοχλούσαν όσο ποτέ.

–Ένα βέλος!

Ο Δούκας της Γκέχβιν ίσα που πρόλαβε να του αλλάξει πορεία, προτού πετύχει τη Νερενία στο στήθος, γιατί δεν είχε έρθει από εκεί όπου το περίμενε –δηλαδή, από το στρατόπεδο των Νοτίων. Είχε έρθει από τα τείχη της Όρφαλχ!

Ο Βόνιορ έστρεψε το κεφάλι του προς εκείνη τη μεριά, και είδε έναν πυργίσκο των τειχών. Πάραυτα, έστειλε τις πνευματικές του αισθήσεις εκεί, και–

Θάρνα!...

** ** *

Η Νερενία είδε το βέλος να πετάγεται από τα τείχη της πόλης της και να την αστοχεί για μισό μέτρο. Η καρδιά της αναπήδησε. *Ποιος τόκανε τούτο; Ποιος Πνευματοχτυπημένος προδότης;*

Ο Νε-Μόρλιν, που είχε κι αυτός δει από πού ήρθε το βέλος, είπε: «Οι ίδιοι σου οι τοξότες προσπαθούν να σε σκοτώσουν, Νι-Όνζα; Χα-χα-χα! Ακριβώς όπως και στην Έλρουν, οι άνθρωποί σου σε μισούν! Θα σ'απαλλάξω από αυτή τη μοίρα, μια για πάντα!» φώναξε, εφορμώντας. Ακατονόμαστες φωνές ούρλιαζαν μέσα στο κεφάλι του: *ΣΚΟΤΩΣΕ ΤΗ – ΣΚΟΤΩΣΕ ΤΗ – ΣΚΟΤΩΣΕ ΤΗ.*

Η Νερενία απέκρουσε τη σπαθιά του. Η ορμή της, όμως, ήταν τέτοια που η Στρατάρχισσα παραπάτησε, αλλά κατάφερε εύκολα να ισορροπήσει. *Δαίμονες!* γρύλισε εντός της. *Κανονικά, δε θάπρεπε να είχα χάσει ούτε για λίγο την ισορροπία μου.* Το χτύπημα στα αριστερά της πλευρά την είχε αποδυναμώσει, γιατί, παρότι δεν είχε διαπεράσει την πανοπλία της, είχε καταφέρει να τη στραπατσάρει, μ'αποτέλεσμα η Νερενία να αισθανθεί σα να την είχε κοπνήσει ένα

βαρύ ρόπαλο. Ήταν σίγουρη πως, όταν έβγαζε την αρματωσιά της, θα έβλεπε εκεί μια μεγάλη μελανιά.

Κάνοντας έναν ελιγμό προς τα δεξιά, διέγραψε ένα μεγάλο ημικύκλιο με τη ρομφαία της, ελπίζοντας να πετύχει τον αντίμαχό της από τη μεριά που δε βασιτούσε ασπίδα. Όμως το σπαθί του Νε-Μόρλιν απέκρουσε, επιδέξια. *Πόσο γρήγορος είναι, ο Πνευματοχτυπημένος!*

** ** *

Ο Βόνιερ καταπολέμησε την παρόρμηση να πάει να σκοτώσει τη σύζυγό του, για ένα και μόνο λόγο: Έπρεπε να μείνει εδώ για να προσέχει τη Νερενία. Αν πήγαινε στον πυργίσκο, θα την άφηνε αφύλαχτη από άλλες πιθανές επιθέσεις. Έτσι, περίμενε, έτοιμος τώρα για τη Θάρνα, σε περίπτωση που εκείνη αποφάσιζε να επιχειρήσει, πάλι, να δολοφονήσει τη Στρατάρχισσα.

Τώρα, η Νερενία κι ο Νε-Μόρλιν είχαν αρχίσει να ξιφομαχούν με μανία, όπως πριν. Οι λεπίδες τους συγκρούονταν ξανά και ξανά και ξανά, γεμίζοντας τον αέρα με τον μεταλλικό τους ήχο. Κανείς δεν έμοιαζε να νικά ή να χάνει. *Άστον ν'αφεθεί εκτεθειμένος, αγαπημένη μου. Άστον ν'αφεθεί εκτεθειμένος και στείλτον στα Πνεύματα!*

Τότε –άλλο ένα βέλος από τη Θάρνα.

Ο Βόνιερ –που, τώρα, το περίμενε– το σταμάτησε σχεδόν προτού απομακρυνθεί πέντε μέτρα από τη σύζυγό του –και της το επέστρεψε.

Η κραυγή της Δούκισσας της Γκέχβιν έσχισε τη νύχτα.

** ** *

Η ρομφαία έσπασε το ξίφος στα δύο, κάνοντάς το μικρότερο από μαχαίρι.

Τα μάτια της Νερενία άστραψαν και χίμησε με περισσότερη λύσσα από πριν. Η νίκη βρισκόταν μέσα στα χέρια της· το ίδιο και η ψυχική γαλήνη που θα ερχόταν μετά απ' τον θάνατο του Εξουσιαστή των Όπλων.

Ο Νε-Μόρλιν απέκρουσε τις επιθέσεις της με την ασπίδα του, πισωπατώντας. Μετά, πέταξε το σπασμένο του όπλο στο χώμα και περίμενε, ατενίζοντάς την προσεκτικά. *Δεν έχασα ακόμα, σκέφτηκε. Έλα, σκύλα...*

Η Νερενία, βλέποντας τον αντίπαλό της άοπλο, χαμογέλασε στραβά. *Δε μοιάζεις και τόσο δεινός μαχητής τώρα, μεγάλη Εξουσιαστή των Όπλων*, παρατήρησε, και επιτέθηκε, κατεβάζοντας τη ρομφαία της προς το κεφάλι του.

Η χρυσή ασπίδα του Νε-Μόρλιν δέχτηκε το χτύπημα της Στρατάρχισσας. Και, την ίδια στιγμή, ο Ελρούνιος έσφιξε τη δεξιά του, γαντοφορεμένη γροθιά, η οποία είχε πετάξει μια αιχμηρή λεπίδα, καλυμμένη με θανατηφόρο δηλητήριο. Επιτέθηκε στα τυφλά, ξέροντας πως, όπου κι αν πετύχαινε την αντίμαχό του, σε λίγο θα ήταν νεκρή.

Αλλά το κρυφό του όπλο γλίστρησε πάνω στο μαύρο ατσάλι της αρματοσιάς της Νερενία, και ο Εξουσιαστής της Μεγάλης Έλρουν έχασε την ισορροπία του. Η Στρατάρχισσα τον κλότσησε στην κνήμη, σωριάζοντάς τον στο έδαφος. Έκανε να πατήσει στο στέρνο του, μα εκείνος την κοπάνησε στο γόνατο, με τη χρυσή του ασπίδα. Η περικνημίδα της την έσωσε από μόνιμη αναπηρία, αλλά η πορφυρομάλλα Σαραολνιανή παραπάτησε και ο εχθρός της σηκώθηκε, πάλι, όρθιος.

Όχι! ούρλιαξε εντός της η Νερενία. Τον είχα ΕΔΩ!

Τα Πνεύματα φώναζαν μέσα στο κεφάλι της: *ΣΚΟΤΩΣΕ ΤΟΝ – ΣΚΟΤΩΣΕ ΤΟΝ – ΣΚΟΤΩΣΕ ΤΟΝ.*

Ο Νε-Μόρλιν έκανε μερικά βήματα προς τα πίσω. Η Νερενία δεν επιτέθηκε αμέσως· περίμενε να ξελαχαινάσει.

Τότε, μια εξώκοσμα δυνατή φωνή αντήχησε: «ΠΑΡΑΜΕΡΙΣΤΕ, ΟΛΟΙ!»

Οι Ζιρκεφιανοί, νιώθοντας έναν ενστικτώδη, αρχέγονο τρόπο να τους καταλαμβάνει, υπάκουσαν αμέσως. Και τέσσερις άντρες, ντυμένοι με κάπες, πέρασαν ανάμεσά τους, σα να ήταν άρχοντες ή τρανοί αρχηγοί στρατών.

Τον έναν απ' αυτούς η Νερενία τον αναγνώριζε. *Ο Πόνκιμ! Πώς βρέθηκε εδώ;*

Ο Βασιληάς του Σαραόλν και οι άλλοι τρεις σταμάτησαν κοντά στην Στρατάρχισσα και στον Εξουσιαστή των Όπλων, καθώς σιγή είχε, ξανά, απλωθεί.

«Μη δίνετε στα Πνεύματα εκείνο που επιζητούν, άφρονες,» είπε ο Πόνκιμ, με σταθερή φωνή.

Ο Νε-Μόρλιν συνοφρυώθηκε μέσα από το κράνος του. Αυτή η φωνή... «Πόνκιμ!» αναφώνησε. «Είσαι ο Πόνκιμ! Κάθαρμα, εσύ με μάγεψες!»

«Μη γίνεσαι γελοίος, Εξουσιαστή των Όπλων,» αντιγύρισε εκείνος. «Εγώ επιθυμώ μονάχα την ειρήνη στο Βασίλειό μου, όχι τη δική σου ψυχική ταραχή.»

«Πόνκιμ ο Ειρηνοποιός!» ακούστηκε μια φωνή, γεμάτη ειρωνεία, πίσω του.

Ο Πόνκιμ στράφηκε, αργά, για ν'αντικρίσει την Αάνθα. «Βασίλισσα του Ωκεανού. Καλησπέρα.»

«Σκοτώστε τον!» πρόσταξε εκείνη, δείχνοντάς τον με το δεξί της χέρι.

Πάραυτα, κάμποσοι Ζιρκεφιανοί όρμησαν σα σκυλιά καταπάνω του, τραβώντας λεπίδες από θηκάρια και μέσα απ'τα ρούχα τους. Όμως απόκοσμοι άνεμοι τούς απώθησαν όλους, σωριάζοντάς τους στο έδαφος, τον ένα πάνω στον άλλο, και σπέρνοντας τρόπο στις καρδιές τους.

«ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΑΑΝΘΑ! Ο ΠΟΝΚΙΜ ΕΡΧΕΤΑΙ ΕΙΡΗΝΙΚΑ, ΣΑΣ ΔΙΑΒΕΒΑΙΩΝΩ,» αντήχησε η φωνή ενός από τους άντρες που

βρίσκονταν στο πλευρό του Σφετεριστή και, μάλλον, τον είχαν βοηθήσει –με μαγεία– ν’ απωθήσει τους εχθρούς του.

Η Κυρά του Ωκεανού ύψωσε το χέρι της, για να μην επιτεθεί κανείς άλλος. Όχι πως οι Ζιρκεφιανοί έμοιαζαν να έχουν καμια διάθεση να επιχειρήσουν, πάλι, κάτι τέτοιο –ήταν τρομοκρατημένοι.

«Και ποιος είσαι εσύ;» απαίτησε η Αάνθα, ατενίζοντας τον άγνωστο με σκληρό βλέμμα.

«Μόρβον, Σοφός του Κύκλου του Φτερού,» συστήθηκε εκείνος.

«Σοφός του Κύκλου του Φτερού;» έκανε η Αάνθα. «Ψεύδεσαι, μάγε!»

«Όχι, Βασίλισσά μου. Είμαι, πράγματι, Σοφός του Κύκλου του Φτερού. Κι απο δώ βρίσκονται οι κύριοι Ζάρχαλ και Κάρελ, του Κύκλου του Φτερού, επίσης.»

Η Αάνθα δε μίλησε. Ωστόσο, ακόμα ήταν καχύποπτη. Ο Πόνκιμ, κατά πάσα πιθανότητα, είχε έρθει εδώ για να σώσει τη Νερενία. Όμως θα έκανε τόσο κόπο γι’ αυτήν; αναρωτήθηκε, αμέσως, η Κυρά του Ωκεανού. Θα έβαζε τον εαυτό του σε κίνδυνο για τη Στρατάρχισσα; Σίγουρα, κρίβεται και κάτι άλλο πίσω από τούτη την αναπάντεχη εμφάνιση.

«Έχουμε να σας μιλήσουμε για κάτι πολύ σοβαρό, Μεγαλειοτάτη,» είπε ο Μόρβον. «Για τη σταθεροποίηση της Νότιας Γης.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 19^ο

Έβδομη ημέρα της Πολιορκίας της Όρφαλχ: Η Βασίλισσα

Μετά από το βίαιο ταρακούνημα του σεισμού, ο Βένγκριλ πρόσταξε οι καταπέλτες των Ζιρκεφιανών να πάψουν να βάλουν τα δυτικά τείχη της Όρφαλχ.

«Ελέγξτε αν υπάρχουν ζημιές,» είπε στον Άρχοντα Σόρντ'κφαρ. «Θα συνεχίσουμε την πολιορκία αύριο.»

«Ίσως να έχουν γίνει κι άλλα ρήγματα στα τείχη, Μεγαλειότατε,» αποκρίθηκε εκείνος.

Ο Βένγκριλ κατένευσε, λέγοντας: «Ναι, και, σίγουρα, θα τα δούμε καλύτερα με το φως της ημέρας. Τώρα, ελέγξτε αν είναι όλα εντάξει στη δυτική μεριά.»

Ο Σόρντ'κφαρ έφυγε, βιαστικά.

«Ως τότε αυτοί οι σεισμοί θα αποτελούν βοήθεια για μας, Βασιληά μου,» ρώτησε ο Ρήφορβελ, όταν ο Ζιρκεφιανός είχε απομακρυνθεί αρκετά, για να μιλήσει σε μερικούς άλλους. «Και τότε θα γίνουν ενόχληση;»

«Κατανοώ την ανησυχία σου, φίλε μου,» αποκρίθηκε ο Βένγκριλ, «όμως δε μπορώ ν'απαντήσω στο ερώτημά σου.»

«Πιστεύετε αυτό που είπε η μάγισσα Χόλκραδ, έτσι, Βασιληά μου;»

«Ότι οι σεισμοί οφείλονται στην αποσταθεροποίηση της Νότιας Γης; Ναι, φυσικά και το πιστεύω.»

Ο Σίνορμαρ, που στεκόταν στο άλλο του πλευρό, είπε: «Η Νότια Γη, όμως, είναι μακριά...»

«Όχι τόσο μακριά όσο πιστεύεις, προφανώς,» είπε ο Βένγκριλ. «Ας καθίσουμε,» πρότεινε, δείχνοντας μια φωτιά που είχαν ανάψει οι Ζιρκεφιανοί γι'αυτούς, μπροστά από τη σκηνή του.

Ο Σίνορμαρ κι ο Ρήφορβελ ακολούθησαν το μονάρχη τους, καθώς βάδιζε προς τα κει. Κάθισαν γύρω από τις φλόγες, και δύο Ζιρκεφιανές τούς έφεραν φαγητό. Είχαν να φάνε από το πρωί, γιατί ο Βένγκριλ ήταν απασχολημένος με τη διεξαγωγή της πολιορκίας και με διάφορα σχέδια που έκανε στο μυαλό του, ενώ οι δύο ευγενείς προσπαθούσαν να διδάξουν τακτική μάχης στους Ζιρκεφιανούς.

«Δε σας ρώτησα,» είπε ο Βασιλιάς, «πώς είναι οι οικογένειές σας;»

«Καλά, Μεγαλειότατε,» αποκρίθηκε ο Ρήφορβελ, ανακατεύοντας τη σούπα μέσα στο πιάτο του. «Η Βασίλισσα Αάνθα δεν άφησε κανέναν στην Όρφαλχ, όταν η Στρατάρχισσα Νερενία ήρθε· τους πήρε όλους απο δώ –ή, τουλάχιστον, όσους πρόλαβε, γιατί, εν τω μεταξύ, οι δαίμονες έσπασαν τη βόρεια πύλη της πόλης.»

Η Αάνθα τα κατάφερε πολύ καλά, σκέφτηκε ο Βένγκριλ. Αυτό είναι αλήθεια. Έσωσε ένα μέρος του λαού μου από τα χέρια των Μαγκραθμέλιων και, τώρα, με βοηθά να σώσω και τους υπόλοιπους. Της χρωστάω πολλά.

«Χαίρομαι που είναι όλοι τους εντάξει,» είπε στους δύο του σωματοφύλακες.

Συνέχισαν το φαγητό τους, κουβεντιάζοντας σχετικά με την πολιορκία και τι ζημιές μπορεί να προκάλεσε ο σεισμός στην πόλη: ζημιές οι οποίες ίσως να τους βοηθήσουν να εισβάλουν ευκολότερα. Ύστερα από κάποια ώρα κι ενώ είχε βραδιάσει, ο Σόρντ'κφαρ ήρθε κοντά τους και τους πληροφόρησε ότι η Στρατάρχισσα Νερενία είχε προκαλέσει τον Εξουσιαστή των Όπλων Νε-Μόρλιν σε μονομαχία, στην ανατολική μεριά της πολιορκίας–

«–και, τώρα, πρέπει να έχουν αρχίσει να μάχονται, Μεγαλειότατε.»

«Βασιλιά μου, αυτό είναι... περίεργο,» είπε ο Ρήφορβελ.

«Είμαι σίγουρος ότι σκέφτεσαι εκείνο που σκέφτομαι κι εγώ,» αποκρίθηκε ο Βένγκριλ.

«Δε μπορώ να ξέρω τι σκέφτεστε εσείς, Βασιλιά μου, όμως πιστεύω ότι είναι ανούσιο η Στρατάρχισσα να μονομαχήσει με τον Εξουσιαστή των Όπλων. Ανούσιο για εκείνη, θέλω να πω. Τι έχει να

κερδίσει από αυτό; Ο Νε-Μόρλιν δεν είναι παρά ο επικεφαλής μερικών Ελρουνίων –μικρό μέρος του στρατού της Βασίλισσας Αάνθα. Ακόμα κι αν τον σκοτώσει, θα αποκαρδιώσει λίγους. Αν, όμως, η ίδια πεθάνει, εκτός του ότι θα χάσει τη ζωή της –που, υποθέτω, της είναι πολύτιμη–, ο στρατός των Μαγκραθμέλιων θα χάσει την αρχηγό του. Αν ήμουν εγώ η Νερενία, ή εσάς, Μεγαλειότατε, θα προκαλούσα σε μονομαχία ή τη Βασίλισσα Αάνθα ή τον Οδηγό Κάλ’μλιρβ.»

«Ακριβώς,» κατένευσε ο Βένγκριλ. «Ακριβώς. Όμως δε νομίζω ότι η Στρατάρχισσα είναι χαζή. Σίγουρα, έχει τους λόγους της για να επιχειρήσει κάτι τόσο παράτολμο. Δε μπορώ να το εξηγήσω, ωστόσο... Εσείς, Άρχοντα Σόρντ’κφαρ;»

«Ούτε κι εγώ, Μεγαλειότατε,» αποκρίθηκε εκείνος. «Ούτε κι εγώ.»

Ξαφνικά, ο Ρήφορβελ έγειρε το κεφάλι, σα να προσπαθούσε ν’ακούσει κάτι.

«Τι είναι;» τον ρώτησε ο Βένγκριλ.

«...Βούκινα,» είπε, αργά, εκείνος.

Ο Βασιληάς σηκώθηκε όρθιος, κάνοντάς τους νόημα να σιγήσουν. *Πράγματι, βούκινα*, παρατήρησε. *Από τα δυτικά. Από τα δυτικά;* Απομακρύνθηκε από τη φωτιά τους και βάδισε προς το στρατόπεδο των Καρνεβολθιανών, για να το προσπεράσει, να ανεβεί σε ένα μικρό ύψωμα (πάνω στο οποίο βρισκόταν ένα μοναχικό δέντρο), και να κοιτάξει τον σκοτεινό ορίζοντα –του οποίου ο μαύρος μανδύας σχιζόταν από πολλές πορτοκαλοκόκκινες τρύπες.

«Ένας στρατός!» αναφώνησε ο Σόρντ’κφαρ. Εκείνος, ο Ρήφορβελ, και ο Σίνορμαρ είχαν ακολουθήσει το Βασιληά του Σαραόλν, καθώς βάδιζε βιαστικά έξω από τα μεγάλα στρατόπεδα του στρατού της Βασίλισσας Αάνθα.

«Ναι,» κατένευσε ο Βένγκριλ, μειδώντας. «Ένας στρατός.» *Άλβαρ, ξάδελφε, δε θα χάσεις και πολλά από τούτη την πολιορκία.*

«Για τη σταθεροποίηση της Νότιας Γης...» επανέλαβε η Αάνθα, κοιτάζοντας τον άντρα εμπρός της, ο οποίος λεγόταν Μόρβον και – όπως υποστήριζε– ήταν Σοφός του Κύκλου του Φτερού. *Ναι... Έπρεπε να το περιμένω ότι οι Σοφοί του Κύκλου του Φτερού θα ασχολούνταν με το ζήτημα. Όμως τι δουλειά έχουν με τον Πόνκιμ;*

«Ναι, Βασίλισσά μου,» αποκρίθηκε ο Μόρβον. «Βρήκαμε τρόπο για να σταθεροποιήσουμε τη Νότια Γη και όλοι τούτοι οι Νότιοι να επιστρέψουν στις πατρίδες τους.»

Μουρμουρητά άρχισαν ν'ακούγονται ανάμεσα στους Ζιρκεφιανούς, πολλοί από τους οποίους ακόμα προσπαθούσαν να συνέλθουν από τον εξώκοσμο άνεμο που τους είχε χτυπήσει πριν από λίγο.

Η Αάνθα είδε μια νικηφόρα λάμψη στα μάτια του Πόνκιμ. *Όχι! γρύλισε από μέσα της. Αν επιστρέψουν στη Νότια Γη, τότε, όλα μου τα σχέδια θα γίνουν κομμάτια, και ο Σφετεριστής θα νικήσει.*

Ο Πόνκιμ απευθύνθηκε στους Ζιρκεφιανούς. «Ναι, είναι αλήθεια,» είπε, φωναχτά, για να τον ακούσουν όσο το δυνατόν περισσότεροι. «Μπορούμε να σας επιστρέψουμε πίσω στην πατρίδα σας. Δεν υπάρχει λόγος να είστε, πλέον, πρόσφυγες. Θα σας βοηθήσω. Θα σταθεροποιήσω τη Νότια Γη για σας.» (Και η Αάνθα κι οι Σοφοί του Κύκλου του Φτερού παρατήρησαν ότι, τώρα, μιλούσε στο πρώτο πρόσωπο, βάζοντας μπροστά τον εαυτό του, για να κερδίσει τη συμπάθεια των Νότιων, αναμφίβολα.) «Από την αρχή δεν επιθυμούσα το κακό σας, και το είχα εξηγήσει στους άρχοντές σας. Όμως πολλοί απ' αυτούς δεν επέλεξαν να μ'ακούσουν.» Το βλέμμα του πήγε, πρώτα, στον Νε-Μόρλιν και, ύστερα, στον Κάλ'μλριβ. «Ωστόσο, τούτο δεν έχει καμία σημασία!» πρόσθεσε, έντονα, δίνοντας σ'όλους την εντύπωση ότι, όντως, πίστευε ό,τι έλεγε. «Συνεχίζω να μην είμαι εχθρός σας. Θα σας βοηθήσω.»

Οι Ζιρκεφιανοί έμειναν σιωπηλοί.

Το ίδιο και η Αάνθα, μην ξέροντας τι ακριβώς να πει τώρα. *Πρέπει να είναι κόλπο*, συλλογίστηκε. *Δε μπορεί αυτοί νάναι Σοφοί του Κύκλου του Φτερού* –παριστάνουν τους Σοφούς!

Ο Πόνκιμ στράφηκε στον Κάλ'μλιρβ. «Οδηγέ των Ζιρκεφιανών, τι λες; Θα ζητήσεις από το λαό σου να θηκαρώσει τα όπλα του και να επιστρέψει στα εδάφη που του ανήκουν, προσφέροντας ειρήνη στο Βασίλειό μου;»

«Αν μπορείς να σταθεροποιήσεις τη Νότια Γη...» άρχισε ο Κάλ'μλιρβ. «Αν μπορείς να την κάνεις όπως παλιά, ναι, μα τα Πέντε Κύματα, δε νομίζω κανείς μας νάχει πρόβλημα ν'αποσυρθεί από δώ.» Και ύψωσε τη φωνή του, ρωτώντας τους Ζιρκεφιανούς: «Έτσι, μπαγαπόντηδές μου;»

Οι απαντήσεις τους ήταν θετικές.

«Περιμένετε!» παρενέβη η Αάνθα. «Δεν το ξέρετε ότι σας λείπει αλήθεια! Είναι κόλπο!»

«Δεν είναι κόλπο, Βασίλισσα Αάνθα,» αποκρίθηκε, ήρεμα, ο Πόνκιμ. «Νομίζω πως οι κύριοι σάς διαβεβαίωσαν...»

«Δεν τους πιστεύω,» είπε εκείνη. «Δεν πιστεύω ότι είναι Σοφοί του Κύκλου του Φτερού. Και πώς ακριβώς μπορείς να σταθεροποιήσεις τη Νότια Γη, Πόνκιμ; Αυτό είναι αδύνατο! Ή, μάλλον... γνωρίζω έναν τρόπο, αλλά...» Τα μάτια όλων των Ζιρκεφιανών είχαν καρφωθεί επάνω της. «Αλλά δεν μπορώ να τον καταλάβω.»

«Τι θέλετε να πείτε, Βασίλισσά μου;» ρώτησε ο Μόρβον.

«Είχα ένα όνειρο— ένα όραμα. Ένα... παράξενο πλάσμα μού μίλησε...»

«Χα-χα-χα!» γέλασε ο Πόνκιμ. «Προσπαθείς να σκαρφιστείς κάποιο ψέμα, για να κρατήσεις αυτούς τους ταλαιπωρημένους ανθρώπους εδώ και να συνεχίσεις την πολιορκία σου!»

Τα μάτια της Αάνθα φλογίστηκαν. «Δεν είναι ψέμα, Σφετεριστή! Είδα ένα όραμα, όπου η Βάρνα, το μεγάλο σαλάχι, μου μίλησε!»

«Το μεγάλο σαλάχι;» Ο Μόρβον συνοφρυώθηκε, σα να γνώριζε κάτι.

«Ναι,» είπε η Αάνθα. «Ξέρεις γι' αυτό;»

«Παρακαλώ, Βασίλισσά μου, συνεχίστε,» την προέτρεψε εκείνος.
«Σας είπε κάτι το σαλάχι;»

«Ναι,» κατένευσε η Κυρά του Ωκεανού. «Μου μίλησε για κάτι που κι αυτό δεν κατανοούσε απόλυτα. Μου ζήτησε να βρω έναν άνθρωπο ο οποίος θα μπορούσε να σταθεροποιήσει τη Νότια Γη – Όμως δε μου ανέφερε ποιος ακριβώς είναι. Και δεν ξέρω πώς να τον βρω!»

«Τι σας είπε, δηλαδή;» την πίεσε ο Μόρβον.

Η Αάνθα προσπάθησε να φέρει, ξανά, στο μυαλό της τα λόγια της Βάρνα. «Μου είπε ότι... ένα από τα παιδιά της Βόρειας Γης θα σταθεροποιήσει το Νότο. Είναι άντρας, αλλά όχι ένας συνηθισμένος άνθρωπος. Και... δεν ανήκει απόλυτα στο Βορρά μήτε στο Νότο, και έχει Ωκεάνιο αίμα εντός του. Είναι... φορτισμένος με... κοσμικές δυνάμεις και έχει κερδίσει και χάσει πολλά. Αυτά είναι, νομίζω.»

Ο Μόρβον στράφηκε στον Πόνκιμ και στους άλλους δύο Σοφούς.
«Κύριοι, η υπόθεσή μας ήταν σωστή.»

Ο Ζάρχαλ κι ο Κάρελ κατένευσαν, με ικανοποιημένες εκφράσεις στα πρόσωπά τους.

«Τι λέτε;» απαίτησε η Αάνθα. «Δεν καταλαβαίνω.»

«Βασίλισσά μου, αυτός ο άντρας είναι... Ή, μάλλον, εσείς πρέπει να τον γνωρίζετε ως Ράθμαλ, έναν διοικητή του στρατού του Βασιλιά Βένγκριλ.»

«Ναι, τον θυμάμαι. Είχε έρθει πριν από αρκετό καιρό στη Θέρληχ, για την υπόθεση των χαμένων πλοίων· μετά, εξαφανίστηκε...»

«Κι εμφανίστηκε, πάλι, ως Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή. Αυτός είναι που μπορεί να σταθεροποιήσει το Νότο.»

** ** *

Ο στρατός του Άλβαρ έφτασε στους καταυλισμούς της δυτικής μεριάς της πολιορκίας, καρφώνοντας κεφάλια Μαγκραθμέλιων δεξιά

κι αριστερά της μεγάλης παραλιακής δημοσιάς. Και ο Βένγκριλ δε μπορούσε να πιστέψει αυτό που έβλεπε στην αρχή του φουσάτου. Πλάι στον ξάδελφό του, τον Άρχοντα του Ντρίνθεκ, ίππευε η Έρμελ, ντυμένη με φολιδωτή αρματωσιά κι έχοντας φαρέτρα και τόξο περασμένα στην πλάτη. *Η κόρη μου! Δε μπορεί... Η Έρμελ! Κι όμως, είναι η Έρμελ! Είναι η Έρμελ!*

Έτρεξε προς το μέρος της, με τον Σίνορμαρ και τον Ρήφορβελ στο κατόπι. «Έρμελ!» φώναξε. «Έρμελ!» *Είναι αυτή!* σκέφτηκε, καθώς πλησίαζε και την έβλεπε καλύτερα. *Πνεύματα, είναι αυτή!*

Η Πριγκίπισσα, ακούγοντας κάποιον να φωνάζει το όνομά της, στράφηκε και τον κοίταξε. Τα μάτια της γούρλωσαν. «Πατέρα!» Αμέσως, κατέβηκε από το άλογό της και τον αγκάλιασε σφιχτά.

Ο Βένγκριλ την έκανε δυο σβούρες στην αγκαλιά του, παρά το βάρος της πανοπλίας της. Γελούσε σαν μικρό παιδί, κι εκείνη το ίδιο. Κανένας τους δε μπορούσε να πιστέψει ότι είχε βρει τον άλλο εδώ.

«Πατέρα!» Η Έρμελ φίλησε το μουσάτο μάγουλό του, ξανά και ξανά. «Νόμιζα ότι είχες χαθεί. Νόμιζα ότι είχες χαθεί στον Ωκεανό. Η Βασίλισσα Αάνθα έπρεπε να μας το είχε πει ότι ήσουν μαζί της. Γιατί δε μας το είπε;»

«Η συνεννόηση με τον Άλβαρ είχε γίνει προτού πάω εγώ στη Θέρληχ, λουλουδάκι μου,» αποκρίθηκε ο Βένγκριλ.

«Πριν πας στη Θέρληχ;» απόρησε η Έρμελ. «Μα, αφού πήγες στη Θέρληχ όταν σε κάλεσε εκεί—»

«Βένγκριλ! Βένγκριλ! Το περίμενα ότι θα σ'έβρισκα εδώ! Σίγουρα, τούτη δεν ήταν μια πολιορκία που θα έχανες!»

Ο Βασιληάς του Σαραόλν στράφηκε, για να δει τον Δούκα Άλβαρ να τον πλησιάζει, μαζί με τον γιο του Βίρκβιν και την κόρη του Όρυ.

Οι δύο άρχοντες έσφιξαν χέρια, χαμογελώντας.

«Δεν είσαι καλός ψεύτης,» είπε ο Βένγκριλ, «αλλά χαίρομαι που σε ξαναβλέπω, ακόμα κι αν οι καιροί είναι χαλεποί.»

«Οι καιροί πάντα είναι χαλεποί στα δυτικά σύνορα, ξάδελφε,» αποκρίθηκε ο Άλβαρ, μ'ένα λυκίσιο χαμόγελο. «Αλλά έχεις δίκιο,

πανάθεμά σε! Το ψέμα μου ήταν ελεεινό: δεν περίμενα να σε βρω εδώ. Η κόρη σου μου έλεγε ότι είχες χαθεί απ'το πρόσωπο του Αρμπεναρκ.»

«Πού τη βρήκες;»

«Δεν τη βρήκα εγώ· εκείνη ήρθε και βρήκε εμένα.»

Ο Βένγκριλ στράφηκε στην Έρμελ, με μια ερωτηματική έκφραση στο πρόσωπό του.

«Με είχαν αιχμαλωτίσει οι δαιμονάνθρωποι,» εξήγησε εκείνη, «και βρισκόμουν σε ένα φρούριό τους, στη Νότια Μάγκραθμελ. Απο κεί με έσωσαν οι Βολχερθιανοί και, μετά, ήρθα εδώ, στο Σαραόλν, για να βοηθήσω. Στο δρόμο συνάντησα, τη Δούκισσα Ρώρα, τη σύζυγο του Αρχοντα Έζφερκ του Θόνμαρκ, ο οποίος είναι νεκρός— Αλλά, άστο αυτό. Προσπαθώ να σ'τα πω όλα αμέσως!» Χαμογέλασε. Η χαρά της ήταν μεγάλη που τον είχε βρει εδώ. Τουλάχιστον, τώρα ήξερε ότι ήταν ζωντανός. Και, σίγουρα, εκείνος θα τα διόρθωνε όλα στο Βασίλειο. «Το θέμα είναι ότι κατάφερα να φτάσω, τελικά, στο Ντρίνθεκ... επειδή είχα κάνει ένα σχέδιο με τη Δούκισσα Ρώρα... το οποίο, βέβαια, πλέον, δεν ισχύει—τα πράγματα άλλαξαν.»

«Μια στιγμή,» τη διέκοψε ο Άλβαρ. «Βένγκριλ, βλέπω, έχετε αρχίσει την πολιορκία: ολόκληρο τμήμα του τείχους έχει πέσει. Το γνωρίζεις, όμως, ότι η Βόνα βρίσκεται φυλακισμένη μέσα στην Όρφαλχ;»

«Όχι πια,» αποκρίθηκε εκείνος. «Ο νέος Αρχιστράτηγος του Βασιλείου μου την έσωσε απο κεί.»

«Ποιος;» ρώτησε ο Άλβαρ.

«Ο Όβγκερ, πρώην-Στρατηγός του Δουκάτου Γκέχβιν.»

«Η Γκέχβιν σε πρόδωσε. Πήγε με το Σφετεριστή.»

«Ναι. Η νέα Δούκισσα Θάρνα με πρόδωσε, όμως όχι και ο Στρατηγός της. Ο Όβγκερ εισέβαλε στα μπουντρούμια του παλατιού της Όρφαλχ, πήρε απο κεί τη Βόνα, και την έβγαλε από την πόλη μέσω των υπονόμων. Για τη γενναιότητά του και μόνο, τον αντάμεινα με τον τίτλο του Αρχιστράτηγου.»

«Γι'ακόμα μια φορά, τα κατάφερες πολύ ωραία και χωρίς εμένα!» παρατήρησε ο Άλβαρ. Και γέλασε. «Είχαμε στήσει ολόκληρο σχέδιο, ξάδελφε, για να σώσουμε τη Δούκισσα της Σάνβεκ.»

«Τι σχέδιο;»

«Είχαμε στείλει δυο τυχοδιώχτες να μουν σε κάτι υπόγεια,» τον πληροφόρησε η Έρμελ, «τα οποία ίσως να επικοινωνούσαν με τους υπονόμους της Όρφαλχ.»

«Και τι έγινε, τελικά;» ρώτησε ο Βένγκριλ.

«Οι τυχοδιώχτες δεν έχουν επιστρέψει ακόμα,» είπε, σκεπτικά, η Έρμελ.

«Πιστεύετε ότι κάτι κακό τούς συνέβη;»

«Δε θα το απέκλεια, πατέρα...»

** ** *

«Τον ξέρω αυτόν τον μπαγαπόντη!» πετάχτηκε ο Κάλ'μλριβ. «Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή, δεν είπες, μάγκα μου;»

«Μάλιστα, κύριε,» ένευσε ο Μόρβον.

«Ναι, ναι, ήτανε μαζί με το μάγο Φάλμαριν και τούτη δω την κοπελιά»—έδειξε την Μάνζρα, που στεκόταν κοντά του—«στη Ζίρκεφ. Εκεί τους γνώρισα, να πούμε. Αλλά αυτός ο τύπος, ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή, εμένα πάντως δε μου φάνηκε και πολύ σοί, για να σου πω την αλήθεια. Σίγουρα θα τα καταφέρει, ή θα τα κάνει μαντάρα; Σαν αλλοπαρμένος ήταν...»

«Αν αυτός δεν τα καταφέρει, τότε, θα έχουμε μεγάλο πρόβλημα, κύριε,» αποκρίθηκε ο Μόρβον.

Είναι, πράγματι, Σοφοί του Κύκλου του Φτερού, σκέφτηκε η Αάνθα. Πρέπει να είναι. Όμως... έτσι, τι θα γίνουμε; Οι Νότιοι θα γυρίσουν πίσω, και ο Πόνκιμ θα νικήσει. Ούτε την Όρφαλχ θα πάρουμε, ούτε το Σαραόλν. Εκτός κι αν συνεχίσω τον πόλεμο με δικές μου δυνάμεις από τον Ωκεανό. Βένγκριλ, με συγχωρείς... Ήταν βέβαιη πως ο Βένγκριλ θα απογοητευόταν από αυτό. Τόσος κόπος, και... τίποτα.

«Εξηγήστε μου τι ακριβώς θα κάνει ο Ράθμαλ για να σταθεροποιήσει τη Νότια Γη,» ζήτησε.

«Καλύτερα θα ήταν να συγκεντρωθούμε όλοι και να κάνουμε συμβούλιο, Βασίλισσα Αάνθα,» είπε ο Πόνκιμ. «Γιατί είμαι σίγουρος πως κι οι άλλοι άρχοντες τούτου του στρατού θα θέλουν ν'ακούσουν όσα θα πούμε.»

Να σε πάρουν τα Πνεύματα, Πόνκιμ, και να σε πνίξει ο Ωκεανός! γρύλισε εντός της η Αάνθα· αλλά κατένευσε. «Ναι, πρέπει να μιλήσουμε.»

«Όμως, πριν από αυτό,» τόνισε ο Σφετεριστής, «πρέπει να λύσουμε ένα άλλο θέμα.»

** ** *

Η Νερενία και ο Νε-Μόρλιν κάρφωσαν τα βλέμματά τους επάνω στον Πόνκιμ, καθώς εκείνος στράφηκε να τους κοιτάξει. Δεν είχαν πάψει να αισθάνονται την επιθυμία να αλληλοσκοτωθούν: ακόμα ο Διοικητής Γκίλβρε ήθελε να δει το πτώμα της Νι-Όνζα στα πόδια του· κι ακόμα η Νι-Όνζα ήθελε το κεφάλι του Διοικητή Γκίλβρε. Το ότι είχε, προς στιγμή, διακοπεί η μονομαχία τους, δε σημαίνει ότι δε μπορούσε να ξανασυνεχιστεί.

«Αυτό μεταξύ σας πρέπει να τελειώσει,» είπε ο Πόνκιμ. «Το άφησα μία φορά να συμβεί στη Χάργκοχ, γιατί νόμιζα πως εξυπηρετούσε τους σκοπούς μου· όμως, στην πραγματικότητα, ήμουν κι εγώ θύμα του. Τα Πνεύματα σπάνια λειτουργούν για το καλό των θνητών.»

Τα λόγια του περισσότερο μπέρδεναν το Νε-Μόρλιν και τη Νερενία, παρά ξεκαθάριζαν την κατάσταση γι'αυτούς· ωστόσο, κανείς δεν επιχείρησε να επιτεθεί στον άλλο. Περίμεναν ν'ακούσουν τι είχε να τους πει.

Και ο Πόνκιμ συνέχισε: «Δε μπορείτε να απελευθερώσετε τους εαυτούς σας από το παιχνίδι των Πνευμάτων· μονάχα εγώ μπορώ να σας απελευθερώσω, και οι κύριοι απο δώ.»

«Και, για την ακρίβεια, είναι σημαντικό να σας απελευθερώσουμε,» τόνισε ο Μόρβον. «Τα Πνεύματα έχουν αρχίσει να διαμορφώνουν κάποιου είδους οντότητα, της οποίας οι σκοποί μάς είναι άγνωστοι, όμως προτιμότερο θα ήταν να καταστραφεί από νωρίς.»

«Μάγοι...!» μούγκρισε ο Νε-Μόρλιν, κάτω απ' την ανάσα του. «Νομίζετε ότι βγάζουμε νόημα από τούτα που μας λέτε;»

Πώς μιλάει έτσι στο Βασιληά, ο ηλίθιος; σκέφτηκε η Νερενία, στενεύοντας τα μάτια.

«Δεν είναι ανάγκη να 'βγάζετε νόημα',» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ, μη μοιάζοντας ενοχλημένος από τον τόνο του Εξουσιαστή των Όπλων. «Απλά, σας εξηγούμε, γενικά, τι θα προσπαθήσουμε, τώρα, να κάνουμε. Το μόνο που επιθυμούμε από εσάς είναι να αντισταθείτε σε οποιαδήποτε παρόρμηση πιθανώς να σας καταλάβει.»

«Μάλιστα, Βασιληά μου,» κατένευσε η Νερενία.

Ο Νε-Μόρλιν δε μίλησε. Όμως δε διαφωνούσε. Αν μπορούσε ο Πόνκιμ να τον γλιτώσει από αυτό το βασανιστήριο, δε θάλεγε όχι... ακόμα και στη βοήθεια ενός μάγου.

Βήματα ακούστηκαν να έρχονται από τη μισάνοιχτη πύλη της Ορφαλχ, και όλοι στράφηκαν, για να δουν το Βόνιορ να πλησιάζει.

«Θα χρειαστούμε και τη δική σου βοήθεια,» του είπε ο Πόνκιμ.

«Τι σκοπεύετε να κάνετε;» ρώτησε εκείνος.

«Να απελευθερώσουμε τη Στρατάρχισσα και τον Εξουσιαστή των Όπλων από τα ψυχικά δεσμά των Πνευμάτων.»

«Μου είπατε ότι δεν ξέρατε πώς να το καταφέρετε αυτό, Άρχοντά μου.»

«Το συζήτησα με τους κυρίους και, τώρα, ξέρω. Θα χρειαστεί να πολεμήσουμε μια ισχυρή οντότητα που έχουν συγκροτήσει τα Πνεύματα.» Τα μάτια του Πόνκιμ στένεψαν. «Όμως μπορώ να δω ότι είσαι κουρασμένος.»

Ο Βόνιορ κατένευσε. «Έλεγχα τα Πνεύματα, πριν. Αν, όμως, επιθυμείτε να βοηθήσω...»

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ. «Δε θα υπάρξει ανάγκη.» Και έστειλε ένα πνευματικό μήνυμα στο νου του: *Όμως πρόσχε για προδοσία, όσο θα είμαστε απασχολημένοι.*

Κανένα πρόβλημα, Αρχοντά μου, αποκρίθηκε ο Βόνιορ· και σκέφτηκε: *Απόψε, φαίνεται, αυτή είναι η δουλειά: να προσέχω για προδοσία.*

** ** *

ΟΧΙ ΕΣΥ, ΠΑΛΙ! ούρλιαζε η θηλυκή οντότητα, μόλις ο Πόνκιμ και οι Σοφοί του Κύκλου του Φτερού έστειλαν τις ψυχές τους στον Πνευματικό Κόσμο, ενώ τα σώματά τους είχαν σχηματίσει έναν κύκλο γύρω από τη Νερενία και τον Νε-Μόρλιν.

Τι θέλεις απ'αυτούς τους θνητούς; τη ρώτησε ο Βασιλιάς του Σαραόλν. Γιατί τους ταλαιπωρείς; Μπορούσε να αισθανθεί ότι η θηλυκή παρουσία ήταν κάτι σαν Βασίλισσα και γύρω της βρισκόταν μια μεγάλη Αυλή από ευγενείς, άρχοντες κι αρχόντισσες, στρατιωτικούς και συμβουλάτορες.

ΦΥΓΕΤΕ, ΟΛΟΙ ΣΑΣ! ΔΕΝ ΕΧΕΤΕ ΔΟΥΛΕΙΑ ΕΔΩ! ΟΙ ΘΝΗΤΟΙ ΜΕ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΟΥΝ!

Ήταν ένα παιχνίδι, τελικά, συμπέρανε ο Πόνκιμ. Ένα απλό παιχνίδι, για την τέρψη της Βασίλισσας... Ή, μήπως, ήταν κάτι περισσότερο; Μήπως, του έλεγε ψέματα;

Δεν ήρθαμε εδώ για να κουβεντιάσουμε, Σφετεριστή, του θύμισε ο Κάρελ. Ας τελειώνουμε με τη δουλειά μας!

ΓΙΑΤΙ ΗΡΘΑΤΕ ΕΔΩ, ΛΟΙΠΟΝ, ΘΝΗΤΟΙ; ΓΙΑ ΝΑ ΜΕ ΠΟΛΕΜΗΣΕΤΕ; ΧΑ-ΧΑ-ΧΑ! Το γέλιο της Βασίλισσας γέμισε τη συνείδησή τους. ΔΕ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΜΕ ΠΟΛΕΜΗΣΕΤΕ! ΤΩΡΑ, ΦΥΓΕΤΕ ΑΠΟ ΔΩ· ΚΙ ΑΦΗΣΤΕ ΤΟΥΣ ΑΛΛΟΥΣ ΝΑ ΠΑΙΞΟΥΝ ΓΙΑ ΝΑ ΜΕΝΑ!

Και τότε το παιχνίδι τους θα τελειώσει; σκέφτηκε ο Πόνκιμ. Άραγε, θα τελειώσει ποτέ; Άραγε, θα μπορούμε να κατανοήσουμε το τέλος του; Γιατί, αν αυτή η μονομαχία, γινόταν ξανά και ξανά και ξανά,

μέσα στο Χρόνο, τότε, πού θα κατέληγε; Ή, μήπως, δεν κατέληγε πουθενά και υπήρχε, απλά, για να διασκεδάξει τη Βασίλισσα; Μπορεί να υπήρχαν κι άλλες τέτοιες μονομαχίες που τη διασκεδάζαν; όπως αυτή ανάμεσα στον Σάλβινρ και στον Καρνταμάρ; Και γιατί χρησιμοποιούσε τον Πόνκιμ ως ενδιάμεσο κρίκο; Τι σημασία είχε εκείνος;

Τι αξία έχω εγώ για σένα; τη ρώτησε. Γιατί μου έστειλες τα οράματα;

ΑΞΙΑ; ΔΕΝ ΕΧΕΙΣ ΚΑΜΙΑ ΑΞΙΑ ΓΙΑ ΜΕΝΑ, ΘΝΗΤΕ! ΚΑΙ ΔΕ ΣΟΥ ΕΣΤΕΙΛΑ ΕΓΩ ΚΑΝΕΝΑ ΟΡΑΜΑ.

Τότε, ποιος μου τα έστειλε; σκέφτηκε ο Πόνκιμ. Όμως, τότε, αισθάνθηκε τους Σοφούς να επιτίθενται στη Βασίλισσα και να ζητούν και τη δική του ψυχική δύναμη –την οποία δε δίστασε να τους προσφέρει. Τα Πνεύματα ούρλιαζαν γύρω τους. Οι πρώτες γραμμές της Βασιλικής Φρουράς σμπαραλιάστηκαν εύκολα, κάτω από την ορμή της εφόδου τους· διασκορπίστηκαν στον Πνευματικό Κόσμο, δίχως ταυτότητα, πλέον.

ΤΟΛΜΑΤΕ ΝΑ ΤΟ ΚΑΝΕΤΕ ΑΥΤΟ ΣΕ ΜΕΝΑ; ΘΑ ΤΣΑΚΙΣΩ ΤΙΣ ΨΥΧΕΣ ΣΑΣ! βρυχήθηκε η Βασίλισσα. Η ίδια της η φωνή απειλούσε να τους σκοτώσει επιτόπου· τόση ήταν η δύναμή της. Και, σίγουρα, θα είχε σκοτώσει κάποιους λιγότερο ισχυρούς Ελεγκτές Πνευμάτων· όμως οι ψυχικές ασπίδες του Πόνκιμ και των συμμάχων του, απλά, ταρακουνήθηκαν, αλλά δεν έσπασαν.

Οι ευγενείς, οι άρχοντες και οι αρχόντισσες, οι στρατιωτικοί και οι συμβουλάτορες, όλοι στάλθηκαν στις οκτώ γωνίες του Πνευματικού Κόσμου από τον σαρωτικό άνεμο των αντιπάλων τους, αρχίζοντας να χάνουν την ταυτότητά τους, μετατρέπόμενοι σε χαοτικά Πνεύματα.

Η ώρα σου ήρθε, Βασίλισσα! γέλασε ο Πόνκιμ, καθώς, πλέον, τίποτα δεν είχε μείνει ανάμεσα σ' αυτόν και στο θήραμά του.

Οι ψυχικές κραυγές της αντιπάλου του έκαναν τον Πνευματικό Κόσμο να τρανταχτεί, και ο Βασιληάς του Σαραόλν ένιωσε ένα πανίσχυρο μαστίγιο να τον χτυπά. Αισθάνθηκε τους Σοφούς του

Κύκλου του Φτερού να απωθούνται από την ξαφνική επίθεση, να τραυματίζονται. Όμως εκείνος μπόρεσε να κρατηθεί ακίνητος και να λογχίσει τη Βασίλισσα. Η λεπίδα του δεν έσπασε την πανοπλία της – πέρασε ανάμεσα από τις αρθρώσεις αυτής και μπήχτηκε βαθιά μέσα στο κορμί της πνευματικής οντότητας.

Το μαστίγιο τον χτύπησε, πάλι –τούτη φορά μόνο εκείνον κι όχι τους συντρόφους του, που ήταν ήδη ζαλισμένοι από την πρώτη επίθεση της αντιπάλου τους. Η συνειδήσή του όλη βούτηξε σε έναν ωκεανό παραφροσύνης, όπως ένας άνθρωπος που πέφτει στο νερό στη μέση μιας άγριας καταιγίδας. Τα κύματα τη χτυπούσαν αλλεπάλληλα, την έκαναν να ταλαντεύεται. Η λεπίδα του Πόνκιμ, που ακόμα βρισκόταν μπηγμένη στο σώμα της Βασίλισσας, κινδύνευε να γλιστρήσει έξω. Όχι! Αυτό το πλάσμα δε θα με νικήσει! Όχι εμένα! Η λεπίδα άνοιξε, σα νάταν αγκίστρι, και γαντζώθηκε γερά στη σάρκα της πνευματικής οντότητας.

AAAAPPPPPP! Ο βρυχηθμός της ήταν σαν άλλη μια επίθεση στη συνειδήσή του. Σαν άλλο ένα ράπισμα.

Μετά, το μαστίγιο της Βασίλισσας τυλίχτηκε γύρω του, πολλές φορές, δένοντάς τον. ΘΑ ΣΕ ΑΦΟΜΟΙΩΣΩ! ΘΑ ΣΕ ΚΑΝΩ ΕΝΑ ΜΕ ΜΕΝΑ. ΤΟ ΚΟΡΜΙ ΣΟΥ ΘΑ ΜΟΥ ΑΝΗΚΕΙ, ΚΑΙ ΘΑ ΒΑΔΙΖΩ ΚΑΙ ΣΤΟΝ ΥΛΙΚΟ ΚΑΙ ΣΤΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ ΚΟΣΜΟ!

Το μαστίγιο τον τραβούσε κοντά της, και είχε τόση ζέστη εκεί... τόση ζέστη... τόση ζέστη... –Η λογική του είχε αρχίσει να τον εγκατολείπει– Γλυκιά ζέστη... τόσο γλυκιά...

ΘΕΛΕΙΣ ΝΑ ΣΕ ΑΦΟΜΟΙΩΣΩ, ΘΗΗΤΕ, ΣΩΣΤΑ; ΘΕΛΕΙΣ ΝΑ ΓΙΝΕΙΣ ΜΕΡΟΣ ΜΟΥ.

Τόσο γλυκιά ζέστη... Ένα μαζί της... για πάντα... Τι γαλήνη... Γαλήνη... και απόλαυση... και ανάπαυση...

ΕΛΑ ΚΟΝΤΑ ΜΟΥ, ΠΟΝΚΙΜ. ΚΑΙ ΘΑ ΣΟΥ ΠΩ ΕΝΑ ΜΥΣΤΙΚΟ: ΕΓΩ, ΤΕΛΙΚΑ, ΣΟΥ ΕΣΤΕΙΛΑ ΤΑ ΟΡΑΜΑΤΑ. ΧΑ-ΧΑ-ΧΑ-ΧΑ!...

Επάνω στη στιγμή του θριάμβου της, η Βασίλισσα έκανε δύο λάθη: να του θυμίσει ποιος ήταν –...Πόνκιμ... Πόνκιμ... Πόνκιμ...– και να

του εξομολογηθεί ότι του είχε πει ψέματα για τα οράματα. Η συνείδησή του άρχισε να ξεθολώνει.

Θα σε κάνω κομμάτια, είπε, με φωνή που αντήχησε ήρεμα στον Πνευματικό Κόσμο. Τόσο ήρεμα που η Βασίλισσα ξαφνιάστηκε, καθώς ο Μονάρχης του Σαραόλν αποτραβήχτηκε απότομα απ' αυτήν – τραβώντας μαζί του τη γαντζωμένη λεπίδα που βρισκόταν μέσα στο κορμί της.

Η πνευματική οντότητα διασπάστηκε σε μυριάδες κομμάτια, σε μυριάδες Πνεύματα, που πέταξαν ουρλιάζοντας μέσα στον Πνευματικό Κόσμο.

Τα πάντα άρχισαν να περιστρέφονται παράδοξα γύρω από τον Πόνκιμ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 20^ο

Έβδομη ημέρα της Πολιορκίας της Όρφαλχ: Διαπραγματεύσεις

Του ήταν αδιανόητο ότι ο Πόνκιμ είχε παρουσιαστεί εδώ και ζητούσε να μιλήσει σε όλους τους. Του ήταν ακόμα πιο αδιανόητο ότι του είχαν πει πως ο σφετεριστής του θρόνου του σκόπευε να σταθεροποιήσει τη Νότια Γη με κάποιο τρόπο. Και, πάνω απ' όλα, απορούσε γιατί κανείς δεν τον είχε σκοτώσει ακόμα, τον καταραμένο δαιμονόφιλο προδότη!

Μήπως, τελικά, επρόκειτο για κάποιο αστείο της Αάνθα;

Καθώς, όμως, έμπαινε στο ανατολικό Ζιρκεφιανό στρατόπεδο, μαζί με την Έρμελ, τον Άλβαρ, την Όρυ, και τον Βίρκβιν, διαπίστωσε πως δεν επρόκειτο καθόλου για αστείο της πορφυρομάλλας Ωκεάνιας. Ο Πόνκιμ καθόταν σε ένα ξύλινο κάθισμα,

περιτριγυρισμένος από τρεις άγνωστους άντρες με χιτώνες, οι οποίοι έμοιαζαν με εξώκοσμοι φρουροί· ενώ γύρω από τον Σφετεριστή και τους φρουρούς αυτούς είχαν συναχθεί όλοι οι άρχοντες που ήταν εμπλελεγμένοι στην Πολιορκία της Όρφαλχ.

Γιατί τον αφήνουν να ζει; γρύλισε εντός του ο Βένγκριλ. Το χέρι του έκλεισε επάνω στο μανίκι του σπαθιού του, όμως δεν το τράβηξε, γιατί θυμήθηκε την προειδοποίηση της Χόλκραντ και των άλλων, ότι ο Πόνκιμ ήταν πανίσχυρος μάγος που, αναμφίβολα, θα μπορούσε να τον σκοτώσει μ'ένα κούνημα του χεριού του, ή να κάψει το νου και την ψυχή του με ένα διαπεραστικό βλέμμα.

Ο Σφετεριστής στράφηκε να τον κοιτάξει, και τα μαύρα μάτια του γυάλισαν, καθώς ένα λεπτό μειδίαμα διαγράφηκε στο πρόσωπό του. «Άρχοντα Βένγκριλ!» είπε. «Καλωσόρισες! Επάνω στην ώρα ήρθες· ήμασταν έτοιμοι να ξεκινήσουμε δίχως την παρουσία σου.»

«Πώς τολμάς να μιλάς στον πατέρα μου έτσι,» γρύλισε η Έρμελ, σφίγγοντας τις γαντοφορεμένες της γροθιές στα πλευρά της, «μετά από όλα όσα έκανες στο Σαραόλν;»

«Πριγκίπισσα Έρμελ,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ, μοιάζοντας να διασκεδάζει, «πίστευα ότι ακόμα βρισκόσουν... υπό επιτήρηση. Μ'εκπλήσσεις με τις ικανότητές σου, οφείλω να ομολογήσω!»

Προτού προλάβει να μιλήσει κανείς, η Έρμελ έβγαλε το τόξο της απ'την πλάτη, έκανε πίσω το δεξί της χέρι, για να πάρει ένα βέλος απ'τη φαρέτρα –αλλά το τόξο, πλέον, δεν ήταν δικό της: βρισκόταν στις γροθιές του Σφετεριστή, ο οποίος στεκόταν όρθιος.

Η Αάνθα πετάχτηκε από το κάθισμά της. «Πόνκιμ!—»

«Ας πάψουμε να παίζουμε παιχνίδια, άρχοντές μου!» φώναξε ο Πόνκιμ. «Θέλετε να συζητήσουμε για τη σταθεροποίηση του Νότου; Ναι ή όχι;» Καθώς μιλούσε, δε μπορούσε κανείς να παρατηρήσει την εσωτερική του πάλη, όμως εκείνος, ετούτη τη στιγμή, προσπαθούσε ακόμα να συνεφέρει τον εαυτό του από τη μάχη με την Πνευματική Βασίλισσα (όπως ήταν σίγουρος ότι έκαναν και οι Σοφοί του Κύκλου του Φτερού). Δεν αισθανόταν καλά. Η ψυχή του συνέχιζε να

πλέει σε χαοτικούς ωκεανούς παραφροσύνης και ταραχής. Αλλιώς δε θα είχε ποτέ δράσει έτσι σπασμωδικά, αρπάζοντας το τόξο της Έρμελ από τα χέρια της. Ούτως ή άλλως, ήταν βέβαιος πως κανείς δε θα την άφηνε να του ρίξει. Κι ακόμα κι αν του έριχνε, δε θα κατάφερνε τίποτα το σπουδαίο, όσο εκείνος είχε τα μάτια του καρφωμένα επάνω της. Αλλά... *Νιώθω ανίσχυρος μετά από τη μάχη με τη Βασίλισσα, κι αυτό μ'ενοχλεί. Πρέπει να ηρεμήσω τον εαυτό μου—*

«Φυσικά και θέλουμε, Βασιληά Πόνκιμ,» αποκρίθηκε ο Νε-Μόρλιν. «Άλλωστε, γι' αυτό είμαστε εδώ.»

Βασιληά Πόνκιμ. Τα λόγια του Εξουσιαστή των Όπλων αντήχησαν ξανά και ξανά μέσα στο κεφάλι του Βένγκριλ. *Βασιληά Πόνκιμ.*

Ωστε όλοι με προδίδετε, σκέφτηκε ο δικαιωματικός Μονάρχης του Σαραόλν. *Με προδίδετε για να σας δώσει ο Σφετεριστής εκείνο που υπόσχεται. Αλλά θα σας το δώσει πραγματικά; Αμφιβάλλω!* Κάθισε στην ξύλινη καρέκλα που τον περίμενε.

Η Έρμελ, ο Άλβαρ, η Όρυ, και ο Βίρκβιν κάθισαν κοντά του, κι εκείνος τους σύστησε στους υπόλοιπους.

Η Αάνθα κοίταξε την Πριγκίπισσα του Σαραόλν καλά-καλά. *Αυτή είναι η κόρη του,* συλλογίστηκε. *Μπορώ να δω τη χαρά στα μάτια του, που την ξαναβρήκε. Όπως μπορώ να δω και την οργή του για τούτο που συμβαίνει τώρα. Θέλει να κατατομήσει τον Πόνκιμ, όχι να κουβεντιάσει μαζί του. Όμως, Βένγκριλ, δεν έχουμε άλλη επιλογή.*

«Άρχοντές μου,» άρχισε ο Πόνκιμ, «έχω μια ιστορία να σας πω.» Τα μάτια του τους ερεύνησαν όλους, έναν-έναν, προσέχοντας τις αντιδράσεις τους. Κανείς δεν κουνιόταν· άπαντες ήταν ακίνητοι, και τον παρακολουθούσαν. Εκείνος μπορούσε να διακρίνει ανάμικτα συναισθήματα στις όψεις τους. Ωστόσο, άρχισε να τους μιλά για τον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή· και οι Σοφοί του Κύκλου του Φτερού συμπλήρωναν πράγματα, όπου χρειαζόταν.

Όταν οι εξηγήσεις τελείωσαν, ο Πόνκιμ πρόσθεσε: «Κι απ' όλα τούτα, άρχοντές μου, ελπίζω, πλέον, να έχει γίνει προφανές ότι δεν

επιθυμώ άλλο πόλεμο. Έχω κουραστεί από τους πολέμους και τις αιματοχυσίες. Επιθυμώ η ειρήνη να βασιλέψει στο Σαραόλν.»

«Με τους Μαγκραθμέλιους στη χώρα μου;» μούγκρισε ο Βένγκριλ.
«Και με σένα στο θρόνο;»

Πάντα ήσουν κοντόφθαλμος, πατέρα, σκέφτηκε ο Πόνκιμ. *Με κάνεις ν'αναρωτιέμαι πώς είναι δυνατόν να είσαι πατέρας μου. Μήπως, ο Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν μού είπε ψέματα και σ'αυτό; Όμως, όχι, ήξερε, κάπου βαθιά εντός του, ότι σ'ετούτο συγκεκριμένα ο εν λόγω περιλαμπής άρχων του ψεύδους τού είχε πει αλήθεια. Βέβαια, μπορούσε ακόμα κι αυτό να ήταν μια ψευδαίσθηση, αληθοφανώς ειπωμένη από τον αρχαίο δαίμονα.*

«Δηλαδή, δεν επιθυμείς ειρήνη, Άρχοντα Βένγκριλ;» ρώτησε.

«Διαστρεβλώνεις τα λόγια μου, Πόνκιμ,» αντιγύρισε εκείνος.
«Πάντα αυτό έκανες –από τότε που ήσουν βασιλικός μου διπλωμάτης κι άλλαζες τις επιστολές μου, καταραμένε!»

Ο Πόνκιμ γέλασε. «Αυτός που θυμάσαι ήταν ένας άλλος Πόνκιμ, Άρχοντά μου... ένας Πόνκιμ πολύ... νέος και γεμάτος ενέργεια. Ο Πόνκιμ που αντικρίζεις εμπρός σου είναι κουρασμένος και... απογοητευμένος.»

«Γιατί νομίζεις ότι χάνεις το πόλεμο–!»

«Λάθος, Άρχοντα Βένγκριλ!» τον διέκοψε εκείνος. «*Νικάω* τον πόλεμο. Νίκησα στην Χάργκοχ και νικάω κι εδώ! Η Νότια Γη θα σταθεροποιηθεί και οι Νότιοι θα επιστρέψουν σ'αυτήν, όπου είναι η θέση τους. Κι ως τότε οι Ωκεάνιοι θα δεχτούν να χύνουν το αίμα τους για σένα; για να πάρεις πίσω το θρόνο που έχασες από απροσεξίες;–»

«Τι είπες για τη Χάργκοχ;» ρώτησε ο Βένγκριλ. «Είπες ότι νίκησες στη Χάργκοχ;»

«Ναι,» ένευσε ο Πόνκιμ. «Η Χάργκοχ είναι δική μου, τώρα–»

«Κι ο Σάλβινρ; Ο αδελφός μου –είναι ζωντανός;»

«Είναι. Και έχει υποχωρήσει προς τα βόρεια, μαζί με το μεγαλύτερο μέρος του στρατού του.»

«Μα, στα βόρεια είναι μονάχα οι μεγάλοι δασότοποι του Σαραόλν...»

«Εκεί έχει πάει. Προτίμησε τη ζωή του εξόριστου από το να παραδοθεί στην εξουσία μου και να ζήσει ειρηνικά. Και μη νομίζεις, Άρχοντα Βένγκριλ, ότι δεν του έδωσα ευκαιρίες για να το πράξει.»

«Ζήτησες από έναν Σαραολνιανό να ζήσει *ειρηνικά* με τους δαιμονανθρώπους, Σφετεριστή;» μούγκρισε ο Βένγκριλ. «Και περίμενες θετική απάντηση, τρισκατάρατε;»

«Περίμενα μια *λογική* απάντηση,» εξήγησε ο Πόνκιμ. «Προφανώς, όμως, η λογική δεν είναι μία απ' τις αρετές των Σαραολνιανών, όπως έχω επανειλημμένος διαπιστώσει.»

«Και τι είσαι εσύ, κάθαρμα;» απαίτησε ο Βένγκριλ. «Από ποιο φεγγάρι έχεις κατεβεί; Ποια κόλαση σε ξέρασε στο Βασίλειό μου;»

«Χα-χα-χα-χα!» γέλασε ο Πόνκιμ, με την ειρωνεία της κατάστασης. «Το ζήτημα δεν είναι η υπηκοότητά μου, Άρχοντά Βένγκριλ· ας το αφήσουμε, λοιπόν. Έχουμε πολύ πιο φλέγοντα θέματα να κουβεντιάσουμε. —Σχετικά με την ειρήνη.»

«Δε μπορεί να υπάρξει ειρήνη ανάμεσα σε σένα και σε μένα, Πόνκιμ!» δήλωσε ο Βένγκριλ.

«Ναι!» πρόσθεσε ο Άλβαρ. «Δε μπορεί να υπάρξει ειρήνη ανάμεσα σε σένα και στον *οποιοδήποτε Σαραολνιανό*, Σφετεριστή! Θα πεθάνουμε παλεύοντας να σε εκθρονίσουμε!»

«Πρόσεχε, Δούκα Άλβαρ, να μην παλεύεις μέχρι τα βαθιά σου γεράματα,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ.

Ο Άλβαρ έτριξε τα δόντια, αλλά δεν αποκρίθηκε.

Ο Πόνκιμ αναστέναξε. «Πώς θα ενεργήσεις, λοιπόν, Άρχοντα Βένγκρ—»

«Θέλεις να σου πω τα σχέδιά μου, δαιμονόφιλε;» αντιγύρισε εκείνος.

«Μην κολακεύεις τον εαυτό σου ότι δε γνωρίζω *ήδη* τα σχέδιά σου, Άρχοντα Βένγκριλ,» σφύριξε ο Πόνκιμ. «Τώρα, προσπαθώ να σε κάνω να κατανοήσεις την κατάσταση—»

«Έχω απόλυτα κατανοήσει την κατάσταση—»

«Δεν έχεις κατανοήσει τίποτα! Οι Νότιοι θα επιστρέψουν στις πατρίδες τους· αυτό είναι δεδομένο. Και τους ρωτάω όλους— έστρεψε τα μάτια του στον Οδηγό Κάλ'μλιρβ, στον Νε-Μόρλιν, στον Ρινκ ον Γκνερφ, στο Βασιλιά Νόβμορ, και στο Βασιλιά Κέργκναρ και τη διερμηνέα του—«Θα πολεμήσετε εδώ, όταν η Νότια Γη σταθεροποιηθεί;»

«Ηρθαμε εδώ,» είπε ο Ρινκ ον Γκνερφ, «επειδή δεν είχαμε πού να πάμε...»

Είναι αλήθεια, σκέφτηκε, πικραμένα, ο Βένγκριλ· δε μου χρωστάνε τίποτα... Και δεν έχουν λόγο να πολεμήσουν για μένα...

Ο Νε-Μόρλιν κατένευσε αργά. «Βασιλιά Βένγκριλ,» είπε, μη μπορώντας να τον ατενίσει, «θα πρέπει να οδηγήσουμε τους λαούς μας πίσω. Και θα πρέπει να δούμε τι έχει μείνει από τη Μεγάλη Έλρουν... κι αν δεν έχει μείνει τίποτα, θα την ξαναχτίσουμε.»

«Εγώ κι οι μπαγαπόντηδές μου είμαστε απ' την αρχή δηλωμένοι,» είπε ο Κάλ'μλιρβ, μασώντας το τσιμπούκι του. «Φύγαμε γιατί αλλιώς θα πεθαίναμε. Είμαστε ευγνώμονες στη Βασίλισσα Αάνθα για τη φιλοξενία της, όμως....» Κούνησε το κεφάλι.

Όμως δε θα εμπλακείτε σ'έναν άσκοπο πόλεμο για χάρη μου, πρόσθεσε, νοερά, η Κυρά του Ωκεανού. Δε σας αδικώ. Ούτε εγώ θα το έκανα. Αραγε, τώρα, οι Ωκεάνιοί μου θα καταφέρουν να πάρουν μόνοι τους την Όρφαλχ; Θα χρειαστεί, πάλι, να συγκεντρώσω πολλούς —θα χρειαστεί να συγκεντρώσω τους ενενήντα χιλιάδες που σχεδιάζα εξ αρχής. Υπάρχουν, όμως, κι άλλα προβλήματα στο Βασίλειό μου... Γιατί πάντα όλα είναι τόσο μπερδεμένα, μα τον Ωκεανό;

«Ας είναι!» είπε, δυνατά, ο Βένγκριλ. «Ας είναι,» πρόσθεσε, πιο αδύναμα. «Δεν έχω την απαίτηση να πολεμήσετε για μένα, αν δεν το βρίσκεται συμφέρον για σας. Δεν είμαι ανόητος. Δε θεωρώ ότι ο πόλεμος είναι αστείο πράγμα, ούτε μια ελαφριά απόφαση για ένα λαό... Σας χαιρετίζω για το κουράγιο σας και για την επιμονή σας για επιβίωση.»

Τα λόγια του έκαναν τους Νότιους –που είχαν μαζευτεί– να ζοηρέψουν, κάπως. Τουλάχιστον, ο Βασιληάς Βένγκριλ δεν τους κρατούσε κακία· τους καταλάβαινε. Και, γι'αυτό και μόνο, αισθάνονταν ότι κι εκείνοι έπρεπε να τον χαιρετίσουν για το κουράγιο και για την επίμονή του ν'αγωνιστεί για το Σαραόλν. Ωστόσο, δε μίλησαν· ο Πόνκιμ μίλησε, και είπε:

«Έχω μια πρόταση για τους Σαραολνιανούς. Επιθυμούν να με ακούσουν;»

Δεν αναφέρεται σ'έμένα συγκεκριμένα, παρατήρησε ο Βένγκριλ. Όμως εγώ πρέπει ν'απαντήσω, συμπέρανε, βλέποντας ότι όλοι είχαν στρέψει τα βλέμματά τους επάνω του. Ας ακούσουμε τον προδότη, λοιπόν. Καθάρισε το λαιμό του. «Σ'ακούμε, Πόνκιμ.»

«Επιθυμείς να γίνεις, πάλι, Βασιληάς, Βένγκριλ;» ρώτησε εκείνος.

Τα σμαραγδένια μάτια του Σαραολνιανού μονάρχη στένεψαν. «Αν πρόκειται για κάποιο κακόγουστο αστείο από μέρος σου....»

«Ήταν μια απλή ερώτηση μονάχα,» τόνισε ο Πόνκιμ, «για να σου δηλώσω ότι εγώ είμαι διατεθειμένος να σου δώσω έναν θρόνο.»

«Έναν θρόνο;» έκανε ο Βένγκριλ. «Αυτός ο ένας θρόνος δεν είναι ο Θρόνος του Σαραόλν, επομένως.»

«Μα ούτε εγώ θα έχω, πλέον, το Θρόνο του Σαραόλν. Ή, μάλλον, θα τον έχω στην κατοχή μου, μονάχα ως κάθισμα, αλλά όχι ως αξία.»

«Πες μου τι εννοείς,» τον παρότρυνε ο Βένγκριλ, εκνευρισμένος από την πολυλογία και τα διπλωματικά του λόγια. *Δε θα τον αφήσω, πάλι, να με ξεγελάσει –ήδη το έκανε μία φορά, και μου κόστισε... πόσο μου κόστισε. Είχα ένα φίδι μέσα στο παλάτι μου, δίχως να το ξέρω. Και το φίδι περίμενε, υπομονετικά, να με δαγκώσει.*

«Σου δίνω τα παράλια του Σαραόλν, Άρχοντά μου,» δήλωσε ο Πόνκιμ, «με πρωτεύουσα την Όρφαλχ. Αλλά μόνο τα παράλια, έως πενήντα χιλιόμετρα μέσα στην ξηρά, και ούτε εκατοστό περισσότερο. Αυτό ως δείγμα καλής θέλησης από εμένα.»

(Τα μάτια της Νερενία γούρλωσα. *Όχι!* κραύγασε μέσα της. *Δε μπορείς να το κάνεις αυτό, Βασιλιά μου! Η Όρφαλχ! Η Όρφαλχ θα γινόταν δική μου! Θα με έκανες Δούκισσας της Όρφαλχ! Μην τους δώσεις τα εδάφη μας! Θα τα κρατήσουμε –δε θα μας διώξουν απο δώ!)*

Ο Βένγκριλ σκέφτηκε την πρότασή του για κάποια ώρα, ενώ κανείς δε μιλούσε και μονάχα οι φωτιές ακούγονταν να τρίζουν μέσα στη νύχτα. *Είναι μια αρχή, σκέφτηκε. Είναι μια νίκη, δεν είναι; Τα παράλια θα γίνουν δικά μας και, ύστερα, θα προσπαθήσουμε να κατακτήσουμε και το υπόλοιπο Σαραόλν. Πόνκιμ, καταραμένη δαιμονόφιλε, θα έχεις την ειρήνη που επιθυμείς, μα μονάχα προσωρινά· γιατί, μετά, θα πνίξω εσένα και τους δαιμονανθρώπους σου στο αίμα.*

«Συμφωνώ.»

«Βένγκριλ, όχι!» πετάχτηκε ο Άλβαρ. «Θα δεχτούμε αυτό... αυτό το—;»

«Ξάδελφε,» τον διέκοψε εκείνος, στρεφόμενος για να τον κοιτάξει, «σκέψου το, όπως το σκέφτηκα κι εγώ. Αυτό που προτείνει ο Σφετεριστής δεν είναι ασύμφορο για μας.

»Κι επίσης,» πρόσθεσε, κοιτώντας, τώρα, τον Πόνκιμ, «θέλω να ζητήσω και κάτι ακόμα.»

«Πρόσεχε, όμως, τι θα ζητήσεις, Άρχοντα Βένγκριλ, γιατί ακόμα και η δική μου γενναιοδωρία έχει τα όριά της.» *Ξέρω τι σκέφτεσαι, πατέρα. Σκέφτεσαι ότι κατέκτησες τα παράλια δίχως να χύσεις αίμα. Σκέφτεσαι ότι από αυτά θα επεκταθείς βόρεια, θα φτάσεις στη Μάρβαθ, και θα καθίσεις, πάλι, στον Θρόνο του Σαραόλν. Πόσο λάθος κάνεις, ηλίθιε. Ξέχασες τη Βασίλισσά σου, τη Δήνκα. Θα με πολεμήσεις, αν απειλήσω να την κομματιάσω μπροστά στα ίδια σου τα μάτια;*

«Θέλω ν'αφήσεις τον Δούκα Σάλβινρ και το στρατό του να έρθει νότια, σε μένα.»

Μου ζητάς κι άλλους πολεμιστές, για να τους στρέψεις εναντίον μου; σκέφτηκε ο Πόνκιμ. Γιατί όχι, όμως; Ούτως ή άλλως, προτιμώ να σας έχω όλους από μία μεριά, παρά τους μισούς νότια και τους άλλους μισούς βόρεια.

«Σύμφωνοι, Άρχοντα Βένγκριλ. Θα τους επιτρέψω να έρθουν στην Όρφαλχ, την οποία θα σου παραδώσω άνευ όρων και θα αποχωρήσω απο δώ. Όμως όχι ακόμα.»

«Όχι ακόμα;» Ο Βένγκριλ το είδε τούτο ως παγίδα. Τι νέα παράμετρο πρόσθετε ο Πόνκιμ στο διπλωματικό τους παιχνίδι;

«Πρώτα, θέλω να σταθεροποιήσω τη Νότια Γη. Και, όταν έχει συμβεί αυτό, ευχαρίστως, θα πάρω το στρατό μου απο δώ. Εν τω μεταξύ, έρχονται και κάποιες ενισχύσεις—»

«Ενισχύσεις! Και υποστηρίζεις ότι—;»

«Μονάχα ως ειρηνευτική δύναμη, Άρχοντά μου,» τόνισε ο Πόνκιμ, με μειλίχιο τόνο στη φωνή του. «Μονάχα ως ειρηνευτική δύναμη, και τίποτ'άλλο. Λες να έκανα όλη τούτη τη συμφωνία μαζί σου, αν σκόπευα να την πατήσω;»

Πού να ξέρω; σκέφτηκε ο Βένγκριλ. Ποιος μπορεί να κατανοήσει το μυαλό σου, Πόνκιμ; Πάω στοίχημα πως ούτε κι εσύ δεν το κατανοείς απόλυτα.

«Εντάξει,» είπε. «Όμως θ'αφήσεις το Σάλβινρ να έρθει.»

«Φυσικά,» ένευσε ο Πόνκιμ. «Δεν υπάρχει πρόβλημα. Τώρα... Αισθάνομαι κουρασμένος· εσείς, άρχοντές μου;»

«Εκτός κι αν έχουμε κάτι περαιτέρω να κουβεντιάσουμε, εγώ, τουλάχιστον, θα πρότεινα τη λήξη αυτού του συμβουλίου,» είπε η Αάνθα, που κι εκείνη αισθανόταν κουρασμένη από όλα τούτα, όπως υποστήριζε ο Σφετεριστής ότι ήταν κουρασμένος.

«Υποθέτω πως σχετικές συμφωνίες θα υπογράψουμε το πρωί,» είπε ο Βένγκριλ.

«Θα το προτιμούσα, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ, που ήθελε να αναπαύσει το κορμί και την ψυχή του, ύστερα από την πνευματική του πάλη με τη Βασίλισσα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 21^ο

Λύση της Πολιορκίας

Δε ζήτησε να μάθει τίποτα γι'αυτήν, παρατήρησε η Αάνθα, καθώς το συμβούλιο διαλυόταν κι όλοι σηκώνονταν απ'τις θέσεις τους. *Δε ζήτησε να μάθει τίποτα για τη Δήνκα. Επίτηδες; Όχι, ανησυχεί για εκείνη, όπως ανησυχούσε και για την Έρμελ. Το ξέρω ότι ανησυχεί. Όμως ο νους του, τώρα, είναι φορτισμένος με πολλά· το λησμόνησε. Κι ετούτη είναι η ευκαιρία μου...*

Η ματιά της εστιάστηκε στον Πόνκιμ που σηκωνόταν από την ξύλινη καρέκλα του, ψιθυρίζοντας κάτι στους Σοφούς του Κύκλου του Φτερού. Τον πλησίασε, με γρήγορα βήματα.

Εκείνος γύρισε να την κοιτάξει. «Βασίλισσα Αάνθα,» είπε, «επιθυμείς να μου μιλήσεις...» Και ο τόνος της φωνής του πρόσθετε: *...για κάτι σημαντικό.*

Δεν του ξέφευγαν και πολλά του Πόνκιμ. *Ή, μήπως, εγώ είμαι τόσο εύκολη να με καταλάβει κανείς;* Έχοντάς το αυτό κατά νου, η Αάνθα προσπάθησε να κρύψει τις σκέψεις της από το βλέμμα του Σφετεριστή· να τις κάνει να μην αντανakλώνται στο πρόσωπό της.

«Ναι,» αποκρίθηκε, σα να την είχε ρωτήσει, ενώ, στην πραγματικότητα, δεν την είχε. «Θέλω να σου μιλήσω, ιδιαιτέρως.»

«Στη σκηνή μου,» είπε εκείνος. «Θα μου παραχωρήσουν μια σκηνή οι Ζιρκεφιανοί, υποθέτω...»

Μα, γιατί δεν αναπαύεσαι στο παλάτι της Όρφαλχ; ήταν έτοιμη να τον ρωτήσει η Αάνθα, όταν ο Πόνκιμ στράφηκε στον Οδηγό Κάλ'μλριβ και φώναξε τ'όνομά του.

Εκείνος γύρισε για να τον κοιτάξει, καθώς και όλοι οι υπόλοιποι άρχοντες, οι οποίοι δεν είχαν φύγει ακόμα. «Παρακαλώ.»

«Υπάρχει μια σκηνή για ένα κουρασμένο ταξιδιώτη, Οδηγέ;» ρώτησε ο Πόνκιμ.

«Σκηνή;» Ο Κάλ'μιρβ τον κοίταξε καχύποπτα από πάνω ως κάτω. «Νόμιζα ότι εσείς οι παλατοπόντικες μένατε στα μέγαρα, όταν αυτά είναι κοντά.»

Ο Πόνκιμ γέλασε. «Τότε, φρόντισε να ετοιμάσεις μια βασιλική σκηνή για μένα, Οδηγέ,» είπε.

«Δεν είναι τούτη»—ο Κάλ'μιρβ έδειξε, με το τσιμπούκι που βαστούσε ανάμεσα στα δόντια του, τους πυργίσκους του παλατιού της Όρφαλχ, που φαίνονταν πάνω απ'τα τείχη—«αρκετά βασιλική σκηνή;»

«Δεν είναι η επιθυμία μου να ταμπουρωθώ μέσα στην πόλη, σαν να βρίσκομαι σε πολιορκία,» δήλωσε ο Πόνκιμ. «Άλλωστε, αυτή η πολιορκία, πλέον, τελείωσε, σωστά;» Κοίταξε τους άρχοντες. Κανείς δε μίλησε· όμως οι Νότιοι κατένευσαν. «Επομένως, δεν έχω τίποτα να φοβηθώ έξω.»

Γιατί το κάνει αυτό; σκέφτηκε η Αάνθα. Κι άλλη επίδειξη καλής θέλησης; Πανάθεμά σε, Πόνκιμ, γιατί αρχίζω να πιστεύω ακόμα κι εγώ ότι οι προθέσεις σου είναι, όντως, αγαθές; Άραγε ο Βένγκριλ πώς αισθάνεται; Πριν από λίγο, συμφώνησε μαζί σου... Κοίταξε το Μονάρχη του Σαραόλν, ο οποίος στεκόταν παράμερα, κουβεντιάζοντας με την κόρη του, το Δούκα Άλβαρ, και τα παιδιά του Δούκα· δε μπορούσε, φυσικά, απο δώ να καταλάβει τι έλεγαν, όμως έμοιαζαν να σχεδιάζουν.

Ο Πόνκιμ στράφηκε στη Νερενία. «Στρατάρχισσα, πρόσταξε να σηκωθεί η ανατολική πύλη· και, όταν έχουν ειδοποιηθεί και οι στρατοί από τη δυτική μεριά για τη λήξη της πολιορκίας, πρόσταξε να σηκωθεί κι η δυτική.»

Η πορφυρομάλλα Σαραολνιανή τον κοίταξε σα να μην πίστευε ότι της έδινε αυτή τη διαταγή. «Βασιληά μου... όμως...»

«Δε με άκουσες καλά, Στρατάρχισσα;» είπε ο Πόνκιμ. «Η πολιορκία τελείωσε· άνοιξε την πύλη. Αν οι Νότιοι φίλοι μας επιθυμούν να μπουν στην πόλη και να κατασκηνώσουν εκεί, ας το κάνουν. Μα δε θα τους το πρότεινα. Ύστερα από τόσους σεισμούς,

σίγουρα, τα πράγματα θα είναι καλύτερα εδώ έξω, στις σκηνές, παρά μέσα.»

Οι Νότιοι άρχοντες μειδίασαν. «Θα μείνουμε εδώ, Βασιληά Πόνκιμ,» δήλωσε ο Νόβμορ, και οι υπόλοιποι κατένευσαν. «Και θα σας παραχωρήσω τη δική μου σκηνή. Παρακαλώ, ακολουθήστε με.»

«Καλοσύνη σας, Μεγαλειότητα,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ.

«Θα έρθω να σου μιλήσω, σε λίγο,» του ψιθύρισε η Αάνθα, κι εκείνος έγενεψε καταφατικά και βάδισε μαζί με τον Βασιληά Νόβμορ και την Αρχόντισσα Αρρα.

«Εσείς, κοπέλια μου, πού θα την πέσετε;» ρώτησε ο Κάλ'μλιρβ τους Σοφούς του Κύκλου του Φτερού.

Εκείνοι έμοιαζαν προβληματισμένοι για κάποιο λόγο που η Αάνθα δε μπορούσε να κατανοήσει. Ο Μόρβον είπε: «Όπου υπάρχει χώρος, κύριε.»

«Εντάξει, βρε σύντροφε· μεταξύ μας, τα 'κύριε' και τα τοιαύτα ας λείπουνε!» τον παρότρυνε ο Κάλ'μλιρβ. Όμως, ύστερα, συνοφρυώθηκε, καλοκοιτάζοντάς τον. «Α, ναι, με συγχωρείς. Τώρα, θυμήθηκα... Ναι, είσαι κι εσύ σαν τον άλλον το μάγο. Εντάξει, λοιπόν: απλά, ελάτε μαζί μου, να πούμε.» Ξεκίνησε να βαδίζει, μαζί με τον Άρχοντα Σόρντ'κφαρ, την ξανθιά του φίλη, και τον ξυρισμένο στο κεφάλι σύντροφό του (των οποίων τα ονόματα η Αάνθα ξεχνούσε). Οι Σοφοί του Κύκλου του Φτερού τούς ακολούθησαν, δίχως να μοιάζουν βιαστικοί.

Η Βασίλισσα του Ωκεανού έμεινε όρθια, κοιτώντας τριγύρω. Δε μπορούσε να πει πως δεν αισθανόταν κάπως άσχημα γι'αυτό που σχεδίαζε να κάνει, όμως... Αν δεν ήταν, πια, η Δήνκα στη μέση... ο Βένγκριλ... Δε θα χρειαζόταν, πλέον, ν'ανησυχούσε για... *Όμως θα πάω να μιλήσω στον Πόνκιμ. Δεν είναι έτσι σα να πηγαίνω να κάνω μια συμφωνία με τους ίδιους τους δαιμονανθρώπους; Αλλά ο πειρασμός ήταν μεγάλος. Η Δήνκα βρισκόταν στα χέρια—*

Κάποιος της ακούμπησε τον ώμο, και η Αάνθα στράφηκε, ενώ η καρδιά της βροντοκοπούσε μέσα της. Ήταν ο Θέρεν.

«Σε τρώμαξα, πάλι;» ρώτησε.

Η Αάνθα ένευσε.

«Συγγνώμη, δεν το έκανα επίτηδες.»

«Το ξέρω. Απλά, σκεφτόμουν. Συνέχεια κάτι υπάρχει για να σκέφτομαι. Ας πάμε στο πλοίο· είμαι κουρασμένη.»

Ο Θέρεν κατένευσε, και έφυγαν, ενώ η Αάνθα μπορούσε ν' ακούσει πίσω τους τη Νερενία να προστάζει να σηκώσουν την πύλη.

** ** *

Η Νερενία σταμάτησε, για να κοιτάξει τον Βόνιορ. «Πηγαίνω στο παλάτι. Έρχεσαι;»

«Σε λίγο,» αποκρίθηκε εκείνος. «Σε λίγο.» Οι σκέψεις του ήταν στραμμένες στη Θάρνα. Έπρεπε να τη βρει, να μάθει τι της είχε συμβεί, τελικά. Ήταν ακόμα ζωντανή; Ή εκείνο το βέλος την είχε σκοτώσει;

«Εντάξει.» Η Νερενία βάδισε μέσα στους δρόμους της Όρφαλχ, απομακρυνόμενη από αυτόν. Η πανοπλία της κουδούνιζε, καθώς η πολεμίστρια περπατούσε, και ο Βόνιορ έκρινε από το βήμα της ότι ήταν κατάκοπη.

Θα πήγαινε να τη δει αργότερα· για την ώρα, προείχε η σύζυγός του. Στράφηκε προς τη μεριά που βρισκόταν ο πυργίσκος απ' όπου είχε βάλει η Θάρνα εναντίον της Στρατάρχισσας. Το μέρος, τώρα, έμοιαζε έρημο. *Αραγε, θα βρω το πτώμα της μέσα;* Άρχισε να βαδίζει, γρήγορα, περνώντας ανάμεσα από οπλισμένους Μαγκραθμέλιους στρατιώτες, οι οποίοι έμοιαζαν να μην ξέρουν τι έπρεπε να περιμένουν από το άνοιγμα της πύλης. Άλλωστε, ανέκαθεν μισούσαν τους ανθρώπους, και οι άνθρωποι ανέκαθεν μισούσαν αυτούς. Όμως ο Πόνκιμ είχε καταφέρει ν' αλλάξει κάποια πράγματα, έπρεπε να παραδεχτεί ο Βόνιορ: τουλάχιστον, *ορισμένοι* άνθρωποι, αυτή την περίοδο, μάχονταν με τους δαιμονθρώπους, και οι

δαιμονάνθρωποι, παρότι στην αρχή τους έβλεπαν καχύποπτα, τώρα τους ατένιζαν ως συμμάχους, αν όχι φίλους.

Ο Βόνιορ έφτασε στον πυργίσκο, για να βρει απέξω μια Μαγκραθμέλια πολεμίστρια να στέκεται φρουρός. «Είναι κανείς μέσα;» τη ρώτησε.

Εκείνη μιλούσε με παράξενη προφορά τη λαλιά των ανθρώπων, όπως, άλλωστε, οι περισσότεροι δαιμονάνθρωποι. «*Τώρα, όχι.*»

«Πριν; Ποιος ήταν εδώ πριν; Είμαι ο Δούκας Βόνιορ· μπορείς να μου μιλήσεις ανοιχτά.»

«*Ξέρω ποιος είστε, Αρχοντά μου,*» αποκρίθηκε εκείνη, ρίχνοντάς του μια ματιά που τον χαρακτήριζε «*ηλίθιο άνθρωπο*».

Ο Βόνιορ δεν προσβλήθηκε. Ούτως ή άλλως, οι Μαγκραθμέλιοι ποτέ δε θα έπαυαν να βλέπουν τους ανθρώπους ως κατώτερους, ό,τι κι αν γινόταν. Όπως επίσης οι άνθρωποι ποτέ δε θα έπαυαν να μην εμπιστεύονται τους Μαγκραθμέλιους, λόγω αρχέγονων προκαταλήψεων. Κι επιπλέον, υπήρχαν κι εκείνοι ανάμεσα στους ανθρώπους που θεωρούσαν τους Μαγκραθμέλιους λάθη της Φύσης, ενώσεις αρχαίων δαιμόνων κι ανθρώπων οι οποίες ποτέ δε θα έπρεπε να είχαν γίνει. Οι Σοφοί του Κύκλου του Φτερού είχαν τέτοιες αντιλήψεις.

«Ωραία. Πες μου, λοιπόν.»

«*Ηρθε η Δούκισσα Θάρνα. Ανέβηκε για να παρακολουθήσει τη μονομαχία. Και, μετά... κάτι παράξενο συνέβη: κάποιος της έριξε με τόξο, από τους πολιορκητές, μάλλον...*»

«Είναι ζωντανή;»

«*Χτυπήθηκε στο δεξί στήθος. Οι θεραπευτές την πήραν.*»

«Πού την πήγαν;»

«*Στο θεραπευτήριο, στο κέντρο της πόλης, φυσικά.*»

Ο Βόνιορ έφυγε. Τα μποτοφορεμένα πόδια του αντηχούσαν μέσα στους πλακόστρωτους δρόμους της Όρφαλχ, καθώς βάδιζε βιαστικά. Θα πέθαινε, τώρα, η Θάρνα; Πανάθεμά με! Τι μ'έπιασε; Δεν έπρεπε να τόχα κάνει αυτό. Ηλίθιε! Άφρονα! Πνευματοχτυπημέ-

σαλτιμπάγκε! –Όμως, άμα δεν την είχα χτυπήσει, θα είχε σκοτώσει τη Νερενία. Να πάρει και να σηκώσει, έπρεπε να είχα βρει έναν διαφορετικό –έναν καλύτερο– τρόπο! Άφρονα!

Έφτασε έξω από το στρατιωτικό θεραπευτήριο: ένα διώροφο χτίριο, το οποίο είχαν διαμορφώσει οι δαιμονάνθρωποι ανάλογα με τη νοοτροπία τους. Εκατέρωθεν της κεντρικής εισόδου στέκονταν δύο φρουροί. Ο Βόνιор πέρασε ανάμεσά τους, δίχως εκείνοι να τον σταματήσουν –μάλλον, κι ετούτοι τον αναγνώριζαν. Μέσα στον πέτρινο διάδρομο, είδε διάφορα παράξενα μηχανικά κατασκευάσματα, τα οποία δεν ήξερε σε τι μπορούσαν να είναι χρήσιμα.

«Μια στιγμή,» φώναξε σε μια Μαγκραθμέλια με γκριζο χιτώνα η οποία περνούσε εμπρός του, βγαίνοντας από μια πόρτα.

Η δαιμονογυναίκα στράφηκε για να τον αντικρίσει. «Μάλιστα, Άρχοντά μου.» Ήταν από εκείνους τους Μαγκραθμέλιους που μιλούσαν καθαρά τη λαλιά των ανθρώπων, τους πιο μορφωμένους αναμφίβολα.

«Έφεραν εδώ τη Δούκισσα Θάρνα, τη σύζυγό μου;»

«Βρίσκεται σ'εκείνο το δωμάτιο.» Η δαιμονογυναίκα έδειξε μια πόρτα στο βάθος του διαδρόμου: μια πόρτα πάνω από την οποία κρεμόταν μια τεχνολογική λάμπα.

«Είναι καλά;»

«Έχει τραυματιστεί άσχημα. Την είδα πριν από λίγο.»

«Θα ζήσει;»

Η Μαγκραθμέλια ανασήκωσε τους ώμους. «Ναι, καλώς εχόντων των πραγμάτων. Καταφέραμε να βγάλουμε το βέλος από μέσα της, χωρίς να τη σκοτώσουμε.»

Ο Βόνιор βάδισε ως την πόρτα και την άνοιξε, αργά. Μέσα, στο φως μιας κανονικής λάμπας τώρα, αντίκρισε ένα στενό κρεβάτι με πορφυρό στρώμα. Επάνω του, σκεπασμένη με μια πορφυρή κουβέρτα, βρισκόταν η Θάρνα. Από τη μέση και πάνω ήταν τυλιγμένη στους επιδέσμους και στο πρόσωπό της –μα τα

Πνεύματα!– βρισκόταν μια παράξενη συσκευή: κάτι που έμπαινε στη μύτη της και κρατιόταν με λουριά γύρω από το κεφάλι. Ο Βόνιορ ένιωσε ένα σύγκρου να τον διατρέχει. Στράφηκε, για να μιλήσει στην Μαγκραθμέλια με τον γκρίζο χιτώνα, αλλά ανακάλυψε ότι εκείνη είχε ήδη φύγει.

Μπήκε στο δωμάτιο και κοίταξε πιο προσεκτικά τη δαιμονική συσκευή. Ένα μεταλλικό σωληνάκι ξεκινούσε από τη μύτη της συζύγου του και κατέληγε σε ένα μηχανήμα παραδίπλα, το οποίο στεκόταν σε τρία σιδερένια πόδια και είχε επάνω του κάτι λίθους που γυάλιζαν· επίσης, έκανε έναν ανατριχιαστικό θόρυβο, σα να βάδιζαν μυριάδες πελώριες αράχνες επάνω σε μεταλλικό πάτωμα.

Πνεύματα...

Ο Βόνιορ στάθηκε πλάι στο κρεβάτι της Θάρνα, ατενίζοντάς την.

Τα μάτια της άνοιξαν, κι ένας αλλόκοτος, σφυριχτός ήχος βγήκε από τα χείλη της.

«Μη φοβάσαι,» της είπε εκείνος. «Δε βρίσκομαι εδώ για το λόγο που νομίζεις.»

«...Γιατί;...» ψέλλισε η Θάρνα.

«Για να δω αν είσαι καλά,» αποκρίθηκε ο Βόνιορ. Γύρισε και έφυγε, γρήγορα. Δε μπορούσε να μείνει άλλο εκεί μέσα. Απλά, δε μπορούσε· τα πάντα τον πλάκωναν.

Πέρασε ανάμεσα από τους Μαγκραθμέλιους φρουρούς της εισόδου, βγαίνοντας στον βρόμικο αέρα της πόλης, και απολαμβάνοντάς τον.

** ** *

Μια σκιερή φιγούρα πλησίασε τη σκηνή του Βασιληά Νόβμορ, όπου, τώρα, έμενε ο Πόνκιμ. Οι δύο Καρνεβολθιανοί φρουροί που στέκονταν έξω απ' αυτήν κοίταξαν με καχυποψία τον κουκουλοφόρο, που δε μπορούσαν ν' αναγνωρίσουν. Όμως, προτού προλάβουν ν' αρθρώσουν κουβέντα, άκουσαν τον μπερντέ ν' ανοίγει ανάμεσά

τους και γύρισαν, για ν'αντικρίσουν το Μονάρχη του Σαραόλν, για τον οποίο οι φήμες ήταν πολλές και διάφορες.

«Πέρασε,» είπε ο Πόνκιμ.

Η Βασίλισσα Αάνθα τον ατένισε με περιέργεια μέσα απ'τη σκιά της κουκούλας της. *Ήξερε ότι ερχόμουν, συλλογίστηκε. Ήξερε την ακριβή στιγμή που θα ερχόμουν.* Και ήταν και προσεκτικός: δεν την είχε αποκαλέσει με τ'όνομά της, ούτε την είχε πει «Μεγαλειοτάτη» – ακριβώς όπως εκείνη ήθελε. Γιατί καλύτερα να παρέμενε ανώνυμη – «ο άγνωστος που επισκέφτηκε το μαύρο μάγο στη σκηνή του, μέσα στη νύχτα»–, παρά να μάθαιναν όλοι –και ιδιαίτερα ο Βένγκριλ– ότι, για κάποιο μυστηριώδη λόγο, είχε πάει να μιλήσει στον Πόνκιμ.

Πέρασε ανάμεσα από τους φρουρούς –που δεν έκαναν καμία κίνηση για να τη σταματήσουν– και μπήκε στη σκηνή. Ο Πόνκιμ άφησε τον μπερντέ να πέσει πίσω της.

«Κάθισε,» της πρότεινε, δείχνοντας τα μεγάλα μαξιλάρια στο έδαφος.

Η Αάνθα κάθισε, οκλαδόν, ρίχνοντας την κουκούλα στους ώμους της. Ο Σφετεριστής πήρε θέση αντίκρυ της. Ήταν ντυμένος με μια φαρδιά, πράσινη ρόμπα, χαλαρά δεμένη επάνω του, και τα πόδια του ήταν γυμνά. Παρατηρούσε το πρόσωπό της με μεγάλο ενδιαφέρον, σα να περίμενε να δει κάτι εκεί.

«Σε ακούω, Βασίλισσα Αάνθα.»

Η Κυρά του Ωκεανού καθάρισε το λαιμό της, σιγανά. *Θα σιχαθώ τον εαυτό μου γιαυτό, όμως δε μπορώ να έχω συνέχεια τη σκιά της πάνω από το κεφάλι μου.* «Η Βασίλισσα Δήνκα,» άρθρωσε, νιώθοντας το στόμα της ξερό. «Την έχεις;»

Ο Πόνκιμ παρατήρησε το πρόσωπό της με ακόμα μεγαλύτερο ενδιαφέρον απ'ό,τι το παρατηρούσε πριν –πράγμα που την τρόμαξε. «Το ξέρεις ότι είναι αιχμάλωτή μου,» αποκρίθηκε.

«Στη Μάρβαθ;»

«Έχει σημασία; Τι ακριβώς θέλεις, Αάνθα; Σίγουρα, δεν ήρθες εδώ για να μου ζητήσεις να ελευθερώσω τη Δήνκα.» Ένα αχνό μειδίαμα

διαγράφηκε στο πρόσωπό του –τόσο αγνό που η Βασίλισσα του Ωκεανού δεν ήξερε αν, όντως, ήταν μειδίαμα ή παιχνίδισμα του φωτός της ασθενικής λάμπας επάνω στο πρόσωπο του Πόνκιμ. «Μήπως, ήρθες για να μου ζητήσεις να την κρατήσω αιχμάλωτη;»

Όλα τα καταλαβαίνει, ο Κυματοπινηγμένος! Ο Βένγκριλ είχε δίκιο που τον ρώτησε από ποιο φεγγάρι κατέβηκε. Δεν είναι φυσιολογική τόση ευφυΐα και δύναμη σε έναν άνθρωπο... «Ναι. Και ποτέ να μην πεις στον Βένγκριλ ότι είναι ζωντανή. Αν σε ρωτήσει, πες του... πες του ότι είναι νεκρή.»

Η έκφραση του Πόνκιμ δεν άλλαξε: παρέμεινε ήρεμη, όπως πριν. «Μα, Βασίλισσα Αάνθα, αυτό μου χαλάει όλα μου τα σχέδια. Η Δήνκα θα μου είναι άχρηστη ως ‘νεκρή’. Είμαι βέβαιος ότι κατανοείς τους λόγους.»

Δε θα μπορείς να εκβιάσεις το Βένγκριλ μέσω αυτής. «Θα προσπαθήσω να τον πείσω να μη σου επιτεθεί.»

«Αμφιβάλλω αν θα τα καταφέρεις.»

«Πώς το ξέρεις;» Το σχόλιό του την πείραξε.

«Με μισεί πολύ,» είπε ο Πόνκιμ. «Κι αγαπά πολύ το Βασίλειό του, και το θρόνο του.»

«Τουλάχιστον, κράτησέ τη αιχμάλωτη,» επέμεινε η Αάνθα. «Μην την ελευθερώσεις.»

«Μέχρι στιγμής, δεν έχω λόγο να το κάνω,» τη διαβεβαίωσε εκείνος.

«Κι αν ο Βένγκριλ σ’ το ζητήσει;»

«Εξαρτάται από το *πότε* θα μου το ζητήσει.»

«Ίσως τότε να χρειαστεί να ξαναμιλήσουμε.»

Ο Πόνκιμ μειδίασε λεπτά –και, τώρα, το μειδιάμά του, σίγουρα, ήταν πραγματικό, όχι παιχνίδισμα του φωτός της λάμπας. «Τελικά, θα σου χρειαστεί ο καθρέφτης μου, στη Θέρληχ.»

Ναι. Δυστυχώς, παραδέχτηκε η Αάνθα. Όμως καλύτερα θα ήταν η Δήνκα να εξαφανιστεί, για πάντα –να την εξαφανίσεις εσύ. «Πιθανώς,» αποκρίθηκε.

«Υπάρχει κάτι που μπορείς να κάνεις για μένα, Βασίλισσα Αάνθα,» είπε ο Πόνκιμ, «ώστε να μη χρειαστεί ποτέ να χρησιμοποιήσω τη Δήνκα ως απειλή για τον Βένγκριλ.»

Απεχθάνομαι τούτες τις συμφωνίες μαζί σου! «Τι;»

«Να μην του προσφέρεις Ωκεάνια βοήθεια, όταν τη ζητήσει.»

Γίνεσαι παράλογος. Πώς μπορώ να το κάνω αυτό; Πώς μπορώ να του πω όχι, όταν θελήσει να του προσφέρω μερικούς πολεμιστές, ώστε να αγωνιστεί για την πατρίδα του; Τον αγαπώ, που να σε πάρει ο Ωκεανός! Ξέρεις τι σημαίνει η λέξη «αγάπη», Πόνκιμ; Ή ξέρεις μονάχα τι σημαίνουν οι λέξεις «εξουσία» και «δύναμη»;

«Φαίνεται σκεπτική... Διαφωνείς με το απλό μου αίτημα;»

«Δεν καταλαβαίνεις ότι με βάζεις σε δύσκολη θέση; Τι δικαιολογία θα του πω;»

«Προτιμάς τον πόλεμο ή την ειρήνη στον Άρμπεναρκ, Αάνθα; Εγώ, τουλάχιστον, επιθυμώ οι πόλεμοι να λήξουν. Βοήθησέ με.»

Θα το επιθυμούσες, όμως, αυτό αν δεν καθόσουν στο Θρόνο του Σαραόλν, Σφετεριστή; «Ο Βένγκριλ, ούτως ή άλλως, δε θα σου επιτεθεί αμέσως. Πρώτα, θα φροντίσει να σταθεροποιήσει και να οχυρώσει καλά τις περιοχές που του παρέδωσες.»

«Έτσι πιστεύω κι εγώ,» ένευσε ο Πόνκιμ. «Και, μάλιστα, σκέφτομαι κι άλλα πράγματα, τα οποία δεν ξέρω αν ακόμα έχετε συλλογιστεί...»

Τι είναι, πάλι; Δεν ξεκουράζεται ποτέ το μυαλό σου; «Δηλαδή;»

«Δεν έχουν σημασία, τώρα, Βασίλισσα Αάνθα. Πάντως, μην αμφιβάλλεις ότι είναι για την ειρήνη και όχι για τον πόλεμο.»

Έτσι, απλά, περιμένεις να σε πιστέψω;

Πρέπει να παρατήρησε την έκφραση στο πρόσωπό της, το οποίο δεν είχε πάψει να ατενίζει προσεκτικά. «Αν ήθελα πόλεμο, θα παραχωρούσα στον Βένγκριλ τα εδάφη που του παραχώρησα;»

Μάλλον, όχι. Όμως... «Τότε, γιατί φοβάσαι μη ζητήσει Ωκεάνια βοήθεια;»

«Για παν ενδεχόμενο, φυσικά,» εξήγησε εκείνος.

Δε σ'αρέσει να ριψοκινδυνεύεις. Κι όμως, φαίνεται –στους άλλους, τουλάχιστον– ότι ριψοκινδυνεύεις συνέχεια. «Όταν –αν– ο Βένγκριλ μού ζητήσει πολεμιστές, θα... επικοινωνήσω μαζί σου, Πόνκιμ,» υποσχέθηκε η Αάνθα. «Τώρα, πρέπει να πηγαίνω.» Σηκώθηκε από τα μαξιλάρια και φόρεσε την κουκούλα της.

«Καληνύχτα, Βασίλισσα Αάνθα,» αποκρίθηκε εκείνος.

«Μην ξεχνάς όσα κουβεντιάσαμε για τη Δήνκα,» είπε η Κυρά του Ωκεανού, και βγήκε από τη σκηνή.

Οι φρουροί που στέκονταν απέξω είδαν τη μυστηριώδη φιγούρα να χάνεται μέσα στο Καρνεβολθιανό στρατόπεδο, και ψιθύρισαν αναμεταξύ τους ότι ήταν Πνεύμα σε ανθρώπινη μορφή, το οποίο είχε έρθει για να κουβεντιάσει με το Σαραολνιανό μάγο.